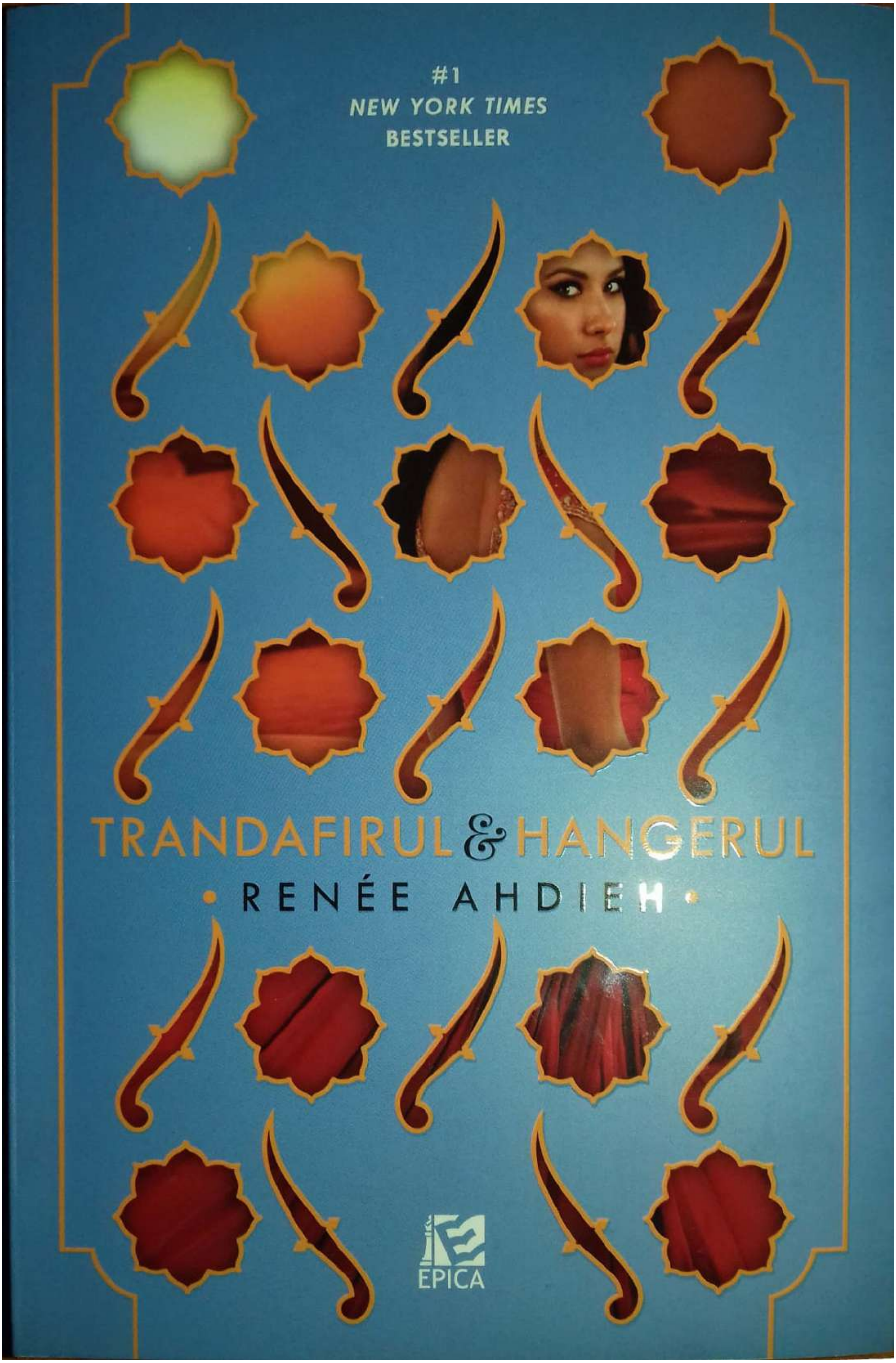

#1
NEW YORK TIMES
BESTSELLER

TRANDAFIRUL & HANGERUL

RENÉE AHDIEH

EPICA

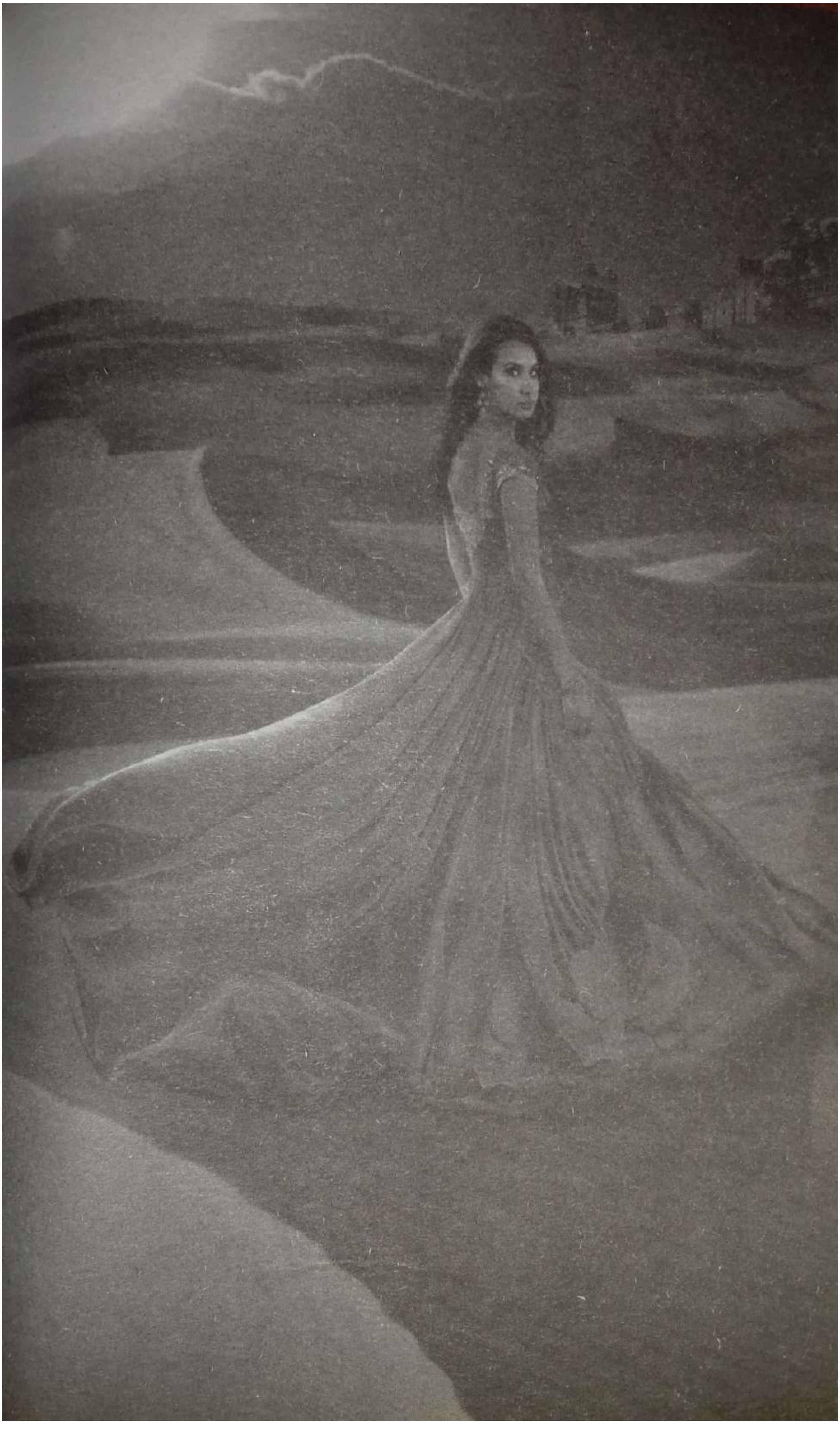

TRANDAFIRUL ȘI HANGERUL

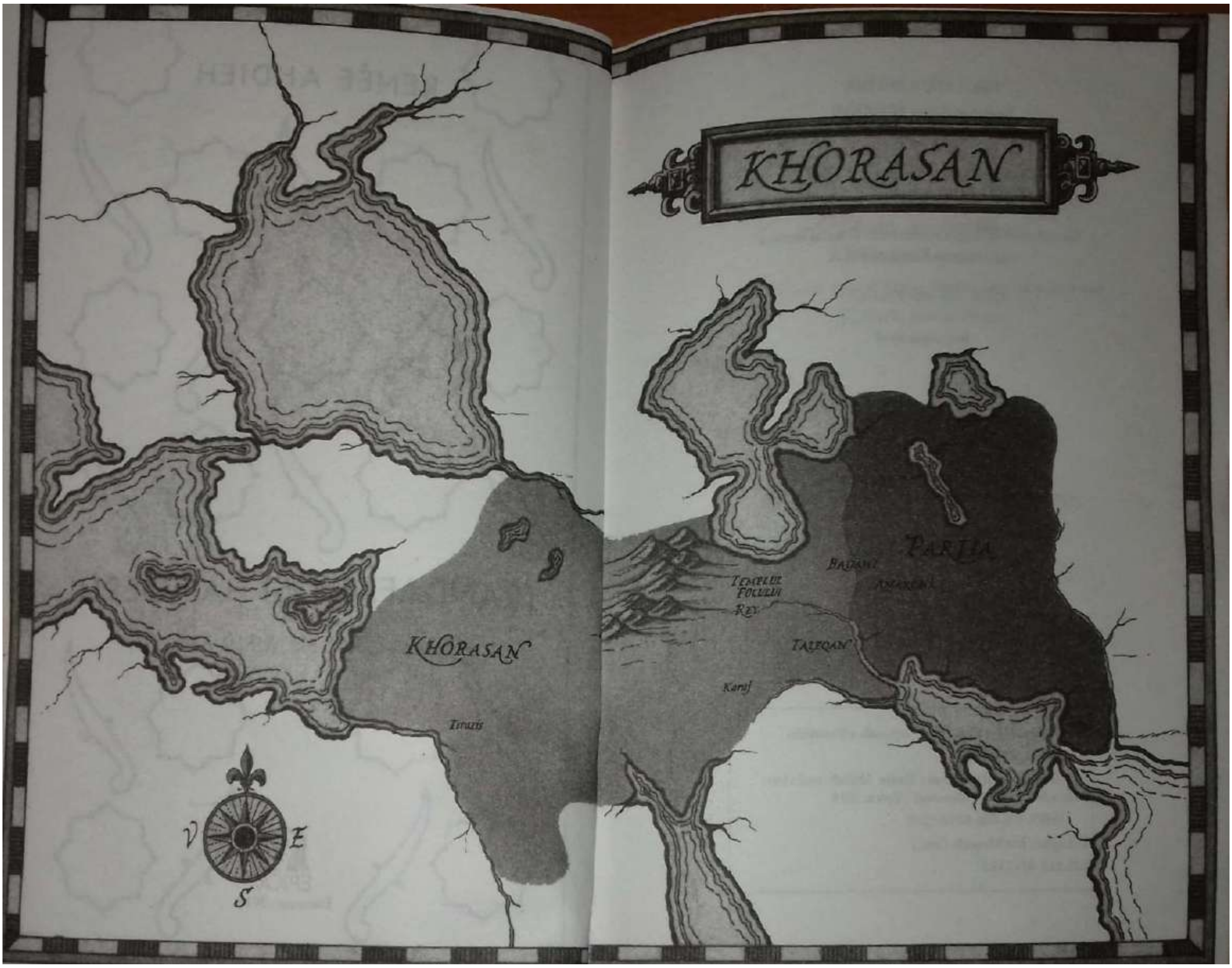
KHORASAN
KHORASAN
Tirazis
Karaj
TALEQAN
REY
TEMPLUL FOCULUI
BAIDANI
AMAXONI
PARTIA
V
E
S

Editor: ANCA EFTIME
Redactor: Raluca MIHEȘAN
Tehnoredactare computerizată: EPICA DTP

The Rose & the Dagger, Renée Ahdieh
Copyright © 2017 by Renée Ahdieh. All rights reserved

Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română
sunt rezervate Editurii EPICA.

ISBN: 978-606-8754-32-1

Bucureşti, 2018

La preţul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001,
BCR Unirea, Bucureşti

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AHDIEH, RENÉE
Trandafirul și hangerul / Renée Ahdieh; trad.: Iris Manuela Anghel — București : Epica, 2018
ISBN 978-606-8754-32-1
I. Anghel, Iris Manuela (trad.)
821.111-31=135.1

Pentru surorile mele:

Erica, Elaine și Sabaa.

Această carte n-ar fi văzut lumina tiparului fără voi.

Și, firește, pentru Victor.

Esența rară a trandafirului sălășluiește în spini.

Jalal al-Din Rumi

PROLOG

FATA AVEA UNSPREZECE ANI ȘI NOUĂ LUNI.

Nouă luni extrem de importante. Ce jucau un rol covârșitor în misiunea pe care tatăl ei i-o încredinţase de dimineaţă. Astfel, oftând adânc, își suflecă mânecile zdrenţuite și începu să arunce molozul în roaba aflată în apropiere.

— E atât de greu! se plânse fratele ei, în vârstă de opt ani, încercând să urnească din loc o bucată din zidul casei prăbușit la pământ.

Începu să tușească în clipa în care un nor de funingine se înălţă în aer din rămășiţele mistuite de flăcări.

— Lasă-mă să te ajut! se oferi sora lui, trântind lopata cu zgomot.

— N-am nevoie de ajutor!

— Trebuie să muncim împreună dacă vrem să terminăm treaba înainte ca *baba* să se întoarcă acasă, îi spuse ea, cu mâinile în șolduri, străfulgerându-l cu privirea.

— Uită-te în jurul tău! răbufni băiatul, despicând aerul cu mâinile. N-o să terminăm niciodată, continuă, uitându-se deznădăjduit de jur împrejur.

Pereţii din lut ai casei erau crăpaţi. Năruiţi. Înnegriţi de fum. Prin acoperișul spart puteau vedea cerul. Un cer posomorât și întunecat. Ce veghease cândva un oraș magnific.

Soarele de amiază zăcea ascuns printre clădirile distruse din Rey. Arunca lumini și umbre peste pietrele și marmura pârjolite de flăcări. Maldărele de moloz, ce fumegau încă pe alocuri, evocau imaginile apocaliptice de acum câteva zile.

Fata se apropie de fratele ei și îl privi cu asprime.

— Dacă nu vrei să muncești, atunci stai afară! Dar eu trebuie să-mi termin treaba. Cineva trebuie să mai și muncească, îi spuse ea, luând din nou lopata în mână.

Băiatul lovi cu piciorul o piatră ce-i stătea în cale. Aceasta se rostogoli pe podeaua bătătorită din pământ, oprindu-se la picioarele unui străin care stătea în pragul ușii, purtând o mantie cu glugă.

Strângând cu putere mânerul lopeţii în mâini, fata se așeză în faţa fratelui său.

— Cu ce pot să vă ajut...? îl întrebă ea, oprindu-se, însă, brusc.

Rida’ neagră pe care o purta străinul era brodată cu fir din aur și argint. Teaca sabiei era gravată cu modele meșteșugite și încrustată cu nestemate de o fineţe rară, iar sandalele cu care era încălţat erau croite dintr-o piele de viţel de cea mai bună calitate.

Nu era un tâlhar la drumul mare.

— Cu ce pot să vă ajut, *sahib*? îl întreba fata, afișând o ţinută cât mai impunătoare cu putinţă.

Pentru că străinul continua să păstreze tăcerea, ea ridică și mai sus lopata, încruntată și încordată ca un arc, simţind cum inima îi bătea nebunește în piept.

Străinul trecu pragul casei, îndepărtându-se de mânerul ușii, ce stătea gata să cadă. Își dădu gluga pe spate și își ridică mâinile în aer ca într-o rugă. Gesturile sale erau atent studiate, iar mişcările trădau o eleganţă fină şi unduioasă ca apele curgătoare ale unui râu.

Zăbovind sub o rază palidă de lumină, fata îi zări chipul pentru prima dată.

Era mai tânăr decât se aștepta. Nu avea mai mult de douăzeci de ani.

Ai fi putut spune că era chipeş. Dacă n-ar fi avut trăsăturile prea aspre şi necruţătoare. Razele de soare ce-i scăldau mâinile scoteau la iveală ceva ce părea să contrasteze izbitor cu eleganţa şi rafinamentul lui desăvârșit — avea palmele roșii şi crăpate, iar pielea jupuită — dovada unor munci istovitoare.

Ochii obosiţi erau zugrăviţi într-o nuanţă aurie presărată cu tonalităţi arămii. Mai văzuse undeva niște ochi ca ai lui. Într-un tablou ce înfăţişa un leu.

— N-am vrut să vă sperii, spuse străinul, pe un ton domol, scrutând cu privirea căsuţa năruită, cu o singură cameră. Pot să vorbesc cu tatăl vostru?

Îndoiala puse din nou stăpânire pe inima fetei.

— Nu... nu e acasă. S-a dus să facă rost de materiale de construcţie.

Străinul încuviinţă din cap.

— Și mama voastră?

— A murit, îi răspunse fratele ei, mișcându-se în spatele fetei. Acoperișul s-a prăbușit peste ea în timpul furtunii. Și s-a stins la scurt timp după aceea.

Cuvintele lui păreau lipsite de însemnătate, spre deosebire de cele ale surorii lui. Pentru că fratele ei încă nu înregistrase cu adevărat cele întâmplate. După ce-și pierduseră aproape toată avuția pe durata secetei care-i năpăstuise cu un an în urmă, furtuna le-a dat lovitura finală.

Și fratele ei încă trebuia să-și revină din starea de prostrație și să accepte această ultimă tragedie.

Severitatea ce se citea pe chipul străinului se adânci pentru o clipă. Își aţinti privirea în gol, lăsându-și mâinile să-i cadă pe lângă trup.

Apoi, îi ţintui din nou cu ochii lui pătrunzători și fermi, încleștându-și pumnii atât de tare până când încheieturile degetelor i se albiră.

— Mai aveţi vreo lopată?

— La ce-ţi trebuie lopata, *sahib*, căci pari mare bogătaş? îl întrebă fratele ei, îndreptându-se cu paşi hotărâţi şi acuzatori spre străin.

— Kamyar! îl strigă sora lui, apucându-l de gulerul tunicii sale zdrenţuite.

Străinul îl scrută cu privirea pe fratele ei, apoi se aşeză pe podeaua bătătorită din pământ.

— Kamyar te cheamă, carevasăzică, spuse el, schiţând un zâmbet vag.

Fratele ei nu mai adăugă nimic. De-abia reușea să-i întâlnească privirea străinului înalt, în ciuda faptului că stătea ghemuit pe podea.

— Vă... vă cer iertare, *sahib*, îngăimă fata. E puţin cam impertinent.

— Nu trebuie să-mi ceri iertare. Impertinenţa nu mă deranjează atâta timp cât vine de la cine trebuie, îi răspunse străinul, cu un surâs pe buze.

Zâmbetul fermecător îi îmblânzea trăsăturile-i aspre.

— Da, îi întrerupse fratele ei. Kamyar mă cheamă. Dar pe tine?

Străinul îl scrută un timp cu ochi iscoditori.

— Khalid.

— Și de ce vrei o lopată, Khalid? îl întrebă din nou băiatul.

— Aș vrea să vă ajut să vă reparaţi casa.

— De ce?

— Pentru că reușim să facem lucrurile mult mai repede dacă ne ajutăm unii pe ceilalţi.

Kamyar încuviinţă încet din cap, apoi și-l aplecă într-o parte.

— Dar nu e casa ta. De ce ţi-ar păsa?

— Pentru că Rey este casa mea. Și Rey este și casa ta. Dacă un necaz s-ar abate asupra mea și ţi-aș cere ajutorul, ai refuza să mi-l acorzi?

— Nu. Nici vorbă! îi răspunse Kamyar, fără șovăire.

— Atunci, ne-am înțeles, spuse străinul, ridicându-se în picioare. Vrei să-mi dai lopata ta, Kamyar?

Toată după-amiaza, cei trei munciră împreună ca să îndepărteze resturile arse de lemn și molozul îmbibat de apă. Fata nu îi mărturisi niciodată străinului cum o cheamă, refuzând să-i spună altfel decât *sahib*, dar Kamyar îl trata ca pe un prieten de mult pierdut, având amândoi un dușman comun. Când străinul le oferi apă și pâine *lavash* ca să mănânce, fata făcu o plecăciune înaintea lui în semn de mulțumire.

Se îmbujoră toată în clipa în care străinul — chipeș — făcu același gest, fără să mai rostească vreun cuvânt.

În curând, pe când se însera, Kamyar se cuibări, istovit, într-un colț al camerei. Capul îi cădea pe piept, iar ochii i se închideau încetul cu încetul.

Străinul aranjă lângă ușă ultimele lemne rămase neatinse de foc și, scuturându-și *rida'* de praf, își puse din nou gluga pe cap.

— Vă mulțumesc, murmură fata, știind că doar atât putea să facă.

El îi aruncă o privire peste umăr. Apoi, scose din mantie o punguță legată la gură cu un șnur din piele.

— Te rog s-o primești!

— Nu, *sahib*, îi răspunse ea, clătinând din cap. Nu pot să accept banii. Am profitat destul de generozitatea Domniei Voastre.

— Nu e mult. Aș vrea să-i primești.

Ochii, ce-i păruseră obosiți la început, erau acum secătuiți de vlagă.

— Te rog!

Chipul îi părea acum ascuns printre voaluri de spectre și umbre, printre firicele de praf și cenușă...

Trădând o suferință mult mai copleșitoare decât și-ar fi putut imagina vreodată.

Luă punguța din mâna lui.

— Îți mulțumesc, murmură străinul, de parcă el era copleșit de nevoi.

— Shiva, spuse ea. Shiva îmi este numele.

Ochii îi licăriră neîncrezători. Apoi, chipul dăltuit parcă în piatră i se îmblânzi din nou.

— Firește, îi răspunse apoi, înclinându-se în fața ei.

Stăvilindu-și nedumerirea, reuși să-i răspundă în aceeași manieră. Când își ridică privirea, străinul dispăruse deja.

Înghițit în întunericul nopții.

APA E ÎNȘELĂTOARE

ERA DOAR UN INEL.

Dar avea atâta însemnătate pentru ea.

Întruchipa simbolul valorilor pe care le putea pierde. Dar și al celor pentru care merita să lupte.

Șeherezada îşi ridică mâna în bătaia unei raze de soare. Inelul din aur mat licări de două ori, ca pentru a-i aminti de perechea ei, aflată dincolo de Marea de Nisip.

Khalid.

Gândul îi zbură la palatul de marmură din Rey. La Khalid. Spera să fie împreună cu Jalal sau cu unchiul său, *shahrban*-ul.

Spera să nu fie singur. Rătăcit în voia sorţii. Și bântuit de gânduri...

De ce nu-i sunt alături?

Strânse din buze.

Deoarece ultima oară când m-am aflat în Rey, au pierit mii de oameni nevinovați.

Și Șeherezada nu se putea întoarce până nu avea să găsească o cale prin care să-și apere poporul. Și dragostea. O cale prin care să pună capăt blestemului cumplit al lui Khalid.

În faţa cortului ei, o capră începu să behăie veselă.

Mocnind de furie, Șeherezada aruncă pătura și luă hangerul ascuns printre așternuturile patului improvizat. O amenințare deșartă, dar știa că trebuie să creeze aparenţa unei ordini.

Luând-o parcă în derâdere, capra începu să behăie tot mai strident.

Iar behăitul ei se împletea cumva cu sunetul unei... tălăngi?

Animalul avea o talangă la gât! Şi toată această larmă punea stavilă oricăror încercări de a mai închide vreun ochi.

Șeherezada se ridică în capul oaselor, înșfăcând pumnalul încrustat cu nestemate...

Apoi, iritată peste măsură, scoase un suspin și se prăbuși pe așternuturile aspre de lână ce îi acopereau patul.

N-am nici o șansă să mai adorm.

Nu acum când se afla atât de departe de casă. Atât de departe de locul unde inima-i tânjea să se afle.

Înghiţi cu greu nodul ce i se formase deodată în gât. Mângâie cu degetul inelul zămislit din două săbii încrucișate — inelul pe care Khalid i-l pusese pe mâna dreaptă cu doar două săptămâni în urmă.

Gata! Nimic bun nu va ieși din toate neghiobiile astea.

Se ridică din nou în capul oaselor, scrutând cu privirea noile împrejurimi.

Patul Irsei se afla ascuns lângă un perete al cortului. Sora ei mai mică stătuse ore întregi în picioare, frământând aluatul pâinii, făcând ceai și împletind barba caprei nesuferite.

Șeherezada schiţă un zâmbet, în ciuda frustrărilor sale.

Mânată de prudenţă, își îndesă hangerul la brâu, apoi se ridică în picioare. Zilele îndelungate de călătorie și nopţile lipsite de somn își spuneau cuvântul, căci fiecare mușchi din corp părea să-și verse acum amarul.

Trei nopţi măcinate de griji. Trei nopţi petrecute în pribegie, fugind dintr-un oraș mistuit de flăcări. Trei nopţi bântuite de întrebări fără răspuns. Trei nopţi zbuciumate de temeri și neliniști pentru viaţa tatălui ei, ce se lupta și acum să scape din ghearele morții după întâmplările stranii petrecute pe colinele din preajma orașului Rey.

Șeherezada trase adânc aer în piept.

Aerul era ciudat aici. Mai uscat. Și mai rece. Raze suave de lumină pătrundeau prin cusăturile cortului. Străjuit de un strat subțire de mătase fină. Ce îi învăluia micul univers în falduri întunecate, scăldate în praf de diamant.

Lângă un alt perete al cortului, se afla o măsuță pe care stăteau un ulcior de porțelan și un lighean de aramă. Alături, înfășurate în covorașul ponosit pe care i-l dăruise Musa Zaragoza cu câteva luni în urmă, se odihneau puținele lucruri pe care le mai avea. Se lăsă în genunchi în fața măsuței și turnă apă în lighean.

Apa era stătută, dar curată. Imaginea ce se ivea printre unduirile sale o privea ciudat de calmă.

Calmă, dar deformată.

Chipul unei fete ce pierduse totul și nimic într-o singură noapte.

Își strecură mâinile în lighean. La suprafață, pielea îi părea zugrăvită într-o nuanță de crem. Nu mai avea tenta ei arămie. Își aținti ochii asupra graniței unde apa se întâlnea cu aerul, unde mâinile ei păreau să se afle într-o lume cu totul diferită, o lume sub apă...

O lume care se mișcă mai lent și deapănă povești.

Apa e înșelătoare.

Se stropi pe față și își trecu mâinile ude prin păr. Ridică apoi capacul de pe cutiuța de lemn din apropiere și își clăti gura cu un amestec de mentă, piper alb și sare zdrobită.

— Te-ai trezit. Nu credeam că o să te văd în picioare atât de devreme, de vreme ce-ați ajuns abia în orele dimineții.

Șeherezada se întoarse și o văzu pe Irsa stând în pragul cortului. Silueta zveltă a surorii ei era încadrată într-un triunghi de lumină.

— Nu te trezeai niciodată înainte de micul dejun, spuse Irsa, cu un zâmbet jucăuș pe buze, intrând înăuntru și trăgând după ea fâșia de pânză ce ținea loc de ușă.

— Cine poate să doarmă în behăitul caprei ăleia blestemate? răspunse Șeherezada, stropind-o cu apă ca să evite salva inevitabilă de întrebări.

— Te referi la Farbod?

— I-ai pus și nume? întrebă Șeherezada, râzând și împletindu-și într-o cosiță părul lung și încâlcit.

— E chiar drăguț, îi răspunse Irsa, încruntată. Ar trebui să-i dai o șansă.

— Te rog să-i spui lui Farbod că — dacă n-are de gând să pună capăt trilurilor sale matinale — o să-l fac friptură, căci ador tocana din carne de capră, asezonată cu sos de rodii și nuci zdrobite.

— Aha! spuse Irsa, scoţând un șnur lung din buzunarul șalvarilor boţiţi. Nu trebuie să uităm că ne aflăm în prezenţa unei figuri regale, adăugă ea, legându-i capătul cosiţei. Îi voi atrage atenţia lui Farbod să n-o mai deranjeze pe ilustra regină a Khorasanului.

Șeherezada își aţinti privirea peste umăr în ochii deschiși la culoare ai Irsei.

— Ești atât de înaltă! spuse ea, încet. Când ai crescut atât de mult?

Irsa își înfășură braţele de jur împrejurul taliei surorii sale.

— Ţi-am dus dorul, spuse ea, atingând cu degetele mânerul hangerului și făcând, înspăimântată, un pas înapoi. De ce porţi cu tine...

— *Baba* s-a trezit? o întrerupse Șeherezada, cu un zâmbet mult prea luminos. Poţi să mă duci să-l văd?

În noaptea furtunii, Șeherezada pornise, împreună cu Tariq și Rahim, în căutarea tatălui său pe dealurile de la marginea orașului. Era complet nepregătită pentru ce aveau să găsească.

Jahandar al-Khayzuran stătea ghemuit într-o baltă, strângând în braţe o carte veche, cu coperţi din piele.

Mâinile și picioarele goale îi erau pârjolite. Roșii, jupuite și mistuite de flăcări. Șuviţele de păr îi zăceau în noroi, aruncate la întâmplare de stihiile naturii printre pietrele ude.

Calul bălţat al surorii ei zăcea, cu gâtul tăiat, într-o baltă de sânge. Noroiul și cenușa bătută de vânt se contopeau cu râul purpuriu de sânge, lăsând o urmă sinistră pe deal.

Șeherezada nu va uita niciodată imaginea tatălui ei, stând ghemuit pe povârnișul scăldat în sânge și cenușă.

Când încercase să-i desprindă degetele de pe carte, Jahandar strigase ceva într-o limbă ce îi era complet necunoscută Șeherezadei. Își dăduse apoi ochii peste cap și își închisese pleoapele, refuzând să le mai deschidă de atunci, în răstimp de patru zile.

Și până când o va face, Șeherezada refuza să plece de la căpătâiul lui.

Trebuia să știe că tatăl ei era în siguranţă. Trebuia să afle ce făcuse.

Indiferent ce — sau pe cine — lăsase în urmă în Rey.

— *Baba*! murmură Șeherezada, așezându-se în genunchi lângă el în micul său cort.

Tatăl ei tresări în somn, încleștându-și și mai tare degetele pe cartea străveche pe care o ţinea în braţe. Chiar și în delirul său, Jahandar refuza s-o lase din mână. Nimeni nu avea voie s-o atingă.

Irsa oftă adânc. Se aplecă deasupra Șeherezadei și îi dădu un pahar cu apă.

Șeherezada duse paharul la gura tatălui ei. Așteptă să soarbă apa cu buzele-i crăpate. Murmurând în barbă, se întoarse din nou pe o parte, ascunzând cartea printre pături.

— Ce-ai pus în apă? o întrebă Șeherezada. Miroase frumos.

— Câteva frunze proaspete de mentă și miere, răspunse Irsa. Dar și câteva plante tămăduitoare și puţin lapte. Ai spus că n-a mâncat nimic de zile bune. M-am gândit că s-ar putea să-l ajute, adăugă ea, ridicând din umeri.

— Ai făcut bine. Ar fi trebuit să mă gândesc și eu.

— Nu te mai mustra! Nu-ţi stă în fire. Și... ai făcut tot ce ţi-a stat în putinţă, răspunse Irsa, dovedind o înţelepciune mai presus de cei paisprezece ani ai săi. *Baba* se va trezi în curând. Sunt... convinsă, adăugă apoi, cu șovăială în glas, mușcându-și buza. Tihna... și timpul... îi vor tămădui rănile.

Șeherezada păstră tăcerea în timp ce privea mâinile tatălui ei presărate cu bășici și răni purpurii.

Ce făceai în noaptea furtunii?

Ce-am făcut oare cu toţii?

— Ar trebui să mănânci. Abia te-ai atins de mâncare aseară, spuse Irsa, întrerupându-i șirul gândurilor.

Înainte de a apuca să se împotrivească, Irsa îi luă paharul din mână și, ajutând-o să se ridice în picioare, porni spre dunele aflate în spatele cortului tatălui lor, trăgând-o pe Șeherezada după ea. În aer plutea un miros greoi de carne prăjită, iar fumul se înălţa spre cer ca un nor rătăcit. Nisipul fierbinte și mătăsos i se strecura printre degetele de la picioare. Razele nemiloase de soare învăluiau împrejurimile într-o pâclă de foc.

Pe drum, Șeherezada scrută printre gene tabăra beduinilor, atrasă de forfota oamenilor cu chipuri surâzătoare, ce cărau de colo-colo baniţe cu grâne și baloturi cu mărfuri. Copiii păreau fericiţi, deși era cu neputinţă să ignori panoplia strălucitoare a armelor — săbii, topoare și săgeţi — ascunse printre pieile uscate de animale. Cum nu puteai să le ignori nici mesajul de netăgăduit...

Pregătirile de luptă erau în toi.

„Și voi curma alte mii și mii de vieţi.”

Șeherezada se crispă, apoi își îndreptă umerii, refuzând să-i împărtășească surorii ei poveri atât de covârșitoare. Ele erau hărăzite celor înzestrați de soartă cu abilități neasemuite.

Cei ca Musa Zaragoza, magul din Templul Focului.

Șeherezada reuși cu greu să alunge din gânduri povara cumplită a blestemului. Străbătu, alături de Irsa, așezarea de corturi, îndreptându-se spre cel mai mare, ridicat în mijlocul taberei. Era un cort impresionant, deși era conceput din petice: un amestec de culori șterse de soare, în vârful căruia se înălța un fanion îngălbenit de vreme și bătut de vânt. În fața cortului stătea de veghe o santinelă ce purta o mantie cu glugă, croită dintr-o țesătură aspră.

— Fără arme, spuse soldatul, înșfăcând-o pe Șeherezada de umeri cu forța unui vechi dușman, a unui agresor redutabil, căruia îi plăcea rolul mai mult decât ar fi fost de cuviință.

În ciuda înțelepciunii și prudenței sale, Șeherezada îi ripostă imediat și aproape involuntar, dându-i mâna la o parte, cu o privire mânioasă.

Nu am chef de bărbați grosolani. Și nici războinici.

— Nu ai voie să intri cu arme în cortul șeicului, îi spuse el, întinzând mâna după pumnal, cu un licăr amenințător în ochi.

— Dacă mă mai atingi vreodată...

— Șazi! interveni Irsa, ațintindu-i calea soldatului cu gândul de a-l îmbuna. Te rog s-o ierți pe...

Soldatul o îmbrânci însă pe Irsa. Fără să mai stea vreo clipă pe gânduri, Șeherezada îl lovi cu pumnii în piept. El se clătină, spumegând de furie. În spatele ei, se auziră glasuri de bărbați.

— Ce faci, Șeherezada? strigă Irsa, uluită de nesăbuința surorii ei.

Copleșit de mânie, soldatul o apucă de braț. Șeherezada se pregăti să riposteze, încleștându-și pumnii.

— Dă-i drumul imediat! porunci o siluetă înaltă și întunecată.

Minunat!

Șeherezada tresări, simțind o umbră de vinovăție în noianul furiei sale.

— Nu am nevoie de ajutorul tău, Tariq, spuse ea, printre dinții încleștați.

— Nici nu ți-l ofer, îi răspunse el, reducând-o la tăcere dintr-o simplă privire.

Durerea mistuitoare ce i se citea pe chip îi stăvilea temperamentul vulcanic.

Oare mă va ierta vreodată?

Soldatul i se adresă lui Tariq cu o slugărnicie care, în împrejurări normale, ar fi scos-o din sărite pe Șeherezada.

— Să-mi fie cu iertare, *sahib*, dar a refuzat să...

— Dă-i drumul imediat! Nu ți-am cerut justificări. Execută ordinele sau vei suporta consecințele!

Soldatul se supuse fără tragere de inimă. Șeherezada își smulse brațul din strânsoarea lui. Trăgând adânc aer în piept, se întoarse cu fața spre ceilalți. Tariq era flancat într-o parte de Rahim și în cealaltă, de câțiva tineri. Unul dintre ei era un băiat slab ca un țâr, ce aborda înfățișarea și atitudinea unui bărbat mult mai în vârstă. Barba îi acoperea pe alocuri fața prelungă și uscățivă, iar sprâncenele-i încruntate într-o expresie comică îi străjuiau ochii reci ca gheața.

Ochi ce o priveau cu o ură acerbă.

Atinse cu degetele plăselele hangerului.

— Îți mulțumesc, Tariq, spuse Irsa, de vreme ce Șeherezada nu se grăbea să arate vreo urmă de recunoștință.

— Pentru puțin, îi răspunse el, dând, stânjenit, din cap.

— Eu..., îngăimă Șeherezada, mușcându-și obrazul.

— Nu-ți da osteneala, Șazi! Aceste lucruri nu-și mai au rostul între noi.

Tariq își dădu pe spate gluga *ridei*’ și intră în cort, cruțându-și suferința de a mai sta în compania ei. Băiatul cu ochi ca de gheață îi aruncă Șeherezadei o privire înspăimântătoare înainte de a intra și el înăuntru. Rahim zăbovi lângă ea, cu o expresie tristă pe chip, de parcă Șeherezada i-ar fi înșelat așteptările. Se apropie apoi de Irsa, înclinând întrebător din cap. Sora ei schiță un zâmbet vag. Oftând domol, Rahim trecu pe lângă ele și intră în cort, fără să rostească vreun cuvânt.

— Ce-ţi veni? o mustră Irsa, în șoaptă, înghiontind-o ușor. Suntem oaspeţi aici. Nu se poate să te porţi așa.

Stânjenită, Șeherezada dădu scurt din cap, apoi păși în întunericul cavernos.

Îi trebuiră câteva clipe bune ca să se obișnuiască cu bezna adâncă ce-o învălui deodată. Mai multe felinare străjuiau grinzile de lemn de deasupra, aruncând o lumină palidă după soarele puternic al deșertului. În capătul cel mai îndepărtat al cortului se afla o masă lungă și joasă din lemn aspru de tec. Perne ponosite de lână zăceau la întâmplare pe podea. Câţiva copii trecură, în fugă, pe lângă Șeherezada, căutând, zgomotoși și nepăsători faţă de toţi cei din jur, cel mai bun loc la masă.

În mijlocul încăperii, dirijând parcă tot acest vacarm, stătea un bătrân cu ochi pătrunzători și o barbă neîngrijită. Când o văzu pe Șeherezada, îi dărui un zâmbet surprinzător de cald. La stânga sa se afla o femeie de aceeași vârstă, cu părul arămiu împletit într-o cosiţă lungă. La dreapta, stătea tatăl Shivei, Reza bin-Latief. Șeherezada simţi un nod în stomac, copleșită din nou de vinovăţie. Îl văzuse cu o seară în urmă, dar în clipele tumultuoase ale sosirii lor schimbaseră doar câteva cuvinte, și nu se simţea încă pregătită să-l înfrunte pe tatăl Shivei.

Atât de repede după ce dăduse greș în împlinirea misiunii de a răzbuna moartea fiicei lui.

Atât de repede după ce se îndrăgostise chiar de băiatul ce-i curmase viaţa.

Hotărâtă să nu atragă atenție nedorită, Șeherezada își lăsă capul în pământ și se așeză pe pernă, lângă Irsa, în fața lui Tariq și Rahim.

Încercă să evite privirile celor din jur, în special pe cele ale băiatului cu ochi înverșunați, care făcea tot ce-i stătea în putință să-i înfiereze sufletul cu ocheadele lui tulburătoare și necruțătoare. Dorința de a-l mustra pentru comportamentul său îi tulbura adesea gândurile, dar cuvintele dojenitoare ale Irsei îi răsunau neconteniț în minte: era oaspete aici.

Și nu putea să se poarte într-o manieră atât de nesăbuită.

Nu acum, când era în joc viața familiei sale.

Un copan de miel trona în mijlocul mesei ponosite, pe o tipsie de argint, roasă de vreme și de folosință. Felii groase de pâine *barbari*, unse cu unt și tăvălite prin semințe de susan negru, te îmbiau să le guști din coșulețele lor, ca și bolurile cu ridichi și bucăți de brânză sărată de capră. Copiii se sfădeau, gălăgioși, luând ridichile, rupând bucăți zdravene de pâine și sfâșiind copanul cu mâinile goale. Părinții lor zdrobeau lujerii proaspeți de mentă și turnau apoi ceaiul negru peste frunzele înmiresmate.

Când Șeherezada îndrăzni să-și ridice privirea, îl văzu pe bătrânul cu ochi pătrunzători scrutând-o cu intensitate, având pe buze același zâmbet cald. Strungăreața proeminentă, ce i se ivea între cei doi dinți din față, îi conferea, la prima vedere, o expresie naivă.

Dar Șeherezada nu se lăsa păcălită atât de ușor.

— Așadar, dragul meu prieten... *aceasta* este Șeherezada, spuse bătrânul.

Oare cui i se adresa?

— Am avut dreptate, continuă el, chicotind. Este într-adevăr foarte frumoasă.

Șeherezada scrută împrejurimile cu privirea. Și poposi asupra lui Tariq.

Avea umerii rigizi; și maxilarul încleștat. Expiră pe nas și își aținti privirea asupra ei.

— Așa este, încuviință Tariq, cu glas resemnat.

— Ne-ai făcut multe necazuri, frumoasa mea, spuse bătrânul, întorcându-și iute capul spre ea.

În ciuda atingerii încurajatoare a Irsei, Șeherezada simţea cum flăcările mâniei îi ardeau tot mai tare sufletul ca niște tăciuni aruncaţi în foc.

Deși era conștientă că dădea dovadă de grosolănie în clipa aceea, Șeherezada preferă să păstreze tăcerea. Își plimbă limba prin gură. Și își mușcă buza de jos.

Sunt oaspete aici. Nu pot să mă port după cum îmi spune inima. Indiferent cât de mânioasă și de singură mă simt.

Bătrânul îi zâmbi din nou. Și mai generos. Dezvăluindu-și și mai mult strungăreața.

Mă scoate din fire!

— Ești oare vrednică de asta?

— Să-mi fie cu iertare! spuse Șeherezada, dregându-și glasul și stăvilindu-și cu greu sentimentele.

Băiatul cu ochi înverșunaţi o privea cu ardoarea unui șoim.

— Ești oare vrednică de toată această vâltoare pe care ai stârnit-o, frumoasa mea? repetă bătrânul, cu un glas tărăgănat și exasperant.

Irsa îi strânse, imploratoare, mâna, cu palma ei rece și umedă de sudoare.

Șeherezada nu putea să pună în pericol siguranţa surorii sale. Nu într-o tabără plină de necunoscuţi. Ce-ar putea să-i arunce familia în deșert doar pentru un singur cuvânt aruncat la întâmplare. Sau să le taie gâtul pentru o simplă privire interpretată greșit. Nu, nu putea să facă asta. Nu putea să pună în pericol viaţa tatălui ei, ce atârna și așa de un fir de păr. Nu putea s-o facă pentru nimic în lume.

Zâmbi încet, încercând să-și înăbușe furia.

— Cred că frumusețea este rareori vrednică de ceva, răspunse ea, strângându-i mâna Irsei într-un gest de solidaritate. Dar *eu* sunt mult mai vrednică decât ceea ce vedeți la suprafață, adăugă apoi, pe un ton nepăsător, în ciuda reproșului voalat.

Fără umbră de șovăială, bătrânul dădu capul pe spate și izbucni în râs.

— De asta nici nu mă îndoiesc! spuse el, cu glas vesel. Bine ai venit în casa mea, Șeherezada al-Khayzuran! Eu sunt Omar al-Sadiq și tu ești oaspetele meu. Cât timp te vei afla între aceste hotare, vei fi mereu tratată ca un oaspete. Dar nu uita un lucru: fie că ești o regină în veșminte de mătase, fie o calică ce-mi cere de pomană, pentru mine are prea puțină însemnătate. Bine ai venit! repetă apoi, făcând o plecăciune în fața ei și atingându-și fruntea cu un gest amplu al mâinii.

Șeherezada răsuflă ușurată, de parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Cu un zâmbet generos pe chip, făcu și ea o plecăciune, atingându-și fruntea cu mâna dreaptă.

Tatăl Shivei privea acest schimb de amabilități cu chipul lipsit de expresie, stând cu coatele rezemate de marginea mesei roasă de vreme.

— Șazi-*jan*! începu el, pe un ton grav, exact în clipa în care Șeherezada se întinse să ia o bucată de pâine.

— Da, unchiule Reza, răspunse ea, ridicând, întrebătoare, din sprâncene, cu mâna deasupra coșului de pâine.

— Mă bucur că te afli aici... și ești teafără și nevătămată, spuse Reza, cu o expresie îngândurată pe chip.

— Îți mulțumesc. Le sunt recunoscătoare tuturor celor care mi-au ocrotit familia. Și au avut grijă de *baba*.

El dădu din cap și, aplecându-se în față, își cuprinse bărbia în mâini.

— Firește. Familia ta a fost întotdeauna și a mea. Iar familia mea a fost întotdeauna și a ta.

— Da, așa este, murmură Șeherezada.

— Așadar, continuă Reza, cu chipul brăzdat de stupoare, deși o fac cu inima sfâșiată, trebuie să te întreb un lucru. Aseară mi-am închipuit că s-ar putea să fie un gest de delăsare din partea ta. Acum, însă, nu mai pot să-ți tolerez jignirea pe care mi-o aduci.

Șeherezada încremeni pe loc, cu mâna deasupra coșului de pâine. Încordarea puse din nou stăpânire pe trupul ei, iar vinovăția i se strecură în suflet cu viclenia și cruzimea unui șarpe.

— Șeherezada! spuse Reza bin-Latief, cu un glas ce-și pierduse orice urmă de căldură; omul pe care îl considera un al doilea tată se prefăcuse parcă dintr-odată într-un străin rece ca o stană de gheață. De ce stai la aceeași masă cu mine și te înfrupți din aceleași bucate, purtând pe deget inelul celui care mi-*a ucis* fiica?

Îi aducea o învinuire sfâșietoare.

Ce spintecă mulțimea ca o coasă printr-un lan de grâne.

Șeherezada strânse cu degetele cele două săbii încrucișate. Simțea o durere covârșitoare.

Clipi o dată. Apoi încă o dată.

Tariq își drese glasul, spulberând tăcerea apăsătoare.

— Unchiule... unchiule Reza...

Nu! Nu putea să-l lase — din nou — pe Tariq să-i sară în ajutor. Nici acum.

Nici altădată.

— Îmi... îmi pare nespus de rău, îngăimă ea, cu gura uscată.

Dar nu era adevărat. Nu regreta asta. Regreta multe alte lucruri. Sute. Mii.

Un univers de regrete sălășluia în sufletul ei.

Dar asta n-o va regreta vreodată.

— Nu scuzele tale vreau să le aud, Șeherezada, continuă Reza, cu aceeași voce glacială — vocea unui străin. Ci hotărârea pe care o vei lua.

Cerându-și iertare cu glas pierdut, Șeherezada se ridică iute în picioare.

Nu mai stătu nici o clipă pe gânduri. Cu ultimele urme de demnitate, ieși șovăitoare din cort în bătaia dogoritoare a soarelui deșertic. O luă la fugă prin nisipul fierbinte, stârnind nori în urma ei și lovindu-și gambele cu fiecare pas pe care îl făcea.

O mână imensă și puternică o prinse de umăr, oprind-o pe loc.

Își ridică privirea, ferindu-și ochii de lumina orbitoare.

Soldatul. Dușmanul de-o viață. Și agresorul redutabil.

— Dă-te la o parte din calea mea! îi șopti ea, stăvilindu-și cu greu mânia. Acum!

El schiță o grimasă sardonică. Și refuză să se clintească din loc.

Șeherezada îl apucă de mână, încercând să se elibereze din strânsoarea lui.

Țesătura aspră a *ridei*' i se răsuci până la cot, scoţând la iveală un desen înfierat pe braţ.

Simbolul scarabeului.

Simbolul asasinilor Fida'i, care se strecuraseră în camera ei din Rey și încercaseră s-o omoare.

Șeherezada o luă la fugă, cu un icnet de spaimă. Stângace și deznădăjduită, dornică doar să scape cu viaţă.

Undeva în depărtare, auzi glasul Irsei, care o striga.

Dar refuză să se oprească.

Intră ca o furtună în micul lor cort, închizând cu zgomot fâșia ce ţinea loc de ușă.

Sunetul răsuflării sale întretăiate umplea cortul. Își ridică mâna dreaptă în bătaia unei raze de lumină ce pătrundea printr-o cusătură, răsfrângându-se asupra inelului din aur mat.

Locul meu nu e aici. Sunt doar o prizonieră într-o temniță de nisip și soare.

Dar trebuie să-mi ocrotesc familia; trebuie să găsesc o cale prin care să spulber blestemul.

Și să mă întorc acasă la Khalid.

Dar, din păcate, nu știa în cine să aibă încredere. Până când va afla cine era șeicul Omar al-Sadiq și de ce asasinii Fida'i dădeau târcoale taberei, trebuia să fie cu multă băgare de seamă. Căci era evident că Reza bin-Latief nu-i mai era acum aliat cum îi fusese cândva. Iar Șeherezada refuza să-i încredinţeze poverile sale lui Tariq. Nu era menirea lui să-i ocrotească familia. Nicidecum. Datoria îi revenea numai ei.

Scrută împrejurimile cu privirea, poposind asupra apei din ligheanul de aramă.

Universul de sub ape.

Unde totul se mișcă extrem de lent. Şi unde se *deapănă povești.*

Un univers înșelător.

Șeherezada își smulse inelul de pe deget, fără urmă de șovăire și sentimentalism.

Respiră adânc!

Închise ochii și ascultă ţipătul tăcut al inimii sale.

— Poftim! spuse Irsa, intrând în cort și îndreptându-se spre Șeherezada.

Nu avea nevoie de poveţe. Și nici mustrările nu-și aveau locul. Desfăcuse într-o clipită șnurul ce-i lega cosiţa Șeherezadei. Cele două surori își împletiră privirile în timp ce Irsa îi luă inelul din mână și îl agăţă de șnur, creând astfel un colier.

Irsa îi puse apoi, în tăcere, colierul la gât și i-l ascunse sub faldurile tunicii *qamis*.

— Gata cu secretele!

„E mai bine ca anumite secrete să rămână ferecate."

Șeherezada încuviință din cap, în timp ce cuvintele lui Khalid îi răsunau în minte. Nu ca o amenințare. Ci ca un memento.

Va face tot ce îi va sta în putință ca să-și apere familia.

Chiar dacă asta însemna s-o mintă pe sora ei.

— Ce vrei să știi?

PENTRU TOTDEAUNA

ERA SINGUR.

Și ar trebui să profite de aceste momente de singurătate înainte ca îndatoririle zilei să i le răpească.

Khalid străbătu terenul de antrenamente presărat cu nisip.

Nici nu atinse bine *şamşirul*, că mâinile şi începură să-i sângereze.

Nu conta câtuși de puţin. Nu avea nici cea mai mică importanţă.

Momentele petrecute în lâncezeală erau bântuite de gânduri.

Și de amintiri.

Sabia ieși din teacă cu un șuierat domol. Palmele îl ardeau; și degetele îl dureau cumplit. Strânse însă și mai tare plăselele *şamşirului*.

Când se întoarse cu faţa spre soare, lumina îi înceţoşă vederea. Khalid înjură în barbă.

Sensibilitatea la lumină devenea o problemă tot mai spinoasă în ultimul timp. O consecinţă nefericită a nopţilor nedormite. În curând, nu va mai fi un secret pentru nimeni. Se simţea mult prea bine în întuneric — o fiinţă cu ochii adânciţi în orbite, ce se târa și se furișa pe holurile năruite ale unui palat cândva maiestuos.

Purtarea lui va fi considerată o manifestare a nebuniei, îl prevenise fachirul.

Regele nebun al Khorasanului. Monstrul. Ucigașul.

Khalid strânse din ochi. În ciuda voinţei sale, căzu pradă amintirilor.

Avea din nou șapte ani și stătea ascuns printre umbre, privindu-l pe fratele său, Hassan, cum învăţa arta mânuirii sabiei. Când tatăl său îi îngăduise, în cele din urmă, lui Khalid să înveţe această artă alături de Hassan, hotărârea părintelui lor îl luase prin surprindere pe Khalid, căci îi desconsiderase adesea rugăminţile în trecut.

„Ai putea să înveţi și tu ceva de valoare. Cred că până și un bastard ar trebui să înveţe să se lupte." Dispreţul pe care tatăl lui îl nutrea pentru Khalid părea neţărmurit.

În mod straniu, singura dată când părintele său manifestase vreo urmă de mândrie faţă de el fusese în ziua în care, câţiva ani mai târziu, Khalid ieșise învingător într-un duel cu Hassan.

A doua zi, însă, tatăl lor îi interzisese lui Khalid să mai înveţe alături de Hassan.

Îl trimisese pe Hassan să studieze cu cei mai iscusiţi maeștri. Iar pe Khalid îl lăsase să se apere singur.

În noaptea aceea, prinţul mânios al Khorasanului, în vârstă de unsprezece ani, se rugase să devină cel mai bun spadasin din regat. Poate tatăl lui va realiza atunci că trecutul nu-i oferea dreptul să-i răpească viitorul fiului său.

Dar nu. Nu asta avea să-l convingă.

Ci sabia pe care, într-o bună zi, Khalid o va ţine la beregata tatălui său.

Khalid zâmbi ușor sub imperiul amintirilor cu iz dulce-amărui ale unei furii copilărești.

Altă promisiune pe care o încălcase.

Și altă răzbunare rămasă neîmplinită.

Nu știa de ce își amintea aceste lucruri în dimineaţa aceea. Poate din cauza celor doi fraţi pe care îi cunoscuse cu o zi în urmă. Kamyar și Shiva.

Indiferent ce îl atrăsese pe Khalid la ușa lor îl determinase, de asemenea, să le dea și o mână de ajutor. Nu era prima oară când făcea asta. Din noaptea furtunii, Khalid se aventurase de câteva ori în oraș, învăluit în umbră și tăcere.

În prima zi, cutreierase străzile năruite ale unui cartier din Rey, nu prea departe de suk. Acolo, le oferise răniților ceva de mâncare. Două zile mai târziu, contribuise la repararea unei fântâni. Mâinile sale — neobișnuite cu greutatea muncii fizice — sângerau și îl usturau, presărate de bășici.

Pe cei doi copii îi cunoscuse cu o zi în urmă.

La început, Kamyar îi amintea de Șeherezada. Într-atât încât amintirile îi stârniră și acum un zâmbet pe buze. Băiețelul era îndrăzneț și insolent. Neînfricat. Ca și Șeherezada. Cele mai bune și mai rele trăsături.

Apoi, odată cu trecerea timpului, fetița era cea care evoca spiritul lui Șazi.

Căci nu avea încredere în el. Nici cât negru sub unghie.

Îl urmărea pe Khalid cu coada ochiului. Se aștepta s-o trădeze — să-și lepede pielea de șarpe și s-o atace. La fel ca un animal rănit, acceptase cu multă băgare de seamă bucatele și băutura pe care i le oferise, fără să lase vreodată garda jos.

Era inteligentă și își iubea fratele cu o fervoare pe care Khalid aproape că o invidia.

Cel mai mult îi apreciase sinceritatea tăcută. Și își dorise să facă mai mult pentru familia lor. Mai mult decât ajutorul oferit la curățenie și cei câțiva galbeni lăsați într-o pungută de piele. Știa însă prea bine că nimic nu va fi îndeajuns.

Căci nimic nu va putea înlocui vreodată pierderile suferite.

Khalid deschise ochii.

Începu să se antreneze, stând cu spatele la soare.

Șamșirul despica văzduhul cu mișcări circulare. Printre scântei argintii și fâșii albe de lumină. Şuiera de jur împrejurul său, în timp ce Khalid încerca să-și stăvilească vâltoarea gândurilor.

Dar nu era suficient.

Puse ambele mâini pe plăsele și îl desprinse în două.

Tăișurile erau făurite din oţel de Damasc și călite în focurile templului din Warharan. Fuseseră plăsmuite din porunca lui. Și nu își găseau pereche.

Ținând câte o sabie în fiecare mână, Khalid continua să se antreneze pe terenurile nisipoase.

Șuieratul ascuţit al lamelor de metal îi răsuna acum deasupra capului cu furia vântului sirocco.

Și tot nu era îndeajuns.

O șuviţă de sânge i se prelingea pe braţ.

Nu simţea însă nimic. O vedea doar.

Căci nimic nu îl durea mai tare ca dorul ce-i mistuia sufletul.

Și nimic nu avea să-l doară mai tare.

— Am ajuns s-o văd și pe asta!

Khalid nu se întoarse.

— A secat oare cu totul visteria Khorasanului? continuă Jalal, cu o veselie ușor forţată în glas.

Stând cu spatele la vărul său, Khalid își șterse palmele de sânge pe eșarfa stacojie, *tikka*.

— Spune-mi, te rog, că regele regilor — marele calif al Khorasanului — mai are încă în visterie câţiva galbeni ca să-și cumpere niște mănuși de armură sau măcar o mănușă de protecţie, spuse Jalal, ridicând una dintre sprâncenele-i negre.

Khalid își băgă *șamșirul* în teacă și îl ţintui cu privirea pe căpitanul Gărzii Regale.

— Dacă ai nevoie de o mănușă, pot să-ţi fac rost. Dar numai de una singură. Nu-mi curge aur prin buzunare, căpitane al-Khoury.

Râzând, Jalal își puse mâinile pe mânerul iataganului său și îl strânse cu putere.

— V-o cedez, *sayyidi*. Cred că Domnia Voastră aveți mai multă nevoie de ea decât mine. Ce s-a întâmplat? îl întrebă apoi, arătându-i cu capul palmele însângerate.

Khalid își trase peste cap tunica de in.

— Are vreo legătură cu dispariția ta de ieri? insistă Jalal, tot mai neliniștit.

Deoarece Khalid refuza să-i răspundă, Jalal îi aținti calea.

— Khalid! îl strigă el, fără vreo urmă de veselie în glas. Palatul este în ruină. Orașul este distrus. Nu poți să dispari ore în șir, fără protecția gărzilor tale personale. Tata nu mai poate să mintă în stânga și în dreapta, ascunzându-ți faptele, și nici eu... nu mai pot să-l mint prea mult, continuă Jalal, trecându-și mâinile prin părul ondulat și vâlvoi și răvășindu-l și mai tare.

Khalid se opri pe loc și scrută chipul vărului său.

Și tabloul nu-l încântă deloc.

Rânjetul lui arogant îi dispăruse de pe buze. O barbă neîngrijită îi străjuia maxilarul. Mantia sa imaculată era acum boțită și murdară, iar mâinile păreau să caute neîncetat un reazăm — plăselele sabiei, nodul eșarfei, brida gulerului... orice.

În toți cei optsprezece ani ai săi, Khalid nu-l văzuse nicicând pe Jalal atât de agitat.

— Ce-i cu tine?

Jalal râse zgomotos. Mult prea zgomotos. Părând atât de fals că îl tulbură și mai mult pe Khalid.

— Ești serios sau glumești? îl întrebă Jalal, încrucișându-și brațele.

— Sunt serios, îi răspunse Khalid, trăgând, suspicios, aer în piept. Deocamdată.

— Vrei să-mi pun sufletul pe tavă în fața ta? Sunt uluit de ironia sorții, trebuie s-o recunosc.

— Nu vreau să-ți pui sufletul pe tavă în fața mea. Vreau doar să-mi spui ce-i cu tine și să nu-mi mai irosești timpul. Dacă ai nevoie de cineva care să te țină de mână, caută compania tinerelor care se prăpădesc de dorul tău în fața dormitorului!

— Așa carevasăzică! spuse Jalal, cu o expresie tristă pe chip. Și tu îmi zici asta?!

Khalid își stăvilea acum cu greu iritarea.

— Du-te și fă o baie, Jalal! Cât mai lungă, îi răspunse el, făcând câțiva pași.

— O să fiu tată, Khalid-*jan*.

Khalid se opri pe loc. Se întoarse iute pe călcâie, formând o adâncitură în nisip.

Jalal dădu din umeri. Schițând un zâmbet jalnic în colțul gurii.

— Ești... un ticălos fără seamăn, spuse Khalid.

— Drăguț din partea ta!

— Îmi ceri încuviințarea s-o iei de soție?

— Nu mă vrea, îi răspunse el, trecându-și din nou mâinile prin păr. Se pare că nu ești singurul care a observat haremul din fața domitorului meu.

— O admir deja. E dornică, cel puțin, să învețe din propriile-i greșeli, îi ripostă Khalid, rezemându-se de zidul de piatră și aruncându-i vărului său o privire tăioasă ca lama unui pumnal.

— Drăguț ca de obicei!

— Amabilitatea nu face parte din virtuțile mele.

— Da, așa e, răspunse Jalal, râzând sardonic. Cu atât mai puțin în ultimul timp, continuă apoi, pe un ton grav. Khalid-*jan*, mă crezi când îți spun că singurul meu gând a fost s-o apăr pe Șazi când i-am spus acelui băiat să...

— Te cred, îl întrerupse Khalid, cu glas domol, dar aspru. Ți-am explicat deja că nu vreau să mai discutăm pe această temă.

Cei doi tineri rămaseră un timp încremeniți într-o tăcere stânjenitoare, cu ochii pironiți în nisip.

— Mărturisește-i totul tatălui tău! îl sfătui Khalid, desprinzându-se de lângă zid. Va avea grijă să nu le lipsească nimic mamei și copilului tău. Dacă mai ai nevoie de altceva, trebuie doar să-mi spui, adăugă apoi, îndepărtându-se câțiva pași.

— O iubesc. Cred că vreau s-o iau de soție.

Khalid se opri din nou pe loc. Dar nu se mai întoarse spre el.

Cuvintele vărului său — și ușurința cu care le rostise — îi sfâșiau sufletul. Îi reaminteau posibilitățile pierdute. Cât și numeroasele-i metehne.

Cu inima strânsă, Khalid lăsă cuvintele lui Jalal în voia vântului... Așteptând să audă glasul adevărului.

— Crezi? îl întrebă, în cele din urmă. Sau știi sigur?

— Cred că știu, îi răspunse, cu o ușoară ezitare.

— Nu fi evaziv, Jalal! Este jignitor. Și pentru mine, și pentru ea.

— N-am vrut să pară jignitor. Încerc doar să fiu sincer — trăsătură pe care știu că o prețuiești nespus de mult, răspunse Jalal. În clipa de față — cum nu-i cunosc adevăratele sentimente — e tot ce pot să spun. O iubesc. Și cred că îmi doresc să-mi petrec viața alături de ea.

— Fii cu mare băgare de seamă, căpitane al-Khoury! Oamenii pot interpreta diferit sensul cuvintelor. Ai grijă să le înțelegi corect tâlcul!

— Nu fi ticălos! Am vorbit cât se poate de serios.

— Când?

— Acum. Nu asta contează cu adevărat?

— E ușor să spui *acum*, îi ripostă Khalid, cu chipul crispat. E ușor să spui ce vrei într-un moment efemer. Din acest motiv, ai un harem care te așteaptă în fața dormitorului, iar mama copilului tău refuză să te accepte, adăugă apoi, pornind spre palat.

— Și atunci, care *este* răspunsul corect, *sayyidi*? Ce-ar fi trebuit să spun? strigă, exasperat, Jalal, cu ochii îndreptați spre cer.

— Pentru totdeauna.

— Pentru totdeauna?

— Să nu-mi mai ieși în cale până nu-l rostești!

POVEȘTI ȘI SECRETE

IRSA ÎȘI ACOPERI GURA CU MÂINILE, ÎNĂBUȘINDU-și un țipăt.

Privea uluită cum sora ei plimba prin mijlocul cortului covorașul ponosit, ghidându-l doar cu vârfurile degetelor.

Covorul fermecat plutea prin aer cu grația unei frunze căzătoare. Apoi, printr-un simplu gest al mâinii, Șeherezada îl lăsă să cadă pe podea.

— Ei bine? o întrebă ea, privind-o cu îngrijorare.

— Dumnezeule mare! exclamă Irsa, așezându-se lângă sora ei. Magul din Templul Focului te-a învățat să faci asta?

— Mi-a dăruit doar covorașul și mi-a spus că *baba* mi-a împărtășit abilitățile sale, răspunse Șeherezada, clătinând din cap. Dar trebuie să vorbesc cu el cât mai curând cu putință. Am... multe întrebări să-i pun lui Musa-*effendi*.

— Ai de gând să-l cauți?

— Da, răspunse ea, dând ferm din cap. Imediat ce voi găsi o cale să ajung la Templul Focului fără să mă vadă nimeni.

— Poate, îngăimă Irsa, șovăitoare, dacă ajungi să-l vezi, o să-i vorbești și despre *baba*? În eventualitatea că...

Lăsă cuvintele să plutească în aer, temându-se să dea glas gândului ce le bântuia sufletul amândurora în clipele acelea.

Gândul că tatăl lor nu își va mai reveni niciodată din năpasta ce se abătuse asupra lui în noaptea furtunii.

Care va fi soarta lor dacă *baba* avea să moară? Care va fi soarta *ei*?

Irsa își împreună mâinile pe genunchi și se mustră pentru gândurile egoiste pe care le nutrea în toiul acestor suferinţe. Nu era nici locul, nici momentul ca să se lase cuprinsă de griji pentru propria-i soartă. Nu acum când atenţia lor trebuia să se îndrepte asupra altora. Mai ales asupra lui *baba*.

În timp ce Șeherezada strângea covorul fermecat, ascunzându-l apoi printre lucrurile ei, şnurul de la gât i se ivi printre faldurile tunicii.

Inelul se afla acum ascuns în siguranţă, dar povestea lui trebuia depănată. Iar Irsa nu-și mai putea stăvili curiozitatea.

— Cum ai putut să-l ierţi, Șazi? o întrebă ea, încet. În ciuda sorţii cumplite pe care i-a hărăzit-o Shivei? În ciuda faptelor lui?

Șeherezada rămase fără suflare. Se întoarse iute spre sora ei.

— Ai încredere în mine, *Jirjirak*? o întrebă ea, luându-i mâinile într-ale sale.

Greieraș. Încă de când era mică, Irsa ura porecla asta. O căpătase în copilărie când soarta îi hărăzise niște piciorușe subţiri și un glas pe măsură. Șeherezada era singura care putea să-i spună așa, fără să-i stârnească dezgustul — sau ceva mai rău.

Pentru a zecea oară în clipele acelea, Irsa îi scrută chipul cu privirea, căutând un răspuns pe care spera să-l înţeleagă. Sora ei era la fel de frumoasă ca întotdeauna, deși trăsăturile ei suferiseră o schimbare ușoară — aproape imperceptibilă — în cele câteva luni petrecute la palat. Nu mai avea obrajii atât de rotunzi și nici strălucirea de odinioară a pielii ei arămii. Din fericire, bărbia îi trăda aceeași încăpăţânare, iar nasul — aceeași insolenţă. Chipul îi era însă învăluit într-o umbră — umbra unei poveri pe care refuza s-o împărtășească. Ochii căprui îi păreau străvezii în lumina lămpii din apropiere. Erau mereu atât de schimbători. Și imprevizibili. Ca stările sufletești ale surorii ei. Într-o clipă, era veselă și jucăușă, pusă pe șotii și năzdrăvănii. Ca, apoi, să devină cumplit de serioasă, gata de o luptă pe viaţă și pe moarte.

Irsa nu știa niciodată la ce să se aștepte din partea Șeherezadei. Încrederea, însă, nu i-o știrbise niciodată. Cel puţin, nu Irsei.

— Firește că am încredere în tine, îi răspunse ea. Dar n-ai putea să-mi spui...

— Nu este secretul meu ca să ţi-l împărtășesc, Irsa-*jan*.

Sora ei își mușcă buza de jos și își aţinti privirea în altă parte.

— Îmi pare nespus de rău, continuă Șeherezada. Nu vreau să-ţi ascund aceste lucruri. Dar dacă cineva ar afla că le cunoști, ar putea să-ţi facă rău ca să descopere adevărul și... n-aș putea să trăiesc cu povara asta pe umeri.

— Nu sunt atât de vulnerabilă cum îţi imaginezi, îi răspunse Irsa.

— Nici n-am spus asta vreodată.

— Uneori, nu e nevoie să îmbrăcăm anumite lucruri în cuvinte, spuse Irsa, cu un zâmbet vag pe buze. N-a fost nevoie să-mi spui că te-ai îndrăgostit de Khalid Ibn al-Rashid. Cum nici eu n-a trebuit să-ţi spun câte lacrimi amare am vărsat nopţi de-a rândul după ce-ai plecat. Dragostea are propriul ei limbaj.

Șeherezada își trase genunchii la piept și o privi pe Irsa în tăcere. Oftând adânc, sora ei își luă desaga cu plante tămăduitoare și o rămurea proaspătă de mentă.

— Vii cu mine să-l vezi pe *baba*?

Șeherezada se ridică în picioare, dând scurt din cap.

Un vânt uscat sufla cu putere în tabăra beduinilor. Ridica în aer spirale de nisip prin labirintul de corturi. Irsa își îndesă în tunică părul împletit într-o cosiţă ca să nu-i biciuiască faţa.

Șeherezada slobozi o cascadă de înjurături colorate când cosiţa îi șfichiui obrazul, iar părul începu să-i fluture, răzvrătit, în vânt, învăluindu-i chipul în șuviţe negre și încâlcite.

— Vai de mine! exclamă Irsa, stăvilindu-și zâmbetul stârnit de limbajul surorii sale. Cine te-a învăţat să vorbești în felul ăsta? Califul?

— Urăsc ţinutul ăsta!

Deși o durea faptul că Șeherezada refuza să răspundă chiar și la cele mai nevinovate întrebări, Irsa ignoră tristeţea ce i se cuibărea în suflet.

— Ai puţină răbdare! O să vezi că nu e chiar atât de rău, o încurajă ea, luând-o de braţ și trăgând-o mai aproape.

— Dintre toate locurile din lume, de ce ne aflăm în acest deșert nenorocit? De ce ne-a primit bătrânul șeic în tabăra sa? întrebă Șeherezada, pe un ton cât mai șoptit cu putinţă, atât cât îi permitea vântul.

— Nu cunosc prea multe detalii. Știu doar că i-a vândut unchiului Reza cai și arme. Tribul său face negoţ cu amândouă. Poate că acesta este și motivul pentru care ne-a oferit adăpost, îi răspunse, adâncită în gânduri. Sau poate datorită relaţiei strânse pe care o are cu Tariq. Șeicul îl tratează ca pe un fiu.

— Să înţeleg atunci că nu și-a unit forţele cu Tariq și cu ceilalţi soldaţi? Nu s-a implicat în război? întrebă Șeherezada, ridicând, nedumerită, din sprâncene.

— Nu cred, îi răspunse Irsa. Dar când voi participa la următorul consiliu de război, îţi voi oferi mai multe detalii.

Șeherezada își îndesă după ureche câteva șuviţe de păr și își dădu ochii peste cap.

În timp ce străbăteau întinderea de nisip spre cortul tatălui lor, Irsa o văzu pe sora ei scrutând cu atenţie împrejurimile. Îi urmări privirea până când ochii îi căzură asupra unei siluete subţiri din depărtare, care le studia cu aceeaşi intensitate.

— Cine e băiatul de acolo? o întrebă Șeherezada, înghiontind-o cu cotul.

— Au! exclamă Irsa, înghiontind-o și ea. Te referi la Băiatul-Păianjen?

— La cine?

— Așa îi spun eu, pentru că are mâinile și picioarele deșirate și stă mereu la pândă. A venit împreună cu emirul din Karaj. Bănuiesc că este o rudă îndepărtată a acestuia. Cred că îl cheamă Teymur sau Tajvar sau cam așa ceva, adăugă ea, fluturându-și, nepăsătoare, mâna prin aer.

— Are o privire... tulburătoare.

— E puţin cam ciudat, dar e inofensiv, Șazi, îi răspunse Irsa, încruntându-se.

Șeherezada strânse din buze, fără să spună însă nimic.

Irsa trase deschizătura cortului și intrară amândouă înăuntru. În căldura dogoritoare a amiezii, întunericul părea și mai înăbușitor. Aprinseră o lampă cu ulei și pregătiră un ulcior cu apă, mentă proaspătă și plante tămăduitoare. Tatăl lor înghiţi băutura, cum o făcuse și de dimineaţă, murmurând cuvinte nedeslușite și continuând să strângă cartea în braţe.

Șeherezada își făcu vânt cu mâinile.

— Este scăldat în sudoare. Ar trebui să-i schimbăm bandajele și să-l spălăm pe faţă și pe gât.

Irsa turnă apă într-un vas de lut și scoase din desagă câteva fâșii curate de in. Înmuie apoi o cârpă în apa rece.

— Ai de gând să-i povestești despre covorul fermecat? *Baba* va fi încântat să afle că i-ai moștenit abilităţile, spuse Irsa, zâmbind și storcând cârpa.

— *Ba... baba*? îl strigă Șeherezada, privindu-l uluită.

O umbră îi învălui chipul. Teamă?

Irsa scăpă cârpa și veni iute la căpătâiul tatălui ei.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. A deschis ochii?

— Nu, răspunse Șeherezada, clătinând din cap. Mi s-a părut că aud ceva afară, dar s-ar putea să mă fi înșelat, adăugă apoi, schițând un zâmbet vag. Știu că deșertul joacă feste unei minţi obosite. Dacă îl speli tu pe faţă, atunci o să-i spăl eu braţele.

— Ești sigură? insistă Irsa.

— Da, răspunse sora ei, cu un glas hotărât, ce nu putea fi ignorat.

Și deși începură să-l spele, în tăcere, pe tatăl lor de sudoare și funingine...

Irsa știa că sora ei minţea.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă Irsa, în șoaptă, când ieșiră din cortul tatălui lor. Spune-mi adevărul, Șazi! Altfel...

Șeherezada o apucă de mână și o trase spre ea.

— Mi s-a părut că aud ceva în faţa cortului, îi răspunse, cu glas șoptit. Și n-am vrut ca cineva să ne audă vorbind despre lucruri importante.

— Crezi că cineva ne *pândește*? întrebă Irsa, căreia îi venea greu să creadă spusele surorii ei.

— Nu știu. E posibil.

Ţinând desaga strâns lipită de trup, Irsa grăbi pasul. Scruta împrejurimile cu atenţie. În cele câteva săptămâni de când se afla aici, nu se simţise niciodată în pericol. Nici măcar o clipă. Petrecea dimineţile cu Aisha și copiii, iar la prânz, Rahim o învăţa să-şi perfecţioneze arta călăriei.

Cine ar ameninţa două fete de condiţie modestă?

Dar, aruncându-i o privire piezișă surorii ei, un gând îi străfulgeră prin minte.

Șeherezada nu mai era fiica unui simplu bibliotecar.

Era regina Khorasanului.

Un atu pentru dușmanii lui Khalid Ibd al-Rashid.

Care nu erau deloc puţini.

Irsa înlătură însă iute gândul din minte.

Șeherezada se afla aici doar de o zi. Sora ei era absurdă. Bântuită de idei halucinante. Consecința lunilor petrecute în compania unui monstru, temându-se în fiecare zi că își va pierde viața.

Irsa se apleacă să intre prin deschizătura cortului.

O mână cleioasă o apucă de gât și o trase înăuntru.

Țipă înspăimântată.

Niște degete lungi o apucară de ceafă. Și o răsuflare fierbinte îi mângâie pielea.

— Nu pe tine te voiam, îi spuse la ureche o voce aspră. Îmi pare rău.

Irsa clipi iute, încercând să se obișnuiască cu lumina difuză din cort.

Băiatul-Păianjen?

— Ce faci? strigă ea.

— Dă-i drumul! îi porunci Șeherezada, stând la intrare, cu o mână pe plăselele hangerului încrustat cu nestemate.

Chipul îi părea dăltuit parcă în piatră. În ochi avea, însă, un licăr sălbatic. De parcă amenințarea nu-i era deloc străină.

Gândul îi îngheță Irsei sângele în vene.

— Este o poruncă, stăpână? întrebă Băiatul-Păianjen, scuipând disprețuitor în calea Șeherezadei.

— Nu. Este o făgăduială.

— O făgăduială? Despre ce vorbești?

— Îți făgăduiesc că — de îi vei da drumul surorii mele — voi rămâne aici cu tine, îi răspunse ea, înclinând ușor capul într-o parte. Îți voi asculta plângerile. Și voi face tot ce îmi stă în putință să îndrept răul făcut.

— Nu te cred, îi spuse el, învăluind din nou ceafa Irsei într-o răsuflare fierbinte.

Ea îi simțea freamătul copleșitor al trupului.

— Ar trebui să mă crezi, continuă Șeherezada, făcând un pas înainte. Căci n-am terminat ce-aveam de spus. Îți făgăduiesc, de asemenea, că — de nu-i vei da drumul surorii mele — *tu* vei fi cel care îmi va asculta plângerile. Și acestea nu sunt plămădite din cuvinte, ci din tăișuri de pumnal.

— Fără doar și poate, răspunse Băiatul-Păianjen. Doar ești târfa unui monstru însetat de sânge.

Șeherezada tresări. Și în acel fior de durere, Irsa văzu un izvor de suferință.

Copleșită de mânie, începu să se zbată cu putere, încercând să se elibereze din strânsoarea lui. El își înlănțui și mai tare brațele de jur împrejurul taliei și gâtului ei. Lăsând-o aproape fără suflare.

— Irsa! strigă Șeherezada, ridicând mâinile în semn de capitulare. Dă-i drumul!

— Dă-mi pumnalul!

— Dă-i drumul și îl vei avea! îi răspunse ea, scoțând pumnalul de la brâu.

— Vreau arma mai întâi! spuse Băiatul-Păianjen, înfigându-și degetele în pielea sensibilă a Irsei din zona urechii.

— Șe... Șeherezada! îngăimă Irsa.

— Ți-l dau, îi răspunse ea, cu fruntea presărată de broboane de sudoare. Dă-i drumul Iresei! Cu mine ai ceva de împărțit.

— Aruncă hangerul și o eliberez! Dar dacă se duce să caute ajutor — dacă aud că Șoimul cel Alb se află în fața cortului — te voi ucide.

— Nu se va duce la Tariq, îl asigură ea, aruncând hangerul la picioarele surorii ei. Nu va face absolut nimic.

El își slăbi strânsoarea în timp ce Irsa simți un fior în inimă.

Șeherezada n-o credea în stare de *nimic*.

În ochii ei, era complet nevolnică.

Dar ce făcuse oare ca să-i dovedească contrariul?

Băiatul-Păianjen își descleștă degetele de pe gâtul ei.

— Aruncă-mi-l cu piciorul și îi dau drumul!

Șeherezada îi dărui Irsei un zâmbet încurajator și lovi pumnalul cu piciorul.

El o eliberă pe Irsa și o îmbrânci spre deschizătura cortului.

Când Irsa privi înapoi, șovăitoare, Șeherezada o îndemnă din ochi să plece.

Dar ea voia să rămână. Să-l implore pe Băiatul-Păianjen să-și cumpănească bine faptele.

Se temea însă s-o facă. Șeherezada îi cedase deja pumnalul și, în afară de niște rugăminţi tulburătoare, nu știa cum ar fi putut să-i fie de ajutor.

Se năpusti, așadar, în deșertul mistuit de un soare nemilos, cu inima frântă și mândria știrbită.

Porni, deznădăjduită, după ajutor. Îşi dorea cu ardoare să dea cu ochii de un băiat înalt, cu umerii laţi şi zâmbetul cald ca o zi de vară. Un băiat care o iubea pe sora ei de când erau copii.

Un băiat care vorbește, mai întâi, cu pumnii și abia apoi pune întrebări.

Tariq ar ști ce să facă. Tariq i-ar frânge gâtul sfrijit al Băiatului-Păianjen.

Irsa străbătu, cu pași împleticiţi, întinderea de nisip spre cortul lui Tariq, simţind cum sângele îi zvâcnea în urechi.

— Irsa!

Încercă să ignore glasul familiar din apropiere. Glasul băiatului pe care își dorea *cu ardoare* să-l găsească. Un băiat cu chipul cald, în ochii căruia se pierdea adesea. Dar nu acum. Nu de *Rahim* avea nevoie. Ci de Tariq — un băiat cu o voinţă de fier, ce trecea imediat la acţiune.

— Irsa! o strigă Rahim, ajungând-o din urmă, cu pași hotărâţi. De ce fugi prin...

— Unde e Tariq? îl întrebă ea, cu răsuflarea întretăiată.

— Într-o expediție de recunoaștere într-un emirat învecinat, îi răspunse el, ațintindu-i calea și privind-o printre gene. De ce-l cauți? S-a întâmplat ceva?

Irsa clătină din cap, copleșită de spaimă.

— Nu... Vreau doar să vorbesc cu Tariq, îngăimă ea, scrutând împrejurimile cu o privire deznădăjduită.

— De ce?

— Pentru că trebuie să fac... *ceva*, îi răspunse, trăgându-și cu greu sufletul. N-ai cum să înțelegi, adăugă apoi, ocolindu-l. Șazi...

O prinse de umeri, iar atingerea mâinilor lui i se păru ciudat de mângâietoare. Și încurajatoare.

— Spune-mi ce vrei să faci!

Nicidecum! Niciunul dintre ei nu avea veleități de conducător. De când îl cunoștea, Rahmi nu făcea altceva decât să primească și să îndeplinească ordine. La fel cum și ea nu făcea altceva decât să fugă. Să-și salveze viața.

Ar fi trebuit să ia pumnalul Șeherezadei. Sau să facă orice *altceva*.

Vinovăția îi mistuia sufletul. Irsa începu să tremure, chiar și sub soarele nimicitor al deșertului. Simți strânsoarea încurajatoare a mâinilor lui Rahmi pe umerii ei.

Dăruindu-i tot mai multă putere.

Irsa stătea dreaptă, cu pumnii încleștați.

Șazi nu s-ar da bătută. N-ar capitula în fața spaimei. Nici n-ar sta, tremurând în nisip, ca o nătângă. Ar trece la acțiune. S-ar lupta pe viață și pe moarte. Și ar găsi o cale de scăpare cu inteligența-i hărăzită de zei.

Deși Irsa continua să tremure, începu să-i schițeze contururile unui plan cu un glas cât mai ferm cu putință.

— Tariq și-a luat cu el și șoimul?

— Nu, îi răspunse Rahim, privind-o cu stupoare. Zoraya a fost în recunoaștere azi de dimineață înaintea lor, iar Tariq a lăsat-o acum să se odihnească.

— Rahim — spuse Irsa, trăgând adânc aer în piept — vrei să faci ceva pentru mine?

Nu-i răspunse. Se mulţumi doar să-i întindă mâna.

Iar Irsa i-o luă.

O RANĂ DESCHISĂ

ŞEHEREZADA REFUZA SĂ SE LASE INTIMIDATĂ de băiatul deşirat din faţa ei.

Într-o altă lume — și într-o altă viaţă — poate că l-ar fi compătimit.

Dar o ameninţase pe Irsa. Lăsând, astfel, o rană deschisă.

Și, în ciuda eforturilor lui de a-și ascunde freamătul lăuntric, îi vedea degetele tremurându-i pe plăselele pumnalului.

Ia-o încet!

— Care ţi-e numele? îl întrebă ea, cu glas domol.

— Eu sunt cel care pune întrebările, îi răspunse el, trăgând adânc aer în piept.

Ea rămase pe loc în timp ce temnicerul ei se plimba în cerc de jur împrejur.

Era tot mai agitat.

— Cum ai reușit?

Cu fiecare pas pe care îl făcea, fâșii de lumină îi jucau pe chip, învăluindu-i barba peticită în umbre sinistre.

— Poftim? îl întrebă Șeherezada, împreunându-și mâinile.

— Cum ai reușit să scapi cu viaţă?

— I-am depănat povești, îi răspunse ea, alegându-și cu grijă cuvintele.

El încremeni pe loc, cu chipul încărcat de dispreţ.

— I-ai depănat *povești*? Și vrei să cred că monstrul ăla te-a lăsat în viață pentru că l-ai *distrat*?

Șeherezada îi aruncă o privire ucigătoare.

— Ești liber să crezi ce vrei. Dovada se află, însă, în fața ochilor tăi.

Icni cu zgomot, vădit suspicios. Dezgustul ce i se citea în glas o luă aproape prin surprindere.

— Încerci să mă provoci? Ești chiar atât de nesăbuită?

Șeherezada ridică pentru a doua oară mâinile în semn de capitulare.

— Nu încerc să te provoc..., îi răspunse ea, așteptând răbdătoare, în speranța că băiatul va mușca momeala.

— Teymur. Teymur mi-e numele.

— Teymur, spuse ea, schițând un zâmbet vag. Nu încerc să te provoc, repetă apoi. Încerc doar să te înțeleg.

Nu era o alegere prea fericită a cuvintelor. Realiză asta de cum le rosti.

— *Să mă înțelegi?* mârâi Teymur. N-ai cum să mă înțelegi!

— Te rog doar să-mi spui...

Se năpusti asupra ei, înlănțuindu-i gâtul cu degetele sale lungi. Șeherezada îl apucă cu mâinile de încheietură, încercând să-i stăvilească strânsoarea. Își aținti privirea în ochii lui înverșunați, fără să tresară vreo clipă.

Nu simțea nici umbră de teamă. Băiatul — acest copilandru costeliv, cu aere de bărbat — era copleșit de spaimă. Chipul îi era brăzdat de broboane de sudoare.

— Cum ai putea să mă înțelegi? o întrebă, cu glas fremătător, tremurând ca varga. Ești în viață! Monstrul ăla te-a lăsat să scapi cu viață!

Cu cealaltă mână, îi puse vârful pumnalului sub bărbie. Tăișul era încă ascuns în teaca încrustată cu nestemate.

— De unde îl ai? o întrebă Teymur, scrutându-i gravurile rafinate.

Își plimbă apoi degetul pe granatele și perluţele încrustate în mâner. Smaraldele de la bază străluceau, parcă, sfidătoare.

— Teymur...

— E al lui? continuă el, ţintuind-o din nou cu privirea. Ţi l-a dăruit ţie?

Șeherezada păstră tăcerea.

— Răspunde-mi! insistă apoi, agitându-și mâna încleștată de gâtul ei. Mi-ai făgăduit răspunsuri!

— Da. El mi l-a dăruit.

— Și dacă îţi voi curma viaţa cu el? îi șopti, cu glas amenințător. Cum i-a curmat-o Royei mele.

Șeherezada înghiţi în sec. Cunoștea prea bine numele.

Unul dintre multe altele. Unul dintr-o mare de cuvinte răzleţe așternute pe hârtie.

Dintr-o furtună de amintiri.

— Îmi pare nespus de rău.

— Să nu îndrăznești să-ţi ceri iertare! exclamă el, încleștându-și și mai tare degetele pe gâtul ei.

Îi simţea durerea răsfrângându-i-se în inimă și deschizând o rană ce nu avea să se vindece vreodată.

Shiva.

— Ce vrei de la mine? îl întrebă ea, strângând din ochi în încercarea de a-și ostoi durerea, măcar pentru o clipă.

— Adevărul.

— Ce vrei să știi? îl întrebă apoi, înghiţind din nou în sec.

— De partea cui ești. Însemni ceva pentru Khalid Ibn al-Rashid? își continuă Teymur salva de întrebări, rostind numele califului de parcă ar fi fost un blestem. Ţine la tine?

— Nu pot să vorbesc în numele lui. Nu-și trădează sentimentele.

Un adevăr spus doar pe jumătate. Avea să ducă jocul la bun sfârșit. Sângele îi zvâcni în degetele-i încleștate pe mâna lui.

— Atunci, vorbește în numele tău! Monstrul înseamnă ceva pentru tine?

— Nu, îl minţi Șeherezada, încleștându-și maxilarul. Nu înseamnă nimic.

— Atunci, îi aparţii încă Șoimului Alb?

— Îmi aparţin numai *mie.*

— Unde îţi este inima, Șeherezada al-Khayzuran? insistă Teymur, cu glas răgușit.

Pe o alee din suk. Într-o noapte de uitare.

În speranţa zilei de mâine.

— Alături de... Tariq Imran al-Ziyad, îi răspunse ea, simţind gustul amar al minciunii. Acolo unde se va afla mereu, adăugă apoi, continuând să-și ţină ochii închiși, de teamă să n-o trădeze.

Teymur trase adânc aer în piept. Apoi, îl dădu afară. O dată. Și încă o dată.

Tăcerea lui îi stârnea un sentiment de neliniște.

O trase spre el. Mult prea aproape. Îi ardea fruntea cu respiraţia-i fierbinte.

— Monstrul... a rănit-o pe Roya?

Apropierea bruscă dintre ei o făcu să înţeleagă tâlcul întrebării. Și o înspăimântă deopotrivă.

— Nu s-a atins de ea, îi răspunse, deschizând ochii.

El îi scruta chipul, încremenit într-o tăcere apăsătoare. Atât de aproape. Sângele îi zvâcnea cu putere prin vene.

— I-ai depănat povești. Cum îmi depeni și mie acum, rupse el tăcerea, cu glas ferm.

Șeherezada știa că trebuia să ia taurul de coarne. Dându-i braţul la o parte, încercă s-o ia la fugă, lovindu-se de umărul lui.

Teymur îi zădărnici gândul, prinzând-o cu o iuţeală fulgerătoare și punându-i piedică. Șeherezada își pierdu echilibrul și se prăbuși la pământ, rămânând aproape fără suflare. Icni o dată, încercând să-și recapete suflul, copleșită de o durere sfâșietoare.

Un fior rece de teamă îi străbătu, pentru prima oară, șira spinării. Acest băiețandru costeliv și deșirat era mai puternic decât ea. Era înalt și viclean. Nu va putea să-l ţină în frâu la nesfârșit. Şi nici nu va putea să-i bage minţile în cap.

Poate exista, însă, o altă cale. O cale presărată cu minciuni și diversiuni.

Teama lăsă locul în curând unei mânii răvășitoare. Șeherezada își înfipse unghiile în mâna pe care Teymur și-o ţinea încleștată pe gâtul ei.

Umbra de compasiune pe care o simţise pentru el se stinse acum sub imperiul unei furii nimicitoare.

Rana deschisă începea să sângereze.

Îi exploata una dintre cele mai primare temeri. O teamă pe care Șeherezada o ţinea adânc ferecată în cel mai întunecat colţ al minţii ei.

— Ce faci, Teymur? îl întrebă, cu un glas cât mai ferm cu putinţă.

Cele două euri ale băiețandrului cu aere de bărbat se luptau să preia controlul, în timp ce el o privea de sus. Era cumplit de înspăimântat, vociferând în zadar și tremurând ca varga, în ciuda victoriei sale câștigate cu greu.

Șeherezada nu avea de gând să stea cu mâinile în sân și să-l privească războindu-se cu propriile-i convingeri.

— Vrei să mă siluiești, îl întrebă ea, sau încerci să mă sperii doar cu simplul gând? Și ce speri să câștigi cu o faptă atât de neinspirată?

Teymur tresări sub imperiul cutezanţei ei. Al curajului de a-i scoate la iveală intenţiile condamnabile.

Șeherezada știa că sarcasmul ei era nesăbuit. Știa că avea să-l întărâte și mai tare. Dar nu putea — și nici nu voia — să capituleze în faţa lașităţii lui.

Nu atâta timp cât mai exista o fărâmă de viață în trupul ei.

Teymur șovăi pentru o clipă. Apoi, încleștându-și maxilarul, se pregăti s-o înfrunte. Scoase, cu o dexteritate surprinzătoare, pumnalul din teacă și i-l lipi de obraz.

— Însemni ceva pentru el, fără doar și poate, căci altfel nu te-ar fi lăsat în viață.

Senzația rece a oțelului nu o înspăimântă. Se lăsă din nou cuprinsă de furie.

— Khalid Ibn al-Rashid prețuiește prea puține lucruri în viață. L-am distrat un timp. Nu căuta alte motive dincolo de acesta! Ai spus-o chiar tu — este un monstru, îi răspunse ea, clar și răspicat, îmbrăcându-și silabele în tonalități subtile de mânie.

— Mă minți în continuare. Vrei să spui că marelui calif al Khorasanului nu i-ar păsa nici cât negru sub unghie dacă o năpastă s-ar abate asupra ta?

— Ți-am spus deja că nu pot să vorbesc în numele lui.

— Vrei să cred că atotputernicul rege al lumii nu va cădea pradă mâniei când va afla ce s-a întâmplat astăzi? o întrebă Teymur, cu o grimasă disprețuitoare pe chip.

Nicidecum.

Khalid îți va frânge fiecare oscior din trup când va afla ce-ai făcut.

— Dacă crezi că Roya îți va tolera faptele, nu mai contează nimic din ce-aș putea să fac eu sau să spun, îi ripostă Șeherezada, privindu-l cu răceală și înfrângându-și cu greu dezgustul. Dar mi-e cu neputință să-mi imaginez că o fată cu inima prea plină de iubire ar îngădui așa ceva.

Mâna cu care îi înlănțuia gâtul își slăbi strânsoarea în timp ce pe chip i se citea deznădejdea. Își stăvilea cu greu lacrimile. Șeherezada văzu în clipa aceea cât de mult a iubit-o Teymur pe Roya.

Cât de mult se pierduse pe sine în clipa în care își pierduse iubirea.

Dar asta nu era o scuză. Nicicând nu va fi o scuză.

Reușind, astfel, să-i distragă atenția, Șeherezada trebuia să caute acum o cale prin care să-l dezarmeze.

Își desprinse ușor o mână de pe încheietura lui. Pe când Teymur se lupta cu demonii săi lăuntrici, Șeherezada începu să pipăie podeaua cu mâna în căutarea unei arme. O piatră, un ulcior, un vas, un băț, orice...

În timp ce bâjbâia cu degetele în necunoscut, dădu peste...

O bucată de carne uscată?

Teymur rămase adâncit în gânduri, slăbindu-i strânsoarea de la gât, astfel că Șeherezada reuși să-și întoarcă iute capul într-o parte și să scruteze cortul cu privirea.

Chiar și în lumina difuză, văzu câteva fâșii de carne uscată pe care cineva i le strecurase pe sub cort.

Exact ca cele pe care Tariq i le dădea Zorayei.

Mi-e greu să cred că Tariq vrea să-i ispitesc astfel șoimul...

Nu-i stătea deloc în fire să născocească asemenea planuri. Dacă ar fi știut ce se întâmpla dincolo de pereții cortului, l-ar fi sfâșiat în bucăți și ar fi folosit funiile ca să-l atârne pe Teymur în ștreang. Impulsiv cum era, Tariq n-ar fi pus niciodată la cale un atac pe furiș. Și în niciun caz, unul care s-o implice pe Zoraya.

Dacă nu Tariq, atunci cine a plăsmuit un plan atât de nebunesc?

Șeherezeda scrută cu privirea pereții cortului.

Și unde e șoimul ăla blestemat?

Un lucru era însă cert: dacă toată această intrigă era menită să joace rolul unei diversiuni, se va dovedi, fără doar și poate, extrem de interesantă.

Șeherezada apucă cu mâna fâșia de carne uscată.

Apoi, cu iuțeala unei manguste ce atacă o cobră, i-o strecură la ceafă pe sub gulerul tunicii *qamis*. Complet uluit pentru o clipă, scăpă pumnalul și își duse ambele mâini la ceafă de parcă ar fi vrut să zdrobească o insectă dezgustătoare.

Într-o rafală de pene și gheare ucigătoare, Zoraya intră, ţipând, prin deschizătura cortului, și se năpusti asupra lui Teymur. El se rostogoli pe podea, urlând ca din gură de șarpe. Șoimul continuă să-l atace, cu aripile întinse. Şeherezada luă încă o fâşie de carne uscată în timp ce Teymur încerca în zadar să se ferească de atacurile violente ale Zorayei.

Înainte că Șeherezada să aibă șansa de a înţelege ce se petrece, Rahim al-Din Walad se năpusti în cort, însoţit de Irsa, care ţinea strâns în pumni alte fâșii de carne uscată. Rahim o prinse pe Șeherezada de braţ și o ajută se ridice în picioare.

— Plecaţi! Amândouă! le spuse el, scoţându-și iataganul din teacă, cu o expresie gravă pe chip.

— Nici vorbă! îi răspunse Irsa, cu un glas surprinzător de puternic și de ferm. Nu plec de aici până nu vă știu în siguranţă pe tine și pe Șazi.

Șeherezada refuză și ea să se supună, aruncându-i o privire la fel de hotărâtă. Când Rahim începu să protesteze, îl ignoră cu aceeaşi încăpăţânare. El înjură în barbă şi făcu un pas într-o parte, cu iataganul în mână.

— Zoraya! Încetează! Imediat!

Pentru că șoimul refuza să-i dea ascultare, Șeherezada fluieră domol.

Zoraya scoase, nemulţumită, un strigăt, dar puse capăt atacului. Aplecându-se să-și ia pumnalul de pe podea, Șeherezada zăbovi în faţa lui Teymur, ce stătea ghemuit de frică. Avea gâtul și mâinile zgâriate și însângerate, iar șalvarii îi erau uzi în faţă. În cort, plutea un miros înţepător. Complet indiferentă, Șeherezada înălţă în aer bucata de carne uscată. Șoimul o apucă cu ghearele și se așeză la picioarele ei, întinzându-și, protectoare, aripile-i zugrăvite în nuanţe de un albastru cenușiu.

— Dacă vei mai îndrăzni vreodată să mă atingi, îți voi tăia bărbăția-ți jalnică și i-o voi da șoimului s-o mănânce, îi spuse ea, scrutându-l cu o privire ucigătoare.

Făcu apoi încă un pas, fluturându-și pumnalul prin aer.

— Dar de îi vei mai arunca surorii mele fie și numai o *ocheadă*, te voi ucide fără șovăire.

O POARTĂ ÎNTRE LUMI

ȘEHEREZADA ȘTIA CĂ VISEAZĂ.

Știa, dar nici că-i păsa.

Căci era acasă.

Pășea cu picioarele goale pe piatra rece, străbătând coridoarele cavernoase spre camera ei. Cu un nod în gât, puse mâna pe clanţa unei uși și o deschise.

Era întuneric. Un întuneric de un albastru-închis. Un întuneric ce atrage frigul, indiferent de vreme.

Podeaua din marmură era învăluită în falduri unduioase de ceaţă. Se înălţa până la brâu, ca un fum alb și gros, și se întindea de la un perete la altul. Când făcu un pas înainte, ceaţa se risipi în jurul ei, ca o mare fantomatică, despicată parcă de prora unei corăbii iluzorii.

O lumină caldă licărea în mijlocul camerei. Deasupra alcovului ei — o santinelă tăcută, împrejmuită de un voal diafan de mătase.

Printre straturile de perne, se afla o siluetă singuratică, învăluită în umbră.

— Khalid?

Șeherezada străbătu ceaţa cu paşi iuţi, străpungând cu privirea întunericul albastru şi voalul străveziu...

Încercând să surprindă chipul pe care dorea cu atâta ardoare să-l vadă.

Silueta se mișcă. Dădu la o parte voalul de mătase fin ca pânza de păianjen.

— Nu, Șazi-*jan*. Nu sunt Khalid. Dar sper să-mi ierți venirea neașteptată, spuse silueta, cu un zâmbet atotcunoscător pe buze, în spatele căruia se ascundeau secretele trecutului, ale prezentului și viitorului.

Și Șeherezada se clătină pe picioare, înăbușindu-și un strigăt.

Râsete cristaline se auziră printre pernele zugrăvite în tonalități strălucitoare, râsete atât de cunoscute, pline de lumină și culoare, ce îi sfâșiau inima Șeherezadei.

De câte ori nu-și dorise să le mai audă o dată?

Și chiar să curme o viață pentru ele.

— Shiva? șopti ea, șovăitoare, dând ocol patului și atingând cu mâna perdeaua de mătase.

— Vino! o chemă Shiva, lovind ușor spațiul gol de lângă ea.

Șeherezada dădu la o parte, cu mâini tremurătoare, voalurile străvezii și se așeză în genunchi pe perne. Își privea, ca în transă, cea mai bună prietenă, așteptând să dispară în orice clipă.

Așteptând să cadă din nou pradă pustietății de apoi.

Shiva purta pe buze un zâmbet mucalit și plin de viață. O singură gropiță i se ivea în obrazul stâng, la fel de perfectă în imperfecțiunea sa ca întotdeauna.

Imaginea îi sfâșie din nou sufletul. Căci, așa cum știa că totul era doar un vis, era conștientă și că, la un moment dat, avea să se trezească.

Și să înfrunte pustiul și minciuna.

Gropița își făcu din nou apariția când Shiva își dădu după ureche o șuviță de păr negru.

— Prostuțo! Doar pentru că totul este un vis, nu înseamnă că este și o minciună.

— Te afli, așadar, în mintea mea acum? întrebă Șeherezada.

— Firește! Întotdeauna am fost acolo, îi răspunse Shiva, rezemându-și bărbia pe un genunchi. Am așteptat doar să ai nevoie de mine.

— Dar..., începu Șeherezada, oprindu-se însă brusc, surprinsă de mânia ce puse deodată stăpânire pe ea. Am avut de multe ori nevoie de tine, Shiva.

— Nu e adevărat. Te-am urmărit. Te-ai descurcat de minune singură, îi răspunse prietena ei, cu mândrie în ochi.

— Te înșeli, continuă Șeherezada. Am făcut atâtea greșeli! M-am îndrăgostit chiar de cel ce ți-a curmat viața!

— Așa e. Și e dureros s-o văd uneori. Mai ales, în dimineața când te-ai aflat atât de aproape de moarte.

— Te-am trădat.

— Nu, prostuțo. Nu m-ai trădat. Ți-am spus doar — ți-am fost mereu alături. Și trebuie să-ți fac o mărturisire..., murmură Shiva, scrutând împrejurimile cu ochi scânteietori și gravi. În clipa în care l-am văzut alergând să te salveze în dimineața aceea, am știut că îl vei salva și tu cum te-a salvat și el.

Când Shiva își puse mâna peste ale ei, Șeherezada tresări speriată de căldura degetelor sale.

Totul părea atât de aievea. Dureros de aievea.

Shiva zâmbi din nou, aplecându-se, mlădioasă și grațioasă, spre ea.

— Totul îți pare aievea pentru că și amintirile sunt aievea. Și mă bucur că trăiesc în sufletul tău la fel de caldă și de perfectă în imperfecțiunea mea, îi spuse Shiva, împletindu-și degetele cu ale ei și strângându-i-le cu putere.

Pentru o clipă, nodul pe care Șeherezada îl simțea în gât o împiedică să vorbească.

— Îmi pare... nespus de rău pentru că îl iubesc, Shiva-*jan*. Și pentru că n-am putut să fiu mai puternică.

— E absurd să-ți ceri iertare! o mustră Shiva, cu trăsăturile ei frumoase, ca de porțelan, înnegurate acum de mânie. Ar trebui să știi că nu e cazul să-ţi ceri iertare pentru asemenea prostii. Tocmai tu ar trebui să știi cel mai bine ce se întâmplă când nu mi te supui.

Shiva o amenință apoi cu pumnul și chicoti poznașă, amintindu-și numeroasele lor gâlcevi din copilărie. Șeherezada i se alătură veselă, umplând încăperea cu râsetele lor cristaline.

— Nu vreau să mă trezesc, murmură ea.

Râsul îi pieri de pe buze — numai ecoul lui, ce răzbătea dincolo de ușile duble ale camerei — dincolo de poarta dintre cele două lumi — le mai amintea de veselia de adineauri.

— Nici eu nu vreau să te trezești, spuse Shiva. Dar, când va veni vremea, te vei trezi oricum.

— Poate ar trebui să rămânem aici.

— Nu cred, răspunse Shiva, schițând un zâmbet trist. La urma urmei, când ai venit aici, nu pe mine mă căutai. Ci pe el.

Nu era o acuzaţie. Ci o simplă observaţie. Așa era Shiva — nu putea să-ţi ascundă adevărul, dar când ţi-l împărtășea, o făcea fără pic de cruzime. O persoană cu totul aparte. O prietenă desăvârșită.

— Nu... nu știu dacă îl voi mai putea căuta vreodată, îi răspunse Șeherezada, evitându-i privirea. Dacă ne gândim la blestemul care...

— Atunci trebuie să-l spulberi, o întrerupse Shiva. Fără urmă de îndoială. Mai rămâne doar să-mi spui ce ai de gând să faci. Ai un plan?

Deși Șeherezada intenţiona să-l caute pe Musa Zaragoza tocmai din acest motiv, nu putea să-i ofere vreun răspuns Shivei. Nu știa ce avea să facă. Încă de când era copilă, își urmase mereu insictul. Instinctul și curajul.

Shiva era cea care concepea planuri. Căci ea vedea mereu ce avea să fie.

— Vezi? spuse prietena ei, descreţindu-și fruntea. De aceea, am venit astăzi la tine, draga mea. Te-ai pierdut. Și asta nu e cu putinţă.

Șeherezada privea cum ceața se înălța spre tavan, înlănțuindu-și brațele fantomatice de jur împrejurul patului și al lumânării de deasupra.

— Nu știu de unde să încep, recunoscu ea, în timp ce glasul i se pierdu în negură.

— Ai putea să începi spunându-mi ce îți dorești?

Cum să îndrăznească să-i mărturisească așa ceva? După toate viețile curmate, după toate suferințele îndurate și distrugerile provocate, dorința ei ar putea părea cea mai cumplită dovadă de egoism.

Dorința de a-și clădi universul pe un lăcaș de oase.

— Ce plictisitor! o înghionti Shiva, în glumă. E visul *tău*, prostuțo. Dacă nici în vis nu îndrăznești să-ți mărturisești dorințele, atunci unde ai mai putea să le îmbraci în cuvinte?

Șeherezada își văzu imaginea oglindită în privirea Shivei.

O umbră a fetei de odinioară. O fată rezervată și împovărată. O fată singuratică și fără viață. Absentă din viața tuturor.

— Vreau să fiu alături de Khalid, îi răspunse, în cele din urmă, îndreptându-și umerii. Vreau ca tata să se facă bine. Și mai vreau... ca blestemul să se spulbere.

— Ia te uită! spuse Shiva, pe un ton amuzat.

— Dar sunt posibile aceste lucruri? întrebă Șeherezada. Căci mie nu-mi par deloc așa.

— Și atunci cum poți transforma imposibilul în posibil?

Șeherezada ridică din umeri, cu o expresie posacă.

— Ai avea mai mult noroc dacă m-ai întreba cum să fac o capră să zboare.

— Prea bine, atunci, încuviință Shiva, cu un aer solemn. Cum faci o capră să zboare?

— O legi de un zmeu foarte mare.

— N-ar ajunge prea departe, căci este legată cu sfoară.

— Hai fii serioasă!

— Dar sunt cât se poate de serioasă! îi răspunse Shiva, râzând și lăsând sunetele să plutească pe aripile negurii împresurătoare. Dar ce-ar fi să pui capra pe covorașul zburător? Poate atunci chiar ar zbura cu adevărat, continuă ea, cu un licăr straniu în ochi.

— Nu fi caraghioasă!

— Era doar un gând, spuse Shiva, fluturându-și mâna printr-un vălătuc de fum alb. Dar, după părerea mea, cea mai bună cale ca să zbori este să tai sforile care te ţin legată...

Vorbele îi păreau acum înăbușite, de parcă se afla sub apă. Zâmbetul îi era, însă, la fel de strălucitor.

— Taie sforile, Șazi! *Întinde-ţi aripile și ia-ţi zborul!*

Șeherezada se trezi speriată.

Cortul era învăluit în întuneric. Sora ei respira ușor, adâncită într-un somn profund. Suflarea lină a unui vânt deșertic agita pereţii peticiţi ai cortului.

Avea gâtul uscat, dar inima îi fremăta de emoţie.

Pentru că visul se sfârșise deodată și multe lucruri rămăseseră nerostite, se aștepta să cadă din nou pradă unei pustiiri zdrobitoare.

Dar nu se întâmplă așa.

Pentru prima oară de când fugise din Rey, cu aproape o săptămână în urmă, nu se mai simţea atât de pierdută și de singură. Găsise o cale prin care să-și atingă ţelul. Iar misiunea ei nu mai părea atât de împovărătoare.

Putea să lupte acum să-și vadă visul cu ochii.

„Taie sforile, Șazi! Întinde-ţi aripile și ia-ţi zborul!”

Îţi mulţumesc, Shiva.

Pășind cu grijă ca să n-o trezească pe Irsa, Șeherezada își puse sandalele în picioare ca să iasă afară. Luă *shahmina* surorii ei și își înfășură capul cu șalul lung ca să se protejeze de aerul rece al nopţii. Se îndreptă apoi spre deschizătura cortului, închizând-o în urma ei... Când se împiedică de trupul unui bărbat ce stătea întins pe nisip.

— *Uf!* strigă Șeherezada, prăbușindu-le la pământ.

Niște mâini puternice o țintuiră pe loc. Imaginea unui soldat cu glugă îi trecu prin fața ochilor. Un soldat mânios, ce purta simbolul scarabeului pe braț și o armă menită să curme vieți.

Se zbătu cu putere, încercând să scape din strânsoarea de fier. Lovi cu palmele un chip dăltuit parcă în piatră. Și își aținti privirea în ochii argintii ca tăișul unui pumnal.

Inima lui Tariq bătea laolaltă cu a ei.

— Dă-mi drumul! îi spuse ea, îngrozită să-i simtă obrajii încinși.

Tariq se ridică în picioare, trăgând-o după el cu o mișcare abilă.

— Ce faci...

— Ce naiba...

Îl îmbrânci cu putere, încrucișându-și apoi brațele pe piept.

Tariq își scutură nisipul din păr cu un gest mânios al mâinii.

— Începe tu prima! spuse el, pe un ton ursuz, ce-i amintea Șeherezadei de un Tariq mult mai tânăr.

Un Tariq cu un zâmbet indolent, pus mereu pe șotii.

Un Tariq pe care Șeherezada l-ar fi preferat în clipa aceea.

— Ești curtenitor, trebuie s-o recunosc. După ce m-ai ignorat aproape toată săptămâna, ca un băiețandru fără minte, mai mic decât tine, dar mult mai fermecător.

El strânse din buze, pendulând câteva clipe între tăcere și dorința de a-i răspunde.

— Ești... afurisită, Șazi. Cumplit de afurisită, îi ripostă apoi, frecându-și fața cu mâna, fără să reușească însă să-și ascundă expresia îndurerată de pe chip ce nu-i scăpă Șeherezadei.

Strânse din coate, refuzând să-l atingă și să-i ostoiască suferința. Indiferent cât își dorea s-o facă. Indiferent cât de firesc ar fi fost să-i confere alinare băiatului pe care îl iubise atâta amar de vreme.

— Știu că sunt afurisită. Și atunci ce cauți aici?

— Mi-am pus și eu întrebarea de câteva ori..., mai ales atunci când stau de veghe în nisipul rece, ocrotind o fată afurisită. Care nu cunoaște sentimentul de recunoștință și nici noțiunea de loialitate.

Cuvintele se revărsară asupra ei ca iureșul unei cascade reci.

Copleșită din nou de vinovăție, se răsuci iute pe călcâie, cu obrajii încinși, și o luă la fugă.

Tariq porni după ea, prinzând-o de braț.

Șeherezada se smulse din strânsoarea lui.

— Nu mă atinge, Tariq Imran al-Ziyad! Să nu cumva *să îndrăznești*!

Descoperi cu stupoare că ochii îi înotau în lacrimi. Nu plânsese nici măcar o dată în ultimele câteva zile. Nici atunci când îl găsise pe tatăl ei prăbușit într-o râpă sub nori negri de furtună. Și nici atunci când aruncase o ultimă privire spre orașul mistuit de flăcări.

Nici măcar atunci când aflase de promisiunea pe care Tariq i-o făcuse lui Jalal de a nu o mai aduce vreodată în Rey.

Tariq o trase spre el, fără să stea prea mult pe gânduri.

— Încetează! îi spuse ea, lovindu-l cu pumnii în piept, în timp ce lacrimi mânioase îi brăzdau obrajii. Nu am nevoie de tine!

Meriți să ai alături o persoană care te va simți aproape fără să-i fii în preajmă.

Un singur băiat m-a făcut să trăiesc cu adevărat acest sentiment.

— Încetează să-mi mai sfâșii sufletul, afurisită ce ești! îi spuse el, cu fervoare în glas. N-o să meargă. Cel puțin, nu așa cum speri tu.

Lacrimi fierbinți îi brăzdau chipul. Refuza, însă, să-și așeze capul pe umărul lui. Refuza să cadă pradă slăbiciunii sale.

Oftând adânc, Tariq o cuprinse în brațe.

Conferindu-i putere, alinare și siguranță.

Amintindu-i tot ceea ce iubise odinioară, pe când era tânără și liberă. Mirosul de nisip și sare al pielii lui; sentimentul uluitor creat de convingerea că — de va fi să mai cadă vreodată — cineva o va prinde mereu în braţe sau, cel puţin, îi va îngriji rănile; şi prospeţimea lucrurilor pe care o descoperea pretutindeni... a dragostei, în mod deosebit.

— Rahim mi-a povestit ce s-a întâmplat, spuse Tariq, dezmierdându-i ceafa cu degetele, așa cum făcuse adesea în trecut, cu mulţi ani în urmă.

Coborî tonul glasului — învăluind-o cu tonalităţile lui armonioase și răsunătoare, aproape decadente. Un lux de care nu mai avea nevoie și pe care nici nu-l merita.

— O să-l pedepsesc pe băiatul ăla doar și pentru simplul gând pe care l-a nutrit.

Nu!

— Nu e treaba ta, îi răspunse Șeherezada, îndepărtându-l. Am vorbit deja cu Teymur. Se va opri aici.

— Nu e *treaba mea*? întrebă Tariq, cu ochi scăpărători.

— Am rezolvat problema, Tariq. Nu trebuie să mai faci nimic. N-are niciun rost. N-ai face decât să verși și mai mult sânge. Și s-a vărsat îndeajuns, îi răspunse ea, încercând să treacă pe lângă el.

Tariq îi aţinti însă calea, ridicându-și semeţ bărbia și încleștându-și pumnii.

— L-ai opri oare la fel și pe regele-băieţandru?

— Nu te compara cu Khalid! Este o copilărie. Mult sub demnitatea ta.

Tariq tresări sub impactul covârșitor al vorbelor ei, dar nu făcu niciun pas înapoi.

— Răspunde-mi, Șazi! I-ai spune oare că nu e treaba lui să-și reverse mânia asupra acestui băiat pentru răul comis?

— Da, îi răspunse ea, după o scurtă ezitare.

— Și te-ar asculta? o întrebă, cu o privire încruntată și îndoielnică.

— Ar... asculta.

Și apoi ar face exact după bunul plac.

— Minţi, îi ripostă Tariq. Mi-e cu neputinţă să cred că soţul tău călău l-ar mai lăsa să vadă zorile zilei de mâine după tot ce ţi-a făcut.

— Nu te privește pe tine ce-ar face Khalid, îi răspunse ea, ridicând tonul glasului. Și nu mai vreau să discut cu tine despre această întâmplare și nici despre soţul meu *călău*! conchise apoi, despicând aerul cu un gest ferm al mâinii.

— Și îţi imaginezi acum că e treaba ta să controlezi tot ce se întâmplă în tabăra asta? întrebă Tariq. De asta, l-ai trimis pe smiorcăitul ăla înapoi la ai lui, ca un copil ce urmează să fie mustrat? Chiar ai crezut că...

— Am crezut că nu ne va fi de niciun folos o altă viaţă curmată. Teymur a fost dus în cortul emirului din Karaj, care se va ocupa de el în consecinţă. Şi *e* treaba mea să rezolv problema așa cum consider eu de cuviinţă. *Nu* e treaba ta să faci dreptate în numele meu! îi spuse apoi, înfigându-i degetul în piept.

— Chiar îţi imaginezi cu adevărat că emirul îl va pedepsi pentru faptele sale? Nicidecum. Nu am nici cea mai vagă idee unde se află Teymur acum. Dar mă îndoiesc că diavolul ăla va plăti pentru ce-a făcut, aşa cum îţi place ţie să crezi. A dispărut şi, odată cu el, s-a stins orice simţ al dreptăţii! exclamă Tariq, întinzându-și braţele în aer, copleșit de exasperare. Știai că Teymur va deveni, prin căsătorie, membru al familiei emirului? Este posibil ca acest lucru să se fi întâmplat deja.

— Nu vei căuta răzbunare în numele meu, Tariq Imran al-Ziyad. Îţi interzic să...

— O să fac exact ce vreau, Șeherezada al-Khayzuran! o întrerupse el, apucând-o de umeri, cu glasul răvășit de durere. Mi-am refuzat deja o dată, împins de principii, exact ceea ce îmi doream cu ardoare și nu e zi în care să nu regret, cu fiecare fibră a trupului, decizia luată.

Glasul suferinţei sale se împletea cu aerul rece al nopţii, pierzându-se printre stelele presărate pe cer.

Sfâșiindu-i sufletul Șeherezadei.

Fără să mai spună vreun cuvânt, îl luă de mână și îl duse în deșert, cât mai departe de așezarea de corturi. Când se întoarse cu faţa spre el, Tariq părea să fi îmbătrânit cu un deceniu în doar câteva clipe.

Se priveau unul pe celălalt peste o mică întindere de nisip strălucitor. Peste ani și ani de prietenie și încredere, pierduţi parcă dintr-odată.

— Te mai gândești vreodată la noaptea aceea? o întrebă Tariq, fără să-i întâlnească privirea în timp ce își îmbrăca gândul în cuvinte.

Șeherezada păstră un timp tăcerea, căci nu știa ce să-i răspundă.

— Ai făcut exact ce trebuia, îi spuse, în cele din urmă, scrutând grăunţii de nisip, ce i se strecurau printre degetele de la picioare. Te-am pus într-o situaţie imposibilă. Şi necuviincioasă.

— Nu asta te-am întrebat.

— Da, îi răspunse, ridicându-și privirea. M-am gândit.

Tariq se agita pe loc, mutându-se când pe un picior, când pe celălalt — un băiat mereu cutezător și brav, ce îi sfâșia acum sufletul cu stânjeneala lui neobișnuită.

— Aș putea să te întreb de ce-ai venit în seara aceea în camera mea?

Tariq merita un răspuns sincer. Pentru toate săruturile furate în colţuri întunecate. Pentru toţi anii în care îi dăruise dragostea sa statornică.

Pentru războiul pe care îl pornise în numele ei.

Îi susţinu privirea, deși durerea din suflet o îndemna să fugă.

— Pentru că am vrut să sparg zăgazul sentimentelor.

— Șeherezada...

— Voiam — nu, *trebuia* — să simt ceva, continuă ea, cu glas blând și ferm deopotrivă. Speram că — dacă mă voi pierde în brațele tale — voi putea să-mi trezesc la viață sufletul înmărmurit. Voi putea să plâng pierderea Shivei și să merg apoi mai departe. Dar ai avut dreptate să mă refuzi. Nu ți-am purtat niciodată pică pentru asta. Te rog să mă crezi când ți-o spun, conchise apoi, pe un ton duios.

Tariq păstră un timp tăcerea. Durerea ce i se citea pe chip lăsă treptat locul unei resemnări amare.

— Te cred. Asta nu schimbă cu nimic faptul că îmi port singur pică de atunci, îi răspunse el, făcând doi pași spre ea și oprindu-se apoi șovăitor.

Șeherezada îi simți șovăiala. Apucă cu mâinile faldurile *shahminei* Irsei.

Așteaptă să-l întreb de ce.

Și se întreabă temător ce se va întâmpla apoi.

Strânse nisipul umed cu degetele de la picioare.

— De ce-ți porți pică?

Tariq își încleștă buzele. Mușchii gâtului îi zvâcniră în clipa în care înghiți în sec. Părea că își caută cuvintele înainte de a le rosti, lucru ce nu-i stătea deloc în fire.

Când ochii li se întâlniră, în cele din urmă, îi susținu privirea cu ardoare.

— Pentru că știu că — dacă aș fi cedat dorințelor noastre în noaptea aceea — ai fi acum soția mea, nu a lui.

— Asta... asta credeai că vreau? îngăimă Șeherezada, privindu-l uluită. Că am venit în camera ta ca fiica unui bibliotecar sărman, urmând apoi să plec cu inelul de mireasă al unui viitor emir? continuă ea, mânioasă, punându-și mâinile în șold. Nu am avut nici cea mai vagă intenție să te oblig să mă iei de soție, ticălos arogant ce ești! Dacă am fi petrecut împreună noaptea aceea, *nu m-aș fi așteptat* niciodată să-mi ceri mâna a doua zi!

— Dumnezeule mare, asta ai înțeles?

— Ce-ar fi trebuit să înțeleg când...

Făcu încă un pas înainte și îi acoperi gura cu mâna. Rugându-se în tăcere ca sentința să-i fie suspendată.

După un timp, Șeherezada încuviință din cap, deși mânia îi clocotea în aer. El îi luă atunci mâna de la gură, cu un licăr vesel în ochi — o umbră a vechiului Tariq. A unui Tariq de care îi era cumplit de dor în ultimele zile.

Cu o privire încruntată, Șeherezada prinse cu mâinile capetele *shahminei* și se înfășură mai strâns în faldurile țesăturii.

— Și atunci ce-ai vrut să spui?

— Am vrut să spun, începu el din nou, că — dacă ai fi rămas cu mine în noaptea aceea — m-aș fi dus la tatăl tău a doua zi de dimineață...

Șeherezada deschise gura să protesteze, dar o rugă din priviri să-l lase să continue.

Făcu apoi încă un pas spre ea.

— N-aș fi făcut-o însă din obligație, spuse Tariq, odihnindu-și mâinile pe umerii ei, la început șovăitor, apoi tot mai ferm. Aș fi făcut-o pentru că n-aș fi vrut să mai aștept nici măcar o singură zi... dar ar fi fost o *greșeală*. Verișoara mea a fost ucisă cu doar două săptămâni în urmă. Mătușa mea s-a aruncat de la balcon trei zile mai târziu. Cum aș fi putut să mă duc la tatăl tău — și la părinții mei — și să le cer binecuvântarea de a te lua de soție?

Chipul căpătase o blândețe aparte în timp ce vorbea, deși vocea îi trăda aceeași ardoare. Șeherezada își aminti în clipa aceea cum reușea să atragă toate privirile când intra într-o cameră. Cum reușea să umple tot spațiul din jurul său, fără să fie conștient de fascinația pe care o stârnea.

Își desprinse mâinile de pe umerii ei, așteptând-o să-și adune gândurile și să vorbească.

Era rândul ei să se simtă acum stânjenită și uluită.

— Nu... nu m-aș fi așteptat niciodată să faci așa ceva, îngăimă ea, găsindu-și cu greu cuvintele.

— Continui să mă rănești, afurisită ce ești! îi răspunse Tariq, cu un licăr vesel în ochi. Căci știu prea bine că — dacă am fi petrecut fie și numai o singură noapte împreună — n-aș fi vrut să ne mai despărţim vreodată.

Cât își dorea să-l facă să înceteze! Să nu spună ceva ce ar putea să regrete.

Cum aș putea să-l cruț de alte suferințe?

Tariq îi cuprinse, însă, stăruitor, bărbia în căușul palmelor, ţintuindu-și privirea în ochii ei.

— Încă din ziua în care te-am văzut căzând de pe zidurile fortăreţei din Taleqan, m-am îndrăgostit inevitabil de tine. Atât de mult de iubesc! îi mărturisi el, rostind cuvintele cu uşurinţă, cum o făcea mereu. Dar tu nu mai poţi spune acelaşi lucru despre mine, nu-i aşa?

Șeherezada încercă să-i evite privirea.

— Te rog să-mi răspunzi, Șazi! E timpul să aflu adevărul. E... dreptul meu să-l aflu.

Scrutându-i chipul, realiză că — în aceste ultime zile — Tariq se pregătise pentru acest moment.

Deși nu le alina cu nimic suferinţa.

— Te iubesc, Tariq, îi spuse, în cele din urmă, Șeherezada, oftând încet și punându-i mâna pe obraz. Dar... locul meu este alături de el.

Tariq îi acoperi mâna cu a lui, încuviinţând din cap. Şi încleştându-şi ușor maxilarul. Gest aproape imperceptibil, ce îi trăda vâltoarea sentimentelor mai mult decât ar fi făcut-o vreodată o cascadă de lacrimi.

— Îmi pare nespus de rău pentru suferinţa pe care ţi-am provocat-o, murmură Șeherezada, gâtuită de emoție și durere.

Îi atinse apoi cu mâna liberă și celălalt obraz, transmiţându-i căinţa prin mângâieri duioase. Era absurd, o știa prea bine, dar nu găsea altă cale prin care să îndrepte inechitatea.

Tariq se îndepărtă ușor, cu o expresie rezervată pe chip.

— Știam că ești îndrăgostită de el când v-am văzut împreună în Rey. Dar... m-am agățat ca un nesăbuit de o speranță deșartă.

— Aș vrea să știi..., îngăimă Șeherezada, mușcându-și până la sânge buza de jos... că nu mi-am dorit vreodată să-ţi rănesc sufletul.

— Sunt singurul vinovat pentru propria-mi suferinţă. Rahim mi-a povestit ce i-ai spus astăzi lui Teymur — că inima ta îmi aparţine pe vecie.

— Am..., bâigui ea, simţind în gură un gust de sare și aramă.

— Ai minţit ca să-ţi salvezi viaţa. Te înţeleg prea bine, îi răspunse el, cu glas monoton. Dar trebuie să știi că Teymur îi va spune emirului din Karaj și zvonurile se vor răspândi cu iuţeală.

Ea clipi din ochi, uluită de această schimbare bruscă de atitudine. Nici urmă de vulnerabilitate nu se mai distingea pe chipul lui, înlocuită fiind acum cu o privire aspră și dârză.

Redevenise, parcă într-o clipă, o stană de piatră rece și distantă.

— Vei fi mult mai în siguranţă în această tabără — mai ales, printre dușmanii regelui-călău — dacă vom păstra aparenţele, conchise el.

Deși nu avea nici mai mică intenţie să mai rămână în tabără, Șeherezada știa că trebuia să spună ceva. Dacă nu în apărarea ei sau a lui Khalid, atunci măcar în apărarea lui Tariq.

Clătină din cap, înfășurându-se și mai strâns în faldurile *shahminei*.

— Nu pot să-ţi cer să faci asta. Și nici nu ţi-o *voi* cere. Nu e drept.

— Nu, nu este, încuviinţă Tariq. Trebuie să mă convingi însă să renunţ și la acest război.

— Ai face asta? îl întrebă ea, cu ochi mari și uluiţi. E posibil așa ceva?

— Chiar dacă ar fi, n-aș accepta s-o fac, răspunse Tariq, fără ezitare. Când am luat o hotărâre, nu mai dau nici un pas înapoi.

Iar neglijarea responsabilităților mele ar știrbi nu doar imaginea celor din jurul meu, ci și pe a mea.

— A celor din jurul tău? izbucni Șeherezada, copleșită din nou de mânie. Știi ce oameni ai în preajmă, Tariq? îl întrebă, gândindu-se la santinela pe care o întâlnise de dimineață în fața cortului, ce purta pe braț simbolul soldaților Fida'i. Te-ai înconjurat de mercenari — de proscriși și asasini plătiți — doar din dorința de a înlătura de la putere un rege despre care nu știi absolut nimic! Khalid nu este...

— Proscriși și asasini plătiți? îi ripostă Tariq, râzând sardonic. Tu auzi ce spui, Șazi? Știi cine e soțul tău? N-ai auzit poveștile despre marele calif al Khorasanului? Nebunul criminal? I-a curmat sau nu viața Shivei — *cea mai bună prietenă a ta*? o întrebă în final, accentuând cu putere ultimele cuvinte.

Și scoțându-i la iveală trădarea.

— Adevărul nu e chiar atât de simplu, îi răspunse ea, stăvilindu-și dorința de a-i da o replică usturătoare.

— Dragostea te împiedică să mai vezi adevărul. Nu mă va orbi însă și pe mine, îi spuse el, cu ochii înotându-i într-o mare de emoții. Rămâne să descoperim, așadar, un singur adevăr important: Este responsabil pentru moartea verișoarei mele?

Șeherezada îl privea într-o tăcere îndurerată.

— Da, îi răspunse ea.

Căci acesta era adevărul.

— Atunci, totul este cât se poate de simplu.

— Tariq, te rog! spuse ea, întinzându-i, imploratoare, mâinile. Ai spus că mă iubești. Te rog să cumpănești bine lucrurile...

El făcu un pas în spate. Încercând cu greu să-și ascundă durerea.

— Da, te iubesc. Nimic nu va schimba asta. Cum nimic nu va schimba nici faptul că a ucis-o pe verișoara mea și mi-a furat-o pe fata pe care o iubesc.

Șeherezada privea înspăimântată cum strângea cu putere plăselele iataganului.

Deși aproape că se împiedică, încercând să se retragă în grabă, vocea îi rămase la fel de fermă.

— Data viitoare când voi da ochii cu Khalid Ibn al-Rashid, unul dintre noi va muri. Să nu te îndoiești nicio clipă de asta!

DORINȚA DE A ÎNVĂȚA

FĂCUSE GREȘELI. O ȘTIA FĂRĂ URMĂ DE îndoială.

Greșeli de gândire. Greșeli în conceperea planurilor. Greșeli în înţelegerea lucrurilor.

S-ar putea spune că se făcea vinovat de o mândrie eronată.

Chiar de o îngâmfare nesăbuită.

Dar Jahandar nu plănuise turnura pe care o luaseră lucrurile.

Când invocase pentru prima oară puterea cărții, își imaginase că putea s-o domine.

Aceasta era prima dintre numeroasele sale greșeli.

Deoarece cartea nu avea intenţia de a se lăsa dominată. Ci, dimpotrivă, voia să-și impună voinţa asupra lui Jahandar al-Khayzuran. Şi, din păcate, voinţa ei rămânea învăluită în poezia unei limbi străvechi, ferecate cu o broască și o cheie ruginită.

Jahandar știa că ar fi trebuit s-o distrugă.

O carte înzestrată cu o putere uluitoare de distrugere, căreia îi fusese martor în noaptea fatidică a furtunii, n-ar trebui să ajungă în lumea oamenilor...

Și totuși...

Jahandar strânse cartea cu degetele. Căldura pe care o răspândea îi pătrundea prin piele, iar rănile de pe mâini îi zvâcneau de durere.

Căldura unei inimi fremătătoare.

Poate că acum va reuși s-o domine. De vreme ce știa cu cine avea de-a face.

Atinsese oare culmea nesăbuinței, imaginându-și că ar putea face așa ceva? Încă o dovadă de îngâmfare nesocotită?

Poate.

Ar putea să încerce. Ceva mai mic la început. Nimic de amploarea greșelilor pe care le făcuse la marginea orașului. O știa prea bine acum.

Și acum, după ce văzuse de ce era în stare, va păși cu mai multă grijă printre valurile cărții. Și mai multă cumpătare.

În noaptea în care cartea își dezvăluise puterile, un oraș întreg se prefăcuse în ruine.

Se cutremură înfiorat, amintindu-și fulgerele ce brăzdaseră cerul și loviseră cea mai de preţ nestemată a Khorasanului.

Orașul unde Jahandar își crescuse fiicele și își veghease biblioteca ce-i era atât de dragă.

Orașul unde își îngropase soția după ce-o privise stingându-se în urma unei boli nimicitoare.

Orașul marilor sale înfrângeri.

Își amintea dăţile când își dovedise neputința celor din jur — neputinţa de a-și salva soţia din ghearele unei boli nemiloase; neputinţa de a-și păstra postul de vizir după moartea ei; și neputinţa de a pune capăt destinului crud spre care fiica lui se îndrepta cu pași siguri.

Neputinţa de a schimba ceva. Neputinţa unui simplu spectator al vieţii.

A unui spectator de prisos.

Strânse din nou cartea în braţe, recunoscător pentru că ambele copile ale sale scăpaseră tefere și nevătămate din furtună...

Când alţii pieriseră.

Jahandar deschise ochii în întunericul înăbușitor din cort.

Așa cum era și cu o noapte în urmă. Vinovăția îi zdrobea pieptul, împiedicându-l să respire. Își înfipse unghiile în coperţile cărţii, încercând să tragă aer în piept. Să stăvilească iureșul regretelor ce-i înecau ochii în lacrimi.

Să înăbușe ţipetele pe care le auzea încă în minte.

Nu era vina lui!

Nu așa plănuise făgașul lucrurilor. Își dorise să provoace doar o diversiune. Să-şi salveze fiica mult iubită. Şi să-şi descopere, poate, adevărata chemare...

A unui om puternic. Respectat. Și de temut.

Dar Jahandar putea să îndrepte lucrurile. Și știa cum putea s-o facă.

Îi dăruise harurile sale fiicei lui.

O auzise pe Irsa spunând asta chiar în ziua aceea când pomenise de un covor fermecat. Se străduise cu greu să rămână nemișcat când o auzea vorbind. Să păstreze tăcerea în faţa unei asemenea posibilităţi.

Șeherezada era cu totul aparte. Ca și Jahandar.

Și era puternică. Chiar mai puternică decât el. O simţea ori de câte ori Șeherezada atingea cartea cu mâinile; îi accepta prezenţa.

Și îi recunoștea capacitatea de a înfăptui lucruri mărețe.

Aceasta era șansa lui de izbăvire.

Când avea să-și recapete vigoarea trupului, Jahandar se va apuca din nou să înveţe.

De data aceasta, va reuși să domine cartea. Să devină vrednic de puterea ei. N-o va mai lăsa să-l stăpânească.

Nu. Și nu va mai face nicicând asemenea greșeli.

O va învăţa pe fiica lui să-și folosească puterile. Apoi, vor îndrepta împreună tot răul făcut.

Căci o greșeală rămâne o greșeală dacă nu o îndrepţi.

Iar Jahandar era un elev de-o viaţă.

Acesta era singurul lucru ce-i stârnea mereu mândria...

Dorinţa de a învăţa.

FLUTURELE ȘI BESTIA

LUI KHALID NU-I PLĂCEAU SURPRIZELE.

Le privea cu suspiciune încă de când era copil.

Nu-și amintea să fi fost vreodată încântat de vreo surpriză. Din experiența lui, surprizele erau adesea doar un preludiu pentru lucruri mult mai înșelătoare. Ca o otravă vicleană ascunsă sub chipul unui vin rafinat. Servit într-un pocal încrustat cu nestemate.

Nu.

Ura surprizele.

De aceea, când intră în camera lui Vikram și o găsi pe Despina la căpătâiul gărzii sale de corp, Khalid nu se simţi deloc încântat.

Cum reușise să prindă atât de repede de veste că rajputanul își revenise? Khalid aflase abia în zori, cu mai puţin de o oră în urmă.

Se pare că servitoarea lui era într-adevăr numai ochi și urechi. Acesta era și motivul pentru care se dovedea o iscoadă atât de bună. Acest lucru își avea, fără îndoială, rădăcinile în capacitatea ei de a-şi face prieteni şi de a câştiga încrederea tuturor cu ușurința unui fluture. Așa cum reușise să se împrietenească cu oamenii sus-puși din palat.

Dar și cu Șeherezada.

Servitoarea se ridică în picioare și făcu o plecăciune în fața lui, atingându-și fruntea cu degetele mâinii drepte.

— *Sayyidi!*

— Sunt impresionat, spuse Khalid, oprindu-se la piciorul patului, cu chipul încordat.

Despina zâmbi, cu ochi scânteietori, în ciuda luminii difuze ce pătrundea printre obloanele trase la fereastră.

— Să-mi fie cu iertare, *sayyidi*, dar nu păreţi deloc așa!

Vikram tuși o singură dată, încercând să-și ascundă amuzamentul.

— Ce-ţi face umărul? îl întrebă Khalid, fără alte introduceri.

Formalităţile nu-și aveau locul între ei. Se antrenau împreună de ani de zile. Se răneau împreună. Și luptau împreună. Rajputanul îi era gardă de corp încă din ziua în care Khalid ajunsese pe tronul Khorasanului. Iar prieten îi era cu mult timp înainte.

Vikram nu-i răspunse. Își aţinti ochii negri într-un colţ al încăperii, în timp ce Khalid scrută cu privirea bandajele însângerate și compresele urât mirositoare ce-i înfășurau umărul stâng. Când se ridică în capul oaselor ca să ia paharul cu apă de pe măsuţa scundă de lângă el, chipul i se crispă de durere. Despina se aplecă să-l ajute, ignorându-i privirea mânioasă.

— L-aţi pierdut la mustaţă pe fachir, *sayyidi*, spuse ea, punând din nou paharul pe măsuţă. A venit să ne spună...

— Că săgeţile flăcăiandrului mi-au zdrobit osul pieptului. Și osul umărului, continuă Vikram cu glas aspru, ce promitea represalii crunte în viitorul apropiat.

Despina clipi din ochi, rămasă complet fără grai. Își reveni apoi iute, zâmbind și dezvăluindu-și dinţii albi.

— Dar fachirul a mai spus că...

Vikram o reduse însă la tăcere printr-o simplă privire. Despina se așeză, îmbufnată, pe scăunelul ei și își încrucișă braţele pe piept.

Tabloul fluturelui cu aripile tăiate de bestia dominatoare era pe placul lui Khalid, pe care scenele crude nu-l lăsau indiferent. Dacă Șeherezada ar fi fost de faţă, ar fi adăugat și ea tabloului încă o pată de culoare printr-o replică usturătoare, îmbunătăţind și înrăutăţind deopotrivă situaţia.

— Ai nevoie de ceva? îl întrebă Khalid, venind la căpătâiul lui Vikram.

Rajputanul se rezemă de perne și îl scrută cu privirea lui fermă și pătrunzătoare.

— De un braţ nou.

— Din păcate, și eu am nevoie de amândouă, îi răspunse Khalid, schiţând un zâmbet.

— Pentru ce anume? mormăi Vikram, afișând o privire dispreţuitoare.

— Ca să lupt.

— Minţi. Ca un păun înfumurat ce ești.

— Nu mint niciodată, îi ripostă Khalid, ridicând din sprâncene.

— Altă minciună, răspunse rajputanul, cu ochii săi întunecaţi, răsucindu-și mustaţa într-un zâmbet sardonic.

— Poate că *niciodată*... nu e cuvântul cel mai potrivit.

— *Rareori* se pretează mai bine.

— Atunci, *rareori* să fie, răspunse Khalid, cu o umbră de zâmbet pe buze.

Vikram oftă adânc, trecându-și degetele prin barba-i scurtă.

— Nu mai pot să lupt, *meraa dost*, îi mărturisi el, cu durere în glas, închizând ochii pentru o clipă.

— Acum *tu* ești cel care minte, îi ripostă Khalid, fără şovăire. Fachirul mi-a spus că umărul se va vindeca în timp. Poate că nu-l vei mai putea folosi ca odinioară...

— Nu-mi simt deloc mâna stângă.

Khalid nu agrea surprizele. De fapt, le ura cu ardoare.

Își aţinti privirea asupra mâinii stângi a lui Vikram, ce zăcea printre așternuturile de in. Părea la fel ca întotdeauna. Necruţătoare. Îndârjită. Invulnerabilă.

Dar nu mai era deloc așa.

Cuvintele de încurajare nu-și aveau rostul, o știa prea bine. Vikram nu era un neghiob și nici de gesturi de tandreţe nu avea nevoie. Cu toate acestea, Khalid nu-și putea ignora tendinţa de a afirma lucruri evidente.

— Este prea devreme să trgem o concluzie, spuse el, pe un ton indiferent, căci Vikram n-ar fi apreciat căldura glasului. Cu timpul, s-ar putea să-ţi simţi din nou mâna.

— Chiar de se va întâmpla asta, nu voi mai putea să lupt cum o făceam cândva.

Răspunsul întruchipa o simplă expunere a faptelor — concretă și obiectivă, lipsită complet de sentimente.

Despina se agită pe scaun — al doilea semn de stingherează al servitoarei.

Deși purtarea ei îl tulbura, Khalid cumpăni bine spusele lui Vikram.

— Repet, este prea devreme ca să judecăm situaţia.

— Flăcăiandrul ăla a folosit săgeţi cu vârfuri din obsidian, răspunse rajputanul, cu fruntea încruntată și chipul brăzdat de mânie. Mi-au zdrobit oasele. Iremediabil.

În ciuda dorinţei sale de a aprinde scânteia războiului, Khalid își stăvili furia. Nu avea niciun rost să pună paie pe foc. Își ascunse, astfel, freamătul lăuntric în spatele unui calm prefăcut. O mască pe care știa prea bine cum s-o poarte.

— Da, am auzit.

— Nu pot să te mai apăr cu un singur braţ, conchise Vikram, cu o voce răgușită.

— Te contrazic.

— Cum știam că o vei face, îi răspunse el, încruntat. Dar nu mai contează câtuși de puţin, *meraa dost*.

— Și care ar fi motivul? îl întrebă Khalid.

Servitoarea începu să se agite din nou pe scaun.

Vikram se adânci printre perne, îmblânzindu-și trăsăturile chipului.

— Pentru că nu voi accepta să fiu mai nevolnic decât sunt deja. Iar tu nu mă vei obliga s-o fac, îi răspunse, cu glas stăruitor, fără să-l mai scruteze cu privirea sa pătrunzătoare.

— De ce ai nevoie, prietene? repetă Khalid întrebarea de mai devreme, deși acum avea o tonalitate cu totul diferită.

— Vreau să părăsesc orașul, îi răspunse rajputanul, după o scurtă șovăire. Să încep o nouă viață.

— Firește, încuviință Khalid. Orice dorești.

— Și să-mi iau o soție.

Alte surprize. Oare nu se mai sfârșesc?

— Te gândești la cineva anume? îl întrebă Khalid, cu prudență în glas.

Și expresiile feței bine suprimate.

Vikram îi aruncă suveranului său o privire aproape batjocoritoare. Apoi, își îndreptă încet ochii spre căpușa aflată la căpătâiul patului.

Cea mai bună iscoadă a lui Khalid.

Se pare că surprizele abia începeau.

Indiferent cât ar fi încercat, Khalid nu reuși să-și ascundă uluirea ce i se citea pe chip.

— Ești de acord cu această căsătorie? o întrebă el cu un murmur al glasului ca o adiere de vânt.

Când Despina schiță cu buzele-i fermecătoare o grimasă amuzată, iar ochii îi scânteiau ca niște ape înșelătoare, presărate de secrete neîmpărtășite, Khalid își stăpâni cu greu cumpătul și mânia-i nesocotită.

— Prea bine, atunci. Deși mi-e cu neputință să înțeleg mașinațiile dragostei, spuse el, ascunzându-și uluirea și îndoiala. Mai doriți ceva?

— Da... ar mai fi ceva, mormăi rajputanul, adâncit în gânduri.

Khalid spera că nu va mai avea parte de alte surprize.

— În ciuda alegerii mele — începu Vikram, privindu-și viitoarea mireasă, care îi dărui, la rândul său, un zâmbet atotștiutor — nu vreau să dau apă la moară zvonurilor.

— Înțeleg, răspunse Khalid. Nu voi discuta cu nimeni despre acest subiect. Ai cuvântul meu.

— Vom pleca peste două zile, continuă Vikram, dând scurt din cap. Apoi, ne vom încredința soarta în mâinile zeilor.

O durere mistuitoare îi sfâșie sufletul lui Khalid — durerea pierderii unei persoane dragi. Nu prezența ei îl tulbura. Ci intensitatea sa.

— Îți voi duce dorul, prietene.

— Minți, îi răspunse Vikram, tușind în încercarea de a-și stăvili râsul. Vei fi — în sfârșit — cel mai bun spadasin din Rey.

— Cel mai bun spadasin dintr-un oraș năruit, îi ripostă Khalid, înăbușindu-și și el un zâmbet. Minunat! adăugă apoi, evitându-i privirea și frecându-și maxilarul cu mâna.

— *Meraa dost*!

Glasul lui Vikram trăda pentru prima oară o urmă de șovăire.

Își îndreptă din nou ochii spre prietenul său.

— N-ai de gând s-o aduci înapoi? întrebă rajputanul.

— Dar ce-i asta? îi ripostă Khalid, izbucnind, în cele din urmă, în râs, deși își simțea inima grea. După toate împotrivirile tale?

— În ciuda tuturor celor întâmplate, îi duc dorul micuței drăcușoare. Și zâmbetului pe care ți-l stârnea pe buze.

Și Khalid îi ducea dorul. Mai mult decât ar fi vrut s-o recunoască.

— Nu e în siguranță în Rey, Vikram, îi răspunse el. Nu sunt hărăzit pentru ea.

— Și flăcăiandrul ăla e? întrebă rajputanul, cu o expresie încruntată.

— Poate că da, răspunse Khalid, cuprins de o mânie clocotitoare. Măcar el o face să zâmbească.

— Și tu nu? continuă Vikram, străfulgerându-l printre gene, cu ochi tăioși ca două bucăți de cremene.

Ca vârfurile din obsidian ale lui Tariq Imran al-Ziyad, ce-i zdrobiseră oasele.

Sângele îi zvâcnea de mânie prin vene. De o mânie cu totul neîntemeiată.

La urma urmei, doar el o lăsase pe Șazi să plece cu fiul lui Nasir al-Ziyad. Nu pornise pe urmele ei, așa cum își dorise s-o facă. Nu-i poruncise lui Jalal s-o aducă înapoi, în ciuda glasului implorator al inimii sale.

Khalid luase hotărârea de a o lăsa să plece.

Căci nu voia s-o vadă suferind alături de el — alături de Rey.

Când va putea să facă pace cu păcatele și cu destinul său?

Nu mai era cu putință.

În ciuda încercărilor lui de a-și evita soarta, aceasta își croia mereu drum spre el. Prefăcând orașul în ruină. Și transformând în scrum tot ce îi era drag.

Nu putea s-o vadă pe Șazi arzând împreună cu el.

Se va lăsa mistuit în flăcări — de nenumărate ori — dar nu o va vedea prefăcându-se în scrum alături de el.

— Eu nu pot s-o fac să zâmbească, spuse Khalid, în cele din urmă. Nu mai pot.

Rajputanul își trecu mâna prin barbă, adâncit în gânduri.

— Este prea devreme să judecăm lucrurile.

— Îți doresc multă fericire, Vikram Singh, spuse apoi Khalid, făcând o plecăciune adâncă în fața lui și atingându-și fruntea cu degetele.

— Și eu ție, *meraa dost* — drag prieten.

NICI MĂCAR O PICĂTURĂ

„TAIE SFORILE, ȘAZI! ÎNTINDE-ȚI ARIPILE ȘI IA-ȚI zborul!"

Cuvintele îi răsunau în minte, purtate de vânt, ca o chemare secretă.

„Ia-ți zborul!"

Șeherezada stătea în mijlocul cortului, ignorând agitația de afară. Zgomotele provocate de noul contingent de soldați sosiți de curând în tabără. Zgomotele războiului iminent. Ea își ținea însă privirea ațintită în pământul prăfuit, cu genunchii îndoiți și picioarele încrucișate.

În fața ei se afla cel mai urât covor din lume.

Zugrăvit în nuanțe ruginii, cu marginea de un albastru închis și mijlocul împodobit cu arabescuri în alb și negru. Străjuit în două părți de ciucurași murdari și îngălbeniți de vreme. Ars în două colțuri.

Un covoraș cu o poveste tainică...

Deși era mic. Abia de încăpeau doi oameni, stând lipiți unul de altul.

Șeherezada își înclină capul într-o parte, adâncită în gânduri. Trase ușor aer în piept. Și își puse palma pe suprafața covorașului.

Simți în piept o senzație ciudată, ca o furnicătură. Îi străbătu trupul, răspândindu-i-se printre vârfurile degetelor.

Deși știa ce avea să se întâmple, o luă prin surprindere când unul dintre colţurile covorului i se cuibări în mână.

Își retrase palma și înghiţi în sec. Covorașul căzu la pământ.

— *Taie sforile, prostuţo! Ţi-ai pierdut și urechile odată cu curajul?*

— Te-am auzit de *n* ori, gură spartă ce ești! răspunse, cu un zâmbet, glasului Shivei.

Luă apoi de pe măsuţa din apropiere un pahar gol și un ulcior cu apă. Ţinându-și limba între dinţi, umplu paharul cu apă până la jumătate și îl așeză în mijlocul celui mai urât covoraș din lume.

— Și acum adevăratul test! murmură ea.

Șeherezada își puse din nou palma pe suprafaţa covorașului. Simţi aceeași senzaţie ciudată în piept, apoi în braţe și degete. Marginile ţesăturii se îndoiră singure, apoi covorul se înălţă în aer. Se ridică și ea în genunchi, mișcându-se cu grijă. Paharul se afla la locul lui; nu se vărsase nici măcar o picătură de apă. Expirând aerul pe nas, Șeherezada își plimbă mână spre dreapta. Aflându-se la nivelul umerilor ei, covorul îi urmă degetele. Apa rămase la fel de neclintită în pahar ca suprafaţa lină a unui lac.

Șeherezada se hotărî să mai facă un pas.

Se ridică brusc în picioare și își înălţă mâna spre tavanul ţuguiat al cortului. Covorul avea să se încline ca să-i urmeze indicaţiile, credea ea, dar — deși se avântă în aer cât ai clipi din ochi — refuză să se lase purtat pe valuri tumultuoase. Se ondulă, în schimb, prin văzduh, de parcă s-ar fi aflat sub vraja unor adieri blânde de vânt. Urmându-i degetele, i se ridică deasupra capului — purtat parcă de valuri nevăzute — apoi se lăsă pe podea la porunca ei. Repetă figura de două ori. Sus. Jos. Sus. Jos. Nu pierduse nici măcar o dată contactul cu degetele ei. Și nici controlul. Purta paharul ca pe un călător uşor ca fulgul, ducându-l din tavan spre podea și invers, ca un nor plutind pe cer.

Apa se clătina ușor, ajungând la buza paharului, dar nu se vărsa niciodată, doar se învolbura, dansând parcă în acordurile unei muzici lente, pe care numai ea o auzea.

Cu ochii mari, lăsă covorul fermecat să se aștearnă din nou pe pământ.

Prietena ei dragă — cea care o chema în taină — începu să râdă cu glasul ei frumos și cristalin.

Tachinând-o.

E rândul tău acum, prostuțo!

Șeherezada zâmbi în tăcere. Mâine-seară, va pune din nou covorașul la încercare.

Fără paharul cu apă.

Baba arăta mai bine în dimineaţa aceea. Cel puţin, așa credea Irsa. Nu mai părea atât de palid la faţă și nici atât de stafidit. Și înghiţise apa cu plante tămăduitoare cu mai multă poftă decât o făcuse cu o zi în urmă.

Poate că se va trezi în curând.

Irsa făcu o grimasă când își dădu la o parte de pe frunte șuviţele cleioase de păr. Începea să semene cu copiii vagabonzi ce împânzeau străzile din Rey. Plină de praf și nisip. Mânioasă, își răsuci într-un nod la ceafă cosiţa-i castanie.

Dumnezeule mare! De ce cortul tatălui ei era atât de înăbușitor? Parcă s-ar afla într-o brutărie în toiul unei zile de vară. Cum putea *baba* să îndure căldura mistuitoare?

Irsa îi scrută încă o dată chipul pământiu, apoi îi șterse sudoarea de pe frunte.

— Trezește-te, te rog, *baba*! E ziua mea astăzi. Și cel mai frumos dar ar fi să-ţi aud vocea. Sau să-ţi văd zâmbetul.

Îl sărută pe frunte și, adunându-și lucrurile, porni spre deschizătura cortului.

Pierdută în gânduri, nu observă silueta lungă și zveltă, ce stătea afară.

— Irsa al-Khayzuran!

Încremeni pe loc. Și se întoarse. Împiedicându-se de o sandală. Își duse apoi mâna la ochi ca să se ferească de razele dogoritoare.

— Te aștept de mult timp în soare... ca să aflu dacă totul e în ordine după povestea de ieri, spuse încet Rahim al-Din Walad. Dar probabil că sunt ușor de ignorat?

— Nicidecum, îi răspunse ea, simțind cum i se topesc cuvintele în gârtlej. Adică, da. Adică, n-am vrut să spun...

— Te necăjesc, greieraș, o întrerupse el, cu un râs ce părea doar o spoială.

— Nu e cazul s-o faci, îi ripostă Irsa, dregându-și glasul.

Nu-i plăcea porecla, Rahim o știa prea bine.

Reuși să încropească un râset cald. Un râset răgușit și aspru, ce semăna cu foșnetul unui pergament rupt în două, dar Irsa găsea alinare în aceste sunete dizarmonice. Întotdeauna găsise alinare în lucruri bizare.

Ca și expresia ciudată de pe chipul lui Rahim.

— Sunt bine, după cum vezi, îi răspunse ea, îmbujorată la faţă. Aveai nevoie... de ceva anume?

— Oamenii vorbesc cu tine doar când au nevoie de ceva?

De ce punea mereu atâtea întrebări? Și de ce o irita atât de tare?

— Nu. Vorbesc cu mine numai când e cazul. Sau când își imaginează că am *eu* nevoie de ceva, cum faci tu de obicei, îi ripostă ea. Bănuiesc însă că stai în soarele torid pentru propria-ţi robusteţe, adăugă apoi.

Nici nu rosti bine cuvintele, că își dorea să-și fi pus lacăt la gură.

Ce pățise oare? De ce se purta așa? După tot ce făcuse Rahim pentru ea în ultimul timp! O învăţase să călărească în arșiţa verii când ar fi putut la fel de bine să stea cu Tariq sau cu ceilalţi soldaţi. Apoi, o ajutase s-o salveze pe Şazi doar cu o zi în urmă.

Nu avea niciun motiv întemeiat să se poarte atât de urât cu el.

Poate doar propria-i prostie.

Rahim izbucni din nou în râs cu acelaşi glas aspru.

— Dacă îmi aduc bine aminte, Şazi avea limba la fel de ascuţită când a împlinit cincisprezece ani.

Ştia că era ziua ei?

— Ţi-a spus Şazi? îngăimă Irsa, copleşită de apropierea lor, ce-i făcea sângele să-i zvâcnească în urechi.

Simţea aceeaşi căldură pe care o simţise cu o zi în urmă când îşi atinseseră mâinile în timp ce Rahim îi dădea hăţurile calului.

— Nu, îi răspunse el, strângând din buze în clipa în care o rafală de vânt îi spulberă nisipul prin părul presărat numai de bucle. Credeai că voi uita?

— Nu. Credeam că nimeni nu-şi va aminti.

El o scrută cu privirea, fără să clipească. Aceeaşi privire... ciudat de mângâietoare.

Sângele îi invadă din nou obrajii. Irsa îşi dădu la o parte părul încleiat de năduşeală...

Şi îşi aminti deodată că îşi legase cosiţa într-un nod la ceafă. Că semăna îngrozitor de tare cu un copil al străzii. Căscând ochii mari cât cepele, îşi despleti cosiţa şi încercă să-şi lege părul încâlcit deasupra capului.

— Ce faci? o întrebă Rahim, clipind din genele-i groase ca tuşeurile de pensulă.

— Încerc să nu arăt ca o vagaboandă de pe stradă.

— Poftim? întrebă el, cu nasul brăzdat de liniuţe verticale. De ce?

— Pentru că... eu... pentru că... fetele trebuie să fie frumoase! îi ripostă ea, ştergându-şi fruntea cu mâneca. Nu să arate ca nişte dezastre umblătoare, pline de pete de transpirație și duhnind a nădușeală.

— E o regulă?

— Nu, e... Ești... exasperant! izbucni Irsa.

Căci nu se mai putea abține. Chiar era exasperant. Cu întrebările lui necontenite. Și căldura sa stăruitoare.

— Mi s-a mai spus, îi răspunse el, cu un licăr în ochi.

Rahim n-o privise nicicând cum o privea acum.

— Ți-am adus ceva, îi spuse apoi, după câteva clipe de șovăială.

— Ce anume? îl întrebă Irsa, ascunzându-se la umbră și luându-și mâna de la ochi. De ce?

El scoase atunci, din faldurile maronii de in ale *ridei*’ sale, un pergament legat cu o funie.

— L-am împrumutat de la Omar. Va trebui, așadar, să i-l dai înapoi. Dar... m-am gândit că s-ar putea să-ți placă, spuse Rahim, ridicând din umeri și oferindu-i pergamentul îngălbenit de vreme.

Uluită, Irsa ezită să-l ia.

El aștepta, calm, deși se pregătea să dea glas unei alte întrebări.

— Ce e? îl întrebă ea, luându-i-o înainte.

— Omar mi-a povestit despre plantele tămăduitoare și laptele pe care le-ai strecurat în apa tatălui tău. Acesta este un pergament despre plante și proprietățile lor tămăduitoare. M-am gândit că s-ar putea să-ți placă. O să-ți aduc mâine niște pergament și cerneală. Ca să-l copiezi. Sau, adăugă, ridicând iar din umeri, aș putea să-l copiez eu dacă vrei. Deși scrisul meu lasă mult de dorit.

Irsa rămase fără grai. Era ultimul lucru la care s-ar fi așteptat din partea lui Rahim.

Îi adusese un dar?

— Cred că... aș putea s-o fac. Adică, îl voi copia eu. Nu tu.

— Cu plăcere! îi răspunse el, cu râsul lui aspru și mângâietor totodată.

Când se întoarse să plece, Irsa simți dorința să-l roage să mai stea.

Dar la ce bun?

Simţindu-i parcă stupoarea, Rahim îi aruncă o privire peste umăr.

— Vii... diseară la întâlnirea ce va avea loc după consiliul de război?

Irsa încuviinţă scurt din cap, apoi se opri.

— Șeherezada are voie să vină și ea?

— Nu văd de ce s-ar împotrivi cineva. Atâta timp cât îl are pe Tariq alături. Nu se vor discuta subiecte importante în jurul focului. Toată lumea e curioasă s-o cunoască. Dar, dacă se va hotărî să vină, nu-i va fi ușor. Căci toţi ochii vor fi aţintiţi asupra ei, o preveni Rahim, cu grija unui prieten.

— Voi avea grijă să-i dau de veste. Și... să nu i se întâmple absolut nimic, adăugă Irsa, înălţându-și bărbia și întâlnindu-i privirea — fermă și nešovăitoare.

Cel puţin, așa spera să pară. Era însă convinsă că arăta mai mult ca o lunatică — cu părul încleiat de năduşeală și strângând la piept un pergament cu plante tămăduitoare.

— Nici nu mă aștept la altceva, răspunse Rahim, șovăind din nou, cu ochii aţintiţi asupra ei. *Tavalodet mobarak*, Irsa al-Khayzuran! spuse apoi. Fie să te bucuri de acum înainte de alţi o sută de ani!

— Îţi mulţumesc, Rahim al-Din Walad.

Făcu apoi o plecăciune în faţa ei, atingându-şi fruntea cu mâna. Când se ridică, îi dărui acelaşi zâmbet vag, de parcă se afla în posesia unor lucruri importante numai de el știute.

— Referitor la ce-ai spus adineauri... N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Ce vrei să spui?

— Nu ești doar frumoasă, îi răspunse Rahim, trăgând adânc aer în piept. Ești captivantă. Să nu uiţi asta vreodată!

CA UN TRANDAFIR CE-ȘI DESFACE PETALELE

N-AR FI RECUNOSCUT-O NICIODATĂ CU GLASTARE. Nici măcar sub amenințarea unui pumnal.

Dar poate că Jalal avea dreptate.

Califul din Khorasan n-ar trebui să dispară ore în șir, fără veste sau explicaţie.

Khalid refuza să rămână însă la palat în fiecare zi. Un palat bântuit de prea multe povești. De povești sângeroase despre urgii și trădări. Singurele locuri unde Khalid se refugia, căutând alinare, căzuseră pradă stihiilor naturii.

Sau de amintiri preţioase pe care nu era încă pregătit să le retrăiască.

Cel puţin dincolo de zidurile palatului, poveștile erau aievea și pline de viaţă. Chiar dacă erau crude — și îi stârneau regrete sfâșietoare — putea să le înfrunte.

Și să le îndrepte.

Și, după o dimineaţă petrecută printre numeroase pergamente și afaceri de stat plictisitoare, Khalid trebuia să vadă niște rezultate palpabile. Care să-i spună că nu-și pierduse timpul de pomană.

În afară de eforturile pe care le depunea ca să împiedice un război iminent.

Era posibil ca în ziua aceea să fi făcut niște greșeli.

Soarele strălucea cu putere pe treptele bibliotecii din oraș.

Mult prea puternic.

Aproape dureros de puternic.

Odată cu trecerea timpului, imaginile începeau să i se distorsioneze. Durerea de cap devenea insuportabilă. Era mereu prezentă, dar orele dimineţii petrecute printre vrafuri de pergamente, presărate de litere minuscule, urmate apoi de orele toride ale amiezii, cărând pietre de granit pe niște trepte abrupte, nu se dovedeau deloc salutare.

Khalid se opri pentru o clipă ca să-și dea puţin gluga pe spate și să-și șteargă fruntea de nădușeală.

Nu era o pură întâmplare faptul că se oferise să dea o mână de ajutor reparării celei mai vechi biblioteci din oraș. Deși mulţi contribuiau la reclădirea edificiului, participa și el de câteva zile la lucrările de reconstrucţie, simţindu-se atras de clădirea năruită din piatră.

Căci acesta era locul unde lucrase tatăl Șeherezadei înainte ca familia ei să fugă din Rey.

Un loc pe care Șazi îl iubea, ţinând seama de dragostea sa pentru povești.

Era evident că biblioteca avea nevoie de reparaţii cu mult înainte ca furtuna de săptămână trecută să-și pună amprenta asupra ei. Treptele ce duceau spre intrarea boltită erau crăpate și disproporţionate, iar gresia cândva strălucitoare era acum înnegrită în nuanţe de cenușiu și cafeniu.

Furtuna nu făcuse altceva decât să înfăptuiască inevitabilul.

Spulberaţi de suflarea vântului turbat, câţiva pilaştri se prăbușiseră la pământ sub povara timpului și a delăsării. Acum intrarea principală a bibliotecii era complet blocată de ruinele lor.

Khalid își trimisese deja inginerii ca să fixeze grinzile ce stăteau să cadă. Astăzi, lucra cot la cot, în șir indian, alături de câţiva muncitori încordaţi și mistuiţi de griji, înlăturând împreună molozul.

Gluga *ridei'* îi păstra anonimatul. Cine și-ar fi imaginat vreodată că perfidul calif al Khorasanului căra pietre în fața bibliotecii din oraș într-o zi înăbușitoare de vară?

Khalid înjură în barbă, fiind gata să scape piatra din mâinile-i năclăite de nădușeală. Cine s-ar fi așteptat, într-adevăr, să înfăptuiască un act atât de altruist, căci era evident că natura nu îl înzestrase cu o putere fizică destinată muncilor brute de orice natură. Ce rost aveau orele îndelungate de antrenamente cu sabia — și lecțiile necontenite de strategie — dacă nu era în stare să care nici măcar niște pietre dintr-o clădire năruită?

Când piatra îi scăpă din mâini, se prăbuși cu zgomot la pământ, cât pe ce să-i cadă pe picior.

Khalid rosti, cu glas tare și nepăsător, câteva înjurături piperate.

— Ai grijă, băiete! îl sfătui un bărbat fără dinți, cu chipul ars de soare și un rânjet pe buze, trecând pe lângă el cu o piatră în brațe. În felul ăsta, o să-ți pierzi toate degetele de la picioare.

Khalid își lăsă capul în pământ într-o încuviințare tăcută. Se aplecă apoi să ia piatra.

Mâna dreaptă îi sângera din nou, străbătută de o tăietură adâncă și purpurie. Își șterse palma pe eșarfa neagră, *tikka*, sperând să oprească sângerarea.

— Ar fi bine să cureți rana. Și s-o bandajezi ca să nu se agraveze, îi spuse bărbatul fără dinți, trecând din nou pe lângă el cu o agilitate uluitoare pentru un om atât de firav. Găsești găleți cu apă în cealaltă parte a clădirii, adăugă apoi, arătându-i locul cu capul.

Khalid își aranjă gluga *ridei'* pentru a-i putea răspunde fără greutate.

— Îți mulțumesc, spuse el.

— Nu-mi mulțumi! Tot nu înțeleg de ce un flăcău cu sandale fine din piele își dă osteneala să facă o muncă grea ca asta, îi răspunse el, scrutându-l pe Khalid cu ochi critici.

— Poate că am o afinitate ciudată pentru cărțile vechi.

— Așa o fi, îi ripostă, cu o privire îndoielnică. În orice caz, trebuie să-ţi cureţi rana. Dacă se va infecta și vei pieri de febră, tatăl tău bogat nu va fi deloc încântat.

Cu un zâmbet pe buze, Khalid făcu o plecăciune și se îndreptă spre cealaltă parte a clădirii ca să-i urmeze sfatul.

O ceată de copii se juca printre găleţile cu apă. Câţiva băieţi se certau pe un pocal ruginit, aninat deasupra unei fântâni îndoielnice, murdare de cenușă și moloz. O fată isteaţă stătea de pază lângă o găleată mare, plină cu apă curată. Nici urmă de smicele sau de praf nu se vedea pe suprafaţa ei. Fata își ridică privirea spre Khalid, cu chipul luminat de un zâmbet în timp ce îi privea sabia elegantă ce-i atârna prinsă la brâu.

— Pot să vă servesc cu puţină apă proaspătă într-o zi toridă, *sahib*?

Un mănunchi de împletituri colorate îi alunecă pe braţ când ridică o tărtăcuţă goală.

Khalid nu reuși să-și stăvilească zâmbetul.

— Cât costă găleata... și tărtăcuţa?

— Pentru Domnia Voastră, *sahib*? spuse ea, cu un licăr răutăcios în ochi. Numai doi dinari.

Neputând să-și reprime strigătul de bucurie în clipa în care Khalid îi dădu monedele, fata o luă la fugă pe străzi, fericită că își încheiase ziua de muncă. Ceilalţi copii se năpustiră după ea, dornici să-i împartă câştigurile.

Deși îl înșelase, Khalid o considera o cheltuială bine chibzuită. Se ghemui lângă găleată și își spălă palma rigidă și însângerată în apa călduţă. Stropindu-se apoi pe faţă, îşi lăsă gluga pe spate şi, băgând tărtăcuţa în găleată, își turnă apa în cap.

Khalid o lăsă să i se prelingă pe faţă. Ochii îl usturară la început, așa că își astupă nasul cu degetele, încercând să-și domolească senzaţia de arsură. Se ridică apoi în picioare și își îndreptă umerii, bucurându-se de această tihnă efemeră.

te pedepsi aspru, căci aş vrea să ştiu de ce mă fac vinovat — cu excepţia faptului că am neşansa de a-ţi fi văr.

Auzindu-i spusele, Jalal făcu un pas în urmă şi îl lovi pe Khalid cu pumnul în faţă.

Khalid era fiul unui suveran. A opta generaţie a familiei al-Rashid. Ca urmare, i se întâmpla doar pentru a treia oară ca cineva să-l lovească cu atâta forţă. Cu o ură viscerală.

Mai întâi, o făcuse tatăl lui. Apoi, Şeherezada.

Şi acum Jalal.

Khalid se prăbuşi la pământ, strângând praful în mâini. Sângele îi zvâcnea în tâmple, cu o forţă nimicitoare. Fiara, pe care o ţinea înlănţuită în cap, se zbătea ameninţătoare, sfâşiindu-i ochii cu ghearele.

Cu toate acestea, se ridică în genunchi...

Şi se năpusti asupra lui Jalal.

Se prăbuşiră amândoi în colbul străzii ca nişte băieţandri mânioşi, într-o încrengătură de braţe, picioare şi teci de sabie. Jalal încercă să-l lovească cu pumnul pe Khalid, străduindu-se în acelaşi timp să se ridice. Îi atinse în treacăt maxilarul. Khalid reuşi să-l trântească cu faţa la pământ şi îl lovi cu genunchiul în stomac. Îi aplică apoi câteva lovituri necruţătoare în cap şi piept înainte ca Jalal să-i pareze atacul şi, scuipând puţin sânge, să-l izbească cu cotul în frunte... o dată...

Şi încă o dată.

O mulţime de curioşi începu să se adune în jurul lor, întrebându-se, fără doar şi poate, ce îi îndemna pe doi tineri eleganţi să-şi împartă pumni cu atâta violenţă.

Khalid îşi cuprinse capul în mâini, încercând parcă să zdrobească agonia. Scântei de lumină îi întunecau vederea. Iar sângele îi zvâcnea în tâmple. Cuprins de mânie şi neputând să înţeleagă atacul violent al vărului său, se ridică iute în picioare şi puse mâna pe *şamşir*.

Jalal căscă ochii mari. Apoi, fără să mai stea vreo clipă pe gânduri, sări şi el în picioare şi scoase iataganul din teacă.

— Hai, scoate *şamşirul*! îl provocă el.

Pe bărbie i se prelingea o dâră stacojie.

Khalid își încleștă degetele pe plăselele sabiei. Refuza însă s-o scoată din teacă.

Refuza să se lase prins într-o luptă pe viaţă și pe moarte cu o persoană dragă.

— Hai, scoate-o odată, lașule ce ești! strigă Jalal.

Praful îi acoperea chipul ca o pulbere strălucitoare, conferindu-i o frumuseţe stranie.

Chiar și din locul în care se afla — învăluit într-o tăcere apăsătoare și încordată — Khalid vedea în ochii lui Jalal o umbră de îndoială.

Ce-i îngheţă sângele în vene.

— Crezi că nu pot să te birui? spuse Jalal, făcând câţiva paşi şi fluturându-și iataganul prin aer. Sau te simţi mistuit de remușcări? Pentru altcineva în afară de tine?

— Pentru ce anume ar trebui să mă simt mistuit de remușcări? îl întrebă Khalid, cu răsuflarea întretăiată, încercând cu greu să-şi menţină cumpătul. Ce-*am făcut*?

Tăcerea devenea tot mai apăsătoare.

Jalal își plimbă limba pe buza-i sângerândă.

— Nu m-ai iertat niciodată pentru că am alungat-o, nu-i așa? rupse el tăcerea, în cele din urmă, cu glas răgușit și gâtuit — înfrânt. Pentru că i-am cerut băiatului ăluia s-o ia cu el?

Auzindu-i spusele, Khalid își desprinse mâna de pe *şamşir*. Deși era departe de a explica purtarea vărului său, măcar nu se mai aflau pe marginea prăpăstiei.

— Ţi-am spus că nu am ce să-ţi iert. Și am vorbit cât se poate de serios.

— Și atunci de ce-ai făcut asta? continuă Jalal, cu chipul contorsionat de mânie, deși lăsă mâna încleștată pe mânerul iataganului să-i cadă pe lângă trup.

— Despre ce vorbești?

Dacă avea să mai continue acest joc obscur, Khalid își va pierde cumpătul.

Jalal îl scrută cu privirea, căutând o urmă de vicleșug.

— Despre Despina.

Totul încremeni în tăcere în jurul lui Khalid. Chiar și aerul ce îl împrejmuia.

— Ai alungat-o, șopti Jalal, cu glasul pustiit. După tot ce ţi-am spus. Probabil că ai înţeles despre cine vorbeam. Sau poate că tata te-a rugat s-o alungi. Și ai făcut-o. Fără să clipești, continuă, făcând un pas înainte, apoi încă unul. În final, familia nu înseamnă nimic pentru tine. Eu... nu însemn nimic pentru tine.

Cuvintele îi înfierau sufletul lui Khalid.

— Niciodată n-am...

— Nu mă minţi! îl întrerupse Jalal, cu o privire înceţoșată. Nu acum.

— Dar nu te mint. Nu te-aș minţi vreodată.

— Atunci este o pură coincidenţă? îl întrebă apoi, ridicând din sprâncene. Faptul că — doar la câteva zile după ce ţi-am spus că vreau s-o iau de soţie pe fata ce-mi poartă pruncul în pântec — este alungată de la palat fără nicio explicaţie?

— Dar nu eu am alungat-o. Ea a vrut să plece, îi răspunse Khalid.

Adevărul îi stătea pe buze. Voia să-i mărturisească vărului său întreaga poveste. Dar împrejurările păreau acum... atât de ciudate. Acum când știa despre ce era vorba și cunoștea adevărata înfățișare a dragostei lui Jalal, căsătoria pripită a Despinei cu Vikram părea mai mult decât îndoielnică.

Mai mult decât avantajoasă.

Cu atât mai mult pentru cineva care stăpânea atât de bine arta disimulării, a secretelor și a minciunii.

Khalid îi scrută din nou chipul lui Jalal al-Khoury.

Observându-i durerea pe care încerca în zadar să și-o ascundă. Nu voia să-i mai provoace alte suferințe. Până nu avea să afle toate răspunsurile.

Până nu avea să afle ce ascundea Despina.

Khalid se apropie de el și își puse, șovăitor, mâna pe umărul lui Jalal.

— Dacă ți-aș fi cunoscut adevăratele sentimente, n-aș fi lăsat-o niciodată pe Despina să plece. Chiar dacă mi-ar fi cerut-o unchiul Aref, nu i-aș fi dat niciodată ascultare. Jalal...

— De ce nu? întrebă vărul lui, cu o privire tăioasă și rece, strângând din buze. Eu am alungat-o de la palat pe cea pe care o iubești. E firesc, așadar, să mă pedepsești și tu în aceeași manieră. Am știut mereu că ești iute la mânie. N-am știut însă că ești stăpânit și de dorința de răzbunare.

— Nu sunt stăpânit de dorința de răzbunare, îi răspunse Khalid, spumegând de furie.

Poate că fusese în trecut. Acum nu. Nu mai era.

De când o cunoscuse pe Șeherezada.

Durerea de pe chipul lui Jalal lăsă locul îndoielii.

— Se pare că semeni mai mult cu tatăl tău decât mi-am imaginat.

— Nu semăn deloc cu tatăl meu, îi ripostă Khalid, încleștându-și pumnii, deși se lupta din greu să-și păstreze cumpătul. Credeam că o știi deja. Ai făcut tot ce ți-a stat în putință să mă convingi de asta.

— Iar tu ai făcut tot ce ți-a stat în putință să mă convingi de contrariu. Felicitări! Ai reușit până la urmă! spuse Jalal, bătând, sardonic, din palme, cu iataganul între mâini. Ce spuneai în momentele tale lirice? „Suntem asemenea unui trandafir ce-și desface petalele, dezvăluindu-ne adevărata personalitate", continuă, pe același ton zeflemitor.

Mânia îl făcea necugetat. Iar suferinţa îl făcea nesăbuit.

— Ai pierdut o fiinţă dragă. Și ai considerat, probabil, de cuviinţă să pierd și eu o fiinţă dragă. Din nefericire, însă, pentru mine, eu am pierdut *două* — o întreagă familie.

Cuvintele acuzatoare rămaseră plutind în aer, pline de amărăciune și durere.

Necruţătoare.

Și nimicitoare.

Khalid ştia ca Jalal vorbea sub imperiul nesăbuinţei. Nu putea să ignore, însă, rănile usturătoare pe care i le provoca fiecare dintre vorbele sale... şi dorinţa de a-şi revărsa, la rândul său, veninul.

La urma urmei, dacă tot era acuzat, fără temei, de fapte monstruoase, de ce să nu fie la înălţimea situaţiei?

— Dacă te-a părăsit, nu e vina mea, îi ripostă el, aruncându-i lui Jalal o privire tăioasă și vorbindu-i pe tonul condescendent pe care vărul său îl dispreţuia cu atâta ardoare. Dacă o iubeai, trebuia să-ţi asumi responsabilitatea de a o lua de soţie. De a avea grijă de ea. Și de a-i spune că o iubești. Era responsabilitatea *ta* să faci asta.

— Cum i-ai spus și tu lui Șazi? îi răspunse Jalal, izbucnind într-un râs caustic.

Alte cuvinte necruţătoare. Și la fel de nimicitoare.

— Îmi cunoaşte prea bine sentimentele.

În ciuda răspunsului său tăios și rece, Khalid simţea că aerul devenea tot mai înăbușitor în jurul său și își încleștă mâinile în pumni.

— Acum le cunosc și eu. Păzește-ţi umbra, Khalid-*jan*! Căci, pentru prima oară în optsprezece ani, nu-ţi voi mai sta alături să ţi-o păzesc.

FOCUL

ÎN AER PLUTEA PREA MULTĂ MÂNIE. PREA multă ură.

Aceste sentimente pun stavilă raţiunii. Dar nimeni din nesăbuiţii ce îl înconjurau nu părea să acorde vreo importanţă raţiunii.

Omar al-Sadiq îi scrută, încruntat, pe bărbaţii adunaţi în cortul său.

Încruntat și tăcut.

Consiliul de război pornise pe un făgaș greșit. Era evident că miza era mult prea mare pentru toţi cei implicaţi.

Omar asculta, însă, cu atenţie rapoartele oferite de Reza bin-Latief despre regele-băieţandru al Khorasanului. Despre dispariţiile sale stranii. Și despre situaţia regretabilă în care se afla regatul lui pustiit.

Mulţi dintre soldaţii Gărzilor Regale ale califului își pierduseră viaţa în noaptea furtunii dezlănţuite. O mare parte din armată fie pierise, fie fugise din Rey. Khalid Ibn al-Rashid apela acum la supușii de sorginte nobilă ca să-l ajute să reclădească și să refortifice orașul.

Reyul — și suveranul său — erau vulnerabili.

Auzind acestea, mulţi dintre tinerii prezenţi scoaseră un strigăt de bucurie.

— Acum este momentul! Trebuie să lovim exact în inima Khorasanului!

— Să-i curmăm viaţa ticălosului cât este încă vulnerabil!

— De ce mai pierdem vremea aici? Trebuie să atacăm orașul fără întârziere!

Omar se încruntă și mai tare. Dar continuă să păstreze tăcerea. Nici nu se clinti de pe pernele pe care stătea într-un colţ al cortului. Chiar și atunci când freamătul celor prezenţi se prefăcu într-un vuiet.

Nu se cuvenea ca Omar sau oamenii săi să se împotrivească acum. Cel mai bine era să treacă neobservat și să rămână nepăsător. Un observator ce privea criza din depărtare. Omar nu deţinea toate datele. Și trebuia să afle mai multe informaţii despre războiul ce avea să se desfășoare la graniţele sale.

Un război ce-ar putea pune în pericol viaţa oamenilor lui.

Condiţiile pe care Omar i le impusese recent lui Reza nu se dovediseră îmbucurătoare. Doar cu câteva clipe în urmă, îi ceruse lui Reza să-și îndepărteze soldaţii de la graniţele taberei sale. Acesta avea să fie ultimul consiliu de război ţinut în cortul său. Ultima șansă de a urmări sămânţa discordiei. Și așa riscase deja prea mult oferindu-le cai și arme.

Beduinii nu puteau fi asociaţi cu această revoltă. Nu încă.

Nu atâta timp cât Omar nu știa încă de partea cui să fie.

Era adevărat că nutrea o afecţiune aparte pentru tânărul *sahib* Tariq și pentru unchiul său, Reza bin-Latief. Aisha continua, însă, să-i atragă atenţia că niciunul dintre ei nu era vrednic de încredere. Unul era nesăbuit și mistuit de o iubire neîmpărtășită. Iar celălalt se ascundea în spatele secretelor și mercenarilor.

Soţia lui nu se înșela niciodată când venea vorba despre asemenea lucruri.

Strigătele din jurul său deveniră tot mai nestăvilite, întrerupându-i lui Omar șiroiul de gânduri. Soldaţii tropăiau și își agitau braţele prin aer, cerând să se facă auziţi.

Reza păși, în cele din urmă, în mijlocul cortului.

Era flancat de doi soldaţi cu glugă, vânjoşi şi amenințători. Când un grup de bărbaţi se apropie de el, soldatul din dreapta lui Reza le aţinti calea, cu mâna pe mânerul iataganului.

Dezvăluindu-şi pentru o clipă simbolul scarabeului înfierat pe braţ.

Simbolul mercenarilor Fida'i.

Omar se cufundă printre pernele sale şi îşi trecu degetele prin barbă.

Asasini plătiţi. În tabăra lui. Aisha avea dreptate. Nu putea să mai îngăduie aşa ceva. Familia şi oamenii săi erau în pericol.

— Prieteni! strigă Reza, ridicându-şi mâinile în aer şi aşteptând să se aştearnă tăcerea. Deşi s-ar părea că acum este cel mai bun moment ca să atacăm Reyul, totul va fi în zadar dacă nu vom reuşi să asigurăm mai întâi graniţa dintre Khorasan şi Parţia. Trebuie să preluăm controlul asupra ţinuturilor dintre cele două regate, în aşa fel încât să deţinem fortăreţe puternice, care să ne ofere provizii. Vă sfătuiesc să vă stăviliţi mânia — cel puţin, deocamdată, continuă el, schiţând un zâmbet în colţul gurii. Şi s-o descătuşaţi când va fi nevoie. Când băiatul care îndrăzneşte să-şi spună rege îşi va primi pedeapsa.

Cortul răsună din nou de strigăte. Ameninţătoare şi mânioase. Omar îşi răsuci mustaţa printre degete şi îşi înăbuşi un suspin. Lista întrebărilor pe care voia să i le pună lui Reza devenea tot mai complexă cu fiecare clipă care trecea. Căci nu-i scăpase faptul că acesta reuşea cu uşurinţă să instige la război. Şi arunca cu aur în stânga şi-n dreapta. Din păcate, însă, identitatea binefăcătorului, ce-l ajuta pe Reza din umbră, continua să rămână învăluită în mister. Şi să-i adâncească suspiciunile.

Prezenţa mercenarilor Fida'i în tabăra sa înrăutăţea şi mai tare lucrurile. Ca şi atacul înfăptuit asupra reginei Khorasanului. Cu atât mai mult cu cât Omar nu primise învoirea de a face dreptate. Nici măcar în ţinutul lui.

Omar refuza să piardă controlul. Regina și familia ei erau oaspeții săi. Iar acestea erau ținuturile lui. Și oamenii lui.

Soldații lui Reza trebuiau să plece din tabără. Căci nu voia să pună în pericol viața oaspeților săi. Îl îndurera faptul că nu știa încă de cine trebuia să-i apere.

Ațintindu-și ochii asupra celor prezenți, Omar văzu un chip la fel de încruntat ca al său. Deși nu-i scăpase nici mai devreme freamătul învăluit în tăcere, acum însă îl surprindea. Căci nu făcea nici cel mai mic efort ca să-și ascundă confuzia... și numeroasele întrebări ce-i stăteau pe buze.

Băiatul cu privirea încruntată stătea la loc de cinste în dreapta lui Reza. Dar nu se alătura corului de strigăte mânioase. Nu spunea nimic. Și nici nu părea încântat de vestea că dușmanul său se afla într-o poziție vulnerabilă.

Aplecându-se în față ca să descopere ce se afla dincolo de măștile afișate de unchiul și nepotul lui, Omar simți că în aer plutea un sentiment de stupoare. O îndoială aparte.

Poate că între ei se dădea o luptă pentru putere. Sau le era cu neputință să se înțeleagă.

Omar trebuia să vorbească cât mai curând cu Tariq Imran al-Ziyad.

* * *

Se părea că Șeherezada nu luase hotărârea cea mai corectă.

Dar era prea târziu acum. Dacă avea să plece, zvonurile se vor răspândi cu iuțeală. Iar veninul i se va revărsa în cale.

Fuga le va dovedi că aveau dreptate. Le va dovedi că se temea de ei.

Că privirile încărcate de ură își puneau amprenta asupra ei.

Teama era un sentiment pe care acești soldați îl înțelegeau prea bine. Un sentiment pe care Șeherezada nu și-l putea permite acum. Cu atât mai mult dacă voia să afle cum se putea strecura din tabără mâine-seară. Și cum să ajungă la Musa Zaragoza.

Așa că stătea cu picioarele spre foc. Sub privirile scrutătoare și arzătoare ce-o înconjurau din toate părţile. Ca niște lupi flămânzi ce așteptau comanda conducătorului haitei.

Șeherezada privi cercul bărbaţilor adunaţi în jurul focului. Își îndreptă apoi ochii dincolo de ei ca să observe poziţia santinelelor amplasate în tabără. Poziţia și numărul lor. Şi de câte ori își făceau rondul.

Flăcările fremătătoare aruncau pretutindeni lumini și umbre distorsionate.

Umbre ce-aveau să-i păstreze secretele, spera ea.

Irsa își agita cu înfrigurare genunchiul stâng, ţinându-și bărbia în palmă și bătând darabana cu degetele pe obraz.

— Ar trebui să plecăm.

— Nu, îi răspunse Șeherezada, fără să-și miște buzele și fără s-o privească pe sora ei. Nu încă.

Tot mai mulţi bărbaţi ieșeau din cortul șeicului și se îndreptau spre focul imens din mijlocul taberei. Așezându-se în jurul focului, își pasau unul altuia ulcioare cu vin aromat cu o lentoare deliberată — lentoare ce sugera prezenţa unor neînţelegeri recente și dorinţa arzătoare de a le îneca în vin.

Consiliul de război nu urmase, se pare, făgașul dorit. Şi deși își dorea cu ardoare să afle de ce, Șeherezada nu era atât de naivă încât să-și imagineze că cineva i-ar satisface curiozitatea.

Privea, în schimb, cum bărbaţii puneau într-un vas de fier cărbunii pentru *ghalyane*[1], în timp ce un bătrân cu degetele noduroase împacheta câteva ţevi de apă cu *mu'assel*[2] parfumat. Furtunurile înfășurate în mătase erau răsucite cu grijă, ferindu-le astfel de scânteile focului. Câteva femei tinere stăteau în preajma *ghalyane*-lor, chicotind între ele în timp ce așteptau ca tăciunii să ia foc. Faldurile lungi și colorate ale șalurilor *shahmina* le atârnau pe umeri, protejându-le spatele de suflarea rece a vântului deșertic, în timp ce focul scălda aerul într-o căldură dogoritoare.

---

[1] Narghilele.

[2] Tutun.

Rahim se ivi din cortul șeicului beduinilor, cu o grimasă pe chip, urmat îndeaproape de Tariq. Fără să încetinească pasul, Tariq luă un ulcior de vin aromat și bău cu nesaţ din el. Se șterse apoi la gură cu mâna liberă și porni spre foc, în timp ce ulciorul i se legăna prins de degete. Ca de obicei, Tariq își purta emoţiile cu nesăbuinţa-i caracteristică. Tristeţe. Frustrare. Mânie. Amărăciune. Dorinţă. Șeherezada se gândi, pentru prima oară, s-o ia la fugă. Rămase însă pe loc și, ridicându-și, semeaţă, bărbia, îi întâlni privirea lui Tariq.

El i-o susţinu fără șovăire.

Și nu-și dezlipi ochii de la ea.

Șeherezada observă în treacăt că Rahim se așeză lângă Irsa, stârnind un nor de scântei și bombănind fără încetare. Reuși cu greu să-și înfrâneze dorinţa de a se îndepărta de Tariq în clipa în care se așeză lângă ea — mult prea aproape pentru un simplu prieten — lipindu-și umărul de al ei și odihnindu-și mâna în nisip în spatele său...

Cu un aer trufaș și posesiv.

Șeherezada se încordă ca un arc; și îi aruncă priviri tăioase printre gene. Voia să reverse o cascadă de injurii asupra lui. Și să-l alunge.

Tariq știa prea bine că purtarea lui nu-i era pe plac.

Dar Șeherezada nu putea să ignore schimbarea ce plutea acum în aer.

Lupii înfometaţi continuau s-o privească cu ochi critici și tăcuţi, dar nu mai erau atât de ostili.

Ascultând parcă de porunca lui Tariq.

Deși nu agrea ideea că Tariq Imran al-Ziyad era îngerul ei păzitor, nu putea să-i conteste influența.

Îl ascultă.

Oare Tariq se afla în spatele atacului din Rey? Oare el îi trimisese în noaptea aceea pe asasinii Fida'i în dormitorul ei?

N-ar fi putut să facă... așa ceva.

Nicidecum. Chiar dacă îl disprețuia pe Khalid, dragostea pe care i-o purta Șeherezadei l-ar împiedica să recurgă la violență. Să-i pună viața în pericol.

Să angajeze mercenari și asasini ca să-și atingă scopul.

Nu-i așa?

O umbră de îndoială i se cuibări în suflet. Dar o spulberă dintr-o suflare.

Șeherezada trebuia să-și păstreze încrederea neștirbită în băiatul pe care îl cunoștea și îl iubea de atâta amar de vreme.

Irsa continua să-și agite, nervoasă, piciorul. Exact în clipa în care Șeherezada se hotărî să pună capăt agitației sale exasperante, Rahim își puse mâna pe genunchiul fetei.

— Dacă mai dai atâta din picior, Irsa al-Khayzuran, vei alunga norocul, îi spuse el, strângându-i genunchiul cu mâna[1]. Și s-ar putea să avem nevoie de el în curând, adăugă apoi, îndreptându-și ochii spre cortul șeicului — locul consiliului de război și al semnificațiilor lui tainice.

Rahim nu-și desprinse mâna de pe genunchiul Irsei.

În ciuda luminii fremătătoare ce i se oglindea pe chip, Șeherezada observă nuanța trandafirie a obrajilor Irsei.

Și grimasa stranie de pe buzele lui Rahim în timp ce își ținea ochii pironiți în nisip.

Doamne Dumnezeule! Irsa și... Rahim?

Șeherezada luă ulciorul din mâna lui Tariq.

---

[1] Superstiție conform căreia, dacă îți legeni picioarele, alungi norocul.

Căldura focului încălzise vinul. Și îi intensificase miresmele de cuișoare și scorțișoară. Aroma de ghimbir. Dulceața mierii și savoarea piperată de cardamom.

Avea un gust puternic și delicios.

Tare și amețitor.

Bău mai mult decât ar fi trebuit.

— Șazi! o strigă el, pe un ton nicidecum mustrător, ci autoritar și prevenitor.

Țintuindu-l cu ochii, văzu că Tariq o privea pieziș, ridicând din sprâncenele-i dese.

— De ce tu ai voie să bei după pofta inimii și eu nu? îl întrebă ea, dregându-și glasul după gustul înțepător al vinului.

— Pentru că eu nu am nimic de dovedit, îi răspunse el, întinzând mâna după ulcior.

— Ticălosule! îi ripostă ea, refuzând să i-l dea. Nu ești străjerul meu, indiferent cât ți-ai dori.

Deși cuvintele-i sarcastice își atinseră ținta, le regretă din clipa în care îi scăpară de pe buze. Căci îl văzu pe Tariq retrăgându-se în cochilia lui.

— Îi mulțumesc cerului pentru asta, îi răspunse, cu glas pustiit.

Șeherezada se aplecă spre el, dorindu-și să-și ceară iertare, dar neștiind cum s-o facă.

Tariq o prinse, pe neașteptate, de braț și apucă ulciorul cu degetele sale lungi.

— Dă-i drumul imediat, căci altfel o să ți-l torn în cap și o să te las să te tăvălești în dulceața-i de miere! îi șopti la ureche, cu un glas unde amenințarea se împletea cu desfătarea.

Șeherezada încremeni, înfiorată, pe loc, simțind cum îi dezmierda pielea cu răsuflarea-i fierbinte.

— Dacă o vei face, îmi voi înfige dinții în mâna ta, îi ripostă ea. Până vei începe să țipi ca un băiețandru.

Tariq izbucni în râs — un murmur de sunete și aer.

— Credeam că te-ai săturat de atâta vărsare de sânge. Poate n-ar fi rău să te iau în braţe — în văzul tuturor — şi să te arunc pe umăr.

Refuzând să capituleze fără luptă, îl pişcă de braţ până când Tariq schiţă o grimasă de durere.

— Lucrurile nu se termină aici, îl avertiză Şeherezada, cedându-i ulciorul.

— Nu se termină niciodată, îi răspunse el, cu un zâmbet pe buze, luând cu nesaţ o înghiţitură de vin.

Deşi capitulase în această luptă, se simţea uşurată de turnura lucrurilor. Căci era pentru prima oară în aproape o săptămână — prima oară de când plecaseră din Rey — când vorbeau fără să fie învăluiţi în mantia suferinţei.

Fără ca gândul trădării ei să le înnegureze sufletul.

Era, de asemenea, pentru prima oară când Şeherezada credea că prietenia lor avea să supravieţuiască încercărilor sorţii.

Animată de această nouă speranţă, ce îi luă, parcă, o piatră de pe inimă, îşi ridică privirea spre bolta presărată de stele. Zugrăvită într-o nuanţă închisă de albastru, era vegheată de o semilună învăluită într-o pâclă de nori. Cerul părea să se întindă neţărmurit, contopindu-se la orizont cu nisipul. Stelele licăreau contrastive — unele vesele, altele maliţioase.

Stelele din Rey nu erau niciodată atât de strălucitoare.

„Cu cât cerul este mai întunecat, cu atât stelele sunt mai strălucitoare”, îşi aminti Şeherezada cuvintele tatălui ei.

Şi pe când începu să se piardă printre gânduri, nişte hohote de râs o treziră din visare.

Fetele, ce vegheau *ghalyane*-le, se distrau în compania unui grup de tineri, savurând împreună ulcioarele de vin aromat.

— În ciuda condiţiilor impuse astăzi de bătrânul şeic, nu mai are nicio importanţă unde ridicăm tabăra. Ce contează cu adevărat este asediul pe care îl pregătim asupra Reyului, spuse un tânăr, amețit de aburii vinului. Iar când orașul va cădea la picioarele noastre, voi fi primul care mă voi ușura pe mormântul lui Khalid Ibn al-Rashid! continuă el, ridicând ulciorul în aer.

Fetele chicotiră vesele. Una își stăvili râsetele. Ceilalți tineri închinară și ei ulcioarele în cinstea victoriei, înălțând ulcioarele spre cer, cu glasuri răsunătoare.

Bucuria lor îi străpunse sufletul Șeherezadei ca tăișul unui pumnal.

— Monstrul ăla nu merită să aibă un mormânt, interveni un alt tânăr. Capul trebuie să-i putrezească într-o țeapă. Va avea noroc dacă îi vom da un strop de apă înainte de a i-l despica de pe trup, adăugă, printre strigăte tunătoare de încuviințare. După ce-a curmat viața atâtor fete nevinovate, nu merită să aibă parte de o moarte fulgerătoare. Ar trebui să-l sfâșiem puțin câte puțin și să-l lăsăm pradă ciorilor. M-aș bucura să mai respire când păsările îi vor smulge carnea de pe oase.

Tot mai mulți bărbați se alăturau grupului de tineri, atrași de zarvă ca albinele de nectar.

Șeherezada simțea cum sângele îi zvâcnea cu putere prin vene, iar părul i se zburlise la ceafă.

Khalid!

Simplele lor amenințări, înecate în aburii vinului, reușiseră să-i stârnească imagini înfiorătoare. Imagini pe care nu le va putea uita prea ușor.

Regele ei mândru și puternic. Monstrul ei chipeș, cu inima frântă.

Băiatul pe care îl iubea mai presus de cuvinte...

Sfâșiat în bucăți.

Nu-i va lăsa să se apropie *vreodată* de Khalid.

Va spune minciuni peste minciuni și va înota mereu în ape ostile...

Până se va îneca, de va fi nevoie, în dușmănia lor.

Nu teama dădea naștere unor gânduri atât de nesăbuite.

Ci furia.

Îl voi distruge pe cel care mai îndrăznește să spună vreun cuvânt. Pe cel care îi rostește numele.

Îi simţea privirea lui Tariq aţintită asupra ei. Ca ochii lupilor din jurul focului.

O trase mai aproape de el. Încercând s-o apere. Nu doar pentru că îi purta de grijă.

Ci și din milă.

I-o simţea în mâna duioasă ce-i atingea părul și chipul, asigurând-o în tăcere că...

— Să-l întrebăm pe Șoimul cel Alb! spuse primul tânăr, întorcându-se spre Tariq. *Presupusa* noastră căpetenie! continuă el, spre deliciul celor din jur, care nu făceau nici cel mai mic efort să-și ascundă amuzamentul. Cum ai vrea să fie sfârşitul monstrului?

Tariq se crispă sub imperiul cuvintelor sarcastice, apoi se relaxă. Își dădu capul pe spate, afișând o expresie destinsă. Și plimbându-și degetele printre șuviţele negre ale Șeherezadei, în văzul tuturor celor prezenţi.

Arată-mi, te rog, că nu ești mânat doar de ură, Tariq!

Arată-mi că onoarea îţi definește încă faptele!

Că mai pot încă să ajung la sufletul tău.

— Nu vă încuviinţez în totalitate, începu Tariq, pe un ton grav, ce puse stavilă iureșului din jur. Căci, după părerea mea, Khalid Ibn al-Rashid merită un strop de apă.

Șeherezada rămase aproape fără suflare, în timp ce inima i se opri în piept, în clipa în care Tariq ridică mâna în aer, punând capăt unui val de proteste.

— Și merită să aibă parte de o înmormântare corespunzătoare..., continuă, reducând din nou mulţimea la tăcere printr-un simplu gest al mâinii.

— *După* ce îi înfigem capul într-o ţeapă pe care o vom expune în văzul lumii întregi.

Strigătele răsunătoare se pierdură înecate în mânia și amărăciunea ce-i cuprinseră sufletul Șeherezadei. În glasul gâtuit al unei inimi sfâșiate.

În timp ce bărbații continuau să savureze vinul aromat și tutunul din *ghalyane*, Tariq îi oferi Șeherezadei ulciorul său, cu chipul sumbru. Cerându-și, parcă, iertare.

Sumbru, dar ferm.

Șeherezada bău cu nesaț, ațintindu-și privirea asupra focului...

Și văzându-și speranța mistuită în flăcări.

— N-am nevoie de ajutorul tău, îi spuse ea, respingându-l pe Tariq, deși se clătina nesigură pe picioare.

— Așa o fi, afurisito! îi răspunse el, încrucișându-și brațele pe piept și privind-o pe Șeherezada cum străbătea, cu pași șovăitori, tabăra beduinilor, mergând în direcția opusă față de cortul ei.

Tariq era uimit s-o mai vadă încă în picioare. Chiar și mult timp după ce îl consumase, resimțea încă efectele amețitoare ale vinului, iar Șeherezada nu pusese vreodată vreo picătură de alcool în gură.

Îi venea să râdă — și era îndreptățit s-o facă — de situația în care se afla. De ironia sorții. De faptul că se vedea legat de singura persoană pe care spera s-o evite. Nu așa își imaginase că avea să-și încheie noaptea. Sperase că vinul îi va alina frustrările. Provocate de Șeherezada și de eschivările necontenite ale unchiului său. De aluziile voalate ale soldaților privind rolul și statutul său. Devenea tot mai evident, cu fiecare zi care trecea, că nu reprezenta nimic mai mult decât un nume. La urma urmei, ce-i oferea unchiul său cu excepția unei puteri nominale?

Tariq nu se simțea în largul lui printre acești oameni care doreau să distrugă, fără să clipească, și ultimii pilaștri rămași în picioare în Rey. Să verse sânge nevinovat pentru cauza lor.

Sânge pe care Tariq nu era pregătit să-l verse.

Când Șeherezada se clătină din nou pe picioare, amenințând să cadă, Tariq îi sări în ajutor și o prinse în brațe, gata să se prăbușească şi el în nisip. Străduindu-se să-și recapete echilibrul, se sprijini de un felinar din apropiere, ce arunca o lumină difuză de jur împrejur.

— Ți-am spus că nu am nevoie de ajutorul tău! bâigui ea, agățându-se însă de tunica lui în încercarea de a rămâne în picioare.

Mâinile-i delicate îi atingeau pieptul. Mirosea a vin aromat și a primăvară. Părul încâlcit era o adevărată ispită. Ea însăși întruchipa ispita supremă. Încântătoare cum numai ea putea să fie — atrăgându-l în mreje fără să vrea.

Ademenindu-l, în ciuda voinţei lui.

Când își ridică ochii spre el, încercând să dea glas unei întrebări cu buzele-i seducătoare, Tariq făcu tot ce-i stătea în putinţă să nu-i răspundă cu un sărut.

— Tu ai făcut-o? șopti ea.

— Ce anume? întrebă Tariq, trezindu-se din visare.

— Tu i-ai trimis pe mercenarii Fida'i? murmură Șeherezada, strângându-i cu mâinile gulerul tunicii.

— Ce tot spui?

— N-ai face asta, nu-i așa? Indiferent cât l-ai urî? Nu *mi*-ai face una ca asta, continuă ea, cu glas tânguitor, strângând și mai tare ţesătura tunicii.

Tariq clipi, încercând să spulbere aburii stăruitori ai vinului.

— Șazi...

— Ai prea multă onoare ca să faci asta, îngăimă Șeherezada, clătinând din cap, cu privirea pierdută, de parcă își vorbea sieși. N-aș putea să iubesc vreodată un băiat fără onoare.

— Dar pe el îl iubești, îi ripostă, cu sarcasm.

Nu pierdea nicio ocazie s-o pedepsească.

Șeherezada îl scrută cu privirea. Un licăr de mânie îi străfulgeră pentru o clipă negura ce-i învăluia ochii.

— Khalid este un om de onoare, Tariq. De-ai vrea să...

— Nu vreau să aud cum îi justifici faptele, îi răspunse el, desprinzându-se de felinar, hotărât s-o ducă pe Șeherezada în cortul ei și să pună capăt, odată pentru totdeauna, acestei nopți.

— De-ai vrea doar să mă asculţi..., îngăimă ea, urmându-l cu pași împleticiţi.

Câţiva soldaţi dădură colţul, ivindu-se la lumină. După cum se purtau, păreau ameţiţi de aburii vinului și ușor irascibili. Mergeau aduși de spate, cu pumnii încleștaţi, căutând, parcă, ceva.

Sământă de scandal.

Tariq o trase din nou pe Șeherezada la adăpostul felinarului, ascunzându-i prezenţa într-o îmbrăţișare pătimașă. Rămaseră în umbră, ferindu-se de lumina palidă a lămpii. Când Șeherezada încercă să se împotrivească, Tariq îi înăbuși protestele, strângând-o la piept.

Era de preferat ca soldaţii aflaţi în căutare de scandal să n-o vadă.

Era de preferat să nu se ia la harţă cu regina Khorasanului.

Căci Șeherezada le-ar fi răspuns în aceeași manieră.

Așteptând ca soldaţii să-și vadă de drum, o simţea tot mai moale în braţele sale. Atitudinea-i războinică se topea încetul cu încetul sub influenţa vinului. Când își rezemă capul de pieptul lui și închise ochii, Tariq trase adânc aer în piept.

Simţea o durere covârșitoare — mai covârșitoare decât oricare alte trăiri de până atunci — pierderea unei fiinţe dragi.

— Trebuie să dormi, murmură el.

— *Mmm!*

— Te duc în cortul tău, îi spuse apoi, cu un suspin, blestemându-se în gând.

— Uită-te la braţele lor! îngăimă ea, simţindu-și capul tot mai greu.

— Poftim?

— Caută simbolul scarabeului! Și ferește-te de el!

— Așa voi face, îi răspunse, dându-și ochii peste cap și aruncând o privire peste umăr ca să vadă dacă soldații dispăruseră în zare.

O luă apoi în brațe, pierzându-și aproape echilibrul sub greutatea trupului ei, indiferent cât de fragilă părea. Vinul nu se dovedea deloc salutar. Încercând în zadar să-i spulbere efectele amețitoare, Tariq porni, cu pași șovăitori, spre cortul ei.

— Îmi pare nespus de rău, murmură ea, cuprinzându-i gâtul cu brațele.

Tariq de-abia o auzea.

— Pentru ce anume?

Izbucni aproape în râs, copleșit de ironia sorții — de absurditatea situației. Își cerea iertare — tocmai acum.

— Că trebuie să mă vezi. Și să faci asta. Nu e trea...

Deschise iute ochii și își înălță capul deodată, izbindu-se aproape de bărbia lui.

— Unde e Irsa?

— Cu Rahim.

— O să-i dau o bătaie soră cu moartea, continuă ea, cu o privire încruntată. Crede-mă pe cuvânt!

— Poftim?

— Neghiobului ăluia deșirat, murmură apoi, rezemându-și din nou capul de pieptul lui. Nu voi sta cu mâinile în sân. Îl voi trimite pe rajputan pe urmele lui. Și îl va hăitui cu *talwar*-ul lui necruțător...

Clătinând din cap, Tariq intră în cortul Șeherezadei, împiedicându-se în întuneric, gata s-o scape din brațe. Nu mai trase după el deschizătura cortului, permițând razelor lunii să spulbere bezna adâncă.

Cum era de așteptat, patul Irsei al-Khayzuran era strâns într-un colț al cortului. Șazi nu se deranjase să și-l aranjeze pe al ei — acesta trona în mijloc, cu pătura răvășită și perna mototolită.

Amuzat de întreaga priveliște, Tariq o așeză pe Șazi pe pat, fără s-o mai învelească cu pătura. Ea se mișcă în somn când el încercă să-i așeze perna.

— Las-o așa! murmură ea, apucându-l de braț, cu ochii ușor întredeschiși.

— Altfel, ce-ai de gând să faci? o întrebă în șoaptă, schițând o grimasă. Amenințările seci nu mă impresionează, Șazi-*jan*.

Ea strâmbă din nas, apoi se ghemui și își acoperi fruntea cu mâna.

Tariq încercă să-i așeze din nou perna sub cap. După un timp, realizând că eforturile sale erau în zadar, hotărî că era mai bine s-o lase să doarmă.

Ridicându-se în picioare, observă pe podea o bucată de pergament, ce căzuse dintre faldurile veșmintelor ei. Cel mai probabil când se împiedicase în întuneric, fiind gata s-o scape din brațe.

Luă pergamentul și îl privi în bătaia razelor de lună.

Avea marginile încrețite, semn că fusese împăturit și despăturit de multe ori.

Că rândurile sale erau extrem de prețioase pentru cineva.

O privi pe Șeherezada cufundată în somn. Și șovăi pentru o clipă.

Apoi despături pergamentul.

Șazi,

Vreau să-ți spun că prefer culoarea albastră în detrimentul celorlalte. Parfumul florilor de liliac din părul tău îmi tulbură sufletul necontenit. Urăsc smochinele. Și, în final, vreau să-ți spun că nu voi uita niciodată, atât cât voi trăi, momentele uluitoare petrecute aseară...

Căci nimic — nici soarele, nici ploaia și nici măcar cea mai strălucitoare stea de pe bolta întunecată a cerului — nu se poate *asemăna cu minunea pe care Creatorul a zămislit-o atunci când te-a creat pe tine.*

Khalid

Cu multă grijă, Tariq împături din nou pergamentul, dorindu-şi să-l zdrobească în pumni. Să-l rupă în mii de bucăţi. Să-l prefacă în scrum.

Știa că Șeherezada îl iubea pe regele-băieţandru. O știa încă din Rey.

Și știa, de asemenea, că și regele-băieţandru ţinea la ea.

Nu știa însă că o iubea cu adevărat. În ciuda celor spuse de căpitanul gărzilor în noaptea furtunii, Tariq refuzase să creadă că nebunul asasin era în stare să iubească pe cineva. Nu așa cum înţelegea Tariq dragostea.

Cuvintele acestea însă...

Le înţelegea.

În toată splendoarea lor.

În câteva cuvinte, califul din Khorasan reușise să descrie dragostea așa cum o înţelegea Tariq. Așa cum o simţea, dar nu reușea s-o exprime cu atâta elocvenţă.

Acestea nu erau cuvintele unui nebun.

Pentru prima oară, Tariq îl vedea pe Khalid Ibn al-Rashid prin ochii Șeherezadei.

Vedea un băiat. Ce iubea o fată. Mai mult decât orice pe lume.

Și îl ura cu și mai multă ardoare.

FĂRĂ LIMITE ȘI GRANIȚE

ȘEHEREZADA PLĂTI SCUMP BRAVADA DE A SE lua la întrecere cu vinul aromat.

Petrecu aproape toată dimineaţa stând aplecată deasupra unui lighean și vărsând tot ce mâncase. Avea senzaţia că în stomac i se formase un ghem de noduri; tresărea la cea mai palidă rază de lumină. Erau momente când ar fi jurat că până și firele de păr îi urlau de durere.

Dacă n-ar fi fost Irsa, Șeherezada era convinsă că aceste simptome ar fi chinuit-o toată ziua. Plângându-se că se simţea la fel de rău de parcă s-ar fi aflat pe o corabie zguduită de furtună, Irsa începu să scotocească printre lucrurile sale, scoţând la un moment dat un pergament vechi. După ce-i parcurse rândurile, Irsa ieși din cort, unde se întoarse apoi ceva mai târziu, aducând o băutură din rădăcină măcinată de ghimbir și coajă uscată de lămâie. Deși Șeherezada protestă la început — căci fiertura avea un miros puternic și un gust amărui — nu putea să-i conteste efectele tămăduitoare.

La rugăminţile Irsei, Șeherezada rămase în cort, lingându-și rănile și bând câte o înghiţitură din leacul surorii ei. În mod normal, n-ar fi acceptat nici în ruptul capului să stea o zi întreagă în pat în timp ce Irsa copia pergamente la lumina unei lămpi cu ulei. În ziua aceea, însă, Șeherezada nu protestă.

Căci, în ziua aceea, împrejurările se dovedeau salutare. Dacă toată lumea o credea bolnavă, o vor lăsa cu toţii să-și conceapă planurile în tihnă.

Și nu-i vor observa lipsa când va fugi din tabără după căderea întunericului...

Cu ajutorul covorașului fermecat.

Era timpul să-l caute pe Musa Zaragoza.

Era timpul să vadă ce putea face — împreună cu covorul fermecat.

Șeherezada își îndesă, în tăcere, pumnalul la brâu și trecu ușor pe lângă patul surorii ei, adâncite în somn. Își acoperi umerii cu o *shahmina* înainte de a lua covorașul fermecat. Ieșind afară, rămase în umbra cortului, în timp ce inima i se zbătea în piept ca o pasăre în colivie.

Dacă cineva avea s-o găsească furișându-se noaptea prin tabără, doar la câteva zile după venirea ei aici, vor bănui ca încearcă să fugă sau că pune la cale planuri mult mai primejdioase. Nu-i va fi deloc ușor să spulbere îndoielile celor din tabără. Și va fi și mai rău dacă avea să dea peste un băiat ca Teymur.

Gândul îi stârni fiori de teamă.

Șeherezada se strecura, cu pași șovăitori, printre corturi, evitând lumina felinarelor. Scrută cu privirea posturile santinelelor pe care le observase cu o noapte în urmă. Răsuflă ușurată când ajunse la marginea taberei beduinilor și păși pe întinderea neţărmurită de nisip.

Întâmplarea făcuse să aleagă o noapte fără vânt — o noapte în care fiecare sunet pe care îl scotea avea să se audă clar și răspicat. Dacă va cădea, va scoate vreun ţipăt sau va face ceva ce-ar putea atrage atenţia, secretul ei nu va mai fi secret pentru nimeni; defăimătorii săi vor avea astfel dovada că îndoielile le erau întemeiate.

Și ar putea s-o alunge din tabără, împreună cu tatăl ei rănit și sora sa nevinovată.

O vor găsi, cel puţin, singură în deșert, cu un pumnal și un covor. Şi o vor bănui de trădare. Împiedicând-o să-și ducă misiunea la bun sfârșit.

Nu avea de ales. Așteptase deja prea mult.

Deși primul instinct o îndemna să se ducă la Khalid, Șeherezada știa că avea să fie și mai greu să plece din Rey odată ce s-ar fi întors. Şi acum nu era momentul să plaseze propriile dorinţe mai presus de nevoile familiei sale.

Mai presus de nevoile tatălui ei.

Șeherezada trebuia să-l găsească pe Musa. După *baba*, era singura persoană pe care o cunoștea înzestrată cu haruri magice. S-ar putea să depășească sfera posibilităţilor, dar poate că va găsi o cale ca să-l ajute pe tatăl ei.

Sau să spulbere un blestem cumplit.

Străbătu mai departe deșertul, încercând să găsească o ridicătură de nisip care să-i ascundă prezenţa de ochi iscoditori.

Găsi, în curând, o dună mare, potrivită nevoilor sale. Se simţi însă ridicolă în clipa în care întinse covorul ponosit pe nisipul mătăsos.

Făcu un pas înapoi. Scrută din nou ţesătura de lână.

Ce fac? Ce... ridicol! E complet ridicol.

Privirea îi deveni tăioasă.

Sunt o gâsculiță. Shiva n-ar încuviința purtarea mea șovăielnică.

Și nici Khalid.

Închise ochi.

„Nu cunoști limite și granițe. Nimic nu-ţi stă în cale.”

În timp ce cuvintele sale îi stăruiau în minte, Șeherezada își scoase sandalele și le prinse de eșarfa *tikka*. Apoi, își legă încă o dată cosiţia şi se aşeză pe covoraş.

Nu mai avea timp să se gândească la ridicolul situaţiei.

De fapt, nu mai avea timp să se gândească la nimic altceva.

Șeherezada își imaginase că va trebui să-și plimbe mâinile pe suprafața covorașului. Dar nici nu atinse bine țesătura de lână cu picioarele goale, că simți în piept aceeași senzație de furnicătură, caldă și fremătătoare.

— O! strigă ea încet, așezându-se pe covoraș, cu genunchii la piept.

Fiorii îi străbătură apoi mâinile și picioarele, cu același freamăt tulburător. Covorul se ridică în aer, îndoindu-și colțurile. Plutea deasupra nisipului ca un zmeu purtat pe aripile vântului.

Două sentimente se luptau pentru supremație în sufletul Șeherezadei.

Prima era teama.

Iar celei de a doua nu îndrăznea să-i dea un nume.

În timp ce covorașul continua să se înalțe încet în aer, senzația de căldură îi străbătea tot trupul, ajungându-i în vârful degetelor. Simțea furnicături în nas și în lobii urechilor.

Putere.

O putere cum nu cunoscuse vreodată.

Uitându-se de jur împrejur, văzu că se afla mult deasupra nisipurilor argintii. Atingând aproape cel mai înalt turn din Taleqan.

Teama continua să-i bântuie sufletul, dar avea să fie în curând umbrită de celălalt sentiment căruia nu îndrăznea să-i dea un nume.

Știa, fără să mai zăbovească prea mult cu gândul, cum să dirijeze covorașul, cu instinctul unui pește născut în apă. care știe să înoate încă din primele clipe de viață.

„Îți va purta pașii spre locul după care inima-ți tânjește."

Acasă. La Khalid.

Șeherezada strânse cu mâinile marginile covorului.

— Nu. Du-mă la Musa Zaragoza! șopti ea.

Simţi din nou în piept senzaţia de furnicătură și căldură, ce-i străbătu apoi tot corpul, smulgându-i un strigăt de pe buze.

Dar și un zâmbet neașteptat.

Covorul se înălţă și mai sus în aer, formând un arc lent. Spre culmile neatinse ale celui mai înalt parapet din Rey. Pierzându-se printre stelele strălucitoare de pe cer. Lumea dispăru înghiţită de o cascadă de lumini fremătătoare.

Teama pierdu acum lupta.

Euforia ieși învingătoare.

Șeherezada începu să râdă în noapte, mângâiată de adierea vântului. Se ridică în genunchi. Și își întinse braţele în aer. Lăsându-se dezmierdată — nu cuprinsă — de fiorii reci ai nopţii.

Nu se gândi niciun moment că ar putea să cadă de pe covoraș.

Dansa, ca apa din pocal, pe ritmurile unei muzici pe care numai ea o auzea.

Și sus în văzduh — mai sus decât își imaginase vreodată că ar putea să ajungă — vântul o purta pe aripile sale, în timp ce totul se pierdea în negură.

Nu simţea încă nici urmă de teamă.

Căci, aici sus, Șeherezada zbura în vânt.

Nu mai exista nici pământul. Nici cerul.

Aici nu cunoștea nici limite, nici graniţe.

Teama nu va mai pune niciodată stăpânire pe ea.

BĂIATUL DE LA MALUL MĂRII

COVORUL O PURTĂ PESTE DEȘERT SPRE UN lanţ de munţi.

Când văzu marea strălucind în zare, făcu ochii mari cât cepele.

Străbătuse o distanţă uluitoare într-un timp foarte scurt.

Covorul începu să încetinească, apropiindu-se de un promontoriu ce dădea spre o fâșie de nisip. Luna stătea încă de veghe sus pe cer, reflectându-și imaginea în valurile înspumate ale mării ce se spărgeau de ţărm. Șeherezada trase adânc aer în piept. Aerul, dens și greoi, era presărat cu miresme sărate. În timp ce covorașul plutea deasupra stâncilor, o structură de piloni cu o cupolă din piatră vărgată se ivi din spatele unui zid din rocă cenușie. Coloane de marmură, din care ţâșneau limbi de foc, stăteau de veghe din colţ în colţ. Câteva trepte mari coborau spre un bazin dreptunghiular cu apă aflat la marginea promontoriului.

Covorul poposi deasupra unei ridicături line de piatră, aflate lângă bazinul cu apă. Șeherezada mângâie cu piciorul gol ţesătura de lână.

Iar covorașul se așternu lin pe pământ.

Își puse sandalele și scrută împrejurimile cu privirea.

Bazinul era împrejmuit, de-o parte și de alta, de arcade în formă de trifoi. Între aceste arcade, se aflau statui de marmură, înfăţișând bărbaţi şi femei, ce vărsau apă aurie în bazin sau mânuiau obiecte ciudate, pe care Șeherezada nu le mai văzuse nicicând.

Unul dintre acestea era un glob ce părea să conţină vârtejuri de foc — sau poate de vânt? O altă statuie părea să răsucească un vârtej de... nisip?

Fumul albastru-cenușiu de tămâie, ce ardea în vasele de aramă așezate de jur împrejurul bazinului, se împletea cu miresme puternice de smirnă. Tabloul era întregit de un mozaic strălucitor din lapis lazuli.

Șeherezada răsuci cu grijă covorașul. Îl legă la spate cu ajutorul *shahminei*, apoi făcu, șovăitoare, câţiva pași.

Structura de piloni părea să fie un templu. Dată fiind ora târzie a nopţii, nu era de mirare că nu se vedea în preajmă nici ţipenie de om. Șeherezada își ţinu însă mâna pe plăselele pumnalului în timp ce dădu ocol bazinului și vaselor de aramă în care ardea tămâia, îndreptându-se, precaută, spre treptele largi din faţa ei.

Nu-și încetini pasul când o siluetă familiară își făcu apariţia în capul scărilor.

Era înalt și purta o mantie lungă, ce mătura pământul cu faldurile-i colorate. Avea mâinile înfășurate în manșete de piele *mankalah*. Era complet pleșuv, iar ochii căprui îi licăreau calzi și scânteietori.

— Chiar mă întrebam când aveai de gând să mă vizitezi, o întâmpină Musa Zaragoza, cu un zâmbet binevoitor pe buze.

Își întinse braţele spre ea și îi făcu semn să urce treptele. Un băiat și o fată, cam de aceeași vârstă cu ea, se iviră în dreapta lui Musa, din spatele coloanelor încununate cu foc. Fata ţinea în mână un sfeșnic din lemn de trandafir, cu trei lumânări, a căror ceară i se prelingea pe încheietură în dâre de culoarea fildeșului.

Amândoi purtau săbii scurte și încovoiate, prinse de șoldul stâng.

Șeherezada se opri în capătul scărilor. Și puse mâna pe pumnal, fără să mai stea vreo clipă pe gânduri.

— Ești printre prieteni aici, steluţa mea, îi spuse Musa, cu un zâmbet generos și înţelegător. De prea puţine lucruri preţioase te pot asigura în această lumea. Acum însă pot să-mi pun zălog propria-mi viaţă: eşti în siguranţă aici.

— Să-mi fie cu iertare, Musa-*effendi*! îi răspunse ea, fără să-şi desprindă mâna de pe pumnal. Sunt momente când uit ce înseamnă să fii în siguranţă.

— Nu am ce să-ţi iert, o asigură el, cu un gest nepăsător al mâinii.

— Sper că n-am adus jigniri nimănui, spuse Șeherezada, îndreptându-și privirea spre santinelele lui tăcute. Și nici n-am provocat necazuri venind aici pe neașteptate.

Fata își înclină într-o parte capul încadrat de bucle, privind-o pe Șeherezada cu ochii mari. Și iscoditori. Băiatul, cu părul drept și răvășit, căscă obosit, de parcă tocmai s-ar fi trezit din somn.

— N-ai provocat niciun necaz. Parissa și Masrur sunt de strajă în seara asta. Mas ar prefera să doarmă, ca de obicei, dar Parissa este mânată de o curiozitate debordantă. Este extrem de dornică să te cunoască, deoarece a auzit multe despre tine.

Musa izbucni în râs, pielea din din jurul ochilor încrețindu-i-se. Și le aruncă o privire peste umăr celor două santinele.

— Îmi cer iertare că am venit în toiul nopţii, spuse Șeherezada, urcând treptele, cu un zâmbet palid pe buze, și desprinzându-și, în cele din urmă, mâna de pe pumnal.

Parissa ridică sfeșnicul, luminându-i calea Șeherezadei, în timp ce Mas părea că picotește.

— Bănuiam că ești pe drum, spuse Musa, cu un zâmbet atotcunoscător. Stelele i-au spus Parissei că vom avea un vizitator în seara asta, iar ea m-a anunţat ceva mai devreme.

Uluită să afle vestea, Șeherezada aproape că se împiedică pe trepte.

— Stelele? îngăimă ea, aruncându-i o privire fetei cu ochi de căprioară, ce o scruta cu ardoare.

Știe să citească în stele!

Auzise că erau oameni care puteau să facă asta. Dar nu cunoștea pe nimeni înzestrat cu acest har aparte.

Parissa nu se mai uita acum la ea. Căci ochii îi erau atrași de covorașul pe care îl ţinea la spate și pe care îl studia cu o privire tulburător de invidioasă.

Privire ce o făcu pe Șeherezada să cadă pe gânduri.

— Dacă accepţi să bem împreună un ceai, îţi voi oferi toate răspunsurile dorite, spuse Musa, cu glas duios și liniștitor, ca un pârâu ce-și croiește drum printre pietre zgrunţuroase.

— Mi-e teamă că nu am timp să beau ceai, îi răspunse Șeherezada, oprindu-se, șovăitoare, pe trepte. Trebuie să mă întorc înainte de ivirea zorilor.

Înainte ca cineva să-mi observe lipsa.

Înghiţi în sec, sperând să-i transmită doar din priviri nevoia de discreţie.

— Am înţeles, încuviinţă magul, cu agerimea-i caracteristică, deși o privea cu ochi întrebători. Vrei să...

— Am nevoie de ajutorul Domniei Voastre, Musa-*effendi*, îi mărturisi ea, ajungând în capul scărilor și privindu-l semeaţă, cu umerii drepţi, fără să mai ţină seama de rang sau etichetă. Pentru tata... și pentru Khalid.

Indiferent cât de necuviincios era să-și descătușeze salva de întrebări, Șeherezada știa că nu avea de ales. Nu putea decât să-și pună sufletul pe tavă. Nu mai avea timp pentru altceva.

Ca și cei pe care îi iubea.

Din fericire, Musa nu insistă. Îi luă mâna într-a sa fără urmă de șovăire.

— Ce vrei să afli, steluţa mea?

La rugămintea tăcută a Șeherezadei, Musa îi eliberă din posturile lor pe Parissa și Masrur, trimiţându-i la culcare. Mas o privi recunoscător, dar Parissa părea îmbufnată. Aruncă o ultimă ocheadă covorului, apoi se îndepărtă, lăsând în urmă o dâră de ceară.

Musa ascultă povestea Șeherezadei, cu chipul rigid, stând pe treptele de piatră ale Templului de Foc. Doar de două ori trăsăturile sale căpătară o căldură parte. O dată când Șeherezada pomeni despre cartea tatălui ei. Și apoi când o auzi vorbind despre Khalid. În clipa în care îi mărturisi dragostea pe care i-o purta fiului Leilei — fiul ce-și văzuse mama pierind de mâna unui tată necruțător — Șeherezada bănuia că magul înzestrat cu haruri neobișnuite îi era mai mult decât un simplu aliat.

După ce-și încheie povestea, Musa căzu pe gânduri, cu privirea aţintită asupra flăcărilor fremătătoare de deasupra coloanei de marmură din apropiere.

— Ştiaţi că aceste lucruri aveau să se întâmple? întrebă ea, în cele din urmă, rupând tăcerea. Parissa mi-a citit viitorul în stele?

— Nici vorbă de așa ceva, îi răspunse el, clătinând din cap, cu un zâmbet în colţul gurii. Viitorul tău nu este gravat în piatră, draga mea steluţă. O monedă se răsucește de nenumărate ori până cade la pământ.

— Cât mi-aș dori să cred asta, Musa-*effendi*! îi răspunse Șeherezada, oftând adânc. Dar întâmplările petrecute în ultimul timp mi-au dovedit că nu e deloc așa. Viitorul lui Khalid pare gravat în piatră. Și cu el, e și al meu.

— Ai venit, așadar, aici în speranţa că aș putea să spulber acest blestem înfricoşător? întrebă Musa, aplecându-se în faţă, cu coatele pe genunchi.

— E posibil? șopti ea, strângând în mâini ţesătura șalvarilor.

— Din păcate, îi răspunse el, cu o privire tristă, magia în lumea noastră este un har tainic și misterios. Un har greu de stăpânit și nelipsit de sacrificii. Nu cunosc magia ce-a abătut asupra noastră această năpastă și, chiar de-aș cunoaște-o, nu multe sunt descântecele îndeajuns de puternice ca să pună capăt unui blestem. Tot ce aș putea să fac este să-ţi dau un talisman care să alunge, pentru scurt timp, nopţile albe ale lui Khalid. Dar nu am puterea de a zădărnici un blestem, draga mea. Singurul mod prin care poţi spulbera un blestem este să-l împlinești.

Auzindu-i spusele, Șeherezada îl privi cu ochi abătuţi și pustiiţi.

— Dar aş putea să-l ajut pe tatăl tău, continuă Musa. În privinţa cărţii de care nu se desparte. Spui că are multe arsuri pe mâini? Şi răspândeşte în jur o căldură neobişnuită?

— Da, aproape că m-a ars când m-am apropiat de ea zilele trecute.

Șeherezada strânse din buze, amintindu-și valul straniu de căldură pe care îl simţea ori de câte ori se apropia de cartea aflată în braţele tatălui ei.

— Şi vorbea într-o limbă necunoscută când l-aţi găsit pe dealurile de la marginea oraşului?

Șeherezada încuviinţă din cap.

Musa își apăsă buzele cu degetul arătător, adâncit în gânduri.

— Știu că nu vrei să împărtășești povestea și altora, dar cred că ar trebui să cerem sfatul și altcuiva în această privinţă.

— Cunoașteţi pe cineva care ar putea să ne ajute? întrebă Șeherezada, cu speranţă în glas.

— Poate că da. Cunosc pe cineva care știe mai multe decât mine. Dacă bănuielile îmi sunt întemeiate, va putea, cel puţin, să-ţi ofere niște răspunsuri legate de această carte, deși s-ar putea dovedi o misiune... interesantă să le obţii.

Șeherezada se agită neliniștită pe treaptă, odihnindu-și mâinile pe piatra rece.

— Pot să... putem să... avem încredere în el? N-am împărtășit nimănui secretul blestemului, cu excepţia Domniei Voastre, și nici n-aș vrea să-l împărtășesc altcuiva. Asemenea informaţii ar putea fi periculoase dacă ar ajunge în mâinile cui nu trebuie.

— Încrederea devine un aspect extrem de interesant când e vorba despre Artan. Nu o va încredinţa niciodată celor care nu reușesc să i-o câștige de la bun început. În orice caz, decizia îţi aparţine.

Chipul îi trădă pentru o clipă o umbră de confuzie, apoi dispăru de-ndată, lăsând locul certitudinii.

— Dar indiferent care îți va fi alegerea, nu te va trăda, de asta sunt ferm convins, adăugă apoi, ridicându-se în picioare și întinzându-i mâna. Vino cu mine, domnița mea!

Șeherezada porni pe urmele lui Musa în timp ce acesta coborî treptele și ocoli bazinul de apă. Deși era neîncrezătoare, îl urmă pe mag spre capătul promontoriului.

Când ajunseră la marginea stâncilor, în față li se iviră alte trepte ce se pierdeau într-un întuneric fără margini. Săpate direct în stâncă, erau zigzagate și nesigure. Nu exista balustradă. Și nici alte puncte de sprijin. Bănuia că duceau spre faleza de nisip ce se întindea la picioarele lor, dar nu știa exact unde, căci dispăreau din vedere în drumul lor sinuos și zigzagat.

Niște trepte ce confereau o altă semnificație noțiunii de credință.

Te-ai fi așteptat să găsești vreo torță în apropiere.

Mai ales, într-un Templu al Focului.

— Ai prefera să folosești covorul fermecat? o întrebă Musa, netulburat, cu un zâmbet pe buze.

— De ce nu un pod făcut din raze de lună? mormăi ea.

Magul râse cu nesaț și îi întinse mâna. Fără vreun alt cuvânt, îl lăsă să-i călăuzească pașii pe treptele periculoase de piatră spre întunericul cavernos de la picioarele lor.

Vuietul valurilor ce se spărgeau de țărm devenea tot mai răsunător odată ce se apropiau de malul mării.

La început, Șeherezada nu înțelegea de ce străbăteau în toiul nopții o faleză întunecată. Razele lunii, ce dansau printre valuri, nu trădau prezența altor oameni, cu excepția ei și a magului înveșmântat în straie colorate.

Dar, în timp ce traversau întinderea unduitoare de nisip, Șeherezada observă o formațiune stâncoasă ce intra în mare.

Iar pe o piatră plată din mijloc stătea întinsă silueta singuratică a unui tânăr.

Un val mângâia baza stâncii, stropindu-i șalvarii cu spuma-i albă. Tânărul nu se clintea însă din loc.

Musa se opri la marginea apei susurătoare, la câţiva pași depărtare. Rămase în așteptare, adoptând o ţinută tăcută și senină.

După un timp, Șeherezada își pierdu răbdarea. Băiatul de pe stânci se purta necuviincios cu Musa-*effendi*. Căci știa, fără doar și poate, că se aflau acolo. Semiluna de pe cer îi învăluia chipul în umbrele lor lungi și subţiri, trădându-le prezenţa.

Tuși de două ori.

Băiatul nu-și clinti nici măcar un mușchi. Se mulţumi doar să clipească. Și să ofteze.

Măcar nu era mort.

Pușlamaua!

Musa trase adânc în piept aerul sărat.

— Artan! îl strigă el.

Băiatul își rezemă un picior pe un genunchi și își puse mâna sub cap. Apoi, căscă cu zgomot. Ostentativ.

— Artan Temujin! îl strigă Musa din nou, fără să confere glasului său un ton imperativ.

Era evident că zeii îl înzestraseră pe mag cu răbdarea a douăzeci de oameni. Și seninătatea multor suflete luminate.

Șeherezada, însă, își stăpânea cu greu dorinţa de a-l azvârli de pe stânci. Lăsându-l să se zvârcolească puţin printre valurile tumultoase ale mării.

Dar s-ar putea să aibă nevoie de ajutorul lui.

În curând, însă, avea să se trezească ea însăși printre valurile mării.

Băiatul ridică o mână în aer deasupra pieptului. Își îndoi degetele și în palma-i deschisă îi apăru o minge de foc de mărimea unui pumn. Ridică și mai sus văpaia ca s-o vadă pe Șeherezada într-o lumină mai puternică. Apoi, cu un gest iute al mâinii, aruncă în valuri mingea de foc. Aceasta sfârâi în apă, apoi dispăru într-o spirală albă de fum.

În tot acest timp, Șeherezada își stăpâni cu greu icnetele.

N-o să mă las impresionată de pușlamaua asta. Indiferent cât de impresionant ar putea să fie.

Când se ridică în capul oaselor, îl văzu clătinându-se într-o parte. Alunecă apoi de pe stâncă și căzu în apa adâncă până la genunchi...

Răsturnându-se cu totul și chicotind frenetic.

E beat!

Șeherezada își încrucișă brațele, stăvilindu-și indignarea. Îl privi pe Musa, care nu părea deloc deranjat de starea băiatului. Ci mai degrabă resemnat.

Ca și când s-ar fi așteptat să fie așa.

Când băiatul se așeză din nou pe stâncă și își înălță chipul în bătaia razelor de lună, Șeherezada observă multe lucruri de seamă.

Ca și Musa, băiatul era complet pleșuv. Avea lobii urechilor împodobiți cu cercei mici din aur. Pielea îi era zugrăvită în nuanțele blănii de samur, iar ochii negri și migdalați, străjuiți de pleoape elegante, îi trădau sorgintea orientală. Nu era chipeș în sensul clasic al cuvântului, dar era înzestrat cu un farmec aparte. Căci frumusețea sa își avea rădăcinile în suma defectelor sale — un maxilar mult prea proeminent, un nas rupt și vindecat în diverse locuri și o cicatrice ce-i străbătea în diagonală buza de jos. Din locul în care stătea, pielea îi părea Șeherezadei la fel de lină ca suprafața unei oglinzi. Nu purta tunică, iar șalvarii păreau să fi văzut lumina zilei cu multe luni în urmă, fiind ponosiți și neîngrijiți.

Ca și stăpânul lor.

Odată ce băiatul își regăsi echilibrul, Șeherezada descoperi că nu era cu mult mai înalt decât ea, deși avea trunchiul vânjos — era puternic și voinic.

— E frumoasă, îngăimă el, cu un accent deosebit, schițând o grimasă sardonică.

Șeherezada îi răspunse în aceeași manieră.

— Dar nu îndeajuns de frumoasă, adăugă apoi, râzând cu poftă.

— Ce bine că natura te-a înzestrat cu alte talente! Și că nu ești un arbitru al frumuseții, îi ripostă ea, cu același zâmbet caustic pe buze.

— O, dar te înșeli! exclamă el, ridicându-și degetul arătător, lung și zvelt. Chiar sunt arbitrul suprem al frumuseții pe acest mal al râului Shan K'ou. Au fost vremuri când trebuia să le aleg pe cele mai seducătoare patru fete virgine care...

— Artan! îl mustră Musa, cu chipul brăzdat de riduri dezaprobatoare.

Băiatul izbucni din nou în râs, prăbușindu-se în apă. Se lăsă purtat de valurile leneșe, cu brațele întinse și picioarele larg depărtate.

— E beat, murmură Șeherezada, țuguindu-și buzele. Și un mincinos fără seamăn.

— E adevărat, îi răspunse băiatul. Nu erau virgine, adăugă apoi, făcându-i cu ochiul. Deși cuvântul *mincinos* îmi pare puțin cam exagerat. Îmi place doar să înfrumusețez întrucâtva adevărul.

— Te rog să te ridici puțin în picioare! interveni Musa, frecându-și fața cu mâna. Să-mi faci o favoare și să te porți într-o manieră corespunzătoare rangului tău!

Auzindu-i spusele, băiatul pufni din nou într-un râs isteric.

— Îmi pare rău, Musa-*effendi*... dar nu este în stare să ne ofere vreun ajutor. Iar eu nu am timp de pierdut, spuse Șeherezada, întorcându-se pe călcâie, copleșită de frustrare pentru că sperase să obțină sprijinul unui băiat atât de grosolan și indolent.

— Șeherezada-*jan*...

Băiatul sări în picioare, împroșcând apa în jur.

— Becaţa *asta* obraznică este regina Khorasanului? întrebă el, manifestând prima reacţie sinceră de când stăteau de vorbă.

Mă cunoaște?

— Dar tu cine ești? îl întrebă Șeherezada, întorcându-se spre el, cu pumnii încleștaţi.

— Artan Temujin, îi răspunse băiatul, făcând, ironic, o plecăciune în faţa ei, deși era cât pe ce să cadă din nou în apă.

— Și numele ăsta ar trebui să-mi spună ceva? continuă ea, cu o privire încruntată și aspră.

— Dă-mi mâna și îţi voi explica! îi răspunse el, presărându-și cuvintele cu tonalităţi onctuoase și perfide.

— Mai degrabă aș săruta un șarpe.

— Un lucru înţelept din partea ta! îi ripostă, râzând. Te-ai sărutat, însă, cu un nebun criminal..., continuă, etalându-și în toată splendoarea pieptul vânjos, brăzdat de stropi de apă. Nu e oare același lucru?

— Ticălosule! exclamă Șeherezada, năpustindu-se asupra lui, copleșită de mânie.

Cu o grimasă de satisfacţie pe buze, Artan o trase în apă lângă el. Pierzându-și echilibrul, se sprijini de braţul lui stâng.

Mai multe lucruri o năuciră deodată.

Avea pielea uluitor de caldă, de parcă suferea de febră, în ciuda faptului că stătea de ore bune pe malul mării. Palmele îi erau aspre și bătătorite, iar un braţ purta amprenta unor răni cumplite...

Ca și mâinile tatălui ei.

Cel mai uluitor lucru era însă fiorul ce-i străbătu trupul în clipa în care îl atinse. Asemănător cu senzaţiile pe care i le provoca atingerea covorului. Furnicăturile ce-i înfiorau mai întâi inima și porneau apoi prin tot corpul.

— Ei bine..., începu Artan, scrutând-o cu ochii lui negri și sfredelitori. Se pare că nu te-ai înșelat, Musa-*abagha*.

Șeherezada îl auzi pe mag oftând în spatele lor.

— Ia-ţi mâinile de pe mine! îi porunci ea, cu glas tăios, hotărâtă să nu-și trădeze freamătul lăuntric pe care îl stârnise atingerea lui.

Pentru că șovăia s-o elibereze din strânsoare, îl îmbrânci cu putere. Se înclină într-o parte, gata să cadă, apoi o apucă cu o mână de încheieturi.

— Ce temperament! exclamă el, admirativ, izbucnind în râs. Ar trebui să te previn, micuţă becaţă: ultima fată care a încercat să mă supună voinţei sale s-a trezit a doua zi cu privirea încețoșată, continuă Artan, făcându-i semn să se apropie, de parcă Șeherezada ar fi avut de ales. I-am deviat ochii în două direcţii diferite.

— Ha, ha! râse ea, pe un ton caustic. Dar ca să faci așa ceva, n-ar trebui să stai drept în picioare?

— Ar trebui să te temi de zilele în care pot să stau drept în picioare. A fost un timp când am pus pe fugă o întreagă flotă de...

— Destul! îl întrerupse Șeherezada, îmbrâncindu-l. Am încercat să mă înarmez cu răbdare doar pentru că Musa-*effendi* crede că mi-ai putea fi de ajutor, dar mă îndoiesc că acest lucru mai este cu putinţă. Răspunde-mi la o singură întrebare și te las în pace! Știi ceva sau nu despre o carte care te arde la atingere?

Artan clipi din ochi, vădit uluit.

— Cum... arată?

— Veche. Ponosită. Cu coperţile legate în piele neagră și fier ruginit.

— Cu o încuietoare la mijloc? o întrebă apoi, dregându-și glasul în timp ce încerca cu greu să-și adune gândurile.

— Da.

Șovăi. Când pe fruntea-i lină îi apărură încreţituri adânci, chipul lui Artan căpătă o expresie... înfricoșătoare. Primejdioasă.

— A deschis-o cineva?

Sub privirile lui neașteptat de severe, Șeherezada își stăvili cu greu fiorii de teamă.

— Cred că tatăl meu a făcut-o.

— Vorbește graiul ciagatai?

— Nu... știu.

— Cred că ți-ai călcat pe mândrie ca să recunoști asta, spuse Artan, cu glas batjocoritor.

Șeherezada îi evită privirea, simţind cum obrajii îi iau foc.

Trebuie să-i accept vorbele de ocară. Cel puţin, deocamdată.

— Tatăl tău e cumva un nesăbuit? continuă el.

— Nicidecum! îi răspunse ea, privindu-l fără grai, căci își pierduse cuvintele sub imperiul mâniei.

— Numai un nesăbuit ar deschide o carte ca asta, spuse Artan, cu glas tăios și necruţător. Este o carte de magie neagră și străveche. O magie sângeroasă. Pentru care plătești cumplit de scump... dacă tatăl tău nesăbuit n-a plătit deja.

Șeherezada se întoarse spre Musa.

— De ce băiatul ăsta îngrozitor ar putea să...

— Strămoșii mei au scris cartea, o întrerupse Artan, fără îngâmfarea pe care Șeherezada ar fi așteptat-o în urma unei asemenea mărturisiri. Dacă tatăl tău are necazuri, familia mea este singura care știe ce cale trebuie să urmeze.

Simţi cum inima i se oprește în piept.

Sfinte Dumnezeule! Chiar ne-ar putea fi de ajutor.

Mistuită de nelinişte, începu să-şi muşte interiorul obrazului.

Poate că îşi forţase norocul cu Artan Temujin.

Khalid avea dreptate. Voi avea mereu de suferit pentru că nu sunt în stare să-mi ţin gura.

Șeherezada știa prea bine că va trebui să câștige simpatia pușlamalei, în ciuda purtării ei de până acum. Aţintindu-și ochii asupra băiatului din faţa ei, văzu că o scruta cu o privire tulburător de sfredelitoare pentru cineva ameţit de aburii alcoolului.

Cu o expresie dominată de indolenţă. Şi subjugată de insolenţă. Dar cu un chip interesant. Nu putea să conteste asta.

— Ai vrea să... ai putea să mă duci să vorbesc cu familia ta? îl întrebă ea, încercând să afișeze un aer de umilință.

În asemenea împrejurări, poate că nu era sub demnitatea ei să-l și implore.

— Nu, draga mea regină a unui ţinut de care nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, îi răspunse Artan, râzând de propria-i glumă. Nu am de gând să fac asta.

— Artan, fiu al lui Tolu..., se auzi de pe mal vocea răsunătoare a lui Musa Zaragoza.

Nici imperativă, nici stăruitoare.

Artan își frecă însă nasul cu dosul palmei, încruntându-se, copleșit de frustrare. Scoase un suspin mult prea puternic decât ar fi fost cazul.

Musa pronunţase doar o serie de nume. Nume încărcate însă de semnificaţii adânci.

— Te rog! spuse Șeherezada, spulberându-și șovăiala și făcând un pas spre el. Am nevoie de ajutorul tău.

— N-ar trebuie să te ajut, îi răspunse Artan, ducându-și, exasperat, mâna la frunte. N-am nici cea mai vagă dorinţă să plec undeva cu o becaţă ca tine.

— Te rog! repetă ea, mușcându-și buza.

— Cel puţin, până nu înveţi să te aperi, nici nu se pune problema. Semeni cu o mânză abia născută; nu știi să faci absolut nimic, doar să dai din gură, continuă el, răsuflând cu zgomot. Vino din nou mâine-seară! Când vei învăţa noţiunile de bază ale magiei, te voi duce la mătușa mea. Nu acceptă să ajute pe cineva care nu reușește să-i câștige respectul. Și te va alunga râzând în hohote. Înainte de a te azvârli în flăcări.

Artan aruncă spre ţărm o ultimă privire mânioasă, apoi lovi apa cu piciorul, stârnind de jur împrejur o pâclă înspumată și sărată.

Rămasă în continuare fără grai, Șeherezada privea cum băiatul își revărsa mânia asupra mării stoice.

— Îţi mulţumesc, îi spuse ea, domol. După purtarea mea grosolană de mai devreme, știu prea bine că nu merit...

— Dar stai fără grijă! Căci te voi face să plătești cu vârf și îndesat, îi răspunse Artan, aruncându-i o privire piezișă. Şi obţin întotdeauna ce-mi doresc.

Felul în care o privea o făcu pe Șeherezada să regrete decizia de a-i cere ajutorul. Senzaţia de pericol pe care o simţea în preajma lui părea tot mai intensă. Ca spaima pe care o trăiești când te afli pe marginea unei prăpastii.

— De ce... ce te-a determinat să te răzgândești?

— Rugămintea lui Musa-*abagha*. Iar Musa-*abagha* cere foarte puţin în schimbul sălașului pe care mi-l oferă. Nu te teme! adăugă apoi, rânjind batjocoritor. N-ai reușit să-mi stârnești interesul. Îmi plac fetele cumsecade, iar tu nu ești deloc așa. Ești egoistă și răzbunătoare.

Uluită de descrierea lui, Șeherezada începu să protesteze.

— Dar nu sunt...

— Nu mă înţelege greșit! Sunt chiar încântat. Pentru că asta înseamnă că am putea fi prieteni într-o bună zi.

— Și de ce mi-aș dori să-ţi devin prietenă?

Artan se prăbuși din nou în apă, cu un zâmbet satisfăcut pe buze.

— Pentru că și eu sunt la fel de egoist și de răzbunător ca tine.

ACOLO UNDE EXISTĂ O RUINĂ[1]

MINGEA DE FOC STRĂPUNSE ÎNTUNERICUL.

Îndreptându-se direct spre ea.

Șeherezada se strădui.

Se strădui cu adevărat.

Dar, în ultimul moment, cuprinsă de teamă, se aruncă în nisipul strălucitor ce i se întindea la picioare.

— E în zadar! răsună o voce profundă din apropiere, șfichiuind-o ca un bici. O pierdere de vreme.

Îl urăsc... cu ardoare.

Scrâșnind din dinţi, Șeherezada strânse nisipul în pumni, dorindu-și cu disperare să-l arunce în faţa lui Artan Temujin și să-i șteargă rânjetul îngâmfat de pe buze.

— Ești supărată, micuță becaţă? continuă el. Foarte bine. Căci și eu sunt. Asta e a doua — nu, stai puţin! — a *treia* oară când îmi strici o seară pe care aș fi putut s-o petrec sub clar de lună.

— Te rog să mă ierţi că ţi-am stricat o seară care s-ar fi putut dovedi extrem de productivă, îi ripostă ea, ridicându-se în picioare și ștergându-și mâinile de nisip.

— Mă bucur că ești de acord cu mine. Căci luna mi-ar fi oferit mai multe satisfacţii decât încercările tale lamentabile de a face acte de magie, spuse el, răsuflând cu zgomot. Atâtea haruri... irosite de pomană!

---

[1] „Acolo unde există o ruină, există și speranţa unei comori”, citat aparţinând lui Jalal al-Din Rumi, 1207-1273, unul dintre cei mai cunoscuţi mistici persani și islamici, întemeietor al Ordinului Mevlevi.)

Ticălosule!

— Dacă aș avea o minge de foc, ți-aș arunca-o între picioare, îi spuse ea, mânioasă, cu obrajii încinși. Mă tem, însă, că nici n-ar avea ce să ardă.

Artan izbucni într-un râs răsunător și nepăsător.

— Măcar te distingi printr-un simț al umorului cu totul aparte. Deși nu m-au atras niciodată fetele mânioase și slabe ca un țâr, adăugă apoi, aruncându-i o privire întrebătoare. Oare califului din Khorasan îi place cum arăți?

— Firește!

— Sărmanul neghiob! exclamă el, rezemându-se pe călcâie. Frumusețea se duce. Și rămâi cu pacostea pe cap.

— Ha, ha! Bănuiesc că știi ce spui.

— Fără urmă de îndoială, îi răspunse Artan, ținând în palmă o altă minge de foc. Și, dacă aș fi în locul tău, aș ține seama de asta, adăugă apoi, râzând și agitându-și sprâncenele.

Când ea o luă din nou la fugă, Artan scoase un suspin.

— E adevărat ce se spune, Șeherezada al-Khayzuran: fugim numai de lucrurile care ne înspăimântă cu adevărat.

— Atunci, sunt realmente înspăimântată de foc, Artan Temujin.

— Încearcă să-și stăvilești teama! o sfătui el, cu un alt suspin. Încearcă să faci ceva în privința asta!

În ciuda zbuciumului ei, Șeherezada încercă să invoce senzația de căldură pe care o simțea ori de câte ori atingea covorașul.

Dar nu reușea. Îi era cu neputință.

De parcă voia să atingă stelele.

Încerca de două nopți la rând. Și singura concluzie pe care putea s-o tragă era faptul că puterea nu sălășluia în trupul ei. Ci o absorbea din universul înconjurător.

Când îi sugerase acest lucru lui Artan, el izbucnise în râs, cu capul dat pe spate și gura căscată ca o prăpastie adâncă. Apoi, o atacase cu o salvă de foc. Voia s-o determine să se apere.

Să respingă *mingile de foc*. Sau să pună alte obiecte în calea lor. Doar prin simpla-i voinţă.

Era rândul ei să râdă, dându-și capul pe spate într-o manieră la fel de exagerată.

Artan credea că, dacă se lăsa dominată de gândul pericolului iminent, trupul ei avea să reacţioneze din instinct. Astfel, de două nopţi, stăteau ţintuiţi pe ţărm. El o ameninţase la început cu mingiuţe de foc. Șeherezada fugea, înspăimântată, din calea lor. Acum stârnea vârtejuri de foc — mult mai greu de evitat.

Dar, cu excepţia rănilor căpătate în urma îndelungatelor plonjări în nisip, Șeherezada nu se alegea cu nimic după aceste lecţii.

Și, în afară de nemulțumiri, nici Artan nu se alegea cu altceva.

— Ești un dascăl îngrozitor! strigă ea. Metoda a fost imperfectă de la bun început, adăugă apoi, apropiindu-se de valurile ce se spărgeau de ţărm şi încetinind pasul.

— Dacă vrei să spui că sunt imperfect, atunci ai dreptate.

— Lecţia de astăzi s-a terminat, îngăimă ea, cu răsuflarea întretăiată, oprindu-se pe loc.

— N-aș prea zice.

Se întoarse spre el, tulburată de tonalitatea glasului său.

Și avea dreptate să fie îngrijorată, căci Artan începu să reverse asupra ei altă salvă de foc. Vârtej după vârtej ţâșnea din palmele-i deschise.

O spaimă cumplită puse stăpânire pe Șeherezada. Nu avea nicio șansă să le evite pe toate.

— Nu mai fugi din calea lor! îi strigă Artan. Încearcă să le alungi cumva! Vreau să cred că nu voi arunca o mieluţă în cuşca lupilor când te voi duce la mătuşa mea.

— Nu pot, strigă ea, înspăimântată de numărul copleșitor sferelor de foc ce o urmăreau.

Neștiind ce să facă, Șeherezada se năpusti în mare și plonjă î valuri. Își ţinu răsuflarea cât putu de mult, mergând pe sub ap Apoi, nevoită să ia aer, ţâşni printre valuri şi se ridică în picioare î apa ce-i ajungea doar până la brâu...

— Șeherezada!

Își dădu la o parte părul de pe faţă exact în clipa în care ultimă minge de foc se îndrepta spre ea.

Nu mai avu timp să reacţioneze.

Mingea se izbi de abdomenul ei, arzându-i tunica.

Pentru o clipă, șocul o ului cu totul.

Îl auzi pe Artan strigând ceva de pe mal într-o limbă stranie. Mingea se întoarse din cale și se prefăcu într-un nor de fum.

Nu reușea nici măcar să ţipe. În aer, mirosul de carne arsă se împletea cu miresmele sărate ale mării. Genunchii începură să-i tremure când un val se izbi de ea.

Atingerea apei sărate pe pielea-i goală îi provocă o durere cumplită.

Agonizantă.

Șeherezada se prăbuși în apă, încercând în zadar să ţipe.

— Neghiobule! se mustră Artan, luând-o în braţe și purtând-o spre ţărm printre valurile înspumate ale mării. Ești complet nesăbuit, murmură apoi.

Șeherezada tremura ca varga. Şi începu să clănţăne din dinţi.

— Am... am... luat... foc, îngăimă ea, înfigându-și degetele în braţele lui. Pielea... mea... a... a...

Așezându-se în genunchi pe mal, Artan o întinse pe nisipul dens.

— Ce nesăbuinţă!

— În... încetează! N-am... n-am putut să...

— Nu la tine mă refer!

Apoi, fără alte cuvinte, Artan îi sfâșie ţesătura arsă a tunicii.

De data aceasta, Șeherezada reuși să țipe.

— Taci, taci! murmură Artan, trăgând de un cercel, cu o expresie îndurerată pe chip. Stai cuminte și o să-ți vindec rănile! Îți jur că o să le vindec.

Deși vorbele-i păreau absurde, expresia de pe chip era bine cumpănită. Avea maxilarul încleștat. Iar cicatricea ce-i străbătea în diagonală buza de jos era albă. O strânse cu mâinile de umeri, încercând să-i stăvilească tremurul. Un fior îi străbătu trupul din cap până în picioare.

Pupilele negre ale lui Artan i se dilatară ca un strop de cerneală vărsată în apă. Își desprinse mâinile de pe umerii ei și poposiră deasupra abdomenului.

Din vârfurile degetelor se revărsa o lumină fremătătoare.

Fără să fie, însă, caldă.

Un fior rece ca gheața îi cuprinse stomacul. Pielea i se făcu de găină. Străbătându-i apoi șira spinării, de parcă aerul din jurul lor era presărat cu mii de ace.

Cerneala din ochii lui Artan începu să-și schimbe culoarea. Căpătând o nuanță cenușie ca norii de furtună.

Își stăvili un strigăt de durere. Apoi, se lăsă pe călcâie.

Când Șeherezada se ridică în capul oaselor, își privi abdomenul. Zări doar o dâră roșie și urâtă. Nici urmă de arsura pe care se aștepta s-o vadă, iar durerea nu era mai intensă decât cea pe care o simțea după ce stătea câteva zile în bătaia soarelui torid.

Nu-i trebui mult ca să înțeleagă ce se întâmplase.

Căci Artan Temujin purta pe abdomenul gol, exact în același loc, o arsură asemănătoare cu a ei.

Doar că a lui era mult mai gravă.

Presărată cu bășici. Și răni de jur împrejur.

Răni ce-ar fi trebuit să fie ale ei.

Artan le transferase cumva pe trupul lui.

— Nu... nu trebuia să faci asta, îngăimă ea, cu buzele-i învăluite într-o șuviță sărată de păr.

Era un lucru ridicol. Și evident. Dar simțea nevoia să i-l spună.

— Cu plăcere, îi răspunse el, schițând un zâmbet contorsionat ca o seceră.

— Îți mulțumesc, îi spuse ea, găsindu-și cu greu cuvintele.

După câteva clipe de liniște tulburătoare, Artan se prăbuși în nisip, sfâșiat de un fior de durere.

— Se pare că, în final, o dăm mereu în bară, nu-i așa?

— Așa se pare.

— Nu merge, îi spuse apoi, cu răsuflarea întretăiată, arătându-i rănile.

— Nu, îi răspunse ea, rezemându-se într-un cot, cu o expresie posacă. Nu merge.

— Păcat! murmură Artan, pierdut în gânduri, cu ochii ațintiți spre cer. Mătușa mea te va mânca de vie.

— De ce... de ce crezi că mătușa ta mă va mânca de vie? întrebă Șeherezada, cu glas șovăitor. Și dacă știai asta, de ce ai acceptat să mă duci la ea?

Care este motivul real pentru care mă ajuți, Artan Temujin?

Când se hotărî, în sfârșit, să vorbească, privirea îi rămase pironită printre stele.

— Ai auzit vreodată povestea „Fetei care a prins luna"?

— Firește. Toți copiii o cunosc.

— Spune-mi-o așa cum o știi tu!

— La ce bun...

— Ca să mă înveselești, îi răspunse el, arătându-i rănile de pe abdomen. Doar acum.

— Doar acum, încuviință Șeherezada, cu o privire încruntată, ațintindu-și ochii spre cer. A fost odată ca niciodată o fată care trăia într-un turn de piatră, vegheată de balauri albi, ce-i îndeplineau orice dorință. Când voia o anumită prăjitură, nu trebuia decât să dea glas dorinţei sale. Când voia să doarmă, balaurii întunecau cerul doar cu o simplă zbatere de aripi. Soarele se preschimba în lună doar la un simplu răget. Deși dorinţele ei erau complet neîntemeiate, continua să-și dorească tot mai multe lucruri. Dar mai mult decât orice altceva, își dorea să aibă putere. În concepţia ei, balaurii aveau mai multă putere decât orice altă fiinţă din lume, deoarece puteau să-i îndeplinească orice dorinţă.

Artan își ţinu răsuflarea pentru o clipă. Uluită de purtarea lui stranie, Șeherezada se opri.

Văzându-i, însă, privirea piezișă, reluă firul povestirii:

— Într-o noapte, când unul dintre balauri îi aduse un colier din aur masiv, pe care îl ceruse dintr-un ţinut îndepărtat, fata simţi miresmele ciudate ce învăluiau cutia înveșmântată în mătase a colierului și își spuse că nu mai putea să trăiască mistuită de dorinţa de a căpăta puterea balaurilor. Trebuia să fie a ei. Fata îi ceru astfel balaurului să-i dezvăluie sursa magiei sale. Acesta își îndreptă privirea, cu chipul vădit îndurerat, spre luna plină de pe cer. Ea îi ceru stăruitoare s-o poarte spre lună ca să-i capteze puterea. Porniră, așadar, în zbor spre astrul strălucitor al nopţii, stârnind în urma lor o pulbere de stele. Fata adună stelele și făuri din ele o funie. Apoi, în ciuda ultimelor poveţe ale balaurului, aruncă funia de stele de jur împrejurul lunii, râzând cu glasu-i strident ca un dangăt în noapte.

Șeherezada se opri și îl privi pe Artan, apoi continuă:

— Dar, ca multe alte lucruri înzestrate cu putere, luna refuză să se lase cucerită.

Auzindu-i spusele, Artan schiţă un zâmbet. Dar nu un zâmbet amuzat. Ci un zâmbet ce ascundea taine întunecate și profunde.

— Luna o luă la fugă pe cer. Desprinzându-se de pe spatele balaurului, fata se agăţă de funia de stele. Îl rugă disperată pe astrul nopţii să-i îndeplinească dorinţa sau s-o elibereze. Luna îi răspunse cu glasul tăios al unui vânt mușcător: „Vrei să ai putere?

Atunci, te voi purta în umbra mea. Vei fi o lună a stelelor rătăcitoare. Dar va trebui să plăteşti un preţ." Fata îi răspunse fără şovăire, râzând încântată: „Nu mă interesează preţul. Poţi să-mi iei toate lucrurile lumeşti, căci nu voi mai avea nevoie de ele odată ce voi căpăta o putere atât de mare." Cuvintele lunii străbătură aerul îngheţat al nopţii: „Prea bine, atunci. Îmi doresc de mult o tovarăşă de drum." Apoi, într-un vârtej de pulbere de stele, luna o prefăcu pe fată în umbra ei, vitregind-o de lumină. Înlănţuind-o de ea pentru totdeauna. Această lună aflată în umbra astrului nopţii — luna nouă — strălucește cu putere pe cer doar câteva nopţi pe an. Dar nu are o putere îndeajuns de mare ca să se elibereze din lanţurile stăpânei sale.

— De aceea ni se pare că luna dispare, încheie Artan, cu glas domol. Căci este umbrită. Eclipsată.

— Şi îl urmează fără încetare pe adevăratul astru al nopţii, spuse Şeherezada, încuviinţând din cap.

O tăcere adâncă se așternu între ei, tulburată doar de vuietul îndepărtat al valurilor.

— De ce te afli aici, micuţă becaţă? o întrebă Artan. Doar ca să-l ajuţi pe tatăl tău?

— Da, îi răspunse ea, mult prea repede.

— Doar pentru asta?

Șeherezada șovăi de această dată. Firește că se afla aici ca să-ajute pe tatăl ei. Dar mai avea un motiv. Un motiv ce trebuia s rămână învăluit în mister.

— De ce mă întrebi?

— Pentru că știu că mai există un temei, îi răspunse Artan ţintuind-o cu privirea. Știu că ești regina unui oraș în ruină și unui regat aflat în pragul războiului. Și mai știu că regele tău est un monstru.

Șeherezada păstră tăcerea. Îşi plimbă degetele pe abdomenu gol, mângâindu-și, șovăitoare, rana. Era fierbinte la atingere. Î aminti cum, doar cu câteva clipe în urmă, chipul lui Artan Temujin își pierduse orice urmă de prefăcătorie.

Trădându-și regretele și sentimentele mult mai profunde, adânc ferecate în sufletul său.

„Încrederea devine un aspect extrem de interesant când e vorba despre Artan. Nu o va încredința niciodată celor care nu reușesc să i-o câștige de la bun început.”

Poate că era timpul să-i arate puţină încredere.

— Khalid nu este... un monstru. Nicidecum, îi spuse apoi, cu inima fremătătoare, copleșită de amintirile-i dragi.

— Serios? o întrebă Artan, scrutând-o cu intensitate. Şi atunci cum l-ai defini?

— De ce ești atât de curios? îi întrebă, la rândul ei, privindu-l printre gene. De ce ai acceptat să mă ajuți, Artan Temujin?

— Povestea pe care tocmai mi-ai depănat-o..., murmură el, după o scurtă șovăire. Este povestea familiei mele.

— Poftim? îngăimă Șeherezada, încercând cu greu să-și ascundă stupoarea.

— Nu mă înţelege greșit! Anumite faţete ale poveștii tale sunt absurde. Înfrumuseţate de trecerea timpului. Dar povestea conţine, în esenţă, și un sâmbure de adevăr. O străbună din familia mea a furat un izvor puternic de lumină ca să capete puteri nemăsurate și să îndeplinească orice dorinţă. Dar cel care i-a acordat aceste puteri a prins-o în lanțurile robiei. Prefăcând-o într-un duh puternic, închis în tăișul gol al unei săbii, îi spuse el, cu o expresie pe cât de amară, pe atât de veselă.

— Am..., îngăimă ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Ai vrut să știi de ce am acceptat să te ajut. În mare parte, am făcut-o la rugămintea lui Musa-*abagha*. Dar și pentru că sunt obligat de nesăbuința străbunei mele. Sunt obligat să îndeplinesc dorințe. Musa-*abagha* mi-a oferit adăpost în toți acești ani. Salvându-mă de cei care m-ar încătușa în lanțurile robiei. Prefăcându-mă într-un balaur care le aduce coliere de aur fetițelor ingrate, continuă el, râzând amar. Musa Zaragoza mă protejează de blestemul familiei mele; ne ascunde — pe mine, pe Parissa, pe Mas și pe alții — în sălașul lui și ne învață să ne dominăm puterile. Ne ocrotește pe toți aici, în Templul Focului. Aici, când trebuie să ne folosim harurile, o facem doar după bunul nostru plac. Aici, nu suntem niciodată sclavii magiei noastre.

— Dar de ce trebuie să te protejeze Musa-*effendi* de familia ta?

— Familia mea este la fel de însetată de putere ca și fata din povestea ta. Sunt niște monștri înzestrați cu haruri stranii. Mătușa mea îi ține închiși într-o fortăreață din munți. Dar..., se opri, cu o expresie înverșunată pe chip... a făcut și greșeli. Părinții mei au căzut pradă aroganței sale. Au fugit din fortăreață, căutând o cale prin care să rupă lanțurile robiei. Dar harurile lor magice au pogorât asupra lumii năpaste cumplite. Ca urmare, mătușa mea vrea să mă supună voinței sale. Să devin sclavul dorințelor ei. Așa că am fugit, continuă Artan, scrutând-o cu ochi sfredelitori în timp ce vorbea. Autoritatea mătușii mele este o altă formă de sclavie.

Șeherezada îi susținu privirea, formulându-și cu grijă următoarea întrebare.

— Mătușa ta... este într-adevăr foarte puternică?

— Ar putea să dea foc templului doar printr-o simplă râgâială, îi răspunse el, fornăind pe nas. Și ar putea să aprindă toate lumânările din Khorasan trăgând doar un vânt.

— Fii serios!

— Da, e într-adevăr puternică, îi răspunse Artan, râzând cu poftă. Și, ca și tine, n-are pic de simț al umorului.

Șeherezada păstră un timp tăcerea, ascultând vuietul valurilor, ce devenea tot mai răsunător, ca și gândurile ei.

— Este oare îndeajuns de puternică pentru a-i vindeca pe cei suferinzi? îl întrebă ea, mușcându-și buza. Îndeajuns de puternică... pentru a spulbera un blestem?

— Aha! exclamă el, aruncându-i o privire gravă, lipsită de orice umbră de veselie. Despre asta este vorba, așadar! Tu ești cea lovită de blestem?

Șeherezada închise ochii, apoi clătină din cap.

— Trebuie să vorbească cu cel lovit de blestem, continuă Artan. Și va trebui să știe magia înfăptuită.

— Dar dacă nu știm? îl întrebă în şoaptă.

Artan își puse mâinile sub cap și își împleti degetele.

— Va trebui să-l aduci cu tine, Șeherezada, îi răspunse apoi, după un timp, cu glas duios. Pe regele tău. Va trebui să vorbească în carne și oase cu mătușa mea dacă vrei să-l ajute.

Teama i se cuibări în suflet. Deși își dorise să-i ceară ajutorul — lucru ce presupunea mărturisirea adevărului — își simţea inima sfâșiată auzindu-l acum îmbrăcat în cuvinte.

— Uneori, mi-e cu neputinţă să te urăsc, murmură ea.

— O știu prea bine, îi răspunse Artan, zâmbind, cu ochii aţintiţi încă la stele.

Continuară să scruteze cerul nopţii, învăluiţi într-o tăcere caldă și prietenoasă, până când sunetul unor pași în nisip îi trezi din visare.

— Șeherezada-*jan*! o strigă Musa, spulberând liniștea cu glasul lui răsunător.

— Da, îi răspunse ea, ridicându-se în picioare, străfulgerată de un fior de durere în zona abdomenului.

— Aș vrea să-ţi vorbesc pentru o clipă..., îi spuse el, scotocind printre faldurile mantiei. Ţi-am adus ceva.

Ţinea în mână o piatră pătrată de jad, cât jumătate din palma lui, prinsă de un șnur subţire de piele neagră, menit să fie purtat la gât. Suprafaţa lustruită a pietrei verzi era încrustată cu tot felul de semne încâlcite.

— Talismanul despre care ţi-am vorbit, spuse Musa, încet. *Cel hărăzit să alunge nopţile albe ale lui Khalid.*

— Nu știu dacă îi va fi de vreun folos, murmură Musa. E posibil să diminueze pentru scurt timp efectele blestemului. Dar m-am gândit să încerc să-l ajut, indiferent cât de neînsemnate îmi sunt puterile.

Auzindu-i spusele, Artan căscă cu zgomot. Șeherezada îi aruncă o privire mânioasă înainte de a-și înălţa ochii spre silueta înaltă din faţa ei. Magul o privea cu sprâncenele-i încruntate, brăzdate de îngrijorare.

— Vă mulţumesc, Musa-*effendi*. Mi-aţi dăruit mai mult decât aș fi putut să nădăjduiesc.

— Te rog să-i spui lui Khalid că îmi pare nespus de rău că m-am dovedit nevolnic cu mulţi ani în urmă, murmură Musa, încuviinţând din cap. Că l-am lăsat singur. Dar mă găsește acum aici, de va avea vreodată nevoie de mine.

Spunând acestea, puse talismanul în mâna ei și făcu o plecăciune adâncă, atingându-și fruntea cu degetele.

Mângâind cu degetul mare încrustaţiile de pe suprafaţa pietrei de jad, Şeherezada încercă să ignore povara de netăgăduit ce i se aşternea pe umeri.

Povara realizării.

Dar și bucuria certitudinii.

Mă duc acasă.

CHIȚĂITUL UNUI ȘORICEL

SEMILUNA CE SE ÎNĂLŢA PE CER ERA ZUGRĂVITĂ în nuanţe de alabastru. Nori negri se adunau ameninţători, înnegurând bolta în depărtare.

La fel ca și ghemul de nervi pe care Irsa îl simţea în stomac.

Din păcate, nu era un „copoi" prea bun. Căci se împiedica de tot ce întâlnea în cale.

În faţa ei, cam la câţiva metri distanţă, Șeherezada mergea din umbră în umbră, cu pași siguri și nesovăitori, pentru care Irsa ar fi invidiat-o dacă n-ar fi fost atât de iritată.

Și atât de mânioasă.

Își strânse și mai mult mantia de jur împrejur...

Și își prinse glezna într-o altă funie ce fixa un cort.

Rostind în barbă una dintre înjurăturile preferate ale Șeherezadei, Irsa își scoase sandala și scrută întunericul.

Sora ei dispăruse.

Fără să mai stea vreo clipă pe gânduri, Irsa o luă la fugă.

Când dădu colţul următorului cort, un braţ se ivi deodată din întuneric și o prinse de mână.

— De ce mă urmărești?

Era deopotrivă o întrebare, cât și o acuzaţie.

Irsa icni. Iar ochii Șeherezadei scăpărau scântei.

Revenindu-și din stupoare, Irsa simţea cum sângele îi zvâcnea acum prin vene. Sub imperiul unei mânii copleșitoare.

— Unde te duci? o întrebă ea, cu glasul gâtuit de furie, smulgându-și braţul din strânsoarea surorii ei.

Șeherezada rămase cu gura căscată.

Nu se așteptase ca Irsa să fie atât de mânioasă.

— Eu..., îngăimă Șeherezada, cu o privire tăioasă. Eu ţi-am adresat prima întrebare.

— Nu-mi pasă! Spune-mi unde te duci! Nu te-ai învăţat minte? După povestea cu Teymur, n-ai înţeles că e primejdios să pleci aiurea de una singură? Nu pot să pricep de ce...

— Irsa! murmură sora ei, cu glas implorator și împăciuitor.

— Nu! exclamă ea. Nu vreau să mai aud altă scuză lungă cât o zi de post. Vreau să-mi spui unde te duci și de ce. *Acum!*

— Dintre toate nopţile, tocmai în seara asta aș fi dat orice să nu mă urmărești, spuse Șeherezada, cu un suspin adânc, scrutând deșertul cu o privire visătoare. Dă-mi voie să plec acum, te rog! Îţi promit că mâine te voi lua cu mine. Îţi jur că așa voi face.

— Nu... nu te cred, îi ripostă Irsa, cu ochii umezi.

Își stăvili cu greu noianul de lacrimi, blestemându-și firea cumplit de sensibilă.

— De ce te-aș crede? N-ai fost nici pe la *baba* astăzi. Nici măcar o dată. Știai că a deschis ochii când i-am dat să bea fiertura în după-amiaza asta? Te căuta cu privirea... și tu nu erai acolo! A trebuit să născocesc o minciună, în timp ce tu dormeai, Șazi. Ca și ieri. Şi alaltăieri.

— Îmi pare nespus de rău, spuse Şeherezada, luându-i mâna și strângându-i-o cu tandreţe.

— Nu poţi să faci doar ce-ţi trece prin minte și să-i lași pe cei din jur să te aștepte fără să știe nimic de soarta ta. De parcă n-am avea nimic mai bun de făcut. De parcă asta ne-ar fi menirea.

— O știu prea bine. Și nu asta mi-a fost intenţia, răspunse Șeherezada, mușcându-și buza de jos. Dar... n-am putea să mai vorbim și mâine? adăugă apoi, aţintindu-și din nou ochii asupra deșertului.

Gestul ei stârni din nou revolta Irsei, care îi aruncă o privire mânioasă.

— Hai, du-te! izbucni ea, eliberându-se din mâinile surorii ei. Du-te în locurile unde dispari în fiecare seară! În locurile pe care le consideri mult mai importante ca noi toţi.

— Îți promit că voi..., îngăimă Șeherezada, luându-i din nou mâna într-a sa.

— De acum încolo, încearcă să faci făgăduieli pe care să le și înfăptuiești! Și ai grijă de tine, Șazi! Te rog! Ai grijă să te ferești de pericole!

Șeherezada ezită o clipă, cu chipul rigid, apoi se pierdu printre umbre, fără să mai arunce nici măcar o privire în urmă.

Irsa își simţea picioarele greoaie, ca de plumb, în timp ce își croia drum prin tabără. Fiecare pas pe care îl făcea părea independent de voința ei. Își târa degetele prin nisip, lăsând dâre în urma ei. Când își ridică din nou privirea, Irsa realiză că stătea în faţa unui cort ce nu era al ei.

Ce făcea oare?

Irsa se afla în faţa cortului lui Rahim al-Din Walad ca o nătăfleaţă fără judecată.

Fără judecată!

Atunci luă o hotărâre. Și își drese glasul.

— Rahim!

Glasul îi semăna cu un chiţăit de șoricel.

Irsa adoptă o ţinută semeaţă și încercă din nou.

— Rahim!

Mult mai bine. Deși nu aducea nicidecum cu răgetul unui leu.

Tresări și se răsuci pe călcâie în clipa în care cortul se deschise și în prag apăru silueta deșirată a lui Rahim.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, buimac de somn.

Ce *s-a întâmplat*?

De ce se afla Irsa aici?

— Aisha mi-a spus o poveste, răspunse ea, pe neașteptate, fără să mai stea pe gânduri. Vrei s-o auzi?

— Poftim? îngăimă el, cu o privire uluită, trecându-și mâna prin părul răvășit. Irsa, doar nu vorbești serios! E miezul nopții.

— Las-o baltă! spuse ea, cu același glas firav de șoricel, pregătindu-se să plece.

— Stai, stai! o opri Rahim, atingându-i cotul cu mâna. Spune-mi povestea!

Irsa își înălţă capul spre el, pierzându-se în ochii lui străjuiţi de pleoape seducătoare și gene ca tușul de negre. Oare mereu a fost atât de... înalt?

— Mi-a spus că deșertul acesta a fost cândva o mare, începu Irsa, oprindu-se pentru o clipă ca să-și dreagă vocea. Și trăiau aici tot felul de pești, ce dansau printre valurile strălucitoare ale mării și înotau în bătaia razelor calde de soare. Până într-o zi, când un peștișor, nemulţumit de traiul pe sub apă, îşi dori să zboare. Se duse, așadar, să vorbească cu Vrăjitoarea Mării, care îi ceru să-i aducă toate florile albe de pe cele mai îndepărtate maluri. Din petalele lor avea să-i făurească aripi. Când peștișorul îi aduse vrăjitoarei o pânză ţesută din urzici, plină de flori albe, ea spuse o vrajă și o umbră întunecată acoperi soarele. Ca și când s-ar fi așternut noaptea. Apele mării secară și peștii încântători începură să dispară rând pe rând până când nu mai rămase decât peștișorul singuratic cu aripi din petale albe. Când soarele se ivi din nou pe cer, peștișorul, mistuit de remușcări pentru faptele sale, se înălţă spre razele dogoritoare ale astrului ceresc și își arse aripile. Acum, când privești deșertul și ţărmul mării, îţi dai seama ce preţ neasemuit a plătit pentru aripile sale — cochiliile albe, frumos incrustate cu flori.

Irsa își încheie povestea într-un iureș de cuvinte, toate rostite dintr-o singură suflare.

Rahim îi zâmbi răbdător.

— Nu sunt o povestitoare prea bună, șopti Irsa, în timp ce o lacrimă i se prelingea pe obraz.

El întinse mâna și i-o prinse cu degetul mare.

Irsa se retrase, stânjenită.

Făcuse o greșeală să vină aici.

Nu-i așa?

O adiere blândă de vânt o învălui în miresme de ulei de in și... portocale?

Probabil că înainte de culcare, Rahim mâncase portocale. Minunat!

— Ce s-a întâmplat, Irsa-*jan*?

— Mă lasă mereu de izbeliște, îi răspunse Irsa, încet. Toată lumea mă lasă de izbeliște. Și îmi fac griji pentru ea. Dar cel mai tare mă macină singurătatea.

Fără vreun alt cuvânt, Rahim se așeză în fața cortului și bătu ușor nisipul cu mâna, făcându-i semn să se așeze lângă el.

Irsa se supuse, strângându-și genunchii la piept.

Rahim o scrută cu o privire stăruitoare.

— Acum nu mai ești singură.

Irsa își rezemă, zâmbind, capul de umărul lui.

Și era îndeajuns.

CLIPA UNUI ECHILIBRU PERFECT

PLOAIA ÎNCEPU SĂ CADĂ ÎN CLIPA ÎN CARE porţile oraşului Rey se iviră la orizont. Picături mari şi durdulii de apă se prelingeau pe umerii Şeherezadei şi pe colţurile covorului fermecat.

Simţise ameninţarea furtunii în timp ce plutea printre norii ce se adunau pe cer. Mirosul ploii se împletea cu suflarea vântului, ce i se juca printre plete...

Purtând-o pe aripile sale.

Şi făcându-i sângele să-i zvâcnească prin vene.

Khalid!

Pe când se apropia de porţile oraşului, o pală de vânt înălţă covoraşul în aer, purtând-o pe lângă parapetele scăldat în lumina torţelor, dincolo de privirile santinelelor ce stăteau de veghe.

Oraşul cufundat în somn părea la fel cum îl lăsase...

Şi totuşi se schimbase.

Anumite porţiuni din giuvaierul Khorasanului păreau zdrobite de un pumn gigantic. Altele pieriseră mistuite în flăcări. Deznădejdea i se cuibări în suflet.

Apoi, începând să coboare, văzu primele semne de speranţă.

Strălucirea noilor pietre de granit. Miresmele de lemn proaspăt şlefuit. Molozul strâns în grămezi organizate. Mirosul greu al gunoaielor arse.

Oraşul ce i se întindea la picioare nu părea deloc părăsit.

Jumătate în ruină.

Jumătate renăscut.

Priveliștea îi spulberă deznădejdea. Căci oamenii din Rey nu fugiseră cu coada între picioare.

Și nici Khalid.

Șeherezada îndrumă covorașul spre un palat năruit, din granit și marmură, ce strălucea în bătaia primelor picături ale unei ploi de vară.

Spre un palat năruit, căruia îi spunea cămin.

Un fior de teamă îi străpunse inima, stârnind un iureș de întrebări.

Khalid e la fel de încăpățânat ca și mine. Dacă nu va avea încredere în Artan sau în familia lui Artan?

Dacă le va refuza ajutorul? Dacă s-a resemnat cu gândul de a-și petrece restul vieții bântuit de blestem?

Apoi, întrebarea cea mai egoistă — cea pe care refuzase s-o îmbrace până acum în cuvinte — începea să-i tulbure gândurile:

Dacă e mânios pe mine pentru că am plecat din Rey?

Pentru că l-am părăsit fără vreun simplu cuvânt.

Picăturile durdulii de apă deveneau lungi și subţiri pe măsură ce ploaia se întețea. Norii se sparseră pe neașteptate, prăvălind asupra orașului un potop argintiu. O pâclă se ridică deasupra oraşului când ploaia scăldă în şuvoaie pământul pârjolit.

Șeherezada coborî pe balconul din faţa antecamerei lui Khalid.

Rămase un timp în tăcere, în timp ce sângele îi zvâcnea în urechi. Tremura ca varga, în ciuda adierii calde de vară, sub imperiul unui freamăt lăuntric covârșitor.

Khalid se afla atât de aproape. La o azvârlitură de băţ.

Șeherezada nu se încumeta încă să deschidă paravanele sculptate în lemn.

Îl părăsise. Chiar dacă o făcuse ca să-l apere — ca să apere dragostea pe care amândoi o împărtășeau — îl lăsase singur. Și luase hotărârea fără să-l consulte.

Khalid nu fugise de îndatoririle sale. Era evident din priveliștea pe care i-o oferea orașul Rey. Îi descoperea prezența pretutindeni — spiritul de organizare și inteligența-i tăcută — în toate aspectele lucrărilor de restaurare. Geniul în inginerie. Și atenția pentru detalii.

Își punea amprenta peste tot. Chiar dacă nimeni nu observa acest adevăr cât se poate de simplu, Șeherezada îl vedea prea bine.

Plecase, fără să mai arunce o privire înapoi, lăsând în urmă un oraș în flăcări. Lăsându-și iubitul singur, sub greutatea unor poveri covârșitoare.

Cum o va privi acum? Cu ochi critici? Înnegurați de gândul trădării?

Sau o va privi cu aceiași ochi ca întotdeauna?

Ochi ce-i răsfrângeau propria-i imagine — numai a ei, nu a altcuiva.

Era udă până la piele acum. Din părul îmbibat în ploaia înmiresmată se prelingeau stropi de apă. Tunica i se lipea de trup, iar eșarfa *tikka*, de un albastru închis, mătura podeaua de onix printre picioarele-i încălțate în sandale.

Cât timp irosise pe balcon, bântuită de temeri și îndoieli?

Destul.

Îndreptându-și umerii, Șeherezada porni spre paravanele din lemn...

Acestea se deschiseră în fața ei.

Încremeni pe loc, refuzând să-și ridice privirea.

Știa că era Khalid. Îi simțea prezența înainte de a-l vedea.

Cum se întâmpla mereu. Ca un trandafir ce-și înălța petalele spre soare.

Genunchii îi tremurau ca varga. Și un fior rece îi străbătu șira spinării.

— Șeherezada?

Murmură el cu glas domol și rezervat. Cu glasul lui inconfundabil. Când Șeherezada îi întâlni privirea, totul se topi în preajma ei. Chiar și ploaia încremeni deodată.

O clipă suspendată în timp. Sub privirea unor ochi scăldaţi în nuanţe de chihlimbar.

Și teama se risipi numaidecât. Ca și neliniștea. Şi freamătul lăuntric.

Genunchii nu-i mai tremurau. Iar inima își încetă bătăile năvalnice.

Și în clipa aceea — clipa unui echilibru perfect — înţelese totul. Liniștea ce-o cuprinse deodată? Temerile ce dispărură ca prin minune?

Ea și Khalid formau un întreg. El nu-i aparţinea ei. Și ea nu-i aparţinea lui. Nu despre asta era vorba.

Ci despre faptul că erau meniţi să fie împreună — că erau două jumătăţi ale unui întreg.

Șeherezada se îndreptă spre el, cu capul sus.

Khalid o privea fără să clipească.

— Șazi!

— Da, îi răspunse, cu glas ferm și puternic — exact așa cum se simţea.

El închise ușor ochii, aproape imperceptibil. Precaut, de parcă nu-i venea să creadă ce vedea. De parcă nu era vrednic de frumuseţea acestei apariţii. Gestul era dureros de familiar, încât Șeherezada își stăvili cu greu dorinţa de a i se arunca în braţe.

Căci era udă până la piele, iar Khalid arăta la fel de impecabil ca întotdeauna. Părul negru ca abanosul era aranjat fără cusur. Trăsăturile tăioase ale chipului evocau imaginea unui șoim surprins în zbor. Avea privirea sfredelitoare, dar rece și distantă. Evaluându-și prada doar dintr-o singură ocheadă. Ţesătura fină a veșmintelor îi scotea în relief trupul zvelt al unui războinic călit în luptă.

Ochii îi străluceau, zugrăviţi în nuanţele aurului topit. Şi spuneau totul fără cuvinte.

Şeherezada îşi aruncă într-o parte cosiţele-i ude, stropindu-i picioarele cu apă.

— Îmi cer iertare! murmură ea, strâmbând din nas. N-am vrut să...

El o cuprinse în braţe, strângând-o la piept și înfigându-și mâna în părul ei. Bătăile frenetice ale inimii lui îi răsunau cu putere în urechi. Singura măsură a timpului ce conta acum cu adevărat.

Șeherezada elimină aerul din plămâni ca să-i absoarbă parfumul. Ca să se îmbete cu miresmele lui. Miresme de santal și raze de soare. Își plimbă degetele pe pielea lui, retrăind amintiri uluitoare. Amintirea mâinilor unui spadasin desăvârșit. A unor buze seducătoare. A unei inimi suverane.

— Khalid!

După primele clipe ale îmbrăţişării lor pasionale, Khalid păstra acum distanţa.

Deși purtarea lui îi umplea sufletul de frustrare, îi înţelegea prea bine raţiunea.

N-o făcea ca s-o pedepsească. Ci ca s-o protejeze. Îl cunoștea mult prea bine ca să realizeze acest lucru. Iar Șeherezada trebuia să-i dezvăluie motivul întoarcerii sale.

Poate că era mult mai important să stea acum de vorbă.

Deocamdată.

Khalid o asculta — cu o expresie rigidă și încruntată — în timp ce Șeherezada îi povestea istoria covorașului fermecat. A abilităţilor stranii pe care le avea și pe care trebuia să înveţe să și le controleze. Dar, cu excepţia emoţiilor pe care chipul i le trădă pentru câteva clipe, Khalid continua să păstreze tăcerea.

Îi oferi, însă, câteva haine de schimb și, când își scoase veșmintele ude, el se întoarse cu spatele, lucru supărător la culme.

Își stăvili cu greu dorinţa de a-i da o replică usturătoare.

Căci erau *căsătoriți*, la urma urmei.

Dar îi înţelegea motivul și de această dată.

Acum se proteja pe sine.

Astfel, în loc să reverse asupra lui Khalid o cascadă verbală, se hotărî să abordeze o cale ceva mai ocolită, preferând să poarte *doar* tunica largă de in pe care i-o oferise... și nimic altceva. La urma urmei, șalvarii erau mult prea mari. Ambele veșminte erau croite pentru un bărbat. Tunica îi acoperea suficient trupul, căci îi ajungea până la genunchi.

Mai mult decât decent.

Deocamdată.

Gândul o făcu să schiţeze un zâmbet *indecent*.

Când se întoarse cu faţa spre ea, Khalid se încruntă din nou.

Apoi oftă, îndelung și încet.

— S-a întâmplat ceva rău? îl întrebă ea, cu glas inocent, deși expresia de pe chip trăda cu totul altceva.

Șeherezada se așeză apoi pe marginea patului, ridicat pe o platformă, îndoindu-și picioarele într-o parte.

— N-aș putea spune că rău este exact cuvântul potrivit, îi răspunse el, pe un ton răstit, presărat însă cu o nuanţă de umor.

Khalid străbătu încăperea slab luminată, cu mișcări fluide, ca cele ale unei umbre conturate în fum. Șeherezada îl urmări cu privirea, ca un prădător ce-și urmărește vânatul.

Luă un divan mic și capitonat din faţa biroului său de abanos și îl așeză în faţa patului la o distanţă bine marcată...

Distanţă pe care Șeherezada nu avea cum s-o ignore.

— Duci lucrurile puţin cam prea departe, nu gândești așa? îl întrebă ea, încruntată.

— De-ar fi să mă mai gândesc, aș spune că nu. Nu e îndeajuns de departe, îi răspunse Khalid, rezemându-se de spătarul divanului, cu ochi scăpărători.

Fermi. Și nеșovăitori.

Nu. Şeherezada nu mai era acum prădătorul. Nicidecum.

Prea bine, atunci.

Încercă, nervoasă, să se ridice în picioare.

— Serios, am...

— Şazi! spuse Khalid, ridicând mâna ca s-o oprească. Nu poţi să... n-ar trebui să rămâi.

Era pentru prima oară când îl vedea căutându-şi cuvintele.

— Nici nu rămân.

El se cufundă în divanul îmbrăcat într-o mătase de culoarea fildeşului. Apoi, încuviinţă din cap.

— Dar am de gând să rămân... în cele din urmă, continuă Şeherezada, ridicându-şi bărbia cu un aer imperativ. De fapt, vreau mai mult de-atât. Vreau să prind rădăcini şi să înfloresc. Odată ce vom spulbera blestemul.

Lăsă cuvintele să plutească, sfidătoare, în aer.

Chiar şi în lumina difuză a felinarului dantelat de deasupra, Şeherezada văzu cum pe chipul rigid al lui Khalid se aşterne o umbră caldă şi duioasă.

— Dacă aş şti că există o cale prin care să spulber blestemul...

— Poate că există, interveni ea. Dar trebuie să ai încredere în mine. Şi să nu te laşi pradă mâniei când vei auzi ce vreau să-ţi spun.

— Am încredere în tine.

— Dar te vei lăsa pradă mâniei?

Khalid păstră tăcerea. Strângând uşor din ochi.

Cântărindu-şi, fără doar şi poate, opţiunile. Sau concepând strategii.

Unele lucruri nu se schimbă niciodată.

— Ai o fire îngrozitoare, îi reproşă Şeherezada.

— Ca şi tine, regina mea, îi răspunse el, cu un zâmbet vag pe buze.

— Nu defectele *mele* le analizăm acum, îi ripostă ea, fornăind pe nas. Promite-mi că îţi vei păstra cumpătul până voi termina tot ce am de spus!

O întâmpină aceeași tăcere.

— Khalid!

Dădu, în cele din urmă, o singură dată din cap.

— Am fost la Templul Focului ca să vorbesc cu Musa Zaragoza.

Khalid se crispă. Șeherezada îl și vedea expunându-și obiecțiile, așa că se avântă într-o cascadă verbală, împiedicându-l să spună vreun cuvânt.

— Știu că nutrești gânduri amare în privința lui pentru că... n-a venit în ajutorul mamei tale. Dar este dornic să-ți fie acum de folos. El este cel care mi-a oferit cunoștințele și mijloacele de a veni aici fără știrea nimănui.

— Îi sunt recunoscător pentru că te-a ajutat, Șeherezada. Nespus de mult.

O spunea însă cu un glas ce trăda cu totul altceva. Cu excepția căldurii cu care îi rostise numele, celelalte cuvinte erau îmbrăcate în tonalități reci și indiferente.

Descumpănită de incapacitatea lui de a-l ierta pe Musa, Șeherezada îi aruncă o privire nimicitoare. Khalid i-o susținu cu aceeași stăruință, apoi, înfrânt, oftă adânc și îi dădu voie să continue.

— Unul dintre discipolii săi de la Templul Focului are o rudă înzestrată cu puteri vrăjitorești. Ar putea să ne ofere o cale prin care să spulberăm blestemul.

— Această magie este însoțită de obicei de un anumit preț. Un preț pe care nu sunt dispus să-l plătesc, îi răspunse iute Khalid, cu fermitate în glas.

— Te rog! insistă Șeherezada, îndreptându-și umerii învăluiți în cosițele-i ude. Vino măcar cu mine ca să afli care ar putea să fie acest preț!

— Nici vorbă! îi răspunse, pe un ton decisiv.

Șeherezada refuza însă să capituleze.

— Khalid...

— Nu-i cunosc pe acești oameni; și de aceea, nu sunt vrednici de încredere.

— Ai spus însă că ai încredere în mine.

— Am încredere oarbă în tine. Dar ar fi o nesăbuinţă din partea mea să-mi încredinţez viaţa în mâinile lui Musa Zaragoza sau ale așa-zișilor lui discipoli, îi răspunse, tăios, Khalid. Și mai puţină încredere am când e vorba de viaţa ta.

— Nu mai fi atât de încăpăţânat! continuă ea, punându-și picioarele goale pe podeaua din onix. Nu încerca să mă faci să te implor! Pentru că nu o voi face. Cel mult, îmi voi pierde cumpătul sau voi izbucni în plâns. Și i-am dispreţuit mereu pe cei ce încearcă prin lacrimi să-și atingă scopul. Dar dacă mă obligi s-o fac, Khalid Ibn al-Rashid, voi recurge și la lacrimi. Și te asigur că sunt foarte frumoasă când plâng, adăugă, încrucișându-și braţele și ţuguindu-și buzele.

— Dar nu ești deloc frumoasă când plângi, îi răspunse el, cu o grimasă în colţul gurii.

— Minţi!

— Nicidecum! îi ripostă, susţinându-i privirea. Rareori mint.

Șeherezada bănuia de mult că nu apela la vicleșuguri. Dar nu rezistă ispitei de a tatona terenul.

— Nu m-ai minţit niciodată? îl întrebă ea.

— O singură dată, îi răspunse, după o scurtă șovăire.

— Serios? continuă, arcuindu-și sprâncenele subţiri. Și când s-a întâmplat asta?

— În suk. Atunci când ţi-am răspuns că nu îmi amintesc ultimul vis pe care l-am avut.

— Și nu era adevărat?

Khalid clătină din cap.

Șeherezada trase adânc aer în piept, întrebându-se dacă era înţelept să sondeze și mai mult terenul.

— N-ai vrea să-mi spui ce s-a întâmplat în vis?

— La vremea respectivă, nu-mi părea deloc un vis, ci mai degrabă un coșmar, ce-mi bântuia nopţile fără încetare, îi răspunse Khalid, scrutând-o câteva clipe cu ardoare. Visam că dorm alături de o fată în dormitorul meu. Nu-mi amintesc chipul ei. Nu-mi amintesc nimic despre ea. Îmi amintesc doar sentimentele pe care le trăiam.

— Și care erau aceste sentimente?

— Pacea..., îi răspunse, cu ochi tot mai sfredelitori.

Și tot mai tăioși.

— Aha! murmură ea, evitându-i privirea în timp ce se juca cu mâneca tunicii ei împrumutate ca să-și ascundă îmbujorarea din obraji.

Khalid m-a minţit în seara aceea la suk, deoarece și-a închipuit că eu eram fata din vis.

— Ultima oară când am avut visul ăsta a fost în noaptea de dinaintea venirii tale la palat, continuă el. Îmi amintesc bine acest lucru pentru că m-am trezit deodată, căutând ceva ce... nu era acolo, murmură, cu ochii aţintiţi în peretele de alabastru, pierdut în gânduri.

Pierdut într-o pustietate ce îi era binecunoscută Șeherezadei. O pustietate pe care spera să n-o mai revadă vreodată.

Se îndreptă spre el, cu pași fermi.

— Pacea pe care o cauţi este aici, îi șopti Șeherezada. Trebuie să lupţi pentru ea. Voi lupta alături de tine. Voi face tot ce îmi va sta în putinţă, adăugă, încleștându-și mânecile cu degetele. Când mă aflam în deșert, mă trezeam în fiecare zi și îmi continuam viaţa, dar nu era viaţă cu adevărat; ci doar pură supravieţuire. Vreau să trăiesc cu adevărat. Iar *tu* ești viaţa mea.

Khalid o privea, cu chipul enigmatic...

Incitând-o să se revolte.

— Am dus dorul tăcerii cu care mă asculţi, murmură ea, cu un zâmbet palid pe buze. Nimeni nu mă ascultă cum o faci tu.

Pe chip îi apăru acum o expresie întrebătoare.

— Nu ești nerăbdător să vorbești, îi explică apoi. Asculţi cu adevărat.

— Numai pe tine, îi răspunse el, cu blândeţe în glas.

Șeherezada întinse mâna spre el. Apoi se opri, cerându-i parcă încuviinţarea. Khalid își înclină capul, iar ea își plimbă degetele printre șuviţele-i mătăsoase. El o prinse cu mâna și o trase mai aproape.

— Hai să luptăm împreună!

Pentru că refuza să-i răspundă, Șeherezada îl apucă de păr și îi dădu capul pe spate, obligându-l să se uite în ochii ei.

— Vreau să trăiesc alături de cei pe care îi iubesc, în siguranţă şi fericire. Tu ce-ţi dorești?

— Să trăiesc... cu pasiune.

— Ce altceva?

— Să sorb cu nesaţ fiecare suflare de aer, îi răspunse, plimbându-și mâna pe piciorul ei.

Un fior de căldură îi străbătu șira spinării.

— Ce altceva? continuă, cu glas fremătător.

— Să adorm în fiecare seară alături de tine.

Șeherezada îi cuprinse chipul în căușul palmelor.

— Atunci, luptă pentru asta!

Khalid își pierdu cumpătul. Se ridică iute în picioare, strângând-o la piept.

— Accepţi să vii cu mine? îl întrebă, icnind în clipa în care începu să-i exploreze trupul cu mâinile.

El încuviinţă din cap.

Khalid o strânse și mai tare, zdrobindu-i gura cu a lui. Îi depărtă apoi buzele cu limba, iar ea îi murmură numele în timp ce el porni spre pat, trăgând-o după el. Se prăbușiră amândoi printre faldurile de mătase ale așternuturilor.

Șeherezada nu va înceta niciodată să-i admire...

Privirea, șoaptele, suspinele...

Cuvintele îi păreau niște scântei, ce-i ațâțau simțurile. Iar trupul îi lua foc sub atingerile sale.

Șeherezada își ridică tunica deasupra capului, iar Khalid se rezemă în genunchi și i-o scoase. Scrutând-o cu privirea...

Apoi, totul încremeni într-o tăcere apăsătoare.

Își încleștă maxilarul. Iar încheieturile degetelor i se albiră.

Era mânios.

Peste măsură de mânios.

Chipul îi oglindea furia. O furie tăcută și mistuitoare. Și mai cumplită când era învăluită în tăcere.

Cum nu-și desprindea ochii de pe trupul ei, Șeherezada înțelese motivul mâniei.

Rănile. Arsura.

— Khalid...

— Cine ți-a făcut asta? o întrebă, cu glas domol.

Primejdios de domol.

Conștientizarea pericolului iminent îi stârni fiori din cap până în picioare.

Khalid nu știe să ierte — nu uita asta!

Pentru el, violența atrage după sine tot mai multă violență. Și așa va fi mereu.

— Nu te lăsa pradă mâniei! îi răspunse Șeherezada, cu blândețe în glas. Să nu distrugem puținele momente petrecute împreună! Nu mă doare nimic. Iar rănile sunt consecința propriilor greșeli. Nu m-aș da în lături să le îndur din nou, pentru că m-au făcut mult mai puternică. Și mi-au îndrumat pașii spre tine.

— Șeherezada...

Ea îi atinse ușor cu mâna cicatricea de pe claviculă. Și vânătaia de pe maxilar. Își plimbă apoi degetele pe rănile proaspete de pe mâini. Pe tăietura din palmă ce nu se vindecase încă.

— Nici mie nu-mi plac rănile tale, murmură Șeherezada. Dar pielea-i piele, fie că vorbim despre un bărbat sau de o femeie. Și durerea e durere. Nu-mi deplânge rănile, cum nu ți le deplâng nici eu! Și nu trebuie să te îndoiești că — de voi îndura vreodată o nedreptate — vei fi primul care va afla, continuă ea, sărutându-i palma rănită. Și o vom îndrepta împreună.

Șeherezada îi luă apoi mâna şi i-o aşeză pe rana de pe abdomen.

— Te asigur că nu mă doare, îi spuse apoi, tachinându-l cu un zâmbet fermecător.

— Minţi, îi răspunse el, cu o privire încruntată.

Șeherezada îl trânti atunci pe spate.

Și se așeză deasupra lui, printre șuviţele-i lungi de păr, ce o învăluiau ca într-o mantie.

— Deși iubesc trandafirii, nu sunt o floare fragilă.

— Da, o știu prea bine, îi răspunse Khalid, arcuindu-și ușor gura.

— Știi de ce ador trandafirii? îl întrebă ea, desfăcându-i, cu o lentoare deliberată, nodul eșarfei *tikka*. I-am iubit mereu pentru frumusețea și parfumul lor, dar...

— Și pentru spinii lor, o întrerupse el, crispându-se sub atingerile ei. Pentru că ascund mai mult decât vezi la prima vedere.

Cu același zâmbet pe buze, Șeherezada îi dezmierdă cu degetele şoldurile unduioase.

— Știi oare cât de mult ţi-am dus dorul?

— Da, știu, îi răspunse Khalid, trăgând adânc aer în piept și plimbându-și degetul mare pe buzele ei. Dar tu știi oare că, datorită ţie, viaţa merită trăită de mii de ori?

— Da, știu, îngăimă ea, gâtuită de emoţie, cu gâtul uscat.

Ochii lui Khalid îi căzură asupra șnurului ce-i atârna la gât. Și prinse inelul cu mâna.

— Nu l-am mai putut purta pe deget, îi explică Șeherezada. Dar n-am vrut să...

O trase spre el și o sărută în tăcere.

Buzele li se contopiră într-un sărut pătimaş. Şi începură să danseze pe acordurile unei pasiuni răvăşitoare.

Căutând clipa unui echilibru perfect.

O clipă suspendată în timp.

O clipă în care nu mai ţineau seama de nimeni și nimic. O clipă unde nu exista durere. Și nici răni. O clipă unde blestemul se pierdea în negura vremurilor.

Aici, timpul se oprise în loc și nimic nu mai conta. Doar ei și clipa prezentă.

— Te iubesc, îngăimă Șeherezada, cu răsuflarea întretăiată. Ești întruchiparea existenţei mele.

— Iar tu ești întruchiparea viitorului meu.

Aici, timpul își pierduse însemnătatea.

Aici, nu exista nici trecut, nici viitor — doar clipa de faţă.

— E târziu, spuse Khalid. Ar trebui să dormi.

— Ce tot spui? N-am de gând să mă culc.

— Nu mai zâmbi și încearcă să dormi!

— De unde știi că zâmbesc? Nici nu te uiţi la mine.

— Îţi simt zâmbetul de pe buze, Șazi.

Râsul ei cald și cristalin îi mângâie trupul, înseninându-i chiar și cele mai întunecate colţuri ale sufletului.

Stătea întins pe burtă, cu ochii închiși, încercând să-și aline durerea copleșitoare de cap. Faptul că fiara se dezlănţuia tocmai acum era dovada sorţii sale potrivnice.

Sau poate dovada unui umor negru al zeilor.

Pernele foșniră lângă el. Șeherezada se întinse deasupra lui, acoperindu-l cu trupul ei firav. El îi simţea obrazul lipit de umeri. Apoi, cu atingeri ușoare ca fulgul, începu să-i maseze ceafa.

— Vrei să mă opresc? îl întrebă ea, realizând că încercările ei de a-i alina suferinţa erau zadarnice.

— Nu.

— Ce-*ai vrea* să fac? îl întrebă, pe un ton jucăuş.

Khalid căzu o clipă pe gânduri, încercând să alunge imaginile pe care cuvintele ei i le evocau.

— Să-mi spui, poate, o poveste? îi răspunse, zâmbind, în ciuda durerii covârșitoare.

— Orice poveste?

Khalid încuviinţă din cap, cu ochii închiși.

— Un tânăr străbătea o pădure când auzi glasul măiastru al unui porumbel, începu ea, aplecându-se deasupra lui ca să-i șoptească la ureche. Zăbovi un timp ca să asculte trilurile fermecate ale păsării. Rămase fără grai în clipa în care porumbelul își încetă cântarea și începu *să-i vorbească*.

Khalid avea senzaţia că Șeherezada era întruparea unui vis. Un vis din care nu mai voia să se trezească.

Îi simţi din nou zâmbetul pe buze.

— „Tinere — spuse porumbelul — pari să ai gusturi rafinate. Aș vrea să-ţi împărtășesc un secret. Dacă vei urma această cărare, vei da peste o ușă roșie, lăcuită, cu mâner de lemn. În faţa ei, sălăşluiesc cei din tribul Oamenilor Care Plâng. Nu-i întreba de ce plâng! Treci doar pragul uşii şi vei găsi bogăţii inimaginabile!"

Uimit să întâlnească un porumbel care știa graiul oamenilor și încântat de promisiunea unor bogăţii inimaginabile, tânărul urmă îndrumările porumbelului cu glas măiastru.

— Nesăbuinţa tinereţii, murmură Khalid.

Șeherezada izbucni în râs, iar sunetele ei cristaline îl învăluiră ca faldurile unei mantii.

— Așa cum îi spusese porumbelul, tânărul întâlni în cale un luminiș, unde se afla o singură ușă, dată cu lac roșu și închisă cu un mâner de lemn. În faţa ei, se aflau cei din tribul Oamenilor Care Plâng. Tânărul îi ignoră și se îndreptă direct spre ușă. Apăsă pe mânerul de lemn și trecu apoi pragul. Înaintea lui, se întindea o grădină suspendată. Dar nu era o grădină cu flori sau cu fructe; ci o grădină cu nestemate de o frumusețe rară. În locul livezilor de meri, se afla un pâlc de smaralde. În locul fructelor de pădure, creșteau rubine cât degetul lui mare. În locul portocalelor, vedeai pietre galbene de jasp. Ametiste strălucitoare luau locul zambilelor. Diamante și perle scânteietoare împodobeau ramurile de iasomie. Tânărul își îndesă buzunarele cu nestemate, râzând cu gura până la urechi.

Șeherezada își împleti degetele cu ale lui, continuând să-și depene povestea.

— După ce străbătu grădina suspendată, ajunse într-un sat frumos, ce dădea spre o mare cu apă cristalină. Cumpără imediat cea mai frumoasă casă pe care o găsi. La marginea satului, dădu peste o altă ușă lăcuită, cu mâner tot din lemn. O deschise și intră în piața unui oraș magnific, presărat din belșug cu metale prețioase, bunuri și delicatese apetisante. Reuși, în scurt timp, să strângă o cantitate impresionantă de aur. Valoarea nestematelor sale nu-și găsea pereche, iar iscusința cu care făcea negoț nu cunoștea limite. Indiferent unde se ducea, norocul părea să-i surâdă pretutindeni. Când trecu pragul unei alte uși cu mâner de lemn, o întâlni în cale pe cea mai frumoasă femeie din lume. Cu mâinile împletite, străbătură împreună o altă priveliște de vis, presărată cu pajiști verzi și pârâuri strălucitoare. Tânărul nu aruncă niciodată vreo privire înapoi. Se uita numai înainte. Căutând următoarea ușă. Apoi, mulți ani mai târziu, când tânărul nu mai era atât de tânăr, dădu peste o altă ușă cu mâner de lemn și îi trecu, fără șovăire, pragul, fără să-i pese de ce avea să întâlnească în cale.

Tăcerea din cameră era spulberată doar de răsuflările lor contopite într-una singură.

Glasul Șeherezadei căpătă acum o tonalitate melancolică.

— Se trezi cutreierând o pădure. Și intrând într-un luminiș binecunoscut. Străjuit de cei din tribul Oamenilor Care Plâng.

Ușa lăcuită din fața lui nu avea mâner. În clipa aceea, tânărul, ce nu mai era atât de tânăr, înțelese totul. Se așeză alături de oamenii din tribul său... și începu să plângă.

O tăcere apăsătoare se așternu atunci printre ei.

— De ce ai ales povestea asta? o întrebă Khalid, în cele din urmă.

— Pentru că mă tem uneori... că îmi doresc prea mult, îi răspunse Șeherezada, după alte clipe de tăcere.

— Nu e cu putință. Căci meriți tot ce îți dorești și poate chiar mai mult de-atât.

Ea își lăsă capul pe umărul lui, stârnindu-i lui Khalid fiori de durere.

— Te doare atât de tare? îl întrebă apoi, gâtuită de îngrijorare.

Ar fi vrut să-i spună o minciună ca să-i cruțe neliniștile. Dar nu vedea rostul. Minciunile își atingeau rareori scopul. Nu făceau altceva decât să atragă alte minciuni.

— Da, recunoscu el. Dar o să supraviețuiesc.

— Am un leac ce s-ar putea să te ajute, îi spuse ea, sărutându-i umerii cu subînțeles.

În ciuda durerii covârșitoare, ce nu-i dădea pace, Khalid se gândi la propunerea Șeherezadei. Părul ei negru și strălucitor îi dezmierda umerii ca un voal mătăsos. Răspândind în jur miresmele ploii. O vedea cum își depărta buzele când o săruta pe gât. Cum îi mângâia pielea cu răsuflarea-i catifelată. Cum mâinile-i subțiri...

Imaginile îi smulseră un suspin.

— Leacul tău e încântător, dar l-am încercat de câteva ori în seara asta.

Alte hohote cristaline de râs umplură încăperea. Se ridică de pe spatele lui, lăsându-l pradă fiorilor reci de frig. Khalid deschise ochii și o văzu scotocind printre veșmintele-i aruncate pe podea.

Când se întoarse, ţinea în mână o piatră de jad, prinsă de un şnur de piele.

— E un talisman. Musa-*effendi* mi-a spus că s-ar putea să-ţi alunge nopţile albe.

— Musa-*effendi*? mormăi Khalid, întorcându-se pe o parte, vădit iritat.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era un dar din partea magului laș pe care îl cunoscuse pe când era copil. A mișelului care nu mișcase niciun deget ca s-o salveze pe mama lui, ce se înecase în propriu-i sânge.

— Gata! Ajunge! spuse Șeherezada, punându-i mâna pe piept ca să-i stăvilească împotrivirile. Acceptă ajutorul atunci când ţi se oferă, Khalid-*jan*! Puterea adevărată nu înseamnă suveranitate. Înseamnă să recunoști că ai nevoie de ajutor și să ai curajul să-l accepţi.

Deși ochii îi ardeau de durere, Khalid o scruta cu ardoare în timp ce vorbea. Încercând, parcă, să-i întipărească pentru totdeauna chipul în minte. Bărbia-i obraznică. Ochii scăpărători ca nestematele și păru-i rebel. Nimeni nu-i putea tăgădui frumuseţea. Dar nu doar frumuseţea îl captiva peste măsură pe Khalid.

Ci și ţinuta ei semeaţă.

Puterea ei uluitoare.

— Ești foarte înţeleaptă, Șeherezada al-Khayzuran. Poate ar trebui să cârmuiești Khorasanul. Și să mă lași să lâncezesc în pat până vei avea nevoie de mine.

— Poate că așa ar trebui, îi răspunse, întinzându-se lângă el. Dar nu m-am născut băiat.

— Nu cred că acest mic amănunt ar putea fi un impediment, îi spuse el, așezându-i un picior peste al lui.

— Vei încerca măcar să vezi dacă talismanul are vreo putere?

Fără să-i ofere vreun răspuns, Khalid își ascunse faţa în cascada șuviţelor ei negre, sorbind cu nesaţ miresmele de liliac și de ploaie. Ea oftă adânc, copleșită de exasperare.

— Ești...

— Îl voi încerca, îi spuse, cu chipul lipit de gâtul ei mătăsos. Acum încearcă să dormi!

Șeherezada i se cuibări la piept, odihnindu-și capul pe brațul lui.

— Khalid!

— Da, îi răspunse, stăvilindu-și un zâmbet.

— Nu trebuie să-mi spui că mă iubești. O știu prea bine. Dar... aș putea să te întreb de ce refuzi să rostești aceste două cuvinte?

Khalid îi simțea bătăile inimii. O simțea zbătându-i-se frenetic în piept. Și îl durea faptul că îi oferise motive ca să se îndoiască de afecțiunea lui. Știa însă că îi datora o explicație.

De fapt, îi datora mai mult de-atât.

Firește că voia să-i cunoască rațiunea. Ea spunea mereu tot ce-i trecea prin minte și își revărsa cu generozitate sentimentele asupra celor vrednici de ele. După tot ceea ce făcuse — cât și după tot ceea ce nu reușise să facă — îl uimea încă faptul că îl considera vrednic de dragostea ei.

— La mormântul Avei, am jurat că le voi arăta *prin fapte* ce simt celor pe care îi iubesc, fără să mai rostesc vreodată cuvintele, îi mărturisi el, strângând-o în brațe. Am promis că voi face pentru alții ce n-am reușit să fac pentru ea. Nu să-mi declar dragostea. Ci s-o arăt prin fapte concrete.

Rămaseră un timp învăluiți în tăcere. Deși nu-i vedea chipul, Khalid o simțea adâncită în gânduri. Analizându-i promisiunea.

Poate că era absurd să-și țină făgăduiala. Făcută unei fete ce nu mai trăia. O fată ce suferise cumplit în timpul vieții. Și murise cu vorbele lui pe buze.

Vorbe mincinoase de iubire. Singurul lucru pe care ea i-l ceruse. Singurul lucru pe care el nu încercase să i-l ofere.

Khalid o dezamăgise întru totul pe Ava. Dar voia să-și ducă la îndeplinire făgăduiala.

Și nu făcea ușor făgăduieli.

— Înţeleg, spuse Șeherezada.

— Șazi...

— De vreme ce nu poţi să-mi spui că mă iubești, ai putea măcar să-mi spui cât de mult mă iubești?

Khalid îi dezmierdă urechea cu vârful nasului, schiţând un zâmbet recunoscător pe buze.

— Până la stele și dincolo de ele.

ODATĂ PENTRU TOTDEAUNA

ȘEHEREZADA SE STRECURĂ TIPTIL ÎN CORTUL ei exact când zorile se iveau la orizont.

Se simţea norocoasă pentru că reușise să se întoarcă pe furiș. Plecase din Rey în ultimul moment. Deși își dorea cu ardoare să rămână alături de Khalid și să privească împreună cum cerul ia foc sub vâlvătaia soarelui, nu putea să riște ca cineva s-o vadă.

Știa, de asemenea, că trebuia să-i ofere și niște răspunsuri Irsei. Imediat ce intră în cort, Șeherezada se întoarse spre sora ei și o văzu stând în pat în capul oaselor, cu ochii înroșiţi şi străjuiţi de cearcăne.

Era evident că Irsa nu dormise bine. Și s-ar putea să fi vărsat și câteva lacrimi.

Șeherezada își înăbuși un suspin.

— Irsa, am...

— I-am spus lui Rahim că ai plecat, o întrerupse ea, cu glas răgușit, presărându-și cuvintele cu o nuanţă de insolenţă.

— Poftim? îngăimă Șeherezada, scăpând aproape din mână covorașul fermecat.

— De vreme ce n-ai mai venit nici măcar o dată să iei micul dejun, răspunse Irsa, mușcându-și buza, bănuia deja că pui ceva la cale, așa că...

— Așa că i-ai mărturisit pur și simplu că am plecat?

— După ce ţi-ai văzut de drum, m-am dus să vorbesc cu el..., continuă Irsa, dregându-și glasul, în timp ce se juca cu marginea păturii. Știe că nu ești bolnavă. Și mai știa că îţi ocupi cu ceva timpul în aceste ultime nopţi. Astfel, când m-a însoţit în cort și a văzut că nu ești aici...

Șeherezada nu se putea supăra pe ea. Și nici *nu voia* să se supere. Irsa se dovedise un adevărat bastion de putere pentru sora ei. Oferindu-i înţelegere și susţinere, când nimeni n-ar fi îndrăznit s-o facă. Iar Șeherezada nu merita nimic din toate acestea. Căci, de fiecare dată când Irsa o rugase să-i confere încrederea ei, ea șovăise să i-o încredinţeze, știind că tainele ei erau mult prea primejdioase pentru o făptură atât de sinceră și de sensibilă.

Și avea acum dovada că era îndreptăţită să nu-i dezvăluie secretele. Căci, la insistenţele lui Rahim, Irsa nu reușise să-l mintă, mărturisindu-i că sora ei pleca în fiecare noapte. Dacă ar fi știut unde se afla, Irsa i-ar fi spus totul fără umbră de îndoială.

Şi ce s-ar fi întâmplat atunci? Simplul gând îi stârni fiori reci prin tot trupul.

Nu. Nu se va supăra pe sora ei pentru nesocotinţa sa. N-ar fi avut niciun rost.

Așa era Irsa — debordant de sinceră.

Cu toate acestea, scrutând-o cu privirea, Șeherezada își stăvilea cu greu cumpătul.

— Știu că ești supărată pe mine, continuă Irsa, cu glas fremătător. Nu i-am divulgat însă secretul tău în mod intenţionat. Numai tu porţi întreaga vină — ăsta e adevărul. La ce te așteptai? De o săptămână întreagă, nu mai vii să iei micul dejun. Nu știu ce-i cu tine în ultimul timp. Ai devenit nesăbuită. Ești cu gândurile aiurea.

Mânia mocnită amenința să se prefacă într-o vâlvătaie. Mistuitoare.

— Ai... ai de gând să pleci și disearǎ? întrebă Irsa.

Glasu-i șovăitor căpăta tot mai mult tăișul unui pumnal.

— Da, răspunse Șeherezada, cu o voce amenințător de sfidătoare.

— Chiar dacă devine tot mai greu să-ți ascunzi secretul?

— Nu ești nevoită să minți pentru mine.

— Ba eu cred că da, îi ripostă Irsa, dând la o parte pătura zdrențăroasă și ridicându-se în picioare. Ești sora mea. Dar prietenii tăi își fac griji pentru tine și în curând, grijile lor se vor preface în suspiciuni, continuă ea, cu chipul brăzdat de neliniște. Te rog să nu mai pleci diseară! Te implor!

Șeherezada se gândi iute. Își făcuse deja planuri să-l ducă pe Khalid la Templul Focului ca să se întâlnească cu Artan și Musa Zaragoza. Dacă nu avea să se întoarcă în Rey, așa cum promisese, Khalid se va lăsa cuprins de temeri. Iar cei de la Templul Focului îi vor aștepta în zadar; nu avea cum să le dea de știre.

Înghiți în sec, știind că aceste aspecte păleau în comparație cu adevărata problemă.

Hai, fii sinceră!

Adevărul era că Șeherezada nu avea nici cea mai mică intenție de a pierde fie și o singură clipă petrecută alături de Khalid doar ca să domolească neliniștile surorii sale. Era o dovadă de egoism din partea ei, o știa prea bine. Dar absența lui devenise o prezență stăruitoare. Și se săturase să stea cu mâinile în sân, să nu facă nimic ca să schimbe împrejurările. Să aștepte în deșert ca viața să urmeze un alt făgaș.

Toate acestea se vor sfârși diseară. Destinul era apanajul nesăbuiților. Șeherezada nu va aștepta ca viața să urmeze un alt făgaș. Îi va creiona cu mâna ei acest făgaș.

— Vom lua împreună micul dejun și vom petrece apoi după-amiaza alături de *baba*, spuse ea. Voi avea grijă ca toată lumea să mă vadă. Voi reuși astfel să-ți mai domolesc puțin temerile?

Irsa se încruntă și mai tare, oglindindu-și și mai mult amprenta îngrijorării. Ducea un adevărat război lăuntric.

— Este chiar atât de important ceea ce faci?

— Da, îi răspunse Șeherezada, fără șovăire.

Sora ei își lăsă capul în pământ, înfășurându-și pe degete vârful cosiței.

— Diseară... e periculos să-ți asumi riscuri.

— Și care ar fi motivul?

Irsa ezită, încă șovăitoare. Își aținti apoi privirea asupra Șeherezadei.

— Vino cu mine! spuse ea, luând-o de mână și conducând-o afară.

Străbătură labirintul de corturi până ajunseră la marginea așezării. Acolo, în depărtare, unde soldații își mutaseră tabăra, Șeherezada văzu un grup mare de bărbați care puneau șeile pe cai.

Și își strângeau armele.

În fruntea grupului stătea Tariq, călare pe armăsarul lui negru, cu mantia agitându-i-se în bătaia vântului. Stindardul Șoimului Alb flutura în apropiere.

— Organizează primul lor atac, spuse Irsa. Plănuiesc să plece cam pe la amiază.

— Poftim?! exclamă Șeherezada, simțind cum spaima i se cuibărea în suflet.

Un... atac?

— Tariq se află în fruntea unui contingent de trupe, destinat să atace diseară o fortăreață din apropiere... cu intenția de a-l înlătura pe emir de pe tron și de a prelua controlul asupra cetății, continuă încet Irsa.

— De unde știi toate astea? strigă Șeherezada.

— Mi-a spus Rahim.

— Ce fortăreață?

— Asta nu mi-a mai spus, mărturisi Irsa. La urma urmei, încă împart cortul cu regina Khorasanului.

Șeherezada se zbătea din nou într-un iureș de gânduri. Dacă Tariq se afla în fruntea unei armate de soldaţi și avea să pornească un atac asupra frontierei dintre Khorasan și Parţia, încercau probabil să preia controlul asupra frontierei respective.

În acest caz, frontiera se afla în pericol. Devenind vulnerabilă atacurilor din exterior. Atacurilor lui Salim Ali el-Sharif, sultanul însetat de putere al Parţiei.

Poate că asta și urmăresc.

Un fior rece îi străbătu deodată trupul.

Șeherezada trebuia să-i dea de-ndată de veste lui Khalid. Trebuia să ajungă în seara aceea în Rey ca să împiedice un eventual război cu Parţia, înainte ca alţi oameni nevinovaţi să-și piardă fără motiv viaţa.

În timp ce se se zbătea în negura gândurilor, se simţi cuprinsă de un nou val de vinovăţie. Purta responsabilitatea acestui dezastru iminent. Căci, de n-ar fi fost ea, Tariq nu ar fi pornit niciodată în această căutare nesăbuită a dreptăţii.

În această aventură nesăbuită de a-și răzbuna iubirea.

— Șeherezada! o strigă Irsa, scuturând-o de umăr și smulgând-o din tumultul gândurilor. Ai auzit vreun cuvânt din tot ce ţi-am spus?

— Poftim?

— Nu e... periculos, nu-i așa? întrebă Irsa. Nu e periculos... ce faci, nu-i așa?

Șeherezada izbucni în râs — un râs presărat însă de tonalităţi încordate și false. Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă de soldaţi și de săbiile lor strălucitoare. Cele două surori se întoarseră la cort.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Șeherezada turnă apă în ligheanul de aramă. Mâinile îi tremurau, tulburând imaginea din apă. Încleștându-şi maxilarul, își scoase peste cap tunica boţită, hotărâtă să se spele și să-și vadă apoi de treburile zilei.

Să-și ducă misiunea la bun sfârșit, indiferent de consecinţe.

— Șeherezada! țipă Irsa, albă la față ca varul.

Blestemate fie rănile astea nenorocite! Ca și Artan Temujin!

— Nu-ți face griji! îi spuse ea, încercând să-i înlăture spaima cu un gest nepăsător al mâinii. Nu sunt răni grave.

Cuvintele ei se loveau însă de urechi surde. Și ochi îndoielnici.

Ar trebui oare să-i mărturisească Irsei cum le căpătase? Să-i spună totul în speranța că sora ei îi va păstra secretul pentru câtva timp?

La paștele cailor!

Era mult prea riscant. Mai ales acum când Irsa avea atâta încredere în Rahim. Dacă avea să-i scape vreun cuvânt, Rahim ar putea să-i spună totul lui Tariq. Iar Tariq nu trebuia să știe nimic despre vizitele pe care Șeherezada i le făcea lui Khalid.

Pericolul era mult prea mare. Iar ura mult prea înveșunată.

Nu. Era mai bine ca Șeherezada să nu-i destăinuie nimic Irsei.

Se întoarse apoi cu spatele la sora ei și începu să se spele, frecându-și trupul cu o bucată de săpun *Nabulsi* și clătindu-se apoi cu apă.

Când își ridică brațul, simți parfumul stăruitor de santal.

Khalid!

Spaima i se cuibări în suflet. Și simți un nod în gât.

Strângând din dinți, își stăvili freamătul lăuntric și continuă să se spele.

Nu e timpul să cad pradă temerilor.

La urma urmei, dacă totul avea să meargă așa cum plănuiseră, își vor primi în curând răspunsurile. Imediat ce Șeherezada și Khalid vor descoperi cum să pună capăt blestemului, toate tainele vor ieși la iveală.

Toată lumea va afla adevărul.

Vor afla cu toții că cel ce-i cucerise inima nu era monstrul pe care și-l închipuiau. Că era — și avea să fie — marele suveran de care regatul lor avea atâta nevoie. Marele suveran pe care Șeherezada îl vedea ori de câte ori zbura deasupra orașului lor.

Dar până atunci, trebuia să păstreze tăcerea. Căci nu va fi de niciun folos dacă regele-băiețandru, pe care toată lumea îl disprețuia cu atâta fervoare, avea să cârmuiască un regat urgisit și bântuit de blesteme. Armata adunată împotriva lui Khalid va prinde și mai multe aripi dacă soldaţii vor afla că nici norocul nu îi mai surâdea.

Dar odată ce Șeherezada va găsi o soluţie, îi va mărturisi adevărul lui Tariq.

Poate că atunci ura pe care i-o purta lui Khalid se va risipi.

Și vor putea urma împreună o cale a împăcării.

Căci spulberarea blestemului nu însemna doar încheierea suferinţei lor.

Șeherezada trebuia, de asemenea, să găsească o cale prin care să pună capăt războiului pe care îl stârnise.

Nu era vorba doar de iubire. Ci era o problemă de viață și de moarte.

Și voia să îndrepte lucrurile, o dată pentru totdeauna.

Jahandar deschise un ochi. Apoi îl închise. Și îl deschise din nou.

Se mustră în tăcere când își dădu seama ce greșeală făcuse.

— Te-ai trezit, prietene? răsună, în întuneric, o voce caldă.

Jahandar încercă să rămână nemișcat, sperând că bărbatul ce îl veghea la căpătâi avea să plece.

Un râset domol răsună în apropiere.

— Te-am văzut deschizând un ochi, continuă vocea. Știu că te-ai trezit și ieri, și ceva mai devreme astăzi. Hai, Jahandar! N-am venit să te judec. Vreau doar să vorbesc cu un prieten drag.

Jahandar trase cu teamă aer în piept, supărat pentru că nu avusese prezenţa de spirit să rămână nemișcat. Simţise prezenţa cuiva în cort cu doar câteva clipe în urmă și, crezând că era fie Irsa, fie Șeherezada, deschisese ochii, dornic să vorbească din nou cu copilele lui. Nu era însă pregătit să vorbească cu altcineva.

Și cu atât mai puţin cu Reza bin-Latief.

Răul era însă deja făcut. Jahandar nu se mai putea preface că doarme ca nu cumva cineva să bănuiască adevărul din spatele bolii sale misterioase.

Sau, mai bine spus, minciuna.

Jahandar deschise, așadar, ochii. Prietenul său de-o viaţă stătea în faţa lui, scăldat în lumina unei lămpi de alamă.

— Arăţi jalnic, îi spuse Reza, cu un zâmbet îngăduitor pe buze.

Jahandar izbucni într-un râs ce se încheie într-un acces de tuse.

— Timpul a fost mai blând cu tine, fără doar și poate. Dar nu te-a cruţat prea mult.

Era adevărat. Jahandar îl văzuse pentru ultima oară pe Reza bin-Latief la scurt timp după moartea soţiei și fiicei sale, ce pieriseră doar la câteva zile depărtare una de cealaltă. Tragedie pe care nimeni n-ar trebui s-o îndure. Și care își pusese, fără îndoială, amprenta.

Reza slăbise. Părul i se împuţinase în creștetul capului, iar la tâmple căpătase nuanţe argintii. Mustaţa îi părea mai deasă și purta acum și barbă. Nu mai avea înfăţișarea unui om care se bucura de viaţa. Cutele ce îi brăzdau chipul nu erau trasate nici de încântare, nici de satisfacţie.

Ci de gânduri. Sau poate de calcule?

— Cam cât e vremea? întrebă Jahandar, cu glas aspru și răgușit.

— Cam pe la amiază, îi răspunse Reza, oferindu-i niște apă.

— Fiicele mele vor veni în scurt timp, spuse el, luând, absent, o înghiţitură.

Nici nu rosti însă bine cuvintele, că își dori să și le înghită.

Cât de crud și nechibzuit putea să fie!

Reza nu părea însă să observe.

— Ești norocos. Să ai niște copile atât de iubitoare. Am înțeles că Irsa vine deseori să te vadă.

— Și Șeherezada a venit astăzi de două ori, răspunse Jahandar, luând încă o înghiţitură.

— Mă bucur să aud asta, spuse Reza, punându-și o mână sub barbă. Mi s-a spus că a fost bolnavă în ultimele zile.

— Bolnavă? repetă Jahandar, cu o privire încruntată.

— Prietene..., spuse Reza, cu un zâmbet pe buze, aplecându-se spre el. N-am venit să-ţi irosesc timpul de pomană și nici să te necăjesc de prisos. Ştiu că trebuie să te întremezi. Iar diseară am o problemă urgentă pe care trebuie s-o rezolv. Dar aș putea să-ţi pun o întrebare?

— Firește.

— Am auzit... multe zvonuri contradictorii referitoare la întâmplările petrecute în Rey în noaptea furtunii.

Jahandar se crispă. Strânse cartea la piept cu mâna liberă. Era caldă la atingere, deși nu îl mai ardea cu aceeași intensitate. Cheia rece de metal îi atârna la gât cu greutatea unei ancore prinse de fundul mării.

Reza îi observă reacţia în tăcere. Apoi, insistă, fără urmă de șovăire.

— Nu poţi să-mi spui ce s-a întâmplat?

— Nu... nu-mi aduc aminte, îngăimă Jahandar, înfigându-și unghiile în coperţile ponosite de piele ale cărţii.

— Chiar așa?

Jahandar încuviinţă din cap.

— Nu sunt un oarecare din norodul mare, Jahandar-*jan*, spuse Reza, oftând, vădit reticent. Ne leagă o prietenie îndelungată. Ţi-am fost alături când s-a născut Irsa. Şi ţi-am fost alături și când... a murit Mina, continuă el, cu blândeţe în glas. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă și mi-am dorit mereu să fi putut face mai mult.

Jahandar simţi un nod în gât. Era adevărat. Reza își adusese medicul personal la căpătâiul soţiei lui bolnave, deși eforturile sale se dovediseră zadarnice. Şi avusese grijă de Şeherezada şi de Irsa în zilele următoare, când Jahandar căzuse pradă propriei nevolnicii.

— Ştiu, drag prieten, șopti el. Și nu voi uita niciodată ce-ai făcut pentru noi.

— Din păcate, aceste vremuri grele nu vor putea fi uitate vreodată, îi răspunse Reza, cu un zâmbet trist pe buze. Dar aș prefera să ne amintim ce pot face prietenii în momente de restriște, adăugă, oprindu-se apoi pentru ca vorbele sale să aibă efectul scontat. La fel cum și eu știu prea bine ce *poţi* să faci, chiar dacă prea puţini sunt conştienţi de asta.

Și acest lucru era adevărat. Reza știa că natura îl înzestrase pe Jahandar cu abilităţi unice.

— Prietene, furtuna din noaptea aceea este cumva lucrătura ta? îl întrebă apoi Reza, împreunându-și mâinile sub bărbie și ţintuindu-l cu privirea.

Putea oare să aibă încredere în Reza bin-Latief? Putea oare să-i încredinţeze secretul său?

— Dacă este într-adevăr așa, insistă Reza, coborându-și glasul, vreau să știi că nu te voi judeca. De fapt, chiar te voi *ridica în slăvi*. Căci știu că n-ai vrut să faci rău nimănui. Iar dacă nu eşti străin de tot ce s-a întâmplat, atunci ai înfăptuit un lucru uluitor.

Jahandar înghiţi în sec.

— Un lucru care ne-ar putea fi de un real folos, conchise Reza.

De un real folos? Jahandar i-ar putea fi de folos lui Reza?

— Dacă ai înfăptuit singur un lucru de o asemenea amploare, continuă el, cu un licăr în ochii săi căprui, îţi imaginezi ce-ai putea înfăptui cu ajutorul unei armate de soldaţi? O armată aflată la cheremul tău?

Jahandar scrută cu privirea chipul lui Reza bin-Latief. Cutele-i trasate de gânduri profunde. Și, evident, de calcule.

Îi vedea prea bine jocul. Și i-l înțelegea.

I-l înțelegea... și nici că îi păsa.

Jahandar realiză că, pentru prima oară după ani îndelungați — pentru prima oară după moartea Minei, când ce-și pierduse poziția la palat — Reza îl *vedea* cu adevărat. Așa cum era când se cunoscuseră. Vizir al califului din Khorasan.

Un om influent și puternic.

Un om vrednic de admirația lui Reza.

Cu glas scăzut, Jahandar începu să vorbească. Și nu se mai opri.

Până când Reza bin-Letief îi zâmbi satisfăcut.

Ca în vremurile de odinioară.

ȘARPELE ÎNARIPAT

ȘEHEREZADA NU INTENȚIONASE SĂ-L TACHINEZE pe Khalid cu covorașul fermecat.

Cel puțin, nu la început.

Dar o căutase cu lumânarea. Chiar asta făcuse.

În clipa în care califul din Khorasan îi spuse — cu aroganța-i regală — că numai un copil s-ar teme să zboare, Șeherezada înțelese că era o provocare pe care trebuia s-o accepte.

O provocare din care trebuia să iasă înfrântă.

La urma urmei, și ea se temuse la început. Dar Khalid nu trebuia să știe asta.

Imediat ce el se așeză pe covoraș, Șeherezada îl făcu să-și ia zborul pe neașteptate.

O salvă de blesteme îi scăpă lui Khalid printre buze. Acestea deveniră și mai înverșunate când Șeherezada călăuzi covorașul deasupra orașului, plutind pe aripile unui vânt șuierător. Râzând în întuneric, dădu „pinteni" covorașului, făcându-l să zboare și mai repede, apoi se ridică în genunchi. În momentul în care Khalid încercă s-o tragă spre el — cu ochii scăpărând scântei — ea îi aruncă peste umăr o privire batjocoritoare.

— Stai jos! strigă Khalid, în șuieratul vântului, prinzând-o de brâu.

— Ești o adevărată pacoste!

— O să cazi.

— Nu, nu voi cădea, îi răspunse ea, întinzându-și brațele în aer.

— De unde știi?

— Știu pur și simplu.

— Stai jos! insistă el, încleștându-și maxilarul. Te rog!

— De ce?

— Pentru că mă omori încetul cu încetul!

Șeherezada se așeză, mormăind, pe covoraș. Khalid o strânse cu putere la piept, mângâindu-i gâtul cu răsuflarea-i fierbinte.

Se simțea ușor vinovată.

Dar și trufașă.

Așa-i trebuie! Poate că data viitoare suveranul suveranilor nu va mai fi atât de arogant.

Zâmbi în tăcere. Era puțin probabil ca regele Khorasanului să se vindece de orgoliu, cum nici ea nu avea de gând să renunțe la jocurile provocatoare. Era mult prea simplu. Și mult prea distractiv ca să nu-l mai incite.

— Ai început, în sfârșit, să respiri mai firesc? îl întrebă ea, tachinându-l. Trebuie să-ți mărturisesc că purtarea ta mi se pare stranie, dat fiind că ai spus că numai un copil s-ar teme să zboare.

— Nu mi-a fost teamă, răspunse Khalid, strângând-o cu brațul său vânjos.

— Minți, îi ripostă ea, aruncându-i o privire îndoielnică.

— Nu mi-a fost teamă, repetă el. Am fost de-a dreptul înspăimântat.

Când Șeherezada izbucni în râs, Khalid îi dărui, cu ușurința-i caracteristică, un zâmbet fermecător. Un zâmbet ce transforma întunericul în lumină.

Un zâmbet ce-o făcea să uite cât de mic era covorașul pe care se aflau.

— Ești frumos, murmură ea, cu glas duios.

Khalid o strânse și mai tare de mijloc.

— Nu ți se pare că îți însușești cuvinte rezervate în mod obișnuit unui bărbat?

— Ești liber să spui alte lucruri mai puțin obișnuite, răspunse Șeherezada, pe un ton afectat, în timp ce inima îi fremăta în piept.

— Ca de pildă?

— Ești un băiat isteț. Sunt convins că vei găsi tu ceva.

— Am și găsit, îi răspunse Khalid, plimbându-și buzele de jur împrejurul urechii ei și stârnindu-i fiori de plăcere din cap până în picioare.

Ce păcat că suntem ocupați acum!

Căci altfel și-ar fi descătușat dorințele fără să clipească.

Pluteau deasupra unui deșert aflat în apropierea unui lanț muntos. Străbăteau întinderea întunecată a nopții, presărată doar cu câteva stele singuratice. Khalid se obișnui în curând cu suflarea rece a vântului, ce-i bătea în față, iar umerii încordați păreau să i se destindă încetul cu încetul. După un timp, aerul se îmbogăți cu miresme sărate, iar marea se ivi, strălucitoare, în zare.

Covorașul încetini în clipa în care se apropiară de promontoriu, apoi coborî lângă bazinul cu apă din fața templului. Șeherezada prinse covorașul la spate, în timp ce Khalid scoase *șamșirul* din teacă, cu mișcările unei feline sălbatice.

— Este de prisos, îi spuse ea, dându-și ochii peste cap, deși se purtase la fel cu doar câteva nopți în urmă. Ca să nu mai spun, jignitor.

— Îți cer iertare pentru că nu mă simt nicăieri binevenit, murmură el. Și pentru că nu-mi asum riscuri inutile.

Clătinând din cap, Șeherezada îl luă de mână și își împleti degetele cu ale lui.

— Șeherezada-*jan*? spuse Musa, ivindu-se printre statuile ciudate ce străjuiau bazinul cu apă.

Khalid nu șovăi nici de această dată. Deși îl recunoscuse pe mag, o trase pe Șeherezada mai aproape și își ridică *șamșirul*.

Musa îi zâmbi, dezvăluindu-și dinţii strălucitori ca niște perle presărate pe un lemn de abanos.

— Nu credeam că aveai să vii.

— Soţia mea poate fi extrem de convingătoare, îi răspunse Khalid, după câteva clipe de tăcere, ţinându-și în continuare sabia ridicată în aer.

— Mă bucur să te revăd, spuse magul, îngustându-și ochii. A trecut atâta amar de vreme!

Khalid păstră tăcerea.

Musa se apropie câţiva pași. Părea să-l studieze pe Khalid. Încercând, poate, să distingă pe chipul tânărului din faţa lui trăsăturile băiatului de odinioară.

— Semeni...

— Cu tatăl meu, interveni Khalid, cu glas tăios. Mi-au spus-o mulţi alţii.

— Așa este. Dar descopăr câte ceva și din mama ta. Mai ales în priviri.

— N-ai de ce să mă măgulești. Minciuna nu-ţi face cinste.

— Nu te mint, răspunse Musa, dând ocol bazinului. Deși ochii tăi au aceeași culoare ca cei ai tatălui tău, sunt convins că vezi lumea prin prisma Leilei. Vezi totul. Tatăl tău vedea doar foarte puţin, adăugă, cu o grimasă pe chip.

— Tata vedea suficient, îi ripostă Khalid, privindu-l printre gene.

Tâlcul cuvintelor sale era evident.

Un tată care vedea suficient cât să distrugă universul unui băieţel.

— Nu, spuse Musa, oprindu-se în faţa lor, măturând cu mantia-i colorată piatra cafenie de pe caldarâm. Vedea numai ceea ce voia să vadă. Fără să dea șansa cuiva să-i arate și alte faţete ale lumii.

Și tâlcul cuvintelor sale erau evidente.

— N-am venit aici ca să iau lecţii de la dascălul mamei mele, ripostă Khalid. Și nici ca să-ţi ofer șansa de a-mi intra pe sub piele, Musa Zaragoza.

— Nici nu mă așteptam s-o fac peste noapte, răspunse magul, dând din cap. Dar...

— Nu te aștepta să-mi câștigi simpatia! spuse Khalid, cu răceală în glas. Căci n-ai s-o faci vreodată.

— Khalid-*jan*! șopti Șeherezada, trăgându-l de mână într-un gest tăcut de dezaprobare.

Deși nu părea nici pe departe mistuit de remușcări, Khalid o strânse și el, recunoscându-i mustrarea tacită.

— Îmi pare nespus de rău, micule *pahlang*, spuse Musa, cu un zâmbet trist pe buze. Pentru tot.

Șeherezada îl simţi pe Khalid crispându-se din cap până în picioare.

Micule *pahlang*! Micule tigru!

— Nu ţi-am acordat îngăduinţa de a-mi spune în felul acesta, murmură Khalid, cu chipul dăltuit parcă în piatră. Pentru tine sunt doar califul din Khorasan. Nimic mai mult.

În clipa aceea, Şeherezada îl revăzu pe Khalid cu ochii unei fete înspăimântate, ce trăia cu teama că nu va mai apuca zorile zilei de mâine. Cu ochii unei fete ce vedea un băiat plămădit din gheaţă și piatră, ce curma viaţa mireselor sale fără scuze sau temei.

Cu ochii unei fete a cărei singură armă de apărare erau poveștile scăldate în ură.

Imaginea pe care Khalid o întruchipa acum îi sfâșia sufletul. O carcasă goală din ce era cu adevărat.

O umbră din ce putea să fie.

— Mii de scuze, *sayyidi*, spuse Musa, făcând o plecăciune și atingându-și fruntea cu degetele.

Aruncându-i o privire ucigătoare lui Khalid, Șeherezada își smulse mâna din strânsoarea lui.

— Musa-*effendi*, vă rog să nu...

— Nu mă simt cu nimic jignit, draga mea steluţă, răspunse Musa. Cunosc prea bine motivul pentru care tânărul calif mă dispreţuieşte atât de tare. N-am făcut nimic când mi-a cerut ajutorul. Şi acest lucru îmi bântuie gândurile de foarte mulţi ani.

— Dar n-aţi fi putut să faceţi nimic, strigă Şeherezada. Dacă aţi fi încercat să-i săriţi în ajutor, aţi fi pierit, de bună seamă.

— Nu, răspunse Musa, cu o grimasă în colţul gurii. Când suntem puşi în faţa celor mai întunecate temeri, inerţia este apanajul celor nevolnici sau deznădăjduiţi. Întotdeauna putem să spunem sau să facem ceva. Deşi cuvintele singure...

— Sunt doar nişte mâzgăleli pe o foaie de hârtie, continuă Khalid, cu glasul tot mai rece. Puterea lor sălăşluieşte în sufletul celui care le rosteşte.

— Ţi-ai amintit, murmură Musa, încremenit pe loc, cu un zâmbet şovăitor pe chip. Acest lucru îmi conferă multă alinare. Deşi n-o merit, îţi mulţumesc.

— Şi eu... îţi mulţumesc, răspunse Khalid, îngândurat. Pentru tot ce-ai făcut pentru Şeherezada.

— *Sayyidi*, spuse Musa, făcând altă plecăciune, apoi, întorcându-se spre ea, continuă, cu o expresie caldă pe chip: Dascălul vostru vă aşteaptă cu nerăbdare în locul cunoscut, stăpână.

* * *

Creatura ce-i aştepta pe mal nu era Artan Temujin.

Era de cinci ori mai lungă decât un om. Şi de două ori mai solidă. Dar nu aceste trăsături o tulburau pe Şeherezada. Ce o înspăimânta cel mai tare era asemănarea sa cu un şarpe. Acoperit cu solzi multicolori şi strălucitori. Şi un capişon imens.

Şi... aripi?

Şeherezada scoase un ţipăt înăbuşit. Khalid îşi scoase iute sabia, cu un scrâşnet ameninţător.

— Unde aţi fost? întrebă Artan, ivindu-se deodată din spatele monstrului şerpuitor.

— Ce naiba e... ăsta? îngăimă Șeherezada, încercând cu greu să nu țipe.

Animalul se încolăci de jur împrejur, creând un curcubeu de culori, în timp ce aripile-i din piele îi străluceau în bătaia razelor de lună.

— Cine? Shesha? întrebă Artan, cu un zâmbet malițios pe buze. E inofensiv.

Șarpele își dezvălui colții, de parcă ar fi înțeles. Și voia, cu orice preț, să-i contrazică.

— Este doar un șarpe înaripat și nătâng, spuse Artan, fluturându-și, nepăsător, mâna prin aer. Care adoră să sperie oamenii. Și — la fel ca orice tiran demn de propriul renume — înfățișarea sa înspăimântătoare este doar de fațadă. Este foarte drăguț... în majoritatea timpului.

Pe parcursul acestui schimb de replici, Khalid nu-și schimbase poziția. Stătea încremenit pe loc, cu *șamșirul* lângă el și trupul ca o pavăză între Șeherezada și monstrul amenințător...

Cu ochii ațintiți asupra lui Artan.

Acum, se întoarse, cu sabia în mână, spre băiatul cu capul pleșuv și îi aruncă o privire nimicitoare.

— Bănuiesc că acesta este soțul tău *blestemat*, spuse Artan, râzând zgomotos.

Oare nesăbuitul ăsta n-a auzit nimic din tot ce i-am spus despre temperamentul lui Khalid?

Înainte ca Șeherezada să intervină, Artan sări în nisip peste coada șarpelui.

— N-ai deloc simțul umorului, după cum bine am înțeles din vorbele soției tale, continuă el, privindu-l pieziș. Dar n-am ce să fac în privința asta.

Altă jignire.

— Să-ți spun Khalid? insistă el. Căci practic nu ești suveranul *meu*. Dar nu mai contează. Eu sunt Artan Temujin și — după multă muncă de convingere — am acceptat să te salvez de propriu-ţi destin. Dar numai după ce soţia ta m-a rugat cu cerul și cu pământul. În genunchi, firește, continuă, rânjind. Îmi place când se ploconește.

Nu salva de replici sarcastice îi stârni însă reacţia. Ci priveliștea arsurilor de pe braţele lui Artan. Șeherezada tresări când îi văzu expresia de pe chip. Numai cineva care îl cunoștea foarte bine pe Khalid ar fi observat.

Spasmul aproape imperceptibil din jurul unui ochi. Ce apărea și dispărea într-o clipită.

Sub imperiul recunoașterii.

Și al înţelegerii.

O, Doamne!

Artan îi făcu apoi cu ochiul lui Khalid. Și îl bătu pe umăr. Un gest regretabil.

Jignirea supremă.

Șamșirul străluci în întuneric...

Cât pe-aici să-i taie beregata.

Păstrându-și tot timpul zâmbetul pe buze, Artan își ridică mâinile în aer, într-un gest, parcă, de capitulare. Apoi, palmele îi luară foc.

— Recunosc că am încercat să te provoc, spuse Artan, fără umbră de teamă. Așa mă distrez eu. Șeherezada mi-a spus că ai un temperament vulcanic. Lucrurile au luat însă o turnură neobișnuită mai repede decât am intenţionat. Ce-ar fi să...

— Tu i-ai făcut rănile alea?

Deși broboane de sudoare îi brăzdau gâtul, Khalid nu se clinti din faţa sferelor de foc.

Artan căscă ochii mari cât cepele. Spre deosebire de Khalid, el nu putea să-și ascundă reacţiile. Se înroși până în vârful urechilor, copleșit de vină.

— Ei bine...

— Încetați, amândoi! interveni Șeherezada, apucându-l pe Artan de gulerul tunicii și trăgându-l cât mai departe de Khalid. Ce faci? îl întrebă, cochetând pentru o clipă cu ideea de a-i arde lui Artan un pumn în nas. Ai înnebunit de-a binelea? Iar *tu* ai fost respingător toată seara, spuse apoi, întorcându-se spre Khalid. Mai întâi, cu Musa-*effendi* și acum cu Artan. Încearcă să ne *ajute*, Khalid!

În ciuda mustrărilor ei, *șamșirul* nu se clinti de sub beregata lui Artan. Iar sferele de foc continuau să se învârtească amenințătoare.

— Încetați duelul ăsta prostesc, nesăbuiți ce sunteți! insistă Șeherezada. Acesta este motivul pentru care lumea ar fi un loc mult mai bun dacă ar fi cârmuită de femei.

— Printr-un loc mult mai bun vrei să spui mai puțin interesant, răspunse Artan, rânjind din nou, deși își retrase armele. Nu îmi împărtășești părerea, suveran al suveranilor?

Khalid lăsă sabia în pământ, dar continuă să-l privească pe Artan cu ochi reci și sfredelitori.

— Hmm! murmură Artan, îngândurat. Dacă n-am fi avut schimbul de replici scurt, dar fermecător de la începutul întâlnirii noastre, aș tinde să cred, cu îngrijorare, că te-ai căsătorit cu un mut, micuța mea becață. Aș înțelege, ținând seama cât de mult vorbești tu, dar trebuie să mărturisesc că sunt puțin uimit.

— Nu e mut, răspunse Șeherezada. Dar nu poate să sufere neghiobii.

— De aceea, nu mai are nimic de spus în preajma ta, îi ripostă Artan, făcându-i cu ochiul, apoi, punându-i brațul pe umeri, o trase mai aproape.

— Vorbește numai dacă cei din jur merită această favoare, ticălos ce ești, replică Șeherezada, îmbrâncindu-l cu mâna.

— Cum de mai supraviețuiește, înconjurat de atâția neghiobi?

— Îi „aranjez” pe rând, răspunse, încet, Khalid, băgându-și sabia în teacă cu un șuierat amenințător.

Auzindu-i spusele, Artan își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

— Îmi place, micuță becață. Nu vorbește el prea mult, dar spune drept ceea ce spune. Poate să rămână.

— Să rămână? întrebă Șeherezada. Am crezut că mergem să ne întâlnim cu mătușa ta.

— Așa vom face, răspunse Artan, trăgând de un cercel. Doar că Shesha e un pic cam îndărătnic în momentul de față.

Se răsuci apoi în nisip și făcu câțiva pași spre o colină. Le aruncă apoi două mantii străjuite cu blană.

— Încercați să le găsiți cumva un loc pe covoraș! Căci veți avea nevoie de ele.

Șeherezada privi mantiile ce le zăceau la picioare.

— Artan... unde mergem? îl întrebă ea, cu îndoială în glas.

— Spre o fortăreață tainică, îi răspunse, ridicând din sprâncene. Săpată în munți.

FAȚETA ÎNTUNECATĂ A UNEI OGLINZI

ERA CEA MAI LUNGĂ CĂLĂTORIE PE CARE Șeherezada o făcea pe covorașul fermecat.

Călătoriile anterioare nu duraseră mai mult de o oră. Dăduse „pinteni" covorașului — e adevărat — străbătând cu iuţeală întinderea de stele, în timp ce priveliștile se contopeau unele cu altele — dar avusese mereu senzaţia că ştia unde merge.

De data aceasta, însă, nu avea nici cea mai vagă idee.

Covorașul se îndrepta spre est de mai bine de două ore. Apoi, când la orizont se ivi un lanţ de munţi — mai înalţi și mai impunători decât cei din Khorasan — covorașul începu să se înalţe.

Aerul devenea tot mai rece și mai tăios.

Fără să spună vreun cuvânt, Khalid o luă în braţe și se înfășurară cu una dintre mantiile îmblănite. Frigul nu-i pătrundea prin piele Șeherezadei — nu o deranja, de fapt, niciodată, datorită căldurii pe care i-o confereau abilităţile sale magice — dar nu voia să irosească șansa de a-i simţi din nou trupul lui Khalid lipit de al ei. Schiţă un zâmbet în timp ce i se cuibări la piept și își plimbă degetul prin palma lui, scrutând silueta munţilor din depărtare.

Șeherezada îi ceruse covorașului să pornească pe urmele șarpelui înaripat, dar nu se simţea deloc în largul ei privind cum monstrul șerpuitor plutea printre nori. Nu văzuse nicicând o vietate atât de stranie. Deși auzise povești despre existența unor asemenea făpturi, le considerase mereu doar simple născociri. Basme spuse din bătrâni.

Scăldate în lumina stelelor, mustățile lungi și argintii, ce străjuiau botul ascuțit al șarpelui, păreau niște panglici subțiri, bătute de vânt. Forma lor ciudată și ochii, ce îi licăreau amenințători și roșii ca niște pietre de rubin, îi confereau o expresie tulburătoare.

În curând, Shesha o luă la stânga, spre vârfurile înzăpezite ale unui munte din depărtare. Acesta era un munte cu totul neobișnuit. Spre vest, crestele i se întindeau plate, retezate parcă de tăișul unei săbii imense. Stâncile erau zugrăvite într-o nuanță cenușie, presărată cu tonalități albăstrui. Păreau negre sub pătura unui cer înnegurat de nori. Atât de negre încât păreau să absoarbă toată lumina înconjurătoare. Niciun petic de zăpadă nu le acoperea suprafața lină.

După ce ocoliră crestele ciudate ale muntelui, Șeherezada văzu că cele dinspre est se înălțau asimetric ca niște degete ridicate spre cer.

Shesha se îndreptă spre formațiunile stâncoase cele mai joase, apoi plonjă deodată, strângându-și pe lângă trup aripile-i de piele. Covorașul fermecat îl urmă și un vânt rece ca gheața îi șfichiui obrajii Șeherezadei, lăsând-o aproape fără suflare.

Între degetul mare și cel arătător al muntelui, se înălța o clădire în trepte, săpată direct în stâncă. Dacă n-ar fi știut despre existența ei, Șeherezada nici n-ar fi observat-o. Cele patru acoperișuri ale sale cu frontoane se ridicau în scări, unul deasupra celuilalt. Deasupra intrării, se afla o plăcuță de lemn, scrijelită într-o limbă necunoscută cu semne aurii.

Când coborâră în curtea din fața clădirii, o pală de vânt agită câțiva clopoței de alamă, agățați de bârnele casei. Aceștia scoaseră niște sunete stranii și triste. Ca acelea ce-ți răsună în minte mult după ce acordurile lor se pierd în vânt.

Se armonizau perfect cu pustietatea înghețată din jurul lor. Și cu vasul din piatră pentru foc din mijlocul curții. O pată de albastru și portocaliu în toată întinderea aceea de negru și alb.

— Fermecător, nu-i așa? spuse Artan, acoperindu-și capul pleșuv cu gluga îmblănită a mantiei.

— E... cu totul aparte, îi răspunse Șeherezada, strângându-și mai tare mantia pe trup.

— Ar trebui s-o vezi iarna.

Auzindu-i spusele, Khalid își stăvili cu greu un zâmbet.

Cei trei se îndreptară spre intrare, în timp ce Shesha porni, șerpuitor, spre foc. Se treziră în fața unor uşi scunde şi a unui prag înalt de piatră. Artan își scoase sandalele, iar Șeherezada și Khalid îl urmară îndeaproape.

Nu le veni nimeni în întâmpinare.

Lucru ce-i stârni Șeherezadei alte presimţiri sumbre.

Podelele erau acoperite cu o hârtie groasă și lăcuită, perfect întinsă. Suprafaţa lor era ciudat de caldă. Încălzită, parcă, de un foc nevăzut. În aer plutea un miros vag de mentă. Cel puţin, aşa credea Şeherezada. Mentă amestecată cu lămâie. Sau era, poate, lemn de agar?

Artan străbătea coridoarele înguste cu ușurința și iuţeala dobândite de-a lungul anilor petrecuţi acolo. Drumul le era luminat de felinare înfășurate în pergament cerat. Urcară câteva trepte și ajunseră într-un alt labirint de coridoare. Când pătrunseră pe un hol întunecat...

O creatură se ivi din întuneric, şuierând la Artan.

Era albă și semăna cu o șopârlă. Cam de mărimea unei feline mai mici. Cu gheare ascuţite și pielea presărată cu pete negre. Îşi etala ghimpii de pe spate şi îşi agita, amenințătoare, coada. În timp ce sâsâia, câteva picături de salivă îi căzură pe podea, arzându-i suprafaţa. Dâre de fum argintiu se înălţau din găurile făcute în pardoseală.

— Ferește-te din calea mea, pacoste ce ești! spuse Artan, ridicându-și, amenințător, mâna.

Deși nu văzu nimic, Șeherezadei i se păru că aude scânteia unui foc ce se preface în vâlvătaie. Șopârla continuă să șuiere spre Artan, arcuindu-și și mai tare spinii și privindu-l cu ochii ei galbeni și strălucitori.

Râsul domol al unei femei răsună la celălalt capăt al coridorului.

— S-a întors cumva fiul lui Tolu?

Glasul femeii nu era plăcut. Dar nu era nici neplăcut.

Șeherezada se apropie de Khalid. Iar el strânse cu degetele plăselele sabiei.

— Cheamă-ți santinela asta jalnică și îți voi răspunde la întrebare! spuse Artan, fornăind pe nas.

Un cuvânt aspru, rostit într-o limbă pe care Șeherezada nu o înțelegea, răsună în întuneric. Șopârla se retrase. Nu înainte de a mai sâsâi, amenințătoare, spre Artan și scuipând salivă lângă picioarele lui goale.

— Sunt în siguranță? Pot să-mi continui drumul, mătușă Isuke? întrebă Artan, vădit amuzat.

Râsul ei domol răsună încă o dată.

— Pe cât se poate, fiu al lui Tolu.

După ce schimbară priviri îngrijorate, Șeherezada și Khalid îl urmară pe Artan într-o cameră spațioasă, al cărei tavan era susținut de grinzi din lemn de tec. Podeaua era acoperită cu împletituri din papură. La o masă scundă, aflată în mijloc, stătea o femeie zveltă, pe care Șeherezada o asemui cu o pasăre. Nu cu o pasăre cântătoare și nici cu o pasăre aflată în zbor.

Ci mai degrabă cu o pasăre de pradă.

Stătea cu spatele întins ca un arc, iar ochii îi scânteiau ca două bucăți de cremene. Părul lung îi atârna în valuri pe umeri ca o mantie argintie și strălucitoare. O șuviță împletită cu un șirag de mărgele de sticlă îi cădea după o ureche. Tunica îi era tivită cu blană și legată cu un șiret de piele.

Nu zâmbi când îi văzu. Își răsuci doar capul, vădit curioasă. Îi privea cu ochi ageri și stăruitori.

— Ai venit însoţit de prieteni, spuse ea, scrutându-l mai întâi pe Khalid.

Când acesta rămase încremenit pe loc, cu chipul dăltuit în piatră, Isuke își îndreptă, iscoditoare, privirea spre Șeherezada.

— Îmi place să cred că sunt prieteni, răspunse Artan, zâmbind. Dar s-ar putea să nu fie.

— Fata îţi împărtăşeşte părerea, confirmă Isuke. Băiatul nu, adăugă apoi, adulmecând aerul, de parcă le putea citi gândurile cu ajutorul mirosului.

— Nu încă.

— Asta am ghicit și eu, răspunse Artan, râzând.

— Băiatul nu are însă prieteni, continuă Isuke, înălţându-şi capul în cealaltă direcţie. Nu îşi poate permite acest lux, adăugă apoi, clipind încet din ochi. Căci este învăluit în întuneric.

Khalid o strânse cu putere de mână pe Șeherezada. Ea înghiţi în sec și îi întâlni privirea lui Artan.

— Nu fi atât de impresionată, micuţă becaţă! o tachină el. Aș fi putut să-ţi spun aceste lucruri din prima clipă când l-am cunoscut pe regele tău. Nu-i place să zâmbească și nu râde niciodată. Nu e greu să intuiești, așadar, că nu are prieteni.

— De ce i-ai adus la mine? întrebă Isuke. Ca ofrandă?

Auzindu-i spusele, Șeherezada puse mâna pe pumnal, gata să se apere, în timp ce Khalid scoase, fără șovăire, *şamşirul* din teacă.

Artan oftă din rărunchi.

— Nu te obosi, băiete! îi spuse Isuke lui Khalid, cu glasul presărat deopotrivă cu blândeţe și fermitate. Dacă aș fi vrut să vă curm viaţa, aţi fi deja morţi. Aţi venit însoţiţi de nepotul meu. Și acest lucru este suficient ca să-mi stârnească interesul. Prin venele fetei curge un sânge mistic, pe când sufletul îți este învăluit într-un nor negru. O să vă ascult povestea înainte de a vă hotărî soarta.

Deoarece Khalid refuza să lase sabia în pământ, Artan se întoarse spre el și îl ţintui cu privirea.

— Îţi promit că nu i se va întâmpla nimic rău Șeherezadei cât timp vom rămâne aici, îi spuse, cu o expresie gravă pe chip. Îţi jur pe mormântul tatălui meu.

Isuke se încordă.

Promisiunea lui Artan o jignise. Sau o făcuse curioasă. Șeherezada nu putea s-o spună cu certitudine. Dar niciuna dintre variante nu-i oferea prea multă alinare.

Khalid nu părea să-i împărtășească însă părerea. Îl ţintui un timp pe Artan cu aceeași privire stăruitoare și — exact în clipa în care Șeherezada credea că lucrurile urmau un făgaș amenințător — Khalid se relaxă deodată. Mușchii maxilarului încetară să-i mai zvâcnească.

Și lăsă sabia în pământ.

— De ce i-ai adus aici, fiu al lui Tolu? întrebă Isuke, cu glasul și mai domol.

Periculos de domol. Licărul din ochii ca de cremene deveni tăios ca obsidianul.

— Și de ce faci promisiuni în folosul lor?

— Băiatul este blestemat, mătușă Isuke. Au nevoie de ajutorul tău ca să spulbere blestemul și să găsească o cale prin care să redea vigoarea tatălui ei, răspunse Artan, ezitând ușor. Voi considera că îmi faci o favoare personală dacă le vei asculta povestea.

— O favoare?

— Da.

— Sunt chiar atât de importanţi pentru tine? întrebă Isuke, privind-o din nou pe Șeherezada, cu vădit interes.

— Ți-am spus că sunt prietenii mei, răspunse Artan, șovăind apoi doar cât ai clipi din ochi. Și s-ar putea să știe câte ceva despre... fărădelegile părinţilor mei.

Deși își îmbrăcase gândul în cuvinte alese cu grijă, Șeherezada tresări, auzindu-i spusele. Khalid îl privea, la rândul său, cu o expresie înnegurată.

O umbră ciudată îi învălui chipul lui Isuke. Ce dispăru înainte ca Șeherezada s-o poată defini.

— Prea bine atunci. Ca o favoare pentru tine, le voi asculta povestea, încuviință ea, cu o privire tăioasă. Dar mă aștept să dai dovadă de aceeași bunăvoință atunci când va veni vremea.

Artan făcu o scurtă plecăciune în fața ei, fără să spună nimic. Șeherezada se așeză apoi pe împletiturile din papură, în faţa lui Isuke, în timp ce Artan se lăsă în genunchi, în stânga ei. Își ridică apoi privirea spre Khalid, iar el se aşeză, în cele din urmă, lângă ea, ţinându-și *șamșirul* la îndemână.

Vrăjitoarea ascultă cu atenţie în timp ce Șeherezada depănă povestea tristă a Avei și a lui Khalid. Povestea căsătoriei lor aranjate și a pierderii nimicitoare a pruncului lor. A deznădejdii Avei și a morţii sale. A tatălui ei, ce-l ademenise pe Khalid la el acasă, unde își luase apoi viaţa în schimbul unui blestem sumbru aruncat asupra lui Khalid.

Când Șeherezada își încheie povestea, vrăjitoarea se întoarse spre Khalid. El îi spuse apoi, în termeni lapidari, cum împlinise o vreme blestemul, dar refuza acum să se mai lase subjugat de capriciile unui lunatic răzbunător.

În tot acest timp, vrăjitoarea se mulţumi doar să dea din cap ca o pasăre. Când terminară, luă de pe masă, cu o lentoare deliberată, un mănunchi de hârtii.

— Blestemul întruchipează plata unei datorii — a unui târg încheiat, indiferent cât de nedrept ar părea, începu Isuke. În acest caz, un om și-a vărsat propriul sânge pentru ca blestemul să prindă viață. Dacă vrem să-l spulberăm, trebuie să aducem o ofrandă de aceeași valoare.

— Atunci... trebuie să mor, spuse Khalid, cu resemnare în glas. De parcă s-ar fi așteptat la asta.

Șeherezada se încordă ca un arc. O salvă de proteste îi stătea pe buze.

Isuke schiță o grimasă, ce voia să pară un zâmbet.

— Nu. Nu am spus asta. Dacă ar fi fost atât de simplu — viață pentru viață — blestemul s-ar fi spulberat cu mult timp în urmă. Blestemele sunt, însă, rareori atât de simple.

Puse apoi pe masă o oglindă ovală cât două mâini de mare. Și o încadră cu palmele.

Oglinda părea să se mărească după bunul ei plac. Captă imaginea Șeherezadei și a lui Khalid, apoi începu să se rotească ușor, prinsă parcă de tavan cu un fir invizibil.

— Vreau să spun, continuă Isuke, că magia își oglindește propria-i putere și intenţie. Ca toate oglinzile, și magiile au o latură întunecată. O latură ce poate fi făcută să vadă ce își dorește să vadă, spuse ea, amuzată de propriile-i cuvinte. În magie, ca și în viață, înșelăciunea se dovedește adesea cea mai bună cale de a-ţi înfrânge dușmanii.

Oglinda se învârtea. Încet. Și leneșă. Străluci în nuanţe argintii când îi întâlni chipul Șeherezadei, înainte de a-i capta imaginea lui Khalid. Apoi, sub puterea laturii sale întunecate, aruncă alte jocuri de lumini și umbre.

Șeherezada clipi din ochi. Îndreptându-și privirea spre Khalid, îi văzu chipul încruntat și îngândurat. De parcă oglinda ar fi devenit o enigmă pe care încerca s-o descâlcească.

— Așadar, continuă Isuke, cu glasul șoptit ca o adiere de vânt, dacă vreţi să puneţi capăt acestui blestem, trebuie să pătrundeţi dincolo de suprafaţă.

Nu... nu înțeleg.

Oglinda rotitoare îi atrase din nou atenția Șeherezadei. Scânteia la fiecare întoarcere. Creând lumini și umbre. Redând imaginea ei, apoi pe cea a lui Khalid. Iar. Și iar.

Șeherezada începu să amețească. Miresmele de lămâie și mentă îi invadară nările și pieptul. Pleoapele îi cădeau de parcă ar fi fost de piatră. O mantie grea părea s-o învăluie deodată și abia își mai ținea ochii deschiși, părând gata să adoarmă. Avea senzația că plutește în lumea viselor, fiind conștientă de tot ce se petrece în jurul ei, fără să controleze însă nimic din tot ce se întâmpla.

În clipa aceea, când părea înlănțuită între două lumi, o prezență nedorită îi pătrunse în gânduri.

O siluetă cu glugă se plimba prin dormitorul ei și îi scotocea printre lucruri ca un hoț în puterea nopții. Când nu reuși să găsească ce căuta, se întoarse spre ea.

Șeherezada icni, cuprinsă de teamă.

Silueta nu avea chip. Trăsăturile feței erau ascunse în spatele unei măști ovale, de culoarea fildeșului, ca nuanțele cojilor de ouă lustruite. Intrusul fără chip se îndreptă spre ea, apoi o conduse printr-un coridor încețoșat, privind ușile deschise ce străjuiau holul de-o parte și de alta.

Camerele erau pline de amintirile Șeherezadei. De momentele când se certa cu Shiva sau cu Irsa. Când îl tachina pe Rahim. Când asculta poveștile depănate de mama ei. Când dispărea ca să fure o clipă de tandrețe în brațele lui Tariq. Când citea cărți alături de tatăl său. Sau plângea singură în odaia ei.

Intrusul șovăi în pragul unei camere ce adăpostea momentele petrecute alături de Khalid. Amintirile nopților când îi depăna povești la lumina felinarului. Când îi împărtășea gândurile romantice, în timp ce rupea pâinea în bucățele. Când îl săruta — pe aleile întunecate și printre voalurile străvezii și diafane ca pânza de păianjen. Intrusul zăbovi o clipă când îi văzu sărutându-se pentru prima oară în suk.

De parcă ar fi înțeles deodată ce înțeleseseră și ei atunci.

Intrusul părea să manifeste un interes aparte pentru amintirile legate de tatăl ei. Privea, cu chipul său fără ochi, cum Jahandar îi oferea bobocul de trandafir cules din grădina lui în ziua în care Șeherezada ajunsese la palatul din Rey. Urmărea — cu ardoare — cum Jahandar suflă viață trandafirului ca apoi să-l ucidă printr-un gest nevinovat al mâinii.

Intrusul porni apoi pe coridoarele încețoșate în căutarea lui Jahandar al-Khayzuran. Descoperi, în curând, amintirile zilelor trecute, când Șeherezada îl rugase pe tatăl ei să-i spună ce se întâmplase în noaptea furtunii din Rey.

Cum își rănise mâinile. Cum își arsese părul. Cum își găsise sfârșitul calul Irsei.

Cum izbucnise furtuna.

Jahandar îi arătase, cu ochi arzători, cartea pe care o ținea strâns la piept de atâta amar de vreme. Scosese de la gât o cheie neagră...

Și deschisese volumul...

Răspândind în jur o lumină argintie.

Prin vălătucii albi de ceață, intrusul o apucă pe Șeherezada de mână cu degetele-i reci ca gheața.

Strângând-o cu putere.

Șeherezada își înăbuși un țipăt.

— Mătușă Isuke! strigă Artan, cu glas tunător. Gata, ajunge!

Zgomotul de sticlă spartă spulberă călătoria Șeherezadei între cele două lumi, readucându-o cu picioarele pe pământ.

Deschise brusc ochii. Și se trezi învăluită într-un fum alb.

Observă imediat urmele unor degete pe încheietura ei. Urme roșii și aievea. Șeherezada clipi din ochi. Când își ridică privirea, simți o strângere de inimă.

Khalid și Artan erau amândoi în picioare.

Sabia lui Khalid stătea înfiptă într-unul dintre pereţii camerei, într-un unghi ciudat, în timp ce plăselele-i încrustate cu nestemate îi fremătau încă sub puterea impactului.

Oglinda amenințătoare a lui Isuke zăcea acum spartă în bucăţi. Khalid o făcuse ţăndări — Șeherezada o știa prea bine. Reușise cumva să spulbere controlul pe care vrăjitoarea îl avea asupra lui și distrusese oglinda în încercarea de a pune stavilă dominaţiei sale covârșitoare. Ca urmare, vrăjitoarea implântase sabia în perete, cât mai departe de Khalid, în așa fel încât să nu ajungă prea ușor la ea.

Artan stătea acum între Khalid și mătușa sa.

N-a mișcat un deget cât timp mătușa lui mi s-a strecut printre gânduri. Cui îi este loial cu adevărat Artan Temujin?

Își imaginase iniţial că Artan se așezase între Khalid și mătușa lui ca o pavăză împotriva atacurilor lui Khalid.

Realiză însă că era posibil să se fi înșelat. Artan părea mai degrabă tentat să li se alăture lor, nu mătușii sale. Stătea cu spatele la Khalid și numai un neghiob și-ar trata dușmanul cu spatele. Iar Artan nu era un neghiob. Pe chipul lui, hotărârea se împletea acum cu remușcarea. De parcă își recunoștea greșelile.

Așadar, Artan nu se așezase în faţa lui Khalid ca să-l oprească; ci ca *să-l salveze.*

Preferase să se alieze cu un băiat pe care abia îl cunoscuse în defavoarea familiei sale.

Dar de ce?

Șeherezada o scrută cu privirea pe vrăjitoarea din faţa ei.

Este evident că Isuke a vrut să-mi răpească gândurile. Dar care i-a fost scopul?

Vrăjitoarea rămase cu spatele întins ca un arc, ţinându-și mâinile pe masă. Fără să pară că regretă.

— Ai promis, spuse Artan, cu glas acuzator. Ai promis că te vei mulţumi doar să cauţi cartea. Ai pro...

— N-am promis nimic, îi ripostă Isuke, cu glas domol, dar mușcător. Tu ai promis. Oricum, fata e teafără și nevătămată.

— Minţi, șopti Khalid, cu glas înverșunat. A ţipat de durere.

— N-am păţit nimic. M-am speriat doar, interveni Șeherezada. Aș vrea să știu însă...

— Nu mă interesează ce vrei să știi, o întrerupse Isuke. Dar cartea pe care o are tatăl tău... nu poate rămâne în mâinile sale.

— Nu înţeleg, îngăimă Șeherezada, cu o expresie nedumerită pe chip. Acesta este motivul pentru care tata...

— Rănile tatălui tău se vor vindeca cu timpul. Dar a descătușat puteri mult prea distrugătoare asupra lumii tale, răspunse vrăjitoarea, schimbându-și culoarea ochilor, de la nuanţele cremenei la cele ale obsidianului. Dacă vei distruge cartea, voi pune capăt blestemului celui pe care îl iubești atât de mult. Voi achita datoria rămasă neplătită.

Deși Șeherezada își dorea cu ardoare să dea glas tuturor întrebărilor ce-i bântuiau gândurile, o alese pe cea mai imperioasă:

— De ce trebuie să distrug cartea?

Trebuia să-i cunoască motivele, căci nu avea încredere în argumentele ei. Și nici nu avea de gând să dea crezare spuselor cuiva, care știa totul despre ea, fără să-i ofere nimic în schimb.

Isuke șovăi, adâncită în gânduri.

— Cartea aceea pogoară numai năpaste asupra celui ce-o posedă. Ar trebui să te simţi mândră că îi aduci sfârșitul.

— Iartă-mă, dar acesta nu e un răspuns! ripostă Șeherezada, pe același ton tăios. Ce legătură are cartea asta cu tine?

— Motivele mele n-ar trebui să te intereseze, atâta timp cât îţi atingi scopul, dar îţi voi spune doar atât: cartea are legătură cu părinţii lui Artan. Când o vei distruge, îl vei elibera de datoriile lor.

— De ce natură sunt... aceste datorii? întrebă Khalid, privindu-l pe Artan.

— Cartea a adus suferinţe şi distrugeri fără seamăn. Moartea în cele mai cumplite forme, răspunse Isuke, cu ochi scăpărători. Când i-a fost dăruită unui rege nesăbuit cu mulţi ani în urmă, am crezut că s-a pierdut și ne-am bucurat. Acum vreau să piară, odată pentru totdeauna.

Șeherezada o scrută cu privirea pe femeia din faţa ei, copleșită de îndoieli.

— Dacă știi unde este cartea acum, de ce n-o distrugi cu mâna ta?

— Pătrunzându-ţi în gânduri, mi-am dat seama că nu ești atât de neghioabă cum mi-am imaginat la început, răspunse Isuke, schiţând un zâmbet.

— Nu, spuse Artan, râzând, deși nu părea nici pe departe amuzat. Nu e deloc neghioabă.

— Nu pot să distrug cartea, mărturisi Isuke. Cum niciun alt membru din familie nu poate s-o facă. Este o carte zămislită dintr-o magie care ne curge prin vene. Doar sângele *vărsat de bună voie* poate s-o distrugă. Nu poate fi, însă, sângele nostru.

— Trebuie să fie al meu, spuse Șeherezada, încuviinţând din cap, cu o expresie sumbră. Și trebuie să-l vărs de bună voie.

— Nu, interveni Khalid, cu chipul rigid. Nu voi...

Șeherezada se întoarse spre el, pregătită să i se împotrivească cu propriile-i arme.

— Dacă există o cale prin care putem să spulberăm blestemul, atunci sunt dispusă să fac orice. Și nu mă vei opri.

— Șazi...

— Nu e decizia ta, Khalid. E numai și numai a mea.

— Ești liberă să faci ce vrei, îi ripostă, încleştându-şi pumnii. Ca şi mine. Dar nu trebuie să faci totul de una singură...

— De fapt, decizia îţi aparţine, băiete, interveni Isuke, cu aceeași grimasă contorsionată pe chip. Căci, în cele din urmă, tu trebuie să distrugi cartea, de vreme ce blestemul a fost aruncat asupra ta. Șeherezada trebuie s-o fure de la tatăl ei, împreună cu cheia care o deschide. Apoi, trebuie să ţi le dea ţie ca să distrugi cartea și să pui capăt blestemului.

— Și... ce-ar trebui să facă? întrebă Șeherezada, mușcându-și buza de jos.

— Blestemul a fost plătit cu sânge, răspunse Isuke. Sângele va fi și de această dată modalitatea de plată. Și acum, și în momentul distrugerii cărţii. Dar nu trebuie să vă faceţi griji; este importantă semnificaţia sângelui, nu cantitatea vărsată. Și, mai întâi, va trebui să găsesc o cale prin care să fac asta..., continuă ea, privind pumnalul de la brâul Șeherezadei. Dă-mi arma! îi porunci apoi.

Șeherezada se supuse fără tragere de inimă. Isuke scoase pumnalul din teacă și începu să murmure în barbă. Lama căpătă o strălucire de un alb incandescent. În timp ce vrăjitoarea continua să murmure într-o limbă ce-i părea cunoscută, simboluri micuţe se iviră de jur împrejurul pumnalului.

Apoi, odată ce simbolurile se materializau unul câte unul, scăldate într-o strălucire stranie, Isuke își îndreptă privirea spre Khalid.

— Dă-mi mâna!

Șeherezada privea cu dinţii încleștaţi cum Khalid se supuse fără să crâcnească. Niciun mușchi nu-i tresări în clipa în care Isuke îi făcu o crestătură în palmă, deasupra celei existente. Când stropii stacojii de sânge atinseră lama pumnalului, tăișul se prefăcu dintr-un albastru incandescent într-un roșu purpuriu. Zvâcnea ca o inimă fremătătoare, învăluit în lumina stranie a simbolurilor.

Totul în jurul lor se întunecă deodată.

Cu chipul lipsit de orice expresie, Isuke şterse lama de sânge și băgă pumnalul în teaca încrustată cu nestemate. I-l întinse apoi Șeherezadei, fără să-și desprindă însă mâna de pe el.

Când Șeherezada atinse cu degetele teaca de metal, o simţi rece ca moartea.

— Folosește cheia ca să deschizi cartea, dar numai atunci când vei fi pregătit s-o distrugi! îi spuse vrăjitoarea lui Khalid, cu glas tainic. Repetă ritualul pe care l-ai văzut: fă-ţi o crestătură cu pumnalul și presară-i pe lamă câteva picături de sânge! Străpunge paginile cărţii cu tăișul cuţitului și arunc-o în flăcări! continuă Isuke, oprindu-se apoi, adâncită în gânduri. Cartea ţi se va împotrivi, își reluă ea firul gândurilor. Va ţipa. Fă tot ce-ţi stă în putinţă ca să-i dai foc! Căci focul va spulbera blestemul odată ce vântul va purta cenușa cărţii în cele patru zări. Îţi jur, pe numele meu și pe numele străbunilor mei, că asta se va întâmpla.

Isuke îi strânse apoi, cu degetele-i ca niște gheare, încheietura Șeherezadei, în locul unde încă se mai vedeau urmele strânsorii de mai devreme. Numai atunci chipul îi trădă o urmă de emoţie. Un rânjet îi apăru în colţul gurii. Și două linii verticale i se iviră de-a lungul punţii nazale.

— Fă tot ce-ţi stă în putinţă, fetiţo! Distruge cartea și eliberează-ne de o povară cumplită! De vei da, însă, greș, povara nu va mai fi doar a familiei mele..., spuse vrăjitoarea, cu ochii zugrăviţi în nuanţele obsidianului. Ci și a ta.

TRUCURI ȘI TERTIPURI

ȘEHEREZADA SE SIMȚEA PIERDUTĂ.

Încerca de trei zile.

De trei zile, se prefăcea interesată de cartea tatălui său. Îi stătea alături, în cortul micuț, și îl asculta în timp ce îi explica originile magiei ascunse în paginile ei. Îi zâmbea cu amărăciune pe când el îi descria munca istovitoare pe care o depusese ca s-o traducă. Și ca să memoreze rândurile așternute pe hârtie.

Totul sub pretextul dorinței de a o salva.

De a o salva?

O poveste verosimilă.

Cu atât mai mult acum când Șeherezada știa de ce tatăl ei prețuia cartea atât de mult. De ce o proteja, chiar și prin negura delirului său. Acum când realiza că răul pe care îl putea provoca pălea în comparaţie cu puterile ei tainice.

Cu puterea de a doborî un regat.

De a-i subjuga pe alţii fără teamă.

Șeherezada n-ar fi crezut vreodată că tatăl ei ar putea fi atât de fascinat de gândul puterii. Dovada îi stăruia, însă, netăgăduită, înaintea ochilor. Chipul tatălui ei se lumina deodată ori de câte ori îi vorbea cu fervoare despre ea, mângându-şi cu palmele-i rănite capul pleşuv şi ars, de parcă ar fi căutat ceva care să-i amintească cele petrecute.

Care să-i amintească urmările faptelor sale.

Deși Jahandar susținea că nu intenționase să pogoare o asemenea năpastă asupra orașului Rey — nu-și dorise decât s-o salveze — Șeherezada se simțea cuprinsă de îndoială.

Căci tatăl ei îi evita privirea când îi spunea aceste lucruri.

Ca urmare, își stăvili cu greu groaza când îl auzi dezvăluindu-i faptul că Reza bin-Latief îi ceruse ajutorul pentru anumite planuri viitoare.

Planuri viitoare? Ce fel de planuri?

Gândul îi stârni fiori reci pe șira spinării.

Trupele lui Tariq reușiseră deja să cucerească două fortărețe situate de-a lungul frontierei dintre Khorasan și Parția. Șeherezada îl înștiințase aseară pe Khalid și, deși își chemase în Rey, cu câteva săptămâni în urmă, supușii de sorginte nobilă, asediul orașului împiedica organizarea unei armate care să recucerească frontiera. Trupele rămase loiale în Rey erau dezorganizate și haotice. Khalid avea nevoie de timp ca să lanseze o contraofensivă.

Timp pe care nu îl aveau.

Șeherezada continua, așadar, să-l îmbrobodească pe tatăl ei, încercând să-l convingă să-i dea cartea.

Ca să pună capăt blestemului înainte de izbucnirea războiului.

Din păcate, însă, Jahandar n-o scăpa nici măcar o clipă din ochi. Dormea ținând cartea lipită de piept și cheia prinsă la gât cu un lănțișor.

Cum avea să reușească să i-o dea lui Khalid dacă tatăl ei nu se despărțea de ea nici în ruptul capului?

Ar trebui să-i mărturisesc adevărul lui baba. Și să-l rog să-mi dea cartea.

Șeherezada se gândise deseori la asta. Mai ales, în prima zi. Își dorea cu ardoare să creadă că tatăl ei era dispus să facă tot ce îi stătea în putință ca să-i dăruiască fiicei sale dragostea și fericirea de care el nu avusese parte.

Dar când îl privea în ochi în timp ce îi vorbea cu venerație în glas — descriindu-i menirea pe care cartea i-o conferea — știa că nu avea să accepte prea ușor. Chiar dacă prețul avea să fie fericirea Șeherezadei.

Acest lucru o durea mai mult decât voia să recunoască.

Deoarece tatăl ei fusese mereu un om bun. Un om cumsecade. Un om înțelept.

Un om care avea de ce să fie mândru. Un om căruia destinul îi dăruise două fiice ce-l iubeau nespus. Și o viață ce merita încă trăită. Șeherezada știa, însă, că mintea tatălui său căzuse pradă propriilor minciuni. Ajungând să le creadă.

Așadar, în această după-amiază, Șeherezada se apucă să pregătească pâinea pentru masa de seară într-o negură de temeri și neliniști.

— Șazi? o strigă Irsa de alături.

— Hmm...

— Ce faci? o întrebă sora ei, oftând resemnată.

— Pregătesc aluatul pentru *barbari*.

— Văd. Doar că... folosești făina pentru *sangak*[1].

Când Șeherezada privi aluatul lipicios și își înțelese greșeala, se abținu cu greu să nu dea cu el de pereții peticiți ai cortului. Știa, însă, că gestul ei nu i-ar fi domolit freamătul lăuntric și n-ar fi făcut decât mizerie. Îl azvârli, în schimb, pe jos, dintr-o singură lovitură. Măcar așa îl putea strânge într-o clipită. Era un lucru copilăresc, dar în clipa în care aluatul atinse pământul, scoase un sunet extrem de satisfăcător.

— Cred ne-ar prinde bine un moment de tihnă, spuse Irsa, luând două cești și câteva rămurele de mentă, pe care i le dădu Șeherezadei.

---

[1] Lipie din grâu integral.

Se îndreptă apoi spre o masă plină de legume și luă de sub o împletitură de nuiele, presărată cu plante puse la uscat, un platou mic cu prăjiturele rotunde, făcute din migdale măcinate și caise confiate, acoperite cu un strat de zahăr.

Cele două fete se așezară pe jos lângă aluatul dizgrațios. Șeherezada zdrobi rămurelele de mentă în cești și turnă ceaiul. Luă apoi o prăjiturică de migdale.

— Ce te frământă? o întrebă Irsa, rupând o prăjitură în două.

— Nimic, răspunse, ursuză, Șeherezada.

— Bine. Nu te frământă nimic, spuse Irsa, lingând zahărul de pe degete. Într-o bună zi, voi înceta să te mai întreb și va fi doar vina ta.

— Ai devenit sarcastică. Poate ar trebui să nu mai petreci atâta timp alături de Rahim al-Din Walad, îi ripostă Șeherezada, zâmbind.

— Iar tu ai devenit o mincinoasă, răspunse Irsa, aruncându-i o privire sfredelitoare. Ai făcut numeroase făgăduieli. Pe care trebuie să le împlinești.

Șeherezada trase adânc aer în piept. Spusele Irsei erau adevărate. Refuza de multă vreme să-i încredințeze tainele sale. O făcuse însă mânată de cele mai bune intenții. I se părea astfel o greșeală s-o implice acum pe Irsa când Șeherezada se afla într-un impas de unde nu știa cum să iasă.

În trecut, însă, mândria îi adusese aproape pieirea. Căci din cauza refuzului ei de a vedea adevărul printre ițele poveștilor, fusese gata să piardă dragostea lui Khalid. Dacă îi va mărturisi acum totul surorii ei, poate că Irsa îi va oferi ajutorul de care avea atâta nevoie. Poate că două minți vor reuși să răzbată acolo unde una singură a dat greș, cum le spunea mama lor.

Sau poate că Șeherezada avea să regrete ziua în care, împinsă de egoism și de propriul câștig, pusese în pericol viața surorii ei.

Sorbi încet din ceai și încercă să-și spulbere îndoielile printre miresme de mentă și zahăr.

Nu pot să mai continui în felul ăsta. Ceva trebuie să se schimbe.

Poate că eu trebuie să mă schimb.

— Trebuie să iau cartea și cheia lui *baba*..., mărturisi ea, ţintuind-o cu privirea pe sora ei.

Irsa se încruntă și o privi cu ochi întrebători.

— Fără să știe că i le-am luat. Cel puţin, nu imediat, conchise ea. Ai putea să găsești o cale?

— În pergamentul plantelor vindecătoare, pe care mi l-a adus Rahim, am găsit reţeta unei poţiuni de dormit, răspunse Irsa, ronţăind, îngândurată, prăjitura de migdale. Crezi că ar merge?

Șeherezada își ţugui buzele, adâncită în gânduri.

E periculos. Dar n-am reușit să găsesc o soluţie mai bună în tot timpul ăsta.

— S-ar putea.

— Dar trebuie să-ţi atrag atenţia, continuă Irsa, că *baba* nu va adormi imediat. Și nu știu cât de eficientă e poţiunea, căci mai întâi va trebui s-o încerc, adăugă apoi, luând o înghiţitură de ceai. De ce vrei cartea asta, Șazi? Și de ce nu i-o ceri pur și simplu?

Șeherezada își ascunse chipul în spatele unei liniști aparente. Ar fi fost o imprudenţă din partea ei să-i destăinuie Irsei tot ce știa. O imprudenţă s-o tulbure și mai mult, mărturisindu-i detaliile dureroase ale faptelor comise de părintele lor.

— Nu contează de ce o vreau...

— Nu! o întrerupse Irsa, strângând din buze. Dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi dezvălui motivele. Să-mi spui adevărul.

— Adevărul nu e...

— Frumos? Simplu? Cum pare la prima vedere? izbucni Irsa, cu glas tăios, chiar sardonic. Câţi ani crezi că am, Șazi? Cât un prunc în scutece? Sau cât o femeie care poate să pregătească o poţiune de dormit? Hotărăște-te, căci nu pot întruchipa ambele imagini!

Șeherezada clipi din ochi, surprinsă de adevărul spuselor surorii ei. Irsa avea dreptate. Nu putea să aleagă doar imaginea care îi plăcea. Și nici nu mai putea s-o ocrotească. Indiferent cât și-ar fi dorit s-o facă.

Dacă Irsa era îndeajuns de matură ca s-o ajute — și să-și petreacă timpul cu Rahim al-Din Walad — atunci era îndeajuns de matură ca să afle de ce Șeherezada avea nevoie de cartea tatălui lor.

— Ai dreptate. Oricât mi-aș dori s-o neg, nu mai ești o copilă. E timpul să-ţi spun adevărul, murmură Șeherezada, trăgând adânc aer în piept.

Și începu să-și depene povestea.

Iar de această dată, nu mai lăsă nimic deoparte. Cu o voce lină și șoptită ca o adiere de vânt, Șeherezada îi împărtăşi surorii sale istoria blestemului. A faptelor pe care băiatul ce îi cucerise inima fusese nevoit să le săvârșească pentru a-și proteja poporul. Și a lucrurilor pe care trebuiau acum să le facă pentru a pune capăt unei domnii a terorii instituite de un părinte înnebunit de durere.

Irsa o asculta cu ochii mari cât cepele.

Când Șeherezada îi descrise misiunea descurajatoare pe care trebuiau s-o ducă la bun sfârșit, Irsa se aplecă spre ea și o privi, îngândurată, printre gene.

— Așadar, trebuie să-i iau cartea lui *baba* în timp ce doarme și să i-o dau lui Khalid ca s-o distrugă și să pună capăt blestemului, dar și acestui război de prisos, conchise Șeherezada, cu umerii gârboviţi sub povara tainelor împărtășite.

Irsa păstră un timp tăcerea.

— Îţi asumi un risc imens. Mai ales acum când atâţia ochi ostili stau aţintiţi asupra ta, spuse ea, în cele din urmă. Iar lucrurile ar putea să meargă mult mai ușor dacă te-ar ajuta cineva. Ce-ar fi să-i iau eu cartea lui *baba* cât timp te duci tu în Rey ca să-l aduci pe Khalid?

— Nu, se împotrivi Șeherezada, clătinând din cap. E mult prea primejdios.

— Nu, nu e, insistă Irsa. Și apoi e mult mai firesc s-o fac eu. *Baba* nu-și va imagina nicio clipă că aș manifesta vreun interes pentru carte. O să-i strecor poţiunea de dormit în ceaiul pe care i-l voi da diseară. Voi aștepta, mai întâi, să adoarmă și apoi ne vom întâlni în deșert.

— N-aș putea îndura gândul că ţi s-ar putea întâmpla ceva.

— Ce-ar putea să mi se întâmple? întrebă Irsa, încruntându-se. Doar nu înfrunt o armată de soldaţi. Transport numai o carte, stărui ea, rezumând lucrurile scurt și la obiect. Ce zici să ne întâlnim la fântâna aflată în partea de est a taberei? Este la mică depărtare de aici. Voi împrumuta calul Aishei şi îţi voi aduce acolo cartea şi cheia, scutindu-te astfel de efort și timp pierdut. Poţi pleca spre Rey imediat ce îi voi fi dat ceaiul lui *baba*, continuă ea, cu glas tot mai înflăcărat, presărându-și cuvintele cu tot mai multă certitudine.

Şeherezada îşi mușcă obrazul, încă refractară, dar încântată de idee.

Propunerea ei e cât se poate de logică. Și ar fi frumos să lucrăm din nou împreună.

— Nu-ţi face griji, Șazi! o sfătui Irsa, cu un zâmbet cald pe buze. O să aştept ca *baba* să adoarmă și apoi o să-ţi aduc cartea. Nu mă paște niciun pericol.

În ciuda îndoielilor sale, Șeherezada îi zâmbi și ea.

Poate că sora ei avea dreptate.

Preluau frâiele destinului lor. Refuzau să-și lase viitorul în mâinile sorţii. Poate că vâltoarea în care Șeherezada se zbătea în ultimul timp era consecinţa încercărilor ei de a înota împotriva unui curent năvalnic. Poate că ar trebui să se lase purtată de valuri, fără să se mai împotrivească.

— Prea bine, încuviinţă Șeherezada. Să trecem la treabă!

— Împreună, spuse Irsa, cu un zâmbet și mai larg pe buze.

— Împreună, consimţi sora ei.

Tariq n-ar fi putut să spună ce îl determinase să pornească, în seara aceea, pe urmele Irsei al-Khayzuran.

Din tot ce ar fi trebuit să facă, acesta era ultimul lucru la care ar fi trebuit să se gândească. Ar fi trebuit să plănuiască următorul atac. Sau să conceapă măcar o strategie, împreună cu unchiul său, în ciuda îndoielilor pe care le nutrea referitoare la obiectivele lui Reza bin-Latief.

Străbătea, în schimb, deșertul, alături de Rahim...

Încercând să păstreze tăcerea.

Aveau noroc că Irsa nu știa să se furișeze. Și nici nu stătea cu ochii în patru. Căci orice soldat care se respectă le-ar fi observat prezenţa în depărtare.

Și ar fi pus capăt acestei urmăriri ridicole cu mult timp în urmă.

Dar Tariq își făcea griji pentru Șeherezada de câtva timp. Încerca de câteva zile să afle ce pune la cale. O văzuse ceva mai devreme strecurându-se în deșert cu o bocceluţă în spate. Dar până să se desprindă din rândul soldaţilor ca să pornească după ea, Șeherezada dispăruse fără urmă.

Acum, în lipsa unei alte soluţii mai bine, era nevoit s-o urmărească pe Irsa. Căci, dacă știa cineva ce se ascundea în spatele dispariţiilor misterioase ale Șeherezadei, aceea era sora ei mai mică.

Tariq era dispus să recurgă la subterfugii dacă putea, astfel, să afle motivul comportamentului ei din ultimul timp. Era mai mult decât dornic să cutreiere deșertul sub clar de lună în căutarea unei siluete cu glugă.

Iar Rahim?

Devenea tot mai evident faptul că Rahim ar fi urmat-o oriunde pe Irsa al-Khayzuran.

Irsa purta cu ea doar un pacheţel înfășurat într-o pânză de in închisă la culoare, pe care îl ţinea strâns la piept. Nu era îmbrăcată pentru o călătorie îndelungată. *Shahmina* subţire pe care o purta pe umeri nu o proteja de vântul deșertic.

Acest lucru i se părea ciudat lui Tariq, deoarece Irsa al-Khayzuran era extrem de sensibilă. Și n-ar fi constituit vreodată un motiv de îngrijorare. Nicicând n-o făcuse. Și nici n-ar fi putut s-o facă.

Era previzibilă. Plăcută. Și agreabilă.

Exact antipodul Șeherezadei.

Tariq își ţinea, însă, la îndemână arcul recurbat, pentru orice eventualitate.

Pentru orice i s-ar putea ivi în cale.

După o jumătate de oră de mers călare, se apropiară de fântâna din așezarea părăsită unde Tariq îl întâlnise, în urmă cu câteva luni, pe Omar al-Sadiq. Își aminti în treacăt cum bătrânul șeic scăpase cu greu din ghearele Zorayei. Se bucura că nu o luaseră cu ei, căci le-ar fi trădat, fără îndoială, prezenţa până acum.

Rahim și Tariq coborâră de pe cai și se ascunseră în spatele unei clădiri năruite din piatră. Rămaseră în întuneric în timp ce Irsa își legă armăsarul de un pilon din apropierea fântânii.

Tariq era curios, trebuia s-o recunoască.

Cu cine se întâlnea oare micul greieraș?

Nu vedea nici urmă de Șeherezada prin apropiere.

Rahim trase aer pe nas. Chiar și de la câţiva pași depărtare, Tariq simţea neliniștea prietenului său de parcă era a lui.

— De ce ești atât de îngrijorat? murmură Tariq.

Rahim privea silueta zveltă a Irsei al-Khayzuran în depărtare.

— Nu e în pericol, continuă el, cu un rânjet pe buze. Se întâlnește, fără doar și poate, cu cineva cunoscut. Ţi-e teamă că ar putea fi un alt băiat?

— De ce m-ar interesa dacă s-ar întâlni cu un alt băiat? ripostă Rahim. Vreau doar să mă asigur că nu e în pericol.

— Firește că nu ți-ar păsa nici cât negru sub unghie dacă s-ar întâlni cu un alt băiat, spuse Tariq, dându-și ochii peste cap. De aceea o urmărești în toiul nopţii ca un soţ încornorat.

Rahim scoase un sunet exasperat.

— Știm amândoi prea bine de ce ne aflăm aici și nu are nicio legătură cu...

Tariq îl reduse la tăcere, punându-i mâna pe umăr.

Două siluete se apropiau de Irsa. Una era ușor de recunoscut. O cunoștea mult prea bine. Căci petrecuse mult timp întipărindu-i formele în minte. Trupul mic și fragil. Şi părul răvăşit de vânt.

Cealaltă siluetă era înaltă. Și purta glugă. Era bărbat.

Nu era atât de ușor de recunoscut.

Tariq știa însă cine era — înainte ca silueta să-și dea pe spate gluga *ridei'*, înainte de a-și pune mâna pe spatele Șeherezadei.

Ura puse stăpânire pe sufletul lui Tariq. Întunecându-i mintea. Și provocându-i un nod în stomac. În urechi îi răsunau propriile-i cuvinte.

„Data viitoare când voi da ochii cu Khalid Ibn al-Rashid, unul dintre noi va muri. Să nu te îndoiești nicio clipă de asta!”

Tariq nu stătu prea mult pe gânduri. Nu șovăi nici o clipită.

Nu avea să se lase orbit de iubire, ignorând adevărul.

Spumegând de furie, îl îmbrânci pe Rahim, care încercă să-l oprească...

Și luă o săgeată.

* * *

Șeherezadei nu-i plăcea locul acesta.

Când zburase, alături de Khalid, pe deasupra așezării pustii, o presimțire nefastă îi sfâșiase inima.

Și în timp ce străbăteau acum pustietatea, sentimentul deveni și mai apăsător.

Toate clădirile din jurul lor erau abandonate. Multe dintre acoperișurile din lut și paie se prăbușiseră, dând naștere unor cratere ce adânceau și mai tare senzaţia sumbră și amenințătoare a locului... avertizându-i pe cei ce îndrăzneau să zăbovească prin aceste părţi că timpul nu avea să fie îngăduitor cu ei.

Și în ciuda pledoariei ferme și convingătoare, făcute ceva mai devreme de sora ei, Șeherezada vedea prea bine că Irsa era nervoasă. Se învârtea într-un cerc lângă fântână, strângând la piept un pacheţel înfășurat într-o pânză de in. Cercul pe care Irsa îl desena în nisip devenea tot mai mic...

Simţea şi ea în aer aceeaşi ameninţare.

Singurul lucru ce îi conferea Șeherezadei senzaţia că totul va fi bine în curând era atingerea mâinii lui Khalid.

Prezenţa caldă și încurajatoare a băiatului ce îi stătea alături.

Khalid vede totul. Nu-i scapă nici cel mai nesemnificativ detaliu.

Nu va îngădui ca Irsa să pățească ceva.

Șeherezada își îndreptă umerii. Khalid va distruge în curând cartea tatălui ei. Vor putea apoi să îndrepte tot răul făcut. Și nu va mai avea motive de îngrijorare.

În timp ce se îndreptau spre fântână, o rafală de vânt suflă deodată printre clădirile pustii, așezate în formă de potcoavă, șuierând sumbru printre construcţiile goale de piatră.

Un sunet familiar răsună în urma sa.

Șeherezada încremeni pe loc.

Ce-a fost asta?... Un cal?

Avea senzaţia că auzise în depărtare un tropot de copite.

Khalid se opri și el lângă ea. Făcu apoi câţiva pași înainte, încercând parcă să descâlcească misterul. Calul Irsei stătea priponit de un pilon în apropiere.

Nimeni altcineva nu mai știa unde se aflau.

Vântul încetă brusc. Spirale de nisip i se așternură la picioare.

Dar ceva nu era în ordine. Și acest lucru era evident.

Şeherezada simţea o ameninţare în aer.

Și zări niște umbre mișcându-se în apropierea unei clădiri din dreapta.

Și înţelese. O înţelese cu certitudinea ameţitoare a unui om care se clatină pe marginea unei prăpăstii.

Căci se antrenase ani de zile și stăpânea bine arta tragerii cu arcul. Acum era momentul ideal.

Vântul încetase. Spulberându-se în depărtare. Simţea aproape penele săgeţii printre degete. Și auzea pocnetul arcului întins la maximum.

Dar și sunetul săgeţii ce-și luă zborul.

Fără să mai stea o clipă pe gânduri, Șeherezada îl îmbrânci pe Khalid.

O SĂGEATĂ ÎNFIPTĂ ÎN INIMĂ

SĂGEATA ȘUIERĂ PRIN ÎNTUNERIC, TRECÂND pe lângă Irsa în drumul ei letal.

Lumea din jurul său părea să încetinească deodată.

O văzu pe sora ei năpustindu-se asupra califului din Khorasan în încercarea de a-l feri din calea săgeții.

În același moment, însă, califul o prinse în brațe, încercând s-o protejeze cu trupul său. Doi îndrăgostiți încăpățânați, ce voiau să se apere unul pe celălalt de aceeași amenințare.

Ce duceau aceeași luptă deja pierdută.

El o prinse exact în clipa în care ea îl îmbrânci. Și totul era acum în zadar.

Săgeata se înfipse în spatele Șeherezadei.

Apoi, la fel cum i se păruseră că încetinesc, lucrurile începură să se deruleze deodată cu o viteză amețitoare.

Irsa îl văzu pe calif strângând-o pe Șeherezada la piept. Deși chipul îi era lipsit de expresie, ochii îi trădau furtuna din suflet. O furtună nimicitoare de vară. Un soare împresurat de nori învolburați.

Un strigăt de uluire scăpă printre buzele surorii ei.

Văzând cum săgeata tremura, înfiptă în spatele Șeherezadei, Irsa țipă înspăimântată.

Strigătul ei despică în două cerul nopții.

— Șazi! țipă Irsa, năpustindu-se spre ea.

Șeherezada se ținea cu mâinile de faldurile *ridei*[1] negre a califului. Niciunul dintre ei nu rostea vreun cuvânt. Se priveau pierduți unul în ochii celuilalt. Irsa nu înțelegea nimic din această conversație tăcută. Se prăbușiră amândoi la pământ, în timp ce califul o strângea în continuare pe Șeherezada la piept. Irsa căzu în nisip, cu inima bătându-i frenetic în piept.

— Trebuie... trebuie să facem ceva! strigă ea. Trebuie să...

Zgomotul de pași ce se auzi în spatele lor îl determină pe calif să treacă la acțiune. I-o pasă pe Șeherezada Irsei și sări în picioare aproape în același timp. Irsa o luă pe sora ei în brațe, privind cu disperare rana sângerândă de la umăr. Întrebându-se ce-ar trebui să facă, ce-ar *putea* să facă...

Șuieratul amenințător al unei săbii trase din teacă o trezi pe Irsa din iureșul gândurilor. Pentru prima oară de când săgeata o ocolise în drumul ei primejdios, zăbovi pentru o clipă ca să-l scruteze cu privirea pe califul din Khorasan.

Nebunul din Rey. Regele-băiețandru, ce presăra moartea în jurul său.

Soțul surorii ei.

Era înalt. Nu cât Rahim, dar mai înalt decât se așteptase. Poate că avea momente când l-ai fi putut considera atrăgător. Nu era însă cazul acum. Acum, trăsăturile sale erau tăioase și aspre. Necruțătoare. Trădându-i intențiile ucigătoare. Singura emoție pe care Irsa o distingea era furia.

Și promisiunea de a răspândi moartea în preajma sa.

Era înspăimântător.

Un monstru cu adevărat.

Imaginea califului cu sabia în mână, gata în orice clipă să ucidă, o făcea pe Irsa să-și dorească să se ascundă într-un colț, ca un șoricel speriat, rol pe care îl întruchipa mereu în cele mai cumplite coșmaruri ale sale.

Cum putea oare Șeherezada să-l iubească?

Înainte ca Irsa să-și adune gândurile, califul apucă plăselele *șamșirului* între palme și îl desprinse în două. Acum ținea în mâini două săbii gemene. Două arme letale, menite să provoace de două ori mai mult rău. Fără să-și desprindă nicio clipă ochii de la misiunea lor ucigătoare, se așeză în fața Șeherezadei și a Irsei, protejându-le cu trupul său.

Zgomote de pași răsunară în clipa aceea prin nisip.

— Șazi!

— Dumnezeule mare!

Irsa își întoarse privirea, uluită să audă cele două glasuri.

Rahim și Tariq? Ce căutau tocmai *aici*? Cum de...

Șeherezada apucă, cu mâinile tremurânde, *shahmina* Irsei.

— Șazi?

Înlăturându-și nedumerirea, Irsa se aplecă deasupra surorii ei, încercând să audă ce voia să-i spună.

— Irsa, îngăimă Șeherezada, cu glas gâtuit, agățându-se cu degetele de țesătura subțire a șalului ei.

Buzele își pierduseră culoarea, iar vocea îi era doar o șoaptă.

— Trebuie să-l oprești.

— Ce vrei să spui? strigă Irsa.

— Îl va ucide, murmură ea, tremurând acum ca varga.

Irsa avea mâinile încleiate de sânge.

— Eu... Ce-aș putea să...

— Oprește-i! bâigui Șeherezada. Trebuie să-i oprești!

Rahim își scosese iataganul și se așezase în poziție de luptă în fața lui Tariq. Acesta purta pe umăr o tolbă cu săgeți.

Tariq trăsese săgeata? *Tariq* era autorul acestei tragedii? Probabil că ținta fusese califul. Doar că o nimerise pe Șeherezada. Dumnezeule mare! Cum se întâmplase una ca asta?

Și cum putea ea să-i oprească? Nici surorii ei nu reușise să-i capteze atenția prea ușor. Cum avea să-i țină calea unui băiat nesăbuit ca Tariq, înarmat până în dinți și animat de glorie și răzbunare?

Cu atât mai puțin avea să stăvilească mânia unui monstru precum califul din Khorasan.

— Vă... vă rog! strigă Irsa, cu glasul timid al unui șoricel. Încetați!

Chipul lui Tariq căpătase o nuanță aproape cadaverică.

— A murit? îl întrebă pe calif, trecându-și, deznădăjduit, degetele prin păr.

Irsa realiză atunci că Tariq nu purta nici o armă, în afara tolbei cu săgeți prinsă la spate. Nu avea nici arc. Nici iatagan. Nici măcar un pumnal prins în eșarfa de la brâu.

Era complet neputincios în fața unui monstru înarmat cu două săbii.

Dar lui Tariq nu-i păsa, Irsa o știa prea bine. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

Căci era limpede ca lumina zilei că nu mai era în toate mințile.

Califul din Khorasan păstră tăcerea. Își învârtea săbiile prin aer, creând cu o precizie uluitoare arce care îi trădau intențiile punitive.

Făcu câțiva pași în față.

Fără să spună vreun cuvânt, Rahim se pregăti să-l apere pe Tariq.

Irsa scoase un țipăt în clipa în care califul își îndreptă săbiile împotriva lui Rahim. O simțea pe sora ei luptându-se să-și tragă sufletul, să se ridice în capul oaselor și să se împotrivească...

— A murit? întrebă din nou Tariq, cu glasul frânt de durere. Răspunde-mi la întrebare, ticălosule, și apoi poți să-mi faci ce vrei!

— De ce ți-aș face favoarea asta? răspunse califul, tăios și malițios.

— Căci, dacă a murit, nici că-mi mai pasă de propria-mi soartă!

— Atunci, suntem măcar de acord asupra a două lucruri.

Spunând acestea, califul își îndreptă atenția asupra lui Rahim, în timp ce săbiile îi străluceau în lumina lunii.

— Vă rog! strigă Irsa. Vă rog să încetați...

— Irsa, îngăimă Șeherezada, cu chipul contorsionat de durere și glasul gâtuit. Trebuie să... țipi la Khalid. Ridică-te în picioare! Oprește-l! Fă *ceva*!

Irsa clătină din cap. Era marele calif al Khorasanului! Cum ar fi îndrăznit un șoricel să-i stea în cale?

— Irsa!

Zgomote de săbii încleștate răsunară în deșert, spulberând tăcerea nopții.

Irsa rămase pe loc, înmărmurită de spaimă. De parcă rațiunea i-ar fi dispărut într-o clipită.

Lupta se încheie după patru lovituri. Nu aveau sorți de izbândă. Califul din Khorasan era un demon, instruit să mânuiască arme făurite în focurile iadului.

Rahim se prăbuși în nisip, căutându-și sabia pierdută.

Irsa privea scena cu inima cât un purice.

Simți fiori de spaimă când realiză ce avea să se întâmple.

Califul nu se va mulțumi doar să-l dezarmeze pe Rahim. Nu orbit de mânie, cum era acum. Monstrul din Rey îl va ucide pe Rahim ca să ajungă la Tariq.

Ca să-l distrugă pe Tariq pentru că pusese în pericol viața Șeherezadei.

Și Irsa nu putea să trăiască într-o lume — *refuza* să trăiască într-o lume — unde se petrecuse o asemenea grozăvie, iar ea stătuse cu mâinile în sân.

Așadar, în cele din urmă, nu rugămințile șoptite ale surorii ei o convinseră să treacă la fapte. Nici teama ce-i îngheța sângele prin vene. Nu. Nicidecum teama. Ci un sentiment mult mai profund.

Un sentiment mai străvechi decât deșertul însuși. Un sentiment ce puse capăt domniei șoricelului. Odată pentru totdeauna.

— Khalid Ibn al-Rashid! strigă Irsa, cu glas răsunător.

Toți ochii se îndreptară asupra ei.

— Încetează imediat! Căci, de nu o vei face, îţi promit că Șeherezada nu te va ierta niciodată!

Inima îi bătea frenetic în piept în timp ce ochii îi căzură asupra băiatului prăbușit în nisip.

A băiatului ce punea mereu întrebări pertinente. A băiatului ce o făcea să se simtă mai mult decât frumoasă. A băiatului ce îi conferea puterea unui leu.

— Iar de îi vei face rău lui Rahim, nici eu nu te voi mai ierta *vreodată*, încheie Irsa, adevărul spuselor ei fiind mai tăios decât lama săbiilor.

Chiar și nisipul părea să cedeze în faţa ei. Părea să se retragă, oftând ușurat.

Califul din Khorasan o privi pentru o clipă, fără să clipească. Chipul lui dăltuit în piatră părea să-și fi pierdut din severitate. Își îndreptă umerii.

Și lăsă săbiile în pământ.

Apoi, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic, califul se îndreptă spre Irsa, contopindu-și săbiile într-una singură. Rahim se ridică în picioare și, luându-și iataganul, porni cu teamă pe urmele califului, urmat îndeaproape de Tariq.

Califul se așeză în genunchi lângă Șeherezada și încercă s-o ia în braţe. Ea schiţă o grimasă de durere. Chipul îi căpătase o paloare cadaverică, iar fruntea îi era presărată cu broboane de sudoare.

— Trebuie... s-o ducem în tabără, spuse Irsa, încercând să-și păstreze stăpânirea de sine, în ciuda vâltorii ultimelor întâmplări. Căci nu cred că ar fi bine să-i scoatem săgeata aici. Rana nu pare foarte adâncă, dar pierde mult sânge, iar Tariq folosește...

— Vârfuri de săgeţi din obsidian, încheie califul, cu privirea încă învăluită în negura mâniei.

— Este posibil să se agraveze cu fiecare mișcare pe care o face, continuă Irsa, încuviinţând din cap. Trebuie să facem ceva. Și cât mai repede.

— Șazi! o strigă califul, cu blândețe în glas.

Tandrețea pe care o afișa deodată avea un efect ciudat de tulburător asupra Irsei. Părea brusc o cu totul altă persoană.

— Trebuie să rup coada săgeții înainte de a te lua de aici.

Șeherezada încuviință din cap printre faldurile *shahminei* Irsei.

— O să te doară, murmură califul, șovăind.

— Fă-o odată și nu mai vorbi atâta, nătărăule! îi răspunse ea, cu glas șoptit, lingându-și buzele.

Irsa era uluită deopotrivă de cutezanța surorii ei, cât și de expresia ușor amuzată ce se citea pe chipul califului. O trase mai aproape, cu aceeași grijă, și rupse apoi, cu un gest iute al mâinii, coada săgeții, cât mai aproape de rană. Șeherezada scoase un strigăt înăbușit și începu să tremure și mai tare.

— Nu va mai rămâne mult timp conștientă, îi spuse, încet, califul Irsei. Soldați căliți în luptă au cedat cu mult înainte.

— În... încetați să mai vorbiți despre mine de parcă n-aș fi aici! îi mustră Șeherezada, clănțănind din dinți.

— Tabăra se află la mică depărtare, spuse Irsa. Dacă am...

— Luați unul dintre caii noștri! interveni Rahim, în spatele lor. Și porniți spre tabăra beduinilor însoțiți de Tariq! Nimeni nu vă va lua la întrebări în compania lui Tariq, atâta timp cât veți avea chipul acoperit. Eu mă întorc cu Irsa.

Califul îi aruncă o privire peste umăr. Rahim rămase încremenit pe loc sub ochii scrutători ai lui Khalid. Câteva clipe mai târziu, califul se ridică în picioare, purtând-o pe Șeherezada pe brațe. Așteptară cu toții în tăcere întoarcerea lui Tariq. Când acesta aduse caii, încercă să-l ajute pe calif s-o așeze pe Șeherezada în șa, dar Rahim îl opri, punându-i mâna pe piept, apoi îl ajută singur pe Khalid. În scurt timp, califul stătea călare pe un armăsar negru, strângând la piept trupul vlăguit al Șeherezadei.

Învăluit în aceeași tăcere deplină, califul își trase pe cap gluga *ridei*[1] și dădu pinteni calului, de parcă ar fi vrut să plece fără ei.

Apoi se întoarse și îi ţintui cu ochi scânteietori ca niște tăciuni aprinși.

— Tariq Imran al-Ziyad! îl strigă califul, cu glas mânios, rostindu-i numele ca pe o vorbă de ocară.

Irsa îl văzu pe Tariq încleștându-și pumnii.

— Ia-o înainte... înainte să mă răzgândesc și să te ucid pe loc!

UN FRATE ȘI UN CĂMIN

IRSA NU ȘTIA CE SĂ CREADĂ DESPRE SOȚUL surorii ei.

Era plămădit dintr-un aluat tulburător al extremelor, învăluit în faldurile *ridei*' sale negre.

În prezența tuturor celorlalți, părea dăltuit din piatră și gheață. În prezența surorii sale, era blând ca adierea unui vânt de vară.

Din păcate, însă, acest lucru nu domolea spaima pe care Irsa o simțea pentru el. Căci era convinsă că l-ar fi ucis pe Tariq nu mai puțin de trei ori de când se întorseseră în tabăra beduinilor.

Primul incident se petrecu la scurt timp după ce intrară în cortul lui Tariq. Deși, de această dată, Irsa credea că ostilitatea califului era oarecum îndreptățită.

Imediat ce trecură pragul cortului, Irsa încercă să-i scoată Șeherezadei tunica pătată de sânge ca să-i vadă rana. *Firește* că nu se cuvenea ca Tariq s-o ajute în această privință. Mai ales, în prezența soțului surorii ei. Irsa era convinsă că Tariq îi împărtășea părerea. Şi atunci nu înţelegea de ce încercase s-o facă.

Din naivitate, în cel mai bun caz. Sau din dorința de a muri, în cel mai rău.

Și în prezența unui asasin lunatic?

Dornic oricând să răspândească moartea în diverse forme și culori.

Apoi, după ce îi curăţară rana, ea și califul încercară să-i scoată vârful de săgeată. Cum niciunul dintre ei nu era iscusit în asemenea chestiuni delicate, misiunea se dovedea extrem de anevoioasă, cu atât mai mult cu cât Șeherezada se împotrivea cu toate puterile. În cele din urmă, se văzură nevoiţi să-i ceară părerea lui Tariq, de vreme ce el făurise vârful de săgeată.

Cu scopul de a provoca cât mai mult rău cu putinţă.

Și cu intenţia de a sfâșia pielea și de a zdrobi oasele.

Irsa era convinsă că această mărturisire i-ar fi adus moartea lui Tariq, fără urmă de îndoială. Din păcate, nu îl ajută prea mult nici când îi încredinţară misiunea de a-i scoate vârful de săgeată. La urma urmei, el îi cunoștea cel mai bine forma. Ca să nu mai pomenim faptul că avea mâinile ferme precum un arcaș iscusit. Reuși să scoată intact vârful de săgeată, lucru pentru care Irsa îi era extrem de recunoscătoare, în ciuda operaţiei extrem de anevoioase.

Șeherezada mușcă o bucată ponosită de piele, cu obrajii brăzdaţi de lacrimi. Deși Șazi revărsă apoi asupra lui Tariq o cascadă de sudălmi — lucru ce sugera faptul că rana avea să se vindece — califul își dorea cu aceeași ardoare să-i facă rău lui Tariq, Irsa era convinsă de asta.

Ultimul incident unde Tariq scăpă ca prin urechile acului de o moarte timpurie se petrecu la scurt timp după ce Irsa curăţă încă o dată rana Șeherezadei cu un amestec de vin vechi și apă călduţă.

La scurt timp după ce Irsa realiză că nu reușeau să oprească sângerarea.

Când își dădu seama că trebuia închisă cu fierul încins.

Șeherezada nu era genul care să se piardă cu firea în faţa unei alte încercări. Și nici să se văicărească din cauza unei zgârieturi.

Irsa știa, însă, că nu avea să fie o misiune ușoară. Dar era necesară. Șeherezada pierduse deja foarte mult sânge. Încă puţin, și lucrurile vor lua o întorsătură urâtă. Când Irsa îi înfăţișă situaţia surorii ei, Șeherezada le spuse să nu mai irosească timpul cu discuţii inutile.

Hotărâră să folosească pumnalul *khanjar* al lui Rahim, deoarece, datorită vârfului său subţire, avea să lase doar o mică cicatrice. Califul avea să facă operaţia. Sub îndrumarea Irsei.

Șeherezada își pierdu cunoștinţa. Irsa se bucura însă. Căci fie și numai mirosul de carne arsă era îndeajuns să-i facă rău.

Tariq scăpă din nou de moarte ca prin urechile acului. Irsa era convinsă de asta.

Căci, după ce închiseră rana cu fierul încins — iar Șeherezada își pierduse cunoștinţa — califul îl apucă, cu mâna stângă, pe Tariq de gulerul tunicii, ţinând în mâna dreaptă pumnalul înroşit în foc. Ura ce plutea în aer se împletea cu senzaţia de istovire ce pusese stăpânire pe Irsa. Singurul care reuşi să-l împiedice pe calif să-şi ducă la bun sfârşit dorinţele ucigaşe fu Rahim.

Rahim îl îmbrânci pe Tariq. Obligându-l să plece. Apoi, îl urmă și el, cerându-le iertare din priviri.

Tarik se supuse, dispărând în întuneric, cu chipul mistuit de regrete. Dar — datorită lui Rahim — Tariq era măcar în viaţă.

Acum, alături de Șeherezada, rămăseseră doar Irsa și califul. Singuri în cortul lui Tariq.

Irsa, singură... cu cel ce curmase viaţa unor tinere.

Spălă, într-un vas cu apă călduţă, cârpa de in murdară de sânge și se ridică în picioare, încercând să înlăture oboseala tot mai apăsătoare. Califul rămase la căpătâiul Șeherezadei, scrutându-i rana înfășurată în bandaje curate.

— Când se va trezi, îi voi aduce niște ceai de orz cu rădăcină de valeriană. Îi va scădea febra și îi va mai alina durerile, ajutând-o să doarmă, spuse Irsa, mușcându-și, îngândurată, buza.

Califul nu-i răspunse și nici nu-și îndreptă privirea spre ea. Rămase, în schimb, cu ochii aţintiţi asupra lui Șazi, cu o expresie impenetrabilă pe chip.

Irsa nu-și putea ignora dorinţa de a spulbera tăcerea chinuitoare.

— Deși pare o prostie, îngăimă ea, mă bucur... că săgeata a nimerit-o într-un unghi atât de ciudat, deoarece nu i-a provocat o rană atât de adâncă. O va chinui câteva zile, iar umărul o va durea câtva timp, dar... ar fi putut fi și mai rău.

Califul îşi desprinse, în cele din urmă, privirea de la Şeherezada şi o scrută pe Irsa cu indiferenţă.

— Da, încuviinţă el. Ar fi putut fi și mai rău, adăugă, îngustându-și ochii. Dacă n-ai fi intervenit tu, lucrurile ar fi putut să ia o turnură mult mai urâtă. Îţi mulţumesc, Irsa al-Khayzuran.

Se îmbujoră toată la faţă, gâtuită de emoţie. La urma urmei, nu se întâmpla prea des ca suveranul Khorasanului s-o considere o enigmă pe care voia s-o descâlcească.

— Rahim... v-a adus câteva haine de schimb, spuse Irsa, trăgând adânc aer în piept ca să se liniștească. În ulciorul de colo găsiţi apă curată şi — dacă mai aveţi încă nevoie — nu departe de aici se află un izvor. Probabil că vreţi să vă spălaţi... de sânge. Pot să ies din cort dacă doriţi... *sayyidi*.

Califul ezită să-i răspundă, de parcă și-ar fi adunat gândurile. Irsei îi era cu neputinţă să spună ce îi trecea prin minte, căci era imposibil să-i străpungă masca pe care o purta pe chip.

Era imposibil în toate privinţele.

— Nu trebuie să-mi spui așa.

Cuvintele lui o surprinseră pe Irsa, care încetă să-și mai frământe mâinile.

— Dar...

— Aș vrea să-mi spui Khalid, continuă califul, rezemându-și coatele pe genunchi. De vreme ce oricum m-ai certat în stilul tipic familiei al-Khayzuran, nu cred că ar trebui să fie prea greu, adăugă el, cu o umbră de umor pe chip.

— Îmi... îmi cer iertare, îngăimă Irsa, îmbujorându-se până în vârful urechilor. N-am fost în toate minţile.

— Mă văd nevoit să te contrazic. Cred că — dintre noi toţi — ai fost singura în toate minţile.

Privirea stăruitoare cu care califul o ţintuia — de parcă ar fi încercat să pătrundă cu ochii până în colţurile cele mai tainice ale sufletului ei — îi adânci și mai tare Irsei sentimentul de stânjeneală. Își dădu la o parte șuviţele de păr ce-i căzuseră pe faţă.

— Cred că aţi fost puţin cam... impulsiv.

Un zâmbet vag se ivi pe buzele califului.

— O greșeală pentru care sunt convins că voi plăti cu vârf și îndesat, spuse el, privind-o pe Șeherezada adâncită în somn. Și pe bună dreptate.

— Da, răspunse Irsa, schiţând un zâmbet, în ciuda stânjenelii ei. Probabil că așa se va întâmpla — deşi, cum reuşeşte Şeherezada să dojenească pe cineva pentru firea sa iute la mânie, mi-e cu neputinţă să înţeleg.

Auzindu-i spusele, califul zâmbi cu generozitate. Surâsul îi îndulci chipul aspru, conferindu-i trăsături aproape... copilărești. Aproape frumoase.

Mai puţin monstruoase.

Acest lucru o luă pe Irsa prin surprindere. Era pentru prima oară când înţelegea cu adevărat faptul că suveranul Khorasanului era doar cu câţiva ani mai mare decât ea.

Că era doar un băiat.

Un băiat cu o poveste de viaţă mult mai captivantă decât legendele înspăimântătoare ce îl învăluiau.

Irsa își încolăci cosiţa printre degete, adâncită în gânduri.

Tăcerea se așternu din nou.

— Îţi înţeleg stânjeneala pe care o simţi în preajma mea, spuse, încet, califul. Purtarea mea de mai devreme este condamnabilă. Și aș vrea să-ţi cer iertare.

De data aceasta, Irsa se îmbujoră la față dintr-un motiv cu totul diferit.

— Sper că, într-o bună zi, vei putea să mă ierți, continuă el.

Ea încuviință din cap, căutând cuvintele potrivite.

Califul își frecă gâtul și se aplecă ușor, ferindu-se de lumină. Aproape șovăitor.

— Pot să te întreb unde este cartea tatălui tău?

Deși vorbea în șoaptă, Irsa își aținti privirea asupra intrării coridorului înainte de a-i răspunde.

— E aici, murmură ea. În bocceluța mea.

Trăsăturile califului își pierdură o umbră de rigiditate. O scrută din nou pe Irsa, cu chipul brăzdat de gânduri nerostite.

— Nu..., începu el, șovăitor, respirând pe nas. N-am avut niciodată o soră, mărturisi apoi, cu privirea învăluită într-o umbră întunecată. Și n-am încetat niciodată să mă întreb cum ar fi fost dacă aș fi avut. Tu ai încetat să te mai întrebi cum ar fi fost dacă ai fi avut un frate?

— Ei bine... nu am vreun frate.

Adevărul era, însă, că Irsa își dorise mereu să aibă un frate. Încă de când era doar o copilă, se întreba cum ar fi fost să aibă un frate pe care să-l admire, așa cum numai o soră ar fi făcut-o. Un frate care s-o tachineze. Care să aibă grijă de ea și s-o cicălească și când trebuia, și când nu trebuia.

Mult timp, Irsa se gândise să-i încredințeze acest rol lui Tariq. Dar el era mereu ocupat cu alte lucruri mai importante — arcuri și săgeți, rămășaguri și șoimi. Ca și Șeherezada. Dar Irsa nu-i purtase pică. Sperase adesea că lucrurile aveau să se schimbe odată ce vor crește.

Sperase că Tariq avea s-o vadă ca pe o soră. Și, în timp, avea să-i devină frate cu adevărat.

Califul își înclină capul, îngândurat.

— Astăzi, când ai ţipat la mine, am înţeles pentru prima oară ce înseamnă să ai o soră.

— Și cum vi s-a părut? șopti Irsa.

— Mi-a plăcut.

— Chiar dacă am ţipat la Domnia Voastră? îl întrebă, cu gura căscată.

— Adevărul e că tocmai asta a făcut diferenţa.

— Serios? îngăimă Irsa, clipind uluită. Dumnezeule, cât sunteţi de ciudat! V-a mai spus cineva asta?

Zâmbi din nou, la fel de fermecător și de misterios. Apoi...

Califul din Khorasan începu să râdă.

Luând-o din nou prin surprindere, căci nu se așteptase să audă...

Un râset relaxat. Lin și melodios. Deși era evident că nu obișnuia s-o facă prea des, nu era un râs stângaci și timid. Ci un râs ce amintea de vremuri mult mai senine. De vremuri când un băieţel râdea cu poftă de lucruri frumoase și vesele.

Irsa avea senzaţia că era martora unei întâmplări uluitoare.

— Îmi cer iertare, spuse ea, încercând să afişeze o atitudine cât mai cuviincioasă cu putinţă, deşi ştia prea bine că purtarea ei înlătura până şi simpla noţiune. N-am vrut să insinuez că sunteţi ciudat.

— Ai făcut mai mult decât să insinuezi; ai spus-o direct.

Ochii califului licăreau scânteietori, fără să pară, însă, ameninţători.

— Da, îi răspunse ea, jucându-se cu mâneca tunicii. Cred că aveţi dreptate.

— În orice caz, să nu crezi că mă simt jignit. Îţi sunt recunoscător pentru tot ce-ai făcut. Şi cred că ar trebui să ţi-o şi spun.

Irsa căscă ochii mari. Nu va înceta oare niciodată s-o surprindă?

— Îți mulțumesc..., spuse el, cu o expresie gânditoare, chibzuind parcă asupra unui lucru însemnat. Irsa, adăugă apoi.

Irsa se trezi și ea pierdută în gânduri. Luă apoi deodată o hotărâre irevocabilă.

— Cu plăcere... Khalid.

Schiță un surâs din colțul gurii, uluită de tot ce se întâmpla. Înainte de a se îmbujora din nou, luă hainele oferite de Rahim și i le întinse lui... *Khalid*.

El se ridică în picioare și își desprinse de pe umeri *rida'* pătată de sânge. Apoi, se îndreptă spre ulciorul cu apă, fără să mai spună vreun cuvânt.

Tulburată de faptul că începea acum să înţeleagă iubirea pe care sora ei i-o purta acestui presupus monstru, Irsa scotoci prin lucrurile din bocceluță. Și îi dădu lui Khalid cartea înfășurată într-o pânză de in. Apoi, ieși în fugă din cort, cufundată într-un iureş de gânduri.

Se făcu nevăzută în întuneric.

Și îl văzu pe Rahim pășind de colo-colo.

— Ce faci? îngăimă ea, icnind și făcând un pas în spate.

El se opri pe loc când o văzu.

— Eu... eu...

Își plimbă mână de la ceafă la maxilar. Vocea lui avea o răgușeală aparte. Mai stridentă ca de obicei. De parcă ar fi ţipat la ceruri zile de-a rândul.

— Cred că te așteptam, conchise Rahim, cu glasul la fel de ferm ca și expresia de pe chip.

Când clipi din ochi, genele-i negre ca cerneala îi fluturară deasupra pleoapelor cu o lentoare aproape senzuală.

— Voiam să văd dacă ești teafără.

— Aha! murmură Irsa, încercând să nu-și trădeze entuziasmul — în zadar, însă.

— Aha?

— De ce n-ai intrat în cort? îl întrebă ea, răsucindu-și cosița pe degete.

— Nu mă agreează prea tare, îi răspunse Rahim, cu un zâmbet trist pe buze.

— Nu cred că agreează prea mulţi oameni.

— Pe tine te place, răspunse el, cu același zâmbet.

— Așa crezi tu?

— Sunt convins, spuse Rahim, încuviinţând din cap. Te-a ascultat. Și nu mi se pare că ar face asta prea des.

Deschise gura ca să mai adauge ceva, apoi o închise, răzgândindu-se brusc.

Irsa nu mai putea să îndure. Nu mai putea să îndure freamătul lăuntric în care se zbătea — faptul că nu cunoștea până și cel mai neînsemnat gând al lui Rahim. Gândurile pe care le nutrea oriunde și oricând. Era conștientă că dorinţele ei depășeau sfera realităţii, dar voia să-i cunoască întregul univers lăuntric.

Măcar acum motivul dorinţelor ei avea și un nume.

Dragostea.

Irsa aproape că își mărturisise sentimentele în deșert. Și credea că Rahim îi împărtășea o bună parte dintre ele. Cel puţin, ţinea foarte mult la ea.

Dar trebuia să-și spună cuvântul.

Irsa își umezi buza de jos cu vârful limbii, simţindu-și deodată gâtul uscat.

— Voiai... să-mi spui ceva?

— Da... și nu, răspunse el, trăgând aer în piept.

— Cum adică?

— Cam asta se întâmplă, spuse Rahim, oftând adânc. Când mă aflu în preajma ta, mă faci să uit.

— Să uiţi? repetă Irsa, cu o expresie iritată pe chip.

— Dar să-mi și amintesc.

— Mă zăpăcești, Rahim al-Din Walad, spuse Irsa, încrucișându-și brațele pe piept, de parcă ar fi vrut să-și ascundă bătăile frenetice ale inimii.

Rahim își trecu, zâmbind, mâna printre buclele-i cumplit de crețe, stârnind în jur un nor de nisip.

— Aș vrea să-ți spun foarte multe lucruri, Irsa al-Khayzuran. Aș trebui să-ți mulțumesc pentru că m-ai salvat astăzi. Pe mine și pe cel mai bun prieten al meu. Dar..., continuă Rahim, făcând un pas spre ea, ... nu asta vreau să fac.

— Dar... ce vrei să faci? șopti ea.

Rahim făcu încă un pas. Prea aproape și totuși mult prea departe.

— Vreau să-ți cer ceva.

— Cere-mi atunci!

Miresmele calde de portococale și ulei de in îi îmbătau simțurile, ademenind-o să se apropie. Cerându-i să rămână.

Rahim înghiți în sec, gâtuit de emoție.

— Pot să te sărut?

— De ce îmi ceri voie? murmură Irsa. Nu spulberi astfel... vraja momentului?

— Nu, îi răspunse, cu un zâmbet presărat cu tâlcuri ascunse. Căci nu este doar un simplu sărut.

— De ce spui asta?

— Pentru că, atunci când te voi săruta, vreau ca buzele tale să fie primele... și ultimele pe care le voi săruta vreodată.

— Aha! spuse ea din nou.

Pentru ultima oară.

Era un suspin și o încuviințare totodată.

— Așadar..., continuă Rahim, dându-i la o parte părul de pe față,... pot să te sărut, Irsa al-Khayzuran?

Inima i se opri în loc, apoi începu să bată din nou, cu și mai multă fervoare.

— Da.

Purtând o expresie gravă pe chip, Rahim se aplecă spre ea, ridicându-i capul spre el. Irsa îi simţi freamătul trupului când îi atinse buzele cu ale sale, uşor și duios la început. Apoi, își contopi frenetic gura cu a ei, iar Irsa înţelese, în sfârșit.

Înţelese ce înseamnă să te simţi acasă oricând și oriunde te-ai afla. Ce înseamnă sentimentul de apartenenţă.

Căci, în clipa aceea, desfătându-se cu savoarea buzelor lui Rahim și dulceaţa-i limbii, ce îi aprindea simţurile, făcându-i sângele să-i zvâcnească prin vene, Irsa știa că va fi mereu acasă.

Cu Rahim. În acest moment. Și în acest loc.

Și că inima ei nu va mai cunoaște niciodată singurătatea.

Tariq străbătuse de două ori întreaga tabără a beduinilor. Mergea de parcă ar fi fost în transă. Zbătându-se într-un iureș de regrete și resentimente. De mânie și durere.

Nu știa ce să facă.

Nu-și dorise nicicând să-și vadă iubirea răpusă de propria-i săgeată. De propria-i furie oarbă.

Dar o văzuse. Văzuse totul.

Nu avusese tăria să-și vadă mai departe de drum.

Căci era vina lui.

Tariq realizase asta din clipa în care eliberase săgeata. Din clipa în care aceasta își luase zborul.

Își dorise cu disperare s-o oprească.

Firește că Șeherezada sărise în faţa regelui-băieţandru. Întotdeauna dăruise totul celor pe care îi iubea. Așa cum își riscase propria-i viaţă ca să răzbune moartea Shivei. Faptul că Șeherezada se aruncase, fără șovăire, în faţa califului din Khorasan n-ar fi trebuit, așadar, să surprindă pe nimeni — cu atât mai puţin pe Tariq.

Tariq nu se așteptase însă ca regele-băieţandru să acţioneze la fel. Nu se aşteptase să-şi pună viaţa în pericol ca s-o salveze pe a ei. Fără urmă de ezitare.

Cu toate acestea, îl văzuse apărând-o cu propriul trup.

Cum ar fi făcut și Tariq.

Realiză atunci — cum realizase și în clipa în care citise scrisoarea pe care Șeherezada o ţinea ascunsă în mantie — că dragostea lor nu era un simplu foc de paie.

Adevărul era că Tariq ştia încă de atunci că nu avea sorţi de izbândă. Că avea să piardă această luptă.

Numai un nesăbuit și-ar fi imaginat altceva.

Dar Tariq preferase să fie un nesăbuit.

Și o știa prea bine acum, cu o certitudine rece și stăruitoare. Cu aceeași certitudine pe care o simţise și sub Marele Portic când realizase pentru prima oară că Șeherezada îl iubea pe regele-băieţandru. Ignorase adevărul în acea zi fatidică. Acum, însă, în ciuda viselor nesăbuite ale lui Tariq, a gândurilor sale deznădăjduite că, într-o bună zi, dacă Șeherezada și regele-băieţandru se vor despărţi îndeajuns de mult... Tariq ştia că dorinţele nu se i vor împlini vreodată.

Șeherezada nu se va întoarce niciodată cu el în Taleqan.

Căci locul ei nu era acolo.

Locul ei era într-un palat de marmură şi piatră. O regină cu drepturi depline. Alături de un rege-băieţandru, care o iubea cu aceeași pasiune răvășitoare ca și ea. Alături de regele-băieţandru, a cărui prezenţă o căuta mereu. Ca și aseară. Mai întâi, când o lovise săgeata, apoi, copleșită de dureri cumplite, când avea să îndure atingerea fierului înroșit în foc...

Șeherezada căutase alinare în braţele unei singure persoane.

Și asta îi sfâșia sufletul lui Tariq. Îi sfâșia amintirile anilor petrecuţi împreună. Ale clipelor când o aștepta să se întoarcă la el. Convins fiind că erau meniţi să fie împreună.

Că regele-băieţandru nu însemna nimic pentru ea.

Șeherezada și califul din Khorasan erau împreună doar de câteva luni. Despărţiţi fuseseră și mai puţin. Și cu toate acestea, amândoi erau dornici să-și dea viaţa unul pentru celălalt.

În timp ce Tariq ar fi vrut să-l ucidă pe regele-băieţandru doar dintr-o singură privire.

Cum de-au ajuns în situaţia asta?

Cum se prefăcuse dragostea în ură doar cât ai clipi din ochi?

Imaginea Șeherezadei prăbușită la pământ sub impactul săgeţii lui îi trecu fulgerător prin minte. Tariq se opri pe loc. Și își aminti numeroasele promisiuni făcute tuturor zeilor din ceruri.

Promisiuni încărcate de fervoare: *Dacă o veţi lăsa în viaţă, mă voi supune, fără crâcnire, voinţei voastre.*

Promisiuni nesocotite, făcute în timp ce alerga într-un suflet spre Șeherezada, fără să-i pese de nimic altceva, cu excepţia dragostei lui, ce zăcea fără vlagă în nisip.

Fără să-i mai pese de nimic altceva — nici măcar de propria-i ură.

Tariq se opri în faţa cortului său. Trebuia să vorbească cu regele-băieţandru — cu califul. Trebuia să vadă lucrurile prin prisma Șeherezadei. Să înţeleagă ce vedea ea dincolo de masca lui Khalid Ibn al-Rashid. Căci un monstru nu putea să iubească așa cum iubea califul din Khorasan. Cu tandreţea pe care Tariq o văzuse în seara aceea.

De asta, era ferm convins.

Tot mai hotărât, Tariq intră în cort.

Irsa se afla înăuntru, lângă trupul fără vlagă al surorii ei, în lumina aurie a unei singure lumânări.

Califul nu se zărea nicăieri.

— Tariq! îngăimă Irsa, uitându-se, agitată, de jur împrejur.

— Unde e?

— S-a dus să se spele nu cu mult timp în urmă, răspunse ea, ridicându-se în picioare. Tocmai i-am dat Șeherezadei niște ceai care s-o ajute să doarmă, adăugă, scrutând, în continuare, împrejurimile, vădit stingherită, în timp ce își masa umărul. Nu cred că ar fi înţelept să rămâi aici. Khal... califul se va întoarce în curând...

Se opri, lăsând cuvintele suspendate în aer. Tâlcul vorbelor ei era la fel de clar ca și intenţia lor.

Deși Tariq știa că era bine intenţionată, preferă să-i ignore avertismentul.

— Doarme, atunci?

Irsa încuviinţă din cap.

Stăvilindu-și un suspin, Tariq se ghemui lângă patul său înalt — patul în care dormea acum Șeherezada, cu bărbia îndesată în pernă și rana înfășurată în bandaje. Irsa se așeză în genunchi, în faţa lui, cu ochii încărcaţi de frustrare și compasiune.

— Îmi pare nespus de rău pentru tot ce s-a petrecut, greierașule, spuse el, întâlnindu-i, după un timp, privirea. Te rog să mă crezi când îţi spun că n-am vrut nicicând să se întâmple una ca asta.

— Știu că n-ai vrut. Dar nu mie trebuie să-mi ceri iertare, răspunse, încet, Irsa.

— Știu.

— Atunci, cred că ar fi înţelept din partea ta să analizezi bine situaţia și să faci ceva în privinţa asta.

Spunând acestea, Irsa luă pacheţelele cu plantele vindecătoare din care îi făcuse ceaiul Șeherezadei și se retrase într-un colţ al cortului.

Tariq îi luă mâna Șeherezadei într-a sa. Și își împleti degetele cu ale ei. Avea palma moale, cu excepţia bătăturilor căpătate după ani întregi de tras cu arcul. După ani întregi petrecuţi împreună pe terenul de antrenamente. Încurajând-o să sfideze soarta. Să nu-și accepte doar rolul de soţie. Să-și impună voinţa, așa cum numai ea putea s-o facă. Așa cum o făcea, încă din ziua în care Tariq realizase că era — și avea să fie — singura lui iubire.

Singura. Pentru totdeauna.

Chiar dacă știa că nu era bine ce face, Tariq îi mângâie degetul arătător cu degetul său mare. Știa că nu va mai avea nicicând șansa s-o mai atingă în felul acesta. Dar voia s-o facă.

Pentru ultima oară.

— Îmi pare nespus de rău, Șazi-*jan*, murmură el. Dumnezeule mare, dacă aș putea să dau timpul înapoi, n-aș mai face așa ceva pentru nimic în lume! Aș înfrunta mii de săgeți pentru tine, continuă Tariq, aplecându-și capul deasupra ei. Când am crezut că te-ai stins, mi-am dorit cu disperare să fi oprit săgeata. Îmi cer iertare, dragostea mea. Nu pot să-mi stăvilesc ura cum o faci tu. Nu sunt ca tine. Dar îți jur că data viitoare te voi asculta. Indiferent cât de dureroase îți vor fi cuvintele. Te voi asculta, Șazi.

Tariq se ridică în picioare, apoi se apleacă și îi sărută tâmpla.

— Îți jur pe propria-mi viață că nu-ți voi mai face niciodată rău, îi spuse el la ureche, dându-i la o parte o buclă rebelă.

Un strigăt înăbușit, ce răsună din celălalt capăt al cortului, îl făcu să se ridice în picioare. Și să se întoarcă. Irsa al-Khayzuran purta pe chip o expresie înspăimântată. Și stătea cu ochii țintuiți asupra intrării cortului.

În pragul căruia se afla califul din Khorasan...

Cu privirea ațintită asupra lui.

Tariq nu citea nimic pe chipul său. Nici măcar o umbră de emoție. Nici cel mai vag indiciu că i-ar fi auzit spusele. Califul așteptă o clipă înainte de a intra. Acoperindu-și apoi fața în gluga *ridei*’, luă, în tăcere, cu gesturi lente și deliberate, arcul recurbat al lui Tariq și tolba lui cu săgeți.

Apoi, îl așteptă la intrare.

Fără să rostească vreun cuvânt, Tariq îl urmă în deșert. Califul se opri ca să-i dea arcul și săgețile, apoi se îndepărtă douăzeci de pași.

La fel de calm ca liniștea de dinaintea unei furtuni, califul își scoase *șamșirul* și îl desprinse în două.

— Trei săgeți, spuse el, spulberând tăcerea deșertului, fără ca vorbele să-i trădeze însă vreun sentiment. Îți ofer șansa să tragi de trei ori, Tariq Imran al-Ziyad. Nu-ți va sta nimeni în cale. Nimeni nu mă va apăra aici. Îţi dau trei săgeţi. Trei șanse să termini ce-ai început lângă fântână.

— De ce trei? îl întrebă Tariq, cu acelaşi glas imperturbabil, punându-şi tolba pe umăr.

— Una pentru verișoara ta, îi răspunse el.

Califul aruncă una dintre săbii în nisip, captând razele lunii cu plăselele-i incrustate cu nestemate. Pe cealaltă o flutură prin aer cu un gest amplu al mâinii.

— Una pentru mătușa ta. Și una pentru dragostea ta.

Tariq îl scruta cu aceeași privire sfredelitoare.

Chiar și de la depărtare, ochii califului erau învăluiţi într-o lumină aproape ireală.

— Dar când vei da greș — și sigur vei da greș — nu vei mai repeta niciodată scena pe care tocmai am văzut-o.

— Să înţeleg că ești gelos? strigă Tariq, cu glas răsunător, peste întinderea rece de nisip.

O pătură subţire de nori plutea pe cer, stârnind ușoare temeri, fără să prevestească însă ameninţarea unei furtuni.

Dacă avea să vină, furtuna de mâine se va ivi pe neașteptate.

— Gelozia este un sentiment copilăresc și meschin, răspunse califul, mutând *șamşirul* în mâna stângă dintr-o singură mişcare. Nu sunt gelos. Ci doar mânios.

Tariq șovăi o clipă. Cuvintele regelui-băieţandru erau în vădit dezacord cu acţiunile sale. Dădea, în sfârșit, dovadă de slăbiciune? O slăbiciune ce îi conferea trăsături mult mai umane, estompându-le cumva pe cele ale unui monstru?

— Te temi din cauza mea, Khalid Ibn al-Rashid?

Califul ezită uşor, apoi îi oferi un răspuns mai elocvent decât toate cuvintele laolaltă.

— A fost un timp când m-am temut. Dar faptul că ai atins-o numai când te-ai convins că era adâncită în somn îmi dă de înţeles că n-ar fi încuviinţat gestul tău. Nu voi mai tolera nicicând o asemenea lipsă de respect faţă de ea. Sau faţă de mine.

— N-am vrut să dau dovadă de lipsă de respect, răspunse Tariq, legănând arcul pe lângă picioare. Și nici nu încerc să-i recâștig inima, adăugă, trăgând aer în piept. Știu că... am pierdut.

Şamşirul spintecă din nou aerul.

— Și cu toate astea, vrei în continuare să mă ucizi.

Nu era o întrebare.

Dar Tariq preferă să-i răspundă:

— Firește.

— Atunci ai şansa s-o faci.

— Nu pare să am vreo șansă de vreme ce susţii că o să pierd.

— Așa se va și întâmpla, răspunse califul, luând cealaltă sabie din nisip și fluturându-le apoi pe amândouă prin aer. Ești naiv de crezi că voi accepta o luptă fără sorţi de izbândă.

— De aceea îţi dorești o confruntare pe câmpul de luptă, ticălos arogant ce ești?

— Parţial, răspunse califul, schiţând un zâmbet ambiguu în colţul gurii.

— Și ce alte motive ai mai avea? întrebă Tariq, scoţând o săgeată din tolbă.

— Nu-mi cunosc încă dușmanul, Tariq Imran al-Ziyad. Și, spre deosebire de tine, nu mă lupt de bună voie cu ceva ce nu-mi este cunoscut.

— Știu cine ești, ripostă Tariq.

— Nicidecum. Îţi închipui doar că știi cine sunt.

— Poate ar trebui să te străduiești să-mi schimbi părerea.

— Poate că da, răspunse califul, răsucindu-și săbiile în arce elegante. Ai trei săgeţi. Ţintește cum trebuie!

Tariq trase adânc aer în piept. Fixă săgeata pe coardă. Și întinse arcul.

Ar trebui să-i ţintească inima. Căci, în ciuda insolenţei și a încrederii pe care le afișa cu atâta emfază, nimeni n-ar putea să scape de trei săgeţi trase într-o succesiune rapidă. Poate că va reuși să evite una dintre ele. S-o pareze pe cea de a doua cu o lovitură măiastră de sabie.

Dar nu și pe cea de-a treia. Nu putea să fie un spadasin *chiar* atât de iscusit. Nimeni nu era. Gândul era de-a dreptul absurd. Învăluit într-o cutezanţă ce îi provoca Șeherezadei multe necazuri.

Semănau în această privinţă. Șazi și regele-băieţandru.

Aroganţi. Și cutezători.

Dar fermi în convingerile lor. Și cinstiţi.

Tariq ar trebui să-i săgeteze inima. Și să-l doboare. Pentru Shiva. Pentru mătușa lui.

Și pentru el însuși.

Simţind cum sângele îi zvâcnea de mânie, Tariq întinse și mai tare arcul. Auzea cum coarda îi vibrează la ureche. Și simţea printre degete penele moi de gâscă, ce îi șopteau o promisiune în vânt.

Făgăduindu-i să pună capăt suferinţei sale.

Soarta îi surâdea. Căci aroganţa regelui-băieţandru îl făcea slab. Îl făcea să creadă că Tariq nu putea să comită un act atât de violent. Că nu avea iscusiţa necesară.

Tariq privi capătul săgeţii. Vârful din obsidian strălucea ameninţător în lumina lunii.

Își aminti vârful săgeţii pe care îl scosese din rana Șeherezadei. Stacojiu.

Pătat de sângele marii lui iubiri. Singura iubire a vieţii sale.

Părea că trecuse doar o clipă de când Tariq îi făgăduise Șeherezadei că nu îi va mai face niciun rău.

O clipă. Lungă cât o viaţă.

Și acum? Ce-avea de gând să facă acum? Fapta lui nu îi va străpunge doar inima Șeherezadei. O va distruge cu totul. Îi va provoca o suferinţă sfâșietoare. Mai presus de cuvinte. Mai presus de timp. Aceeași suferinţă pe care i-ar fi provocat-o și moartea lu Tariq. Cum îi spusese într-o noapte, nu cu mult timp în urmă când se temea că Tariq avea să piară ucis de mâinile califului di Khorasan.

Suferinţa nu va mai cunoaște margini.

Doar dacă cineva va reuși să-i pună capăt.

Tariq lăsă arcul în pământ.

— Vântul îmi e potrivnic.

— Vântul n-ar trebui să însemne nimic pentru un arcaș iscusi ca tine.

— Da, n-ar trebui, răspunse, simplu, Tariq. Dar înseamnă.

Califul lăsă și el săbiile în pământ.

— Poate că nu ești arcașul pe care mi l-am imaginat.

— Poate că nu, ripostă el, ţintuindu-l cu privirea. Sau poate că aștept un vânt prielnic.

O umbră învălui ochii regelui-băieţandru și un mușchi i se încordă pe chip.

— Să nu uiţi vreodată, Tariq Imran al-Ziyad, că ţi-am oferit o șansă! Astăzi, ai încercat să-mi curmi viaţa... și ai nimerit-o pe Șeherezada, cea care, pentru mine, întruchipează mai mult decât viaţa însăși. Data viitoare, când vei mai încerca să faci asta în prezenţa ei, te voi jupui de viu și îţi voi arunca hoitul câinilor.

— Și eu care începeam să cred că poate nu ești un monstru chiar atât de înspăimântător, răspunse Tariq, cu o privire încruntată.

— Sunt fiul tatălui meu — iar prin vene îmi curge sângele unui monstru, ripostă califul, cu glasul rece, în ciuda focului mocnit ce îi mistuia cuvintele. Nu fac ameninţări deșarte. Ar fi bine să nu uiţi asta.

— Dar vrei să mă convingi că ești vrednic de iubirea Șeherezadei. Că ești bărbatul ideal pentru ea, spuse Tariq, stăvilindu-și cu greu o grimasă sarcastică.

— N-aș îndrăzni niciodată să fiu atât de arogant. Dar vreau să te asigur că voi ține seama de părerea ta doar atunci când luna va lua locul soarelui. Și mai vreau să știi că voi lupta până la ultima suflare pentru tot ceea ce iubesc mai mult decât propria-mi viață.

— Şi eu o iubesc pe Şeherezada mai mult decât orice pe lume.

Auzindu-i spusele, califul schiţă din nou un zâmbet sardonic.

— Mă văd nevoit să te contrazic. Pe tine te iubești mai mult.

Indignarea puse stăpânire pe sufletul lui Tariq.

— Nu...

— Dacă nu vei învăţa să-ţi stăvilești ura, te vei iubi mereu numai pe tine.

— Dar tu poţi să susţii sus și tare că nu mă urăşti? ripostă Tariq, cu glas tăios și usturător, izbucnind într-un râs sarcastic.

— Nu, nu te urăsc, răspunse califul, după o scurtă ezitare. Dar îţi detest trecutul mai mult decât o pot exprima în cuvinte, continuă el, atașând săbiile una de cealaltă și făcând câțiva pași înainte. Știi de câte ori aș fi putut să te ucid, Tariq Imran al-Ziyad? De câte ori mi-am dorit, în adâncul sufletului, să dispari de pe fața pământului? Știu de foarte mult timp cine ești și îţi cunosc familia la fel de bine. Tatăl meu te-ar fi ucis doar pentru felul în care o privești pe Șeherezada. Și eu ţi-aș fi curmat bucuros viaţa. Dar n-am făcut-o, din cauza ei, adăugă, băgându-și, cu un zgomot metalic, *şamşirul* în teacă. Şi nici n-aş fi făcut-o vreodată, dacă seara asta nu ar fi avut niciodată loc, spuse apoi, ca pe un gând tardiv.

Tariq își încleștă mâna pe mânerul arcului, analizând mărturisirea califului. Indiferent cât de greu îi era s-o recunoască, nu credea că suveranul Khorasanului minţea. Căci nu părea atras de arta disimulării. Lucru ce punea sub semnul întrebării multe dintre suspiciunile pe care Tariq le nutrea în privinţa lui. Suspiciuni ce-aveau nevoie de răspunsuri.

Nu mai puteau rămâne în umbra mistuitoare a urii sale.

— De ce i-ai curmat viaţa verişoarei mele? întrebă el, cu glas tăios.

— Pentru că nu am avut de ales, răspunse, precaut, califul. Pentru că cineva m-a osândit să îndur aceeaşi suferinţă covârşitoare pe care a îndurat-o și el. Pentru că m-a blestemat pentru nesăbuinţa mea, continuă, trăgând, șovăitor, aer în piept. Condamnând familiile din Rey să-și piardă fiicele în zorii fiecărei dimineţi. Blestemând, astfel, întregul Khorasan.

O umbră învălui pentru o clipă privirea califului — o umbră ce trăda o suferinţă tainică. Răspundea de parcă s-ar fi așteptat s-o facă mulţi ani de acum încolo. De parcă știa că niciun răspuns nu avea să fie îndeajuns.

— Un... blestem? Ai ucis-o pe verișoara mea din cauza unui *blestem*? îngăimă Tariq, cu îndoială în glas și privirea încețoșată, căscând ochii mari cât cepele.

— M-am înșelat crezând că nu am de ales, continuă, încet, califul, făcând încă un pas spre Tariq. Amarnic chiar. Și nu voi putea îndrepta niciodată răul înfăptuit. Cum nu voi putea să alin nici suferinţa provocată familiei tale. Dar promit să-mi răscumpăr greșelile dacă îmi vei oferi această șansă.

Tariq scrâșni din dinţi. În ciuda mărturisirii sale — și a faptului că înţelegea acum ce încercase Șazi să-i spună în tot acest timp — răspunsul califului nu era un răspuns în adevăratul sens al cuvântului. Era doar un șir de promisiuni deșarte.

Nimic concret.

— Făgăduielile tale sunt doar niște cuvinte goale, îi ripostă Tariq. Rostite mult prea târziu.

— Făgăduielile mele nu sunt doar niște cuvinte goale, spuse califul, oprindu-se la câţiva pași depărtare. Deși o făgăduială nu înseamnă nimic dacă nu este susţinută de încredere.

— Șeicul acestei tabere mi-a spus cândva că încrederea trebuie câștigată, nu dăruită orbește, răspunse Tariq, încleștându-și maxilarul. Și, deocamdată, n-ai reușit să mi-o câștigi.

— Mi-ar plăcea să-l cunosc pe acest șeic, spuse califul, cu un zâmbet reticent pe buze.

O tăcere apăsătoare se așternu apoi înainte ca Tariq să-i ofere un răspuns la fel de reticent.

— Deși nu-mi face nicio plăcere s-o recunosc, cred că te-ar agrea.

— De ce spui asta?

— Îi plac poveștile frumoase de dragoste, răspunse Tariq, oftând resemnat.

— Nu sunt sigur că aceasta este o poveste frumoasă de dragoste.

Cuvintele îi trădau o vulnerabilitate aparte, ascunsă cu grijă în spatele unei măști arogante. Dezvăluind omul din spatele monstrului.

Tariq zăbovi cu gândul la regele-băiețandru pe care îl disprețuia de atâta amar de vreme. Căruia își dorise de atâtea ori să-i curme viața cu propriile-i mâini.

Și văzu, pentru a doua oră, ceva... cu totul aparte.

Ceva ce nu-i plăcea. Ceva ce nu avea să-i placă vreodată.

Ceva ce, însă, nici nu ura.

— Mi-aș dori, pentru bine tău, să fie o poveste frumoasă de dragoste, șopti el.

Auzindu-i spusele, califul din Khorasan făcu o plecăciune în fața lui Tariq Imran al-Ziyad, atingându-și fruntea cu mâna.

După câteva clipe, cu o ușoară strângere de inimă...

Tariq îi întoarse gestul.

O CALE GREȘITĂ

CÂND ȘEHEREZADA SE TREZI A DOUA ZI DE dimineaţă, simţea o durere ameţitoare de cap, iar umărul îi era greu ca de plumb. I se părea cu neputinţă să articuleze vreun cuvânt și fiecare mușchi o durea cumplit.

Dar îi era cald. Mai cald decât își amintea să-i fi fost vreodată.

Se trezi, pentru prima oară în viaţă, în braţele cuiva.

Khalid dormea strângând-o la piept.

Șeherezada stătea întinsă pe burtă, răsfirată peste el, cu mâinile și picioarele împletite cu ale lui.

Încremeni, pentru o clipă, pe loc, convinsă că se afla pierdută într-un vis stârnit de fierturile dezgustătoare ale Irsei.

Cum de reușise Khalid să adoarmă?

Îl privea nedumerită, buimacă încă de somn. Văzu apoi că avea la gât un șnur de piele, de care era prins ceva de metal.

Purta talismanul dăruit de Musa Zaragoza.

Khalid arăta mereu impecabil, scos parcă din cutie. Priveliștea pe care i-o oferea, însă, acum era... cu adevărat fascinantă.

Părea un dezastru tulburător.

Părul negru îi era complet răvășit. Avea un obraz murdar de praf. Cicatricea de sub ochi îi era presărată cu grăunţi de nisip. Tunica pe care o purta nu i se potrivea, căci nu era a lui. Era mult prea strâmtă și avea mânecile prea lungi.

Șeherezada îl scruta în tăcere, cu ochi vigilenţi. Ritmul lent al respiraţiei sale, ce îi legăna uşor pieptul, o ademenea din nou în lumea viselor, dacă avea să-și lase iarăși capul pe umărul lui.

Preferă, în schimb, să-și sprijine bărbia în palme și să-l studieze în voie.

Tabloul pe care Khalid i-l oferea dormind era de-a dreptul captivant. Treaz, fiecare umbră părea adâncită de masca rece a indiferenţei — a mândriei și irascibilităţii — pe care o purta în faţa lumii ca să-și ascundă adevăratele sentimente. Acum, în timp ce se odihnea, trăsăturile sale, dăltuite, parcă, în piatră, păreau modelate din cel mai bun lut. Îşi ţinea buzele uşor depărtate. Rugându-o, parcă, să le atingă. Sprâncenele — de obicei, încruntate și severe — păreau acum tihnite, fără să mai fie nevoite să-i redea expresia ameninţătoare a raţiunii sale. Genele-i lungi și bogate, ondulate și negre, îi atingeau pielea catifelată a pometţilor.

Cât e de frumos!

— Un tablou ar fi mai potrivit.

Vorbele-i șoptite o lăsară aproape fără suflare.

Khalid abia își mișcase buzele. Iar ochii îi rămaseră închiși.

— Nu am nevoie de tablouri, îi răspunse ea, dregându-și glasul. Și nici nu-mi doresc.

Deși încercase să adopte un ton indiferent, vocea-i aspră și răgușită îi trădă freamătul lăuntric.

Ar putea să o atribuie orei crude a dimineţii. Sau poate încercărilor prin care trecuse.

Sau oricăror...

— Minţi.

Simţindu-și obrajii încinși, își întoarse capul... și icni cu putere. O durere covârșitoare îi străpunse umărul și spatele. Șeherezada își mușcă fără milă buza de jos.

Khalid deschise imediat ochii. Îi apucă bărbia în căușul mâinii şi îi scrută chipul cu privirea. Luă apoi un pocal de lângă pat şi i-l oferi.

— Ce e asta? îl întrebă ea, dregându-și glasul.

— O poțiune pregătită de sora ta ca să-ți aline durerile.

Șeherezada bău lichidul. Gustul amar îi stărui în gură. Făcu o grimasă. Deși Irsa încercase să estompeze amărăciunea băuturii cu miere și mentă proaspătă, aceasta avea în continuare un gust înfiorător.

În timp ce înghițea poțiunea, ceva se mișcă în colțurile întunecate ale cortului. Tariq își făcu, în curând, apariția, cu părul răvășit și pleoapele greoaie de somn.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu, răspunse Khalid. Nimic deosebit, cu excepția încăpățânării de dimineață.

— Nu te-a întrebat nimeni nimic, îi ripostă Șeherezada.

— Ba da, chiar l-am întrebat, spuse Tariq, căscând. Căci este mult mai ușor să obțin un răspuns sincer din partea lui decât din partea ta.

Șeherezada îl țintui cu privirea, dornică să-l înfrunte, în ciuda condiției sale.

— Acum vorbești cu el? Nu mai încerci să-l ucizi?

— Fii cuminte, Șazi! răspunse Tariq, cu dezinvoltură. Doar l-am lăsat să doarmă în cortul meu.

Suntem în cortul lui Tariq. Și am reușit să supraviețuim o noapte aici.

Șeherezadei îi venea greu să creadă. Se întreba din nou dacă nu suferea încă urmările întâmplărilor petrecute cu o seară în urmă. Căci i se părea cu neputință să descopere în glasul lui Tariq o nuanță de umor. Și nici umbră de încordare în vocea lui Khalid.

S-a întâmplat, fără îndoială, ceva între ei.

Dincolo de încercările de a-și curma viața unul altuia.

Șeherezada nu era, însă, convinsă că totul era așa cum părea.

Se uită, precaută, când la soțul ei, când la prima sa iubire. Și apoi din nou la Khalid.

Cum de nu se mai simţea Tariq rănit doar de simpla existenţă a lui Khalid? Şi cum de nu-şi mai dorea Khalid să-l distrugă pe Tariq doar dintr-o singură privire?

Nu voi înţelege niciodată bărbaţii.

Nu avea, însă, de gând să-şi pună norocul la îndoială. Cel puţin, nu acum.

— Cât e ora? întrebă ea, cu glasul mai răguşit ca de obicei.

Părea că ceaiul pe care îl băuse la insistenţele Irsei îi întuneca mintea. Sau poate că vinovată era poţiunea de lângă pat. Indiferent de motive, nu se putea supăra însă pe băuturile tămăduitoare. Căci îi alinau durerile, care altfel ar fi fost, fără îndoială, crunte.

Tariq privi razele palide de lumină ce pătrundeau printre cusăturile cortului.

— Mai e puţin până în zori.

— Aha! îngăimă Şeherezada, închizând ochii.

— Dar nu cred că mai putem rămâne mult timp în cort, spuse Tariq, îngândurat şi şovăielnic, de parcă nu ştia ce cale să urmeze. Nu ştiu dacă îl mai pot apăra dacă cineva îi va descoperi identitatea. La urma urmei, continuă el, cu glasul şi mai grav, armata îi este potrivnică.

Şeherezada se aştepta să-l audă pe Khalid dându-i, după cum îi era obiceiul, o replică usturătoare. Tăioasă şi sardonică, menită să-l provoace pe Tariq.

Cum acesta păstra tăcerea, Şeherezada profită de ocazie şi răspunse, încuviinţând iute din cap:

— Are dreptate. Ar trebui să ne întoarcem în Rey cât mai degrabă, Khalid.

Înăbuşindu-şi un icnet de durere, se aşeză pe o parte, pregătindu-se să se ridice în picioare.

— Pot să plec şi singur, răspunse Khalid.

Nu, spuse ea. Nimeni nu știe că ai plecat, iar *shahrban*-ul se va înfuria dacă își va imagina că ai pățit ceva. Ca să nu mai vorbim și de Jalal. Ar trebui să ne întoarcem cât mai iute cu putință.

Iar covorașul fermecat reprezintă cea mai bună cale.

— Unchiul meu va fi oricum mânios. Iar Jalal — e puțin probabil să-mi observe lipsa, răspunse Khalid, crispându-se ușor la auzul numelui vărului său.

— Firește că va observa.

— Eu n-aș fi atât de sigur.

Încordarea de pe chip — și tristețea-i din glas — o determinară pe Șeherezada să-și întoarcă ochii spre el. Chiar și în lumina palidă a dimineții, schimbarea stării sale de spirit era de netăgăduit... dacă îl cunoșteai îndeajuns de bine.

Ce s-a petrecut oare între Khalid și Jalal?

Când văzu privirea pe care Khalid i-o aruncă, rugând-o să fie cu băgare de seamă, Șeherezada se hotărî să nu mai descoasă lucrurile. Cel puțin, nu în prezența lui Tariq.

Încercă, în schimb, să se ridice în capul oaselor, stăvilindu-și un strigăt de durere în clipa în care simți cum un junghi îi străbătu brațul stâng. Partea dreaptă a corpului îi era complet amorțită. Își încleștă și descleștă pumnul ca să pună sângele în mișcare.

— Șazi! spuse Tariq, îndreptându-se spre ea, cu chipul brăzdat de îngrijorare. Nu cred că ar trebui să...

— Să nu-ți imaginezi că îmi pasă ce crezi! îi ripostă ea, cu o privire tăioasă, respingându-l cu brațul zdravăn. Cu atât mai mult cu cât ești singurul vinovat pentru tot ce s-a întâmplat.

— Nu am cum să te contrazic în această privință, răspunse Tariq, tresărind ușor. Și, deși nu am cuvinte ca să-mi exprim regretul, vreau să-ți spun că îmi pare rău. *Nespus* de rău.

— Știu că îți pare rău. Cu toții regretăm cele întâmplate, spuse ea, cu glas irascibil. Acum, însă, nu e momentul să-mi spui ce să fac, ținând seama de propriile-ți greșeli.

Aruncându-i apoi o altă privire tăioasă, Șeherezada continuă să-și încleșteze și să-și descleșteze pumnul ca să-și pună sângele în mișcare, în ciuda durerii mistuitoare pe care i-o provoca fiecare gest în parte.

— N-ai de gând s-o oprești? îl întrebă Tariq pe Khalid, cu exasperare în glas.

— Nu, răspunse, impasibil, califul, stând încă întins în pat într-o liniște grăitoare. Nicidecum.

Șeherezada îl privi pe Tariq cu ochi triumfători.

— Dar vrei să-mi împrumuţi un cal și suficiente provizii ca să mă întorc în Rey? îl întrebă Khalid pe Tariq, ridicându-se în picioare cu o eleganţă desăvârșită — sfidând-o, parcă, pe Șeherezada pentru neputinţa ei.

— Khalid!

— Nu te voi împiedica să faci ce vrei, îi ripostă el, întorcându-se spre ea. Cum nici tu nu mă vei împiedica să fac ce vreau.

Tariq zâmbi, vădit amuzat să vadă că cineva o înfrunta pe Șeherezada.

— Sunt încântat să-ţi împrumut un cal și provizii. Dar aștept plata integrală a datoriei. Cu dobândă, căci îţi permiţi, fără doar şi poate. Nu-ţi mai dau, însă, calul meu. Nici acum. Nici altădată, adăugă, după o scurtă şovăire.

— Îţi accept condiţiile, răspunse Khalid, stând în faţa lui Tariq. Deși califul era cu o idee mai scund, cei doi păreau să fie pe picior de egalitate.

Un rege aflat la același nivel cu nobilul său.

Încuviinţând din cap cu o expresie aproape binevoitoare, Tariq îşi îndreptă privirea spre Şeherezada.

— Mă duc să fac rost de provizii, apoi vă aștept pe amândoi afară.

Și, afișând un zâmbet generos, menit să-i ascundă tristeţea, Tariq ieși pe ușa cortului.

Ne-a lăsat singuri.

Ne-a oferit puțin timp între patru ochi.

Fie acceptase situaţia, fie juca teatru cu măestria celui mai talentat artist ambulant din Rey.

Îi oferea oare încuviinţarea lui tacită?

Tariq îi dădea oare șansa lui *Khalid* de a-i dovedi că se înșală?

Redusă pentru o clipă la tăcere, Șeherezada rămase încremenită pe marginea patului înalt, în timp ce Khalid se duse să se spele în ligheanul din apropiere.

— Ce s-a întâmplat între tine și Tariq? începu Șeherezada, fără preambul, coborând apoi tonul glasului. Și unde este cartea tatălui meu?

— Tariq a tras cu arcul și te-a rănit, îi răspunse Khalid, cu glasul lui melodios, continuând să se spele. Și a rămas în viață, adăugă, ţintuind-o cu privirea. Cât privește cartea, nu mai e cazul să-ţi faci griji din cauza ei. Ai trecut deja prin numeroase încercări.

— Khalid!

Stropindu-se cu apă pe faţă și pe gât, califul păstră un timp tăcerea.

— Eu și Tariq Imran al-Ziyad am ajuns la un soi de înţelegere, spuse apoi, luând dintr-un vas de lemn un pumn de mentă măcinată și sare grunjoasă zdrobită ca să se spele pe dinţi.

— Atunci, nu mai am de ce să-mi fac griji?

— Nu pot să fac promisiuni în numele fiului lui Nasir al-Ziyad, răspunse Khalid, întorcându-se, în cele din urmă, și întâlnindu-i privirea. Dar nu mai e cazul să-ţi faci griji din cauza mea. Îţi promit.

Ultimele cuvinte rămaseră suspendate în aer, învăluite într-o semnificaţie tangibilă.

Șeherezada trase încet aer în piept.

Khalid nu va căuta răzbunare pentru întâmplările petrecute cu o seară în urmă. Ceea ce însemna că nu nutrește resentimente tainice față de Tariq pentru că încercase să-l ucidă. Și nici nu dorea să-i facă rău pentru că o rănise, în schimb, pe Șeherezada.

Speranța împăcării începea să se întrezărească din nou.

— Nu vrei să te duc în Rey? îl întrebă ea, profitând de acest nou crâmpei de speranță.

— Nu, nu vreau, îi răspunse, cu glas ferm, încheind astfel orice discuție pe această temă.

Șeherezada strâmbă, nemulțumită, din nas, în timp ce Khalid își șterse bărbia de apă.

— Aș vrea să nu mai fii atât de încăpățânat.

— Și eu aș vrea să nu te fi văzut aseară sărind în fața săgeții. Dar dorințele sunt apanajul duhurilor din lămpi și al nesăbuiților care cred în astfel de povești, îi ripostă el, presărându-și cuvintele cu o tonalitate mânioasă, ce îi făcu Șeherezadei să-i zvâcnească sângele prin vene.

Doar nu e supărat pe mine pentru că i-am salvat viața!

— Crezi că eu *am vrut* să cad pradă unei săgeți? îl întrebă ea, cu glas acuzator. Doar nu ești supărat pe mine din cauza asta, Khalid Ibn al-Rashid. N-am avut de gând să...

— Știu, răspunse Khalid, așezându-se în genunchi în fața ei și străjuind-o cu brațele de-o parte și de alta. Nici n-am vrut să insinuez altceva. Dar..., se opri deodată, lăsând cuvintele suspendate în aer, în timp ce trăsăturile-i aspre se topeau văzând cu ochii. Nu poți să mai faci așa ceva. N-aș mai putea îndura altă experiență asemănătoare, Șazi.

Văzându-i expresia îndurerată de pe chip, Șeherezada simți un nod în gât. Și gândul îi zbură spre un moment îndepărtat din trecut când un băiețel își văzuse mama pierind chiar sub ochii săi.

Khalid îi cuprinse bărbia în căușul palmei și îi mângâie maxilarul cu degetul mare.

— Știi cât de aproape ți s-a înfipt săgeată de inimă? murmură el. Cât de aproape te-ai aflat de moarte?

— Dacă nu te-aș fi dat la o parte din calea săgeții, Tariq te-ar fi ucis, îi răspunse ea, acoperindu-i mâna cu a ei. Sorbindu-i mângâierile și atingerile.

— Mai bine m-ar fi ucis pe mine decât pe tine.

— Dacă ar fi să repet figura, aș face-o din nou, îi ripostă ea, cu o privire tăioasă. Fără urmă de îndoială.

— Șazi, nu poți să mai faci așa ceva, spuse Khalid, cu glas șoptit și aspru. Promite-mi că nu o vei mai face vreodată!

— Nu pot să-ți promit asta. Nu-ți voi promite *niciodată* așa ceva. Nu atâta timp cât îmi e sortit să mai trăiesc. Nu am de ales în această privință, cum ai spus cândva. Nu am ce să fac.

Khalid trase adânc aer în piept.

— Aș vrea să nu mai fii atât de încăpățânată, îi răspunse el, repetându-i cuvintele, în timp ce îi dezmierda obrazul cu degetul mare.

Privind-o cu ochii încărcați de emoție.

— Ești un duh al lămpii sau un nesăbuit? îl întrebă ea, cu un surâs pe buze.

— Un nesăbuit. Așa sunt mereu când e vorba de tine.

— Măcar o recunoști.

— Firește, îi răspunse, schițând un zâmbet în colțul gurii. Dar numai în fața ta.

Șeherezada îi cuprinse chipul în mâini. Și îi mângâie bărbia cu degetele, explorându-i barba nerasă. Închise ochii pentru o clipă.

Nu era momentul potrivit. Niciodată nu era momentul potrivit.

Dar nu avea nicio importanță.

Nici măcar poțiunea liniștitoare nu-i putea stinge focul ce îi aprindea simțurile. Îl trase spre ea și își contopi gura cu a lui.

Îi sorbi cu nesaţ apa de pe buze, aroma de mentă și miresmele ameţitoare după care tânjea în clipele de singurătate. Întruchipa tabloul desăvârşit al deşertului scăldat în soare şi parfum de santal. Al palatului din Rey şi al dunelor de nisip străbătute de beduini — toate laolaltă.

Atingerile sale îi aminteau deopotrivă de tușeul catifelei și asprimea oțelului. Îi încingeau și îi înghețau sângele în vene în egală măsură. Săruturile lui erau pe cât de duioase, pe atât de înverșunate. Dezlănțuite și înfrânate totodată.

Când încercă să-l tragă și mai aproape, Khalid se împotrivi. Prudent. Mult prea prudent.

Șeherezada voia, ca de obicei, și mai mult. Se agăță cu degetele de țesătura tunicii lui împrumutate, exprimându-și dorințele fără cuvinte. El o opri, cuprinzându-i chipul în căușul palmelor.

Șeherezada oftă adânc, blestemându-și rănile în tăcere.

— Nu mă încântă deloc ideea că nu te pot însoți.

— Nici mie nu-mi place că trebuie să te las aici. În tot acest... haos, îi răspunse Khalid, încordat ca un arc.

Auzindu-i spusele, își aminti de un lucru la fel de imperios, de care aproape că și uitase.

— Unde este, Khalid? îl întrebă ea, scrutând împrejurimile cu privirea.

Cartea tatălui său. Motivul acestui haos și al atâtor vieți curmate.

Khalid se aplecă și luă de sub pat bocceluța surorii ei.

— Mi-a dat-o Irsa aseară, îi explică el, încet. Am ținut-o la îndemână, alături de sabia mea și de hangerul tău.

— Irsa? spuse Șeherezada, cu un zâmbet pe buze, încântată de familiaritatea pe care o trădau cuvintele lui. Te-a lăsat să-i spui așa?

— Oarecum, murmură el, dându-i părul după ureche.

— Mi-ai spus cândva că nu aveai nici cea mai mică intenție să câștigi dragostea semenilor tăi, Khalid Ibn al-Rashid. Dar ai reușit să câștigi inima unora dintre cei mai severi critici ai tăi într-o singură seară, spuse Șeherezada, zâmbind cu gura până la urechi.

— Irsa era unul dintre cei mai severi critici ai mei? întrebă el, ridicând o sprânceană.

— Firește. Doar e sora mea.

Umbra unui surâs apăru pe chipul lui Khalid. Priveliștea era un adevărat balsam pentru sufletul Șeherezadei.

Behăitul răsunător al unei capre îi readuse cu picioarele pe pământ.

— Ar trebui să plec, spuse Khalid, dând la o parte bandajele murdare de sânge de pe podea și aplecându-se pentru a doua oară.

Scoase apoi de sub pat sabia lui și hangerul ei și le așeză lângă cartea tatălui său, înfășurată încă într-o pânză cafenie de in.

— Și cheia? îl întrebă ea, în șoaptă.

Khalid îi arătă lanțul de argint pe care îl purta la gât. Cheia neagră îi atârna deasupra inimii, alături de talismanul de jad. Un fior rece îi străbătu șira spinării.

Acoperi cu mâna cheia ce se odihnea pe pieptul lui Khalid.

— Distruge-o cât mai curând cu putință! Diseară, dacă poți. Nu mai irosi nicio clipă!

— Îmi văd de drum toată ziua și o voi distruge la apusul soarelui, îi răspunse el, dând din cap. Mă voi întoarce să te iau de aici cât pot de repede.

— Nu. O să vin eu la *tine*.

Khalid îi zâmbi, apoi îi atinse din nou gâtul cu buzele într-un sărut răvășitor. În final, își îndesă pumnalul în eșarfa *tikka* și dispăru în deșert.

O suflare rece pătrunse în cort.

Și abia atunci realiză cât de întuneric era încă afară.

Frigul îl trezi și pe Jahandar.

Nu-și mai amintea când simțise pentru ultima oară un frig atât de copleșitor.

Avea mintea încleiată și încețoșată, de parcă s-ar fi luptat vreme îndelungată cu valurile învolburate ale mării. Își simțea gâtul uscat și înăbușit parcă de fire nevăzute. Dezorientat și amețit, Jahandar bâjbâi pe întuneric în căutarea cărții, dornic să-i simtă căldura.

Dar nu era pe pieptul lui.

Cuprins de spaimă, deschise iute ochii.

Se ridică în capul oaselor, iar păturile ponosite și inutile căzură pe podea ca foile de ceapă. Cortul era încă învăluit în mantia nopții. Abia se crăpase de ziuă și raze palide și frânte de lumină pătrundeau timide prin cusăturile cortului.

Jahandar își plimbă mâinile pe pat. Apoi pe podeaua de sub el. Și tot mai departe prin întuneric.

Dar nici urmă de carte.

Copleșit de gânduri negre, căută cu mâna cheia de la gât.

Și aceasta dispăruse.

Înțelegând ce se întâmplase, rămase încremenit pe loc, lovit parcă de un fulger.

Cineva îi furase cartea și cheia. Mintea îmbâcsită și limba umflată constituiau dovezi de netăgăduit că cineva îl adormise cu gândul de a-i lua lucrurile cele mai de preţ.

Cineva îl păcălise și îl jefuise.

Orbit de mânie, Jahandar sări în picioare, răsturnând lampa de alamă de lângă pat. Uleiul se prelinse încet pe podea, răspândind în aer un miros înţepător.

Amintindu-i de puterea ce zăcea latentă în cel mai inofensiv dintre lucruri.

Căci, doar cu un simplu pocnet din degete, Jahandar putea să dea foc întregii tabere.

Sau, mai degrabă, *ar fi putut* s-o facă.

Nu ştia cât de profundă era amprenta pe care furtuna o lăsase asupra abilităţilor lui. Și nu cunoștea nici preţul pe care fusese nevoit să-l plătească pentru a-și exercita aceste abilităţi uluitoare.

Avea nevoie de carte ca să-și recapete vechile haruri.

Avea nevoie de ea ca să-l ajute pe Reza în misiunile sale.

Jahandar se plimba de la un capăt la celălalt al cortului, cufundat într-un iureş de gânduri mistuitoare.

Doar trei oameni din tabără știau de existența cărții.

Unul dintre aceștia îi pregătise ceaiul cu o seară în urmă — ceaiul menit să-i inducă un somn neobișnuit de odihnitor.

Un altul încercase să-l descoasă trei zile la rând. Îi ceruse să vadă cartea și să-i citească paginile. O carte, căreia, până atunci, nimeni nu îi acordase atenție.

Jahandar se opri pe loc.

Oare chiar copilele lui îl înșelaseră? Carne din carnea lui și sânge din sângele lui? Oare ele îl jefuiseră? Răpindu-i singura șansă de a deveni un om puternic și influent?

Un om vrednic de apreciere.

Jahandar își încleștă mâinile în pumni. Își luă mantia, copleșit de mânie. O mânie ce îi întuneca sufletul și mintea.

Învolburându-i gândurile.

Ultimul dintre cei trei oameni îl va ajuta pe Jahandar să-și recapete cartea.

Căci și el avea mult de pierdut prin dispariția ei.

Și la fel de mult de câștigat dacă aveau s-o regăsească.

Jahandar era ferm convins de asta, cum nu putea fi de multe altele.

La fel cum știa că ar fi făcut, la rândul său, orice ca să dea din nou de ea.

Ar fi cerșit, s-ar fi târguit sau ar fi furat.

Ar fi curmat chiar și vieți.

Șeherezada știa că trebuia să plece din cortul lui Tariq.

Stătuse înăuntru aproape toată după-amiaza.

Deși umărul o durea în continuare și se simțea încă vlăguită după calvarul de cu seară, venise timpul să se întoarcă în cortul ei. Și să pretindă că totul era în ordine. Căci, dacă avea să mai petreacă încă o noapte în cortul lui Tariq, cineva avea să observe.

Și acest lucru nu se va dovedi de bun augur pentru niciunul dintre ei. În ciuda relației pe care o afișau în văzul lumii.

Se ridică în picioare, tresărind sub imperiul unei dureri pătrunzătoare ce îi străfulgeră deodată trupul.

Avea gura și gâtul uscate. Cu o privire încruntată, Șeherezada se întinse după pocalul de lângă pat, gata să se împiedice și să cadă. Înjurând în barbă, reuși să-și recapete echilibrul și luă apoi o înghițitură din lichidul amar.

De-ar fi să nu mai bea vreodată vreo poţiune de orz sau scoarţă de salcie, și tot nu i se părea îndeajuns.

Trebuie să-mi recapăt forțele. Cu atât mai mult cu cât trebuie să ajung în Rey cât mai curând cu putință.

Luptându-se să rămână în picioare, își aranjă tunica și își puse *shahmina* pe umeri ca să ascundă bandajele groase. Se gândi pentru o clipă să aștepte întoarcerea Irsei. Sora ei dispăruse, în mod straniu, după ce îi adusese poţiunea, în urmă cu mai bine de o oră, și Șeherezada nu mai avea de gând să lenevească singură, doar în propria-i companie.

— Șeherezada-*jan*!

Vocea o făcu să scape aproape pocalul din mână. Încercând să nu se piardă cu firea, își strânse mai tare *shahmina* pe trup.

— Unchiule Reza!

Lăsă pocalul jos și își încleștă mâinile în pumni ca să-și ascundă tremuratul.

— N-am vrut să te sperii, îi spuse el, cu un zâmbet cald pe buze, stând în pragul cortului.

Ochii cafenii îi păreau unduioși ca apele unui pârâu în bătaia soarelui de amiază.

— Nu m-ai speriat, răspunse Șeherezada, înghiţind în sec. Îl cauţi pe Tariq?

— Nu, spuse Reza, cu privirea aţintită asupra patului mototolit. Pe tine te căutam. Ai putea să stăm puţin de vorbă?

— Tocmai mă pregăteam să mă întorc în cortul meu ca să mă întâlnesc cu Irsa. E important ce vrei să-mi spui?

— Oarecum, îi răspunse el, pășind într-o parte. Aș putea să te însoțesc, dacă nu te superi. Cortul meu e în drumul tău.

Deși se simțea stânjenită de insistența lui, Șeherezada nu găsea vreun motiv pentru care să-l respingă.

— Firește.

Reza dădu la o parte fâșia de pânză ce ținea loc de ușă. Afară, îi aștepta un soldat, ce îi urma acum de la distanță. Șeherezada încercă să-și ascundă atât neliniștea provocată de prezența soldatului, cât și durerea stăruitoare de umăr.

Ce ciudat că unchiul Reza are mereu gardă de corp! Mai ales, în propria-i tabără.

De parcă n-ar avea încredere în cei din jur.

— Cu ce pot să te ajut? începu ea, încercând să pară veselă și destinsă.

Încercând să-și stăvilească neliniștea mistuitoare. Căci era evident că Reza bin-Latief știa că nu petrecuse noaptea în cortul ei.

Oare mai știe și altceva?

Inima îi bătea frenetic în piept.

— Am observat că petreci acum mai tot timpul cu Tariq, spuse Reza, zâmbind îngăduitor.

— Da.

— Totul merge bine?

— Da, îi răspunse ea, privindu-l pieziș, căci nu știa ce voia să spună.

— Atunci, nu mai ești bolnavă?

— Nu, răspunse Șeherezada, înghițind din nou în sec.

— Mi-am făcut griji din pricina ta în ultimul timp. Umblă vorba că te simți ciudat de obosită în cursul zilei...

Se opri, lăsând cuvintele suspendate în aer și o scrută cu ochi îndoielnici.

Șeherezada zâmbi, apoi își mușcă buza, afișând o expresie sfioasă.

— Cred că ultimele luni și-au pus amprenta asupra mea, unchiule Reza. M-am... adaptat mai greu aici. Dar mă simt mai bine acum.

— Serios? spuse el, ridicând o sprânceană. Chipul tău livid lasă mult de dorit. I-ai spus Aishei că te confrunți cu anumite probleme de sănătate?

— Nu vreau s-o deranjez pe Aisha cu asemenea nimicuri, îi răspunse ea, fluturându-și nepăsătoare mâna prin aer. Irsa mi-a pregătit, oricum, o poțiune care m-a ajutat foarte mult.

— Irsa? spuse el, oprindu-se, îngândurat, pe loc. Irsa știe, așadar, să pregătească poțiuni?

— Oarecum. Cred că ar trebui, mai întâi, să încerci una și apoi să-ți spui părerea, răspunse Șeherezada, cu un zâmbet și mai larg pe buze.

— Am înțeles.

Reza se opri lângă cortul lui, cu o expresie încă îndoielnică. Apoi, o apucă de braț, ușor, dar ferm.

— Șeherezada, îmi doresc nespus de mult să dau crezare spuselor tale, dar am observat ceva tulburător... și nu mai pot să păstrez tăcerea.

— Poftim? îngăimă ea, retrăgându-se câțiva pași, în timp ce inima îi bătea frenetic în piept.

— Am văzut cârpa murdară de sânge de lângă pat, Șeherezada-*jan*, continuă el, apucând-o cu blândețe de braț. Ești rănită, fără doar și poate. Aș vrea s-o chem pe Aisha să se uite puțin la rănile tale, adăugă Reza, dându-i instrucțiuni soldatului doar printr-un simplu gest al mâinii.

— Unchiule Reza... chiar nu e nevoie, se împotrivi ea, retrăgându-se din nou, cuprinsă de spaimă.

— Insist, spuse el, cu zâmbetul pe buze, strângând-o de braț.

Dacă ar fi fost vorba de altcineva, Șeherezada s-ar fi simțit amenințată. Acesta era însă cel mai bun prieten al tatălui ei. Un om pe care Șeherezada îl cunoștea de-o viață. Un om pe care îl considera un al doilea tată.

— Nu mă lasă inima să-ți îngădui să pleci fără să știu mai întâi dacă te simți bine sau nu, contină Reza. Te rog s-o lași pe Aisha să-ţi îngrijească rănile! Dacă nu te superi, o așteptăm împreună în cortul meu.

— Unchiule Reza...

— Șeherezada-*jan*, insistă el, cu o expresie caldă pe chip, te neglijez deja de prea mult timp și te-am nedreptăţit de la bun început când ai venit aici. Deși am făcut-o sub imperiul suferinţei, acest lucru nu-mi justifică faptele. Te rog să mă lași să mă revanșez! Starea ta mă îngrijorează și nu mai pot s-o ignor. Îngăduie-mi această favoare! Te rog!

Îi făcu apoi semn cu capul să intre în cort.

Șeherezada se supuse, fără tragere de inimă. Căci nu știa cum să scape din această situaţie fără să atragă și mai mult atenţia.

Cortul era întunecat. Îndeajuns de întunecat încât avu nevoie de câteva clipe ca să distingă ceva printre umbrele nopţii. Zări apoi, cu coada ochiului, o siluetă mătăhăloasă, stând ameninţătoare în prag.

Era soldatul pe care îl întâlnise la scurt timp după ce sosise în tabăra beduinilor. Cel care purta pe braţ simbolul mercenarilor Fida'i. Cel care o judecase cu asprime și căruia Șeherezada îi răspunsese în aceeași manieră.

Se îndreptă spre ea, învăluit, parcă, într-o negură cenușie.

Șeherezada o luă la fugă, scoţând, înspăimântată, un ţipăt. Îi ceru din priviri ajutorul lui Reza bin-Latief. Tatălui Shivei. Celui pe care îl considera un al doilea tată. Celui în care avea o încredere neţărmurită.

El privea totul, alene. Cu o privire ameninţător de calmă.

În timp ce asasinul Fida'i o apucă de gât. Și un miros dulce și dezgustător îi întunecă simţurile.

Totul se întunecă apoi.

SENSUL VIEȚII

OMAR AL-SADIQ ERA ÎNSPĂIMÂNTAT.

Trecuseră ani îndelungaţi de când nu se mai simţise copleșit de teamă. Era mult prea bătrân ca să mai simtă colţii spaimei. Mult prea împăcat cu viaţa. Și mult prea înrădăcinat în propriile-i obiceiuri.

Nu reușea însă s-o găsească pe suverana Khorasanului. O căutase toată după-amiaza. Și nici Irsa al-Khayzuran nu era de găsit.

Omar știa încă de aseară că ceva nu era în ordine, când santinela sa de încredere îi raportase faptul că Șeherezada nu se întorsese în cortul ei. Şi nici nu o văzuse pe undeva de dimineaţă. Un adevărat motiv de îngrijorare. Înainte, când Şeherezada dispărea în fiecare noapte, se întorcea întotdeauna în cort până la ivirea zorilor.

Omar era convins că cele mai cumplite temeri ale sale aveau să prindă acum contur.

Era doar o chestiune de timp — o știa prea bine.

Și trebuia să ia o hotărâre. Era evident că Reza bin-Latief nu îi dezvăluise adevăratele sale intenţii, lucru pe care Omar îl bănuise de la bun început. Îl durea însă să descopere adevărul cu atâta certitudine, căci Reza îi devenise prieten. Fusese cândva un om bun. Un om care îşi iubise soţia şi fiica și dusese o viaţă simplă, fără ambiţii și dorinţe pătimașe.

Suferința schimbase însă totul. Căci este ușor să fii bun și generos în vremuri tihnite și îmbelșugate. Vremurile grele sunt cele care definesc cu adevărat caracterul unui om.

Și dragostea? Dragostea modelează omul. Oferă atât bucurie, cât și suferinţă, definind caractere.

Dragostea însuflețește pe om. Ea dă sens vieții.

Dar, așa cum se întâmplă cu toate lucrurile în general, dragostea are și ea o latură întunecată.

Iar întunericul pusese stăpânire pe sufletul lui Reza bin-Latief, lucru pe care Omar îl intuise.

Căci văzuse cum umbrele pogoară asupra prietenului său, la fel cum realizase și că tribul său va cădea pradă conflictului dintre două regate. Va fi prins la mijloc între două naţiuni războinice: Khorasan şi Parţia. Primul — un regat măreţ și bogat, asupra căruia se abătuseră în ultimul timp năpaste cumplite. Iar cel de al doilea — un regat mai mic, în toate privinţele, cu excepţia ambiţiei.

Pământurile beduinilor se întindeau de-a lungul frontierei dintre Khorasan și Parţia, și Omar știuse mereu că va fi cu neputinţă să rămână neutru în eventualitatea unui conflict între cele două regate, indiferent cât și-ar fi dorit s-o facă. Oamenii săi se aflau mult prea aproape, iar pământurile lor erau mult prea valoroase.

Nu știuse însă ce cale să aleagă.

Căci nu știa cine îi era dușman și cine îi era prieten. Iar Omar nu se putea alătura vreunei tabere fără să afle mai întâi tot ce putea. Fără să vadă ambele faţete ale monedei.

Sperase că Tariq — tânărul nobil din Khorasan, înzestrat cu o inimă curată — îl va ajuta să ia hotărârea corectă. Șoimul cel Alb din Khorasan, care își va călăuzi poporul, purtându-l din întuneric spre lumină.

Acum, însă, Omar nu mai era atât de sigur. Căci nu apucase încă să vorbească făţiş cu Tariq despre toate aceste aspecte. Iar băiatul nu părea deloc încântat de atacurile lansate recent împotriva cetăților învecinate. Omar nu era convins că Tariq făcuse alegerea corectă atunci când se hotărâse să-l urmeze pe unchiul său. Nu era convins că Tariq știa să aleagă între bine și rău.

Căci Tariq vedea doar o faţetă a monedei.

Era timpul ca Omar să-i împărtășească lui Tariq tot ce știa. Tot ce aflase stând tăcut în umbră, cu ochii în patru și urechile ciulite. Tot ce bănuia de atâta amar de vreme.

Era timpul ca Tariq să ia o hotărâre.

Căci unchiul său o luase deja. Urma calea întunericului.

Acum, suverana Khorasanului și sora ei mai mică dispăruseră și ele. Iar Omar putea doar să ghicească unde se aflau.

Asta însemna că cele două regate se aflau în pragul războiului.

Iat tribul al-Sadiq trebuia să ia și el armele. Și să se alăture.

De partea cui însă?

A misteriosului regele-băieţandru, care curmase viaţa tuturor mireselor sale, fără vreun motiv anume? Sau a tiranului însetat de putere, care plătise mercenari să se strecoare printre oamenii lui Omar? Același tiran însetat de putere, ce se aliase — bănuia Omar — cu Reza bin-Latief cu mult timp în urmă.

Căci Omar văzuse cufere cu aur purtate în taină, în puterea nopții. Văzuse tâlhari de rang înalt, cu simbolul scarabeului pe braţe. Acesta fusese și motivul pentru care îl rugase pe Reza bin-Latief să-și transfere armatele la marginea taberei cu aproape două săptămâni în urmă.

Dar care dintre cei doi suverani era cu adevărat personajul negativ al poveștii?

Căci o poveste trebuie să aibă și un personaj negativ.

Era timpul ca Omar să ia o hotărâre. Să smulgă voalul de pe ochii deșertului.

Căci deșertul avea ochi cu adevărat. Ochi pe care Omar îi pusese la treabă cu multe luni în urmă. Căci știa prea bine cum să asculte și să vadă. Acest deșert era deșertul lui. Un deșert pe care oamenii săi îl stăpâneau de șase generații.

Era timpul ca Omar să vadă dacă Tariq era plămădit doar din mușchi și temperament vulcanic. Dacă putea să îndure adevărul. Odată ce i-l va destăinui, va afla ce avea de spus. Și ce hotărâre avea să ia.

Rămânea de văzut dacă băiatul îi va fi dușman sau aliat.

Dar mai întâi trebuia să se gândească la oamenii săi. Indiferent cât ţinea la Tariq. Indiferent cât își dorea ca băiatul să înfăptuiască ce voia.

Indiferent cât își dorea ca povestea de dragoste a lui Tariq să aibă un final fericit.

Omar i-o povestise de multe ori Aishei. Deși îl mustrase de fiecare dată când i-o povestea, îi stârnea mereu un zâmbet pe buze.

„Dă-mi o poveste frumoasă de dragoste sau o moarte glorioasă!"

Din nefericire, însă, Omar era un om nesăţios.

Sperase mereu să le aibă pe amândouă.

VIAȚA ȘI MOARTEA ÎN PAGINILE UNEI CĂRȚI

KHALID STRĂBĂTU DEȘERTUL PÂNĂ CÂND soarele se lăsă la orizont.

Va ajunge în Rey abia după încă două zile de mers necontenit și anevoios. Până atunci, unchiul său va spumega, fără îndoială, de furie. Deși Khalid era califul Khorasanului și avea dreptul la propria-i libertate, acest lucru nu avea nicio importanță. Căci, în asemenea cazuri, generalul Aref al-Khoury vedea doar un băiat mânios, stând singur printre umbre. Un băiat de care avusese grijă în toți acești ani.

Khalid putea doar să spere că *shahrban*-ul îl credea plecat într-una dintre numeroasele sale incursiuni în oraș. Sau că Jalal avea să-i ascundă, un timp, absența.

Khalid se îndoia însă că vărul său era dispus să facă asta.

Căci replicile pe care le schimbaseră în ultimele câteva săptămâni fuseseră pompoase, în cel mai fericit caz.

Și complet ostile, în cel mai rău caz.

Prin urmare, Khalid nu știa cum avea să-i explice vărului său dispariția din ultimele zile. Și nici nu reușise să dea de urma Despinei și a rajputanului. Păreau să fi intrat în pământ.

Continuă să călărească în galop printre dunele roșiatice de nisip până când soarele abia se mai întrezărea pe cer. Descălecă apoi de pe armăsarul împrumutat și luă din șa desaga cu provizii.

Zăbovind doar pentru o clipă cât să-și tragă sufletul, Khalid scoase cartea din desaga ponosită de piele. Era încă înfășurată într-o pânză aspră de in. Îndesând-o sub braț, se îndepărtă de cal și puse mâna pe plăselele pumnalului prins la brâu.

Nu știa la ce să se aștepte.

Deși, după spusele vrăjitoarei din fortăreața aflată în munți, cartea avea să țipe și să se împotrivească încercărilor sale de a o distruge, Khalid nu știa ce avea să se întâmple.

Nu avea însă încredere în vorbele ei. Nici pe departe.

De aceea, luase hotărârea s-o distrugă cât mai departe de vreo așezare umană, chiar în inima deșertului.

Nimeni nu avea să mai piară din cauza blestemului.

Nu dacă îi stătea în putință să împiedice acest lucru.

Khalid scoase pumnalul încrustat cu nestemate din eșarfa de la brâu. Așeză apoi cartea pe o ridicătură de nisip din fața lui. Despăturind-o din pânza de in, o studie câteva clipe.

Nu avea nimic ieșit din comun. Era chiar urâtă. Legată într-o piele ponosită și pătată de apă. Cu marginile roase. Și legăturile mâncate de rugină. Ferecată cu o broască veche și mată, pe care până și cel mai neisprăvit hoț ar fi reușit s-o deschidă cu ajutorul unei agrafe de păr.

I se părea ciudat că un lucru atât de banal putea să aibă o valoare atât de mare. Putea să abată năpaste cumplite asupra atâtor vieți. Asupra unor orașe întregi. Și asupra atâtor familii.

O simplă carte. Niște mâzgăleli pe o foaie de hârtie.

Khalid schiță un zâmbet amar. *Puterea cuvintelor sălășluiește în sufletul celui care le rostește*. Acesta era unul dintre dictoanele preferate ale mamei sale. Una dintre vorbele de duh împărtășite amândurora de Musa Zaragoza.

Scrută printre gene volumul ponosit.

Cuvintele așternute printre paginile sale nu vor mai confer putere nimănui.

Și, de-ar fi să dea crezare spuselor vrăjitoarei, atunci Khalid avea să scape de o viață înrădăcinată în trecut.

De o viață petrecută sub imperiul păcatelor și al căinței.

Khalid scoase cheia neagră de la gât. Și descuie cartea.

Paginile se deschiseră, răspândind în jur o lumină albă și stranie. Respingătoare. Semnele textului îi erau complet necunoscute.

Când îi atinse paginile cu mâna, cartea îi arse vârfurile degetelor. Înjură în barbă. Un alt licăr de lumină — puternic și strălucitor, malefic chiar — străfulgeră împrejurimile.

Gata! Ajunge!

Khalid scoase pumnalul din teacă.

Cartea zvâcni amenințătoare.

Își crestă palma cu tăișul pumnalului. Picături de sânge se prelinseră pe lamă. Pumnalul căpătă o nuanță stacojie, incandescentă. Lăsă apoi sângele să se scurgă printre paginile cărții.

Aceasta începu să țipe. Scoțând un vaiet ascuțit și strident. Pentru o clipă, paginile păreau să ardă în flăcări. Mirosul plutea, greoi și apăsător, în aer. Stropii de sânge se înnegreau când atingeau suprafața cărții. Rotocoale cenușii se ridicau, sinistre și sumbre, spre cer.

Vântul se năpustea mânios asupra lui Khalid, învăluindu-l într-un vârtej de praf și fum. Printre rafalele amețitoare de vânt, simbolurile invocate de incantațiile vrăjitoarei licăreau amenințătoare.

Khalid ridică pumnalul în aer.

Fumul îi încleștă mâna, înfășurându-i-se de jur împrejur, cu o forță nimicitoare, ca într-o menghină de gheață.

Khalid simțea cum sângele îi îngheață prin vene. Nu trăia vreo viziune și nici vreo amintire. Nici vise și nici coșmaruri.

Ci doar un sentiment. Un sentiment ce ieșea la iveală din adâncurile ferecate ale sufletului său. Un sentiment pe care încercase toată viața să-l renege, de teamă că ar putea părea nevolnic. De teamă că cei din jur ar putea să-i pătrundă tainele ascunse ale inimii.

Ar putea să-i vadă clipele de singurătate. Clipele de neputință. Clipele în care își dorise să dispară.

Gândurile deșarte și trăirile pustii. Cartea părea să-i scoată la iveală îndoielile și incertitudinile.

Spunându-i că nu era vrednic.

De nimic.

Nu era vrednic să fie suveran. Nu era vrednic de devotamentul unchiului său. De loialitatea lui Jalal. Sau de prietenia lui Vikram.

Nu era vrednic de dragostea Șeherezadei.

Ce făcuse oare ca să merite ceva din toate acestea? Era fiul nedorit al unei soţii nedorite. Reprezenta totul pentru o singură persoană și nimic pentru toţi ceilalţi.

Era un nimic.

Fusese mereu un băiat mânios, ce se ascundea în întuneric. Un băiat ce își invidia fratele din umbră. Un băiat ce văzuse cum mama îi pierea ucisă.

Un băiat ce înflorea în întuneric.

Acum trebuia să trăiască în lumină.

Să trăiască... cu înverșunare.

Şi să lupte pentru fiecare suflare.

Khalid strânse pumnalul cu ambele mâini. Dar fumul i se împotrivi cu aceeași îndârjire. Talismanul de jad i se răsuci în jurul gâtului. Ţipetele deveniră și mai răsunătoare. Vârtejuri nimicitoare de nisip îl impresurau din toate părţile, încercând să-l înghită. Încercând să-l facă să dispară.

Își dorea de atâta amar de vreme să dispară. Să ia cu el toată hidoșenia lumii — toate amintirile vieţilor curmate în zori de zi și ale sângelui mamei sale ce se prelingea pe zidurile din agat azuriu...

Și să dispară fără urmă.

— Nu!

Strânse și mai tare pumnalul în mâini.

— Nu!

Fiecare scrisoare pe care o scrisese avea un scop. Fiecare cuvânt de iertare așternut pe hârtie avea un motiv bine întemeiat. Fiecare incursiune făcută în Rey era presărată cu speranţă.

Căci voia să-și răscumpere păcatele și să fie mai bun.

Acum avea șansa s-o facă. În sfârșit!

Avea șansa să trăiască — și să iubească — la lumină.

Cu mâinile pline de sânge, Khalid înfipse pumnalul în paginile cărţii.

În timp ce cartea scoase un ultim strigăt înspăimântător, nisipul îl împresură tot mai mult. Mușcându-i și șfichiuindu-i pielea.

Khalid nu mai putea să respire. Și nu mai vedea nimic în jurul său. Vântul și nisipul voiau să-l lase fără suflare. Să-i răpească misiunea supremă.

Să lupte pentru ultima fărâmă de putere a cărţii.

Cu răsuflarea întretăiată, Khalid rupse o bucăţică din pânza de in, apoi lovi cremenea ca să-i dea foc. Vântul îl stinse imediat.

Abia după cinci încercări reuși să-l aprindă. Luptându-se cu vârtejurile de nisip. Apărându-l în căușul palmelor și aprinzând apoi paginile cărţii.

Cartea arse ceasuri întregi, răspândind un fum gros și albastru.

Până când vârtejurile de nisip se prăbușiră la pământ. Până când Khalid căzu și el, istovit. Își aţinti privirea spre cer, cu trupul frânt. Rănile i se deschiseseră din nou, iar sângele i se prelingea acum în nisip. Pleoapele îi cădeau greoaie.

Avea să leșine. Pierdea sânge. Avea să piară în deșert.

Dar nu mai avea nicio importanţă. Atâta timp cât avea să ia blestemul cu el. Atâta timp cât oamenii săi aveau să fie în siguranţă.

Atâta timp cât Șeherezada avea să fie în siguranţă.

Nimic altceva nu mai conta.

O adiere molcomă și odihnitoare îi răvăși părul. Conferindu-i o senzaţie de liniște pe care o simţea numai în preajma Șeherezadei. O liniște pe care se luptase mereu să o păstreze. Și care i se prelingea printre degete ca apa unui pârâu.

Dacă Șeherezada avea să fie în siguranţă, atunci Khalid putea să fie și el împăcat.

Ochii i se închiseră. Și adormi.

Cu talismanul de jad frânt în bucăţi lângă el.

PALATUL DE GRESIE

ŞEHEREZADA SE TREZI ÎN TRILURI DE PĂSĂRI şi foşnet de mătăsuri.

Chiar şi adierea uşor înmiresmată din jurul ei răspândea doar lumină şi frumuseţe.

Dar, în ciuda acestor desfătări, avea senzaţia că cineva o pândea din umbră. Că era prizonieră într-un palat de cleştar.

Se afla într-un alcov.

Purta aceeaşi tunică mototolită şi aceiaşi şalvari murdari, dar încăperea în care dormise rivaliza cu cele mai elegante camere ale palatului din Rey.

De fapt, nu greşeai dacă ai fi spus că le întrecea în frumuseţe şi rafinament.

Paravanele deschise din partea dreaptă erau împodobite cu numeroase gravuri. Poate puţin cam stridente. Lemnul bogat colorat era încrustat cu fildeş şi jasp în nuanţe de un verde închis. Dincolo de paravane, Şeherezada vedea mai multe spaliere, ce umbreau un balcon de marmură. Ramurile unor copaci încărcate de flori trandafirii se strecurau printre dantelăria albă a spalierelor.

Pereţii încăperii sale erau din gresie. Atât cât putea să vadă din ei. Căci erau acoperiţi cu tapiţerii elaborate. În colţ, se afla o masă confecţionată din numeroase bucăţele de faianţă colorată. Aveai senzaţia că un artizan nebun zdrobise un curcubeu cu ciocanul, distrugând frumuseţea naturii în încercarea de a crea ceva de prost

— Unde suntem? îl întrebă din nou Șeherezada.

— Ştiu că ţi-e teamă, dar nu vrea să-ţi facă niciun rău. Nimeni nu vrea să-ţi facă vreun rău. Vei fi mult mai în siguranţă aici decât în tabăra beduinilor. Şi mult mai bine îngrijită. Aşa cum se cuvine rangului tău.

Jahandar își înălţă umerii, cuprins de mândrie. O mândrie aflată în vădită contradicţie cu situaţia ei.

— *Baba!* îl mustră ea, copleșită de frustrare, văzând că tatăl ei refuza să-i răspundă la întrebarea pe care i-o pusese deja de două ori.

— Reza a socotit de cuviinţă că ar fi mai bine să te aducă la Amardha, îi răspunse, în cele din urmă, cu un zâmbet șovăitor de această dată.

Exact cum își imaginase. Cu toate acestea, simţi o strângere de inimă. Pentru o clipă, rămase aproape fără suflare.

— M-ai adus la Salim Ali el-Sharif?

— Firește! exclamă Jahandar, fără să-i pese nici cât negru sub unghie de glasul ei ameninţător. Doar e unchiul soţului tău, nu-i așa?

În ciuda naivităţii afişate, Șeherezada înţelese din expresia de pe chip că știa mai mult decât voia să spună.

— Cum ai putut să-mi faci una ca asta? îl întrebă, în șoaptă.

Auzindu-i acuzaţiile tacite, tatăl ei o privi cu ochi șovăitori, apoi o străfulgeră cu o privire tăioasă. Șeherezada realiză în clipa aceea că rugăminţile ei nu îl vor îndupleca.

Nu de această dată.

— Poate că eu ar trebui să-ţi pun întrebarea asta, fata mea, îi ripostă el.

Tresări sub imperiul cuvintelor lui aspre, cât și sub privirile-i reci și sfredelitoare. Priviri ce o învăluiseră cândva în căldură și iubire.

— Ce-ai făcut cu cartea mea? o întrebă tatăl ei, cu glas afectat.

— Nu știu la ce te referi, îi răspunse ea, ridicând semeață capul în încercarea de a-și ascunde neliniștea.

— Am vorbit deja cu Irsa. Știu că ea mi-a pus ceva în ceai ca să adorm.

Șeherezada rămase cu chipul încremenit, deși inima începu să-i bată năvalnic la auzul numelui surorii ei.

— A refuzat să mărturisească ceva, dar știi la fel de bine ca și mine că Irsa nu e în stare să spună vreo minciună. Iar încercările ei de a evita să divulge adevărul n-au făcut decât să-i contrazică faptele, spuse tatăl ei, cu o expresie nemulțumită pe chip. De aceea, mă văd nevoit să insist să...

Cu mare efort, tatăl ei reuși să-și păstreze cumpătul.

— Nu sunt mânios, draga mea, continuă apoi. Știu că cineva te-a obligat să faci asta. Poate califul sau cineva care vrea să submineze...

— Nici vorbă! Nu m-a obligat nimeni să fac ceva. Pentru că n-am făcut absolut nimic.

— Nu mă minţi, fata mea! îi ripostă el, cu aceeași privire rece și sfredelitoare.

— Unde e Irsa, *baba*? îl întrebă Șeherezada, înarmându-se cu răbdare şi stăruinţă.

Nu primi niciun răspuns, cu excepţia unui suspin ușor. Ce trăda o umbră de ezitare.

— *Baba!*

Jahandar deschise gura ca să-i răspundă, apoi șovăi o clipă. O clipă ce îi făcu Șeherezadei să-i tresalte inima în piept.

— Ești încă slăbită după călătorie și rănile suferite, îi răspunse tatăl ei, cu un alt zâmbet generos pe buze. Servitorii sultanului se vor ocupa acum de tine, apoi vom lua cu toţii masa împreună. Fiica sultanului s-a arătat îngrijorată pentru tine. Îţi promit că vom lămuri totul diseară.

Șeherezada se năpusti după el, neputând să-și mai stăvilească teama.

— *Baba*, te rog să nu...

— Ţi-am acordat foarte multă libertate, fata mea. Poate prea multă, spuse tatăl ei, cu glas ferm.

Stătea drept. Și părea înalt. Mai înalt decât își amintea Șeherezada să fi fost vreodată. Nu-l mai văzuse de mult atât de autoritar și de energic — poate cu mult înainte de moartea mamei ei.

— Mă sfidezi de prea mult timp, Șeherezada. Nu-ţi mai permit să mă minţi în privinţa asta. Te joci cu ceva mult prea primejdios și însemnat. Odihnește-te acum! Vom discuta mai târziu, conchise el, întorcându-se cu gândul să plece.

— Spune-mi, te rog, dacă Irsa e...

— Odihnește-te! Vom discuta mai târziu despre asta... când vei fi dispusă să-mi mărturisești adevărul.

Spunând acestea, Jahandar al-Khayzuran ieși din cameră într-un foșnet de mătăsuri.

Șeherezada se prăbuși pe podea printre cioburile de porţelan, strângând încă în mână arma improvizată.

Spaima cu care se lupta de când îl văzuse pe tatăl ei — nu, de când începuse să bănuiască unde se afla — punea tot mai mult stăpânire pe ea.

Războiul căruia voia să-i pună capăt se afla acum mai presus de puterile ei. Mai presus de graniţele celor mai cumplite temeri ale sale.

Căci imediat ce Khalid va afla că Șeherezada era captivă în Amardha — că era „ospetele" sultanului Parţiei, ce avea s-o folosească, fără îndoială, ca pion — califul din Khorasan va porni spre regatul parţilor în fruntea unei oștiri.

De asta, Șeherezada era ferm convinsă.

Și, deși adevărul o va costa încrederea tatălui ei și poate nu doar atât, mai era convinsă de un lucru: Khalid distrusese deja cartea.

însemnând că nu mai aveau cum să încheie vreun târg. Nu mai aveau pentru ce să se tocmească.

Cu excepția ei.

Șeherezada nu era însă deloc naivă. Nu avea de gând să facă plecăciuni în fața sultanului Parției. Nu va cerși îndurare din partea dușmanului ei. Și nici nu va aștepta salvarea ca un copil tânguitor și neputincios.

Nu se va da în lături de la nimic.

O va căuta pe Irsa. Și va găsi o cale de scăpare din acest oraș blestemat.

Sau își va da viața încercând.

* * *

Grijile pe care și le făcea pentru Irsa o determinară să se supună.

Chiar dacă tatăl lor nu va îngădui ca sora ei să pățească ceva, Șeherezada nu mai știa ce gânduri îi treceau prin mintea însetată de putere.

Așa că nu se împotrivi atunci când servitorii intrară în cameră ca s-o ajute să se spele și să se îmbrace.

Scena îi amintea de ziua în care pusese pentru prima oară piciorul în palatul din Rey, iar cele două servitoare o pregătiseră pentru nunta cu un monstru. Își amintea cum îi frecaseră brațele cu pastă din lemn de santal și îi presăraseră pielea cu foițe de aur înainte de a-i pune pe umeri o mantie grea.

De data aceasta, veșmintele Șeherezadei erau aproape la fel de elaborate ca cele pe care le purtase și în ziua aceea.

De un roșu stacojiu ce îi amintea de apusul unui soare de vară.

Sau de sângele proaspăt ce se prelinge dintr-o rană deschisă.

Șalvarii erau croiți din cea mai fină mătase și brodați cu fir de aur. Tunica era prevăzută cu un decolteu adânc. Mult mai adânc decât obișnuia Șeherezada să poarte. Mantia era creată dintr-o țesătură subțire din aur. Nu din pânza obișnuită de damasc. Ci dintr-o mătase străvezie ca pânza de păianjen. Ce, în lumină, scotea totul la iveală.

Șeherezada se simţea expusă. Vulnerabilă. Și știa prea bine că nu era o pură întâmplare.

Servitorii îi împletiră părul negru într-o cosiţă groasă și i-l presărară apoi cu perluţe. Brăţările de pe braţul stâng și cerceii din urechi erau din aur mat, încrustaţi cu perle și diamante mici.

Tatăl ei avusese dreptate — Șeherezada se bucura de atenţia cuvenită unei regine.

Nu se simţea însă regină.

Căci o prizonieră nu poate fi niciodată suverană.

Dar o suverană poate fi prizonieră numai dacă își dorește să fie.

Nutrind aceste gânduri, Șeherezada își îndreptă umerii și își strânse degetele picioarelor încălţate în conduri cu vârful ascuţit. Ţinându-şi semeaţă capul sus, îi urmă pe servitori pe coridorul străjuit de soldaţi înarmaţi, ce așteptau s-o conducă spre următoarea destinaţie.

Șeherezada observă din nou cu stupoare opulenţa exagerată a palatului de gresie. Spre deosebire de acesta, seraiul din Rey era clădit dintr-o marmură strălucitoare și rece. Ostilă chiar. Acum, când vedea toată această bogăţie afișată atât de ostentativ, se bucura că nu găseai în fiecare colţ al palatului din Rey câte o statuie din aur sau fiecare cornișă învăluită în tapiţerii elaborate și somptuoase. Părea că fiecare firidă a seraiului din Amardha era împodobită cu frunze din aur sau foiţe de argint, iar fiecare vârf era încadrat de gravuri laborioase și încrustat cu nestemate într-o opulenţă fără gust sau raţiune. Tabloul acestui belșug exagerat o făcea pe Șeherezada să se simtă stânjenită.

Singurul aspect unde palatul din Rey întrecea edificiul din Amardha îl constituia caligrafia. Căci seraiul lui Khalid se putea mândri cu inscripţiile sale de o eleganţă desăvârșită. Cu înflorituri artistice și semne graţioase puse toate în serviciul artei scrise. Și asta deoarece Khalid era îndrăgostit de poezie — Șeherezada o știa prea bine.

În timp ce Salim Ali el-Sharif era îndrăgostit de opulență.

Vreau să mă îmbăt în fiecare zi cu stihurile poeziei.

Și în ciuda celor întâmplate, gândul o făcu să schițeze un zâmbet vag.

După ce străbătu, însoțită de soldați, alte câteva coridoare somptuoase, Șeherezada ajunse în fața unor uși frumos gravate, late și înalte, placate cu aur și prevăzute cu mânere solide de safir mari cât pumnul ei. Doi dintre soldați deschiseră ușile și, după ce coborâră cu toții câteva trepte lustruite de gresie, intrară într-o cameră cavernoasă din granit roz, presărat cu firișoare roșii ca vinul de Burgundia. În mijlocul încăperii, se afla o masă lungă, scăldată în lumina unor lumânări înalte, ce răspândeau în aer un parfum de trandafiri și smirnă. Fața de masă părea țesută din cea mai fină pânză de păianjen, părând aurie în lumina caldă și strălucitoare a lumânărilor.

De parcă i-ar și lipsi aurul!

Cât vedea cu ochii, camera reprezenta un alt tablou al opulenței exagerate. Chiar și parfumul lumânărilor îi părea dezgustător, căci întrecea orice limită. Era prea mult.

Mult prea exacerbat.

Șeherezada sosi prima.

Era convinsă că nu era deloc o pură întâmplare.

Un soldat o îndrumă spre o pernă cu înflorituri elaborate, într-o nuanță închisă de albastru, aflată în mijlocul camerei. Deși niciunul dintre ei nu se purta necuviincios, observă pe chipul lor o expresie amuzată atunci când soldatul de lângă ea — un tânăr cu nasul străbătut de o cicatrice — îi aruncă ocheade pofticioase când se aplecă să se așeze pe pernă.

Șeherezada îl țintui cu privirea, spumegând de furie.

— Ai vreun motiv anume să mă privești în felul acesta? îl întrebă ea, cu glas tăios și răsunător. O cauţi cu lumânarea sau ești doar nesăbuit așa cum pari?

Soldatul își lăsă capul în pământ, făcând iute o plecăciune, cu maxilarul încleștat.

— Nu e un răspuns, neghiobule ce ești! Și nici plecăciune n-aș zice că ai făcut, continuă ea, hotărâtă să-și impună autoritatea.

Șeherezada nu avea de gând să se lase umilită de vreun bărbat din acest oraș blestemat. Pentru nimic în lume. Căci, de vor vedea vreo urmă de slăbiciune, acest lucru îi va aduce sfârșitul.

Hohote de râs se auziră în spatele ei.

Șeherezada încremeni pe loc.

Salim!

— Ai limba la fel de ascuţită ca întotdeauna, domniţa mea, spuse el, pocnind din palme de parcă ar fi vrut s-o aplaude.

Sunetul îi răsuna în urechi, tăios și batjocoritor.

Șeherezada nu-și întoarse privirea spre el. Nu voia să-i ofere nici cea mai mică satisfacţie. Își aţinti, în schimb, privirea înainte și afișă pe chip o expresie veselă și relaxată.

— Soldaţilor Domniei Voastre le-ar prinde bine o lecţie despre respect, spuse ea, cu un zâmbet pe buze când sultanul Parţiei i se ivi înaintea ochilor.

Salim făcu o plecăciune în faţa Șeherezadei cu un gest plin de emfază.

— Și bănuiesc că vrei să le oferi această lecţie, îi răspunse el, punând mâna pe plăselele strălucitoare ale iataganului.

Gest menit să-i reamintească situaţia în care se afla.

— Cineva trebuie s-o facă, îi ripostă ea, atingându-și fruntea cu degetele într-o reverenţă la fel de batjocoritoare.

Jahandar al-Khayzuran veni în urma sultanului, îmbrăcat în veșmintele sale elegante de mătase, cu mâinile împreunate și o expresie pe cât de îngândurată, pe atât de tulburată.

Tatăl ei fie nu știa că relațiile dintre ea și Salim nu erau deloc cordiale, fie se prefăcea că nu știe nimic. Șeherezada refuză să-i întâlnească privirea părintelui său. Rana provocată de trădarea lui era încă mult prea proaspătă. Și nici nu voia să-i dea de înțeles lui Salim că între ea și tatăl ei intervenise un măr al discordiei.

Că se simțea rănită de trădarea părintelui ei.

Salim se așeză în fața Șeherezadei, cu mișcări lente și elegante. Mantia-i cu broderii bogate și veșmintele-i frumos croite trădau aceeași opulență ca și palatul său. Ca o pisică ce mustăcește satisfăcută după ce se înfruptă dintr-o smântână gustoasă, Salim îi zâmbi Șeherezadei, dezvăluindu-și dinții hulpavi ca de lup, străjuiți de o mustață perfect îngrijită.

— Mă bucur că ai venit să ne vizitezi în Amardha, Șeherezada-*jan*. O vizită îndelung amânată.

— Vizită? repetă ea, ridicând o sprânceană. Un mod de exprimare extrem de interesant.

Salim se tolăni, rezemându-se în cot, pe perna de lângă el, zugrăvită în nuanțele safirului.

— Preferi, fără îndoială, palatul acesta în locul taberei tribale unde ai fost nevoită să-ți petreci ultimele săptămâni.

— N-aș putea spune asta. N-am avut niciodată ușile ferecate în *tabăra tribală*.

— Într-adevăr, îi răspunse el, cu un alt zâmbet fals pe buze. Dar oare corturile au uși?

— Nu au, e adevărat. Dar mă bucuram, cel puțin, de compania surorii mele. Nu cred că...

— Da, firește! Cât de nesocotit am fost! Probabil că ești lihnită, adăugă Salim, râzând și făcând un semn spre ușile duble din spatele ei.

Tatăl său se juca cu lingura în formă de scoică de lângă farfuria lui, fără să-și întoarcă vreo clipă privirea.

Șeherezada auzi ușile deschizându-se și mirosul de unt și mirodenii îi invadară nările. În ciuda hotărârii ei de a nu pune nimic în gură până nu va afla ceva de soarta Irsei, aromele amețitoare o împiedicau să rămână fidelă deciziei sale. Când servitorii așezară în fața ei un platou de argint cu cartofi condimentați alături de o „movilă" perfectă de orez asezonată cu fistic și rodii și înconjurată de frigărui din carne de pui cu șofran, de chebapuri fumegânde de miel și de roșii aburinde, stomacul începu să-i chiorăie de foame.

Nu-și mai amintea când se înfruptase ultima oară dintr-o masă atât de îmbelșugată.

Înghiți în sec, amețită de mirosul ademenitor al tocanei fierbinți din fața ei — din linte aromată și ceapă caramelizată. Aromele dulci de scoțișoară și cuișoare îi stârneau și mai tare papilele gustative, iar curmalele și vinetele o ispiteau fără milă.

Lovitura de grație i-o dădu însă sosul condimentat de gutui.

Șeherezada stătea încremenită pe loc.

— Nu ți-e foame? o întrebă Salim, cu un licăr malițios în ochi. Am ales bucate despre care am aflat că îți sunt pe plac.

— Șeherezada-*jan*, fiica sultanului a dat poruncă să se pregătească o masă specială în cinstea ta, interveni tatăl ei, privind-o încruntat.

— Nici nu mă îndoiesc de asta, murmură ea, mușcându-și obrazul.

— Poate că fiica mea te va convinge să mănânci, spuse Salim, cu același licăr în ochi, privind peste umărul ei.

Șeherezada nu îi urmări privirea, căci ultimul lucru pe care voia să-l vadă în clipa aceea era surâsul perfect al lui Yasmine el-Sharif.

Dacă va încerca să mă hărțuiască în seara asta, nu-i voi mânji dinții cu funingine.

Nici vorbă!

Ci o să-i ard un pumn.

— Vino, fata mea! strigă Salim. Invitata noastră este încântată să te vadă.

Chiar așa. În culmea fericirii, aş putea spune.

Șeherezada își ţuguie buzele și strânse cu degetele marginea pernei de mătase, de parcă i-ar fi conferit puterea de a rămâne calmă.

Se auzi în apropiere zgomotul domol al unor pași pe podeaua lustruită de granit.

Șeherezada își ridică privirea, fără tragere de inimă.

Și întâlni doi ochi albaștri ca cerul.

Șeherezada căscă gura, uluită.

— Bună să-ţi fie inima, draga mea suverană!

Despina!

Mai multe lucruri se întâmplară deodată.

Mai întâi, Șeherezada sări în picioare, cu gândul de a-și ataca fosta servitoare. Copleșită de un iureș de sentimente.

Înainte ca soldaţii s-o oprească, Șeherezada încremeni pe loc.

Dar nu o făcu de teama ameninţării tacite a soldaţilor. Și nici dominată de simţul proprietăţii. Nu, nici vorbă! Căci nu cunoștea sentimente atât de meschine. Era vorba de cu totul altceva.

De îngrijorare. De grija purtată unei foste prietene. Și unui prunc încă nenăscut.

Apoi, însă, un alt sentiment puse stăpânire pe sufletul ei.

Amărăciunea. O amărăciune înăbușitoare și întunecată.

O scrută cu privirea pe fata de dinaintea ei — mereu încântătoare — și acum de-a dreptul răvășitoare, îmbrăcată într-o rochie de mătase în nuanţe de ametist, prinsă la umeri cu clame de alamă. Faldurile strălucitoare ale veșmântului de mătase cădeau la picioarele Despinei într-o cascadă de mov și liliachiu. Decolteul adânc și talia înaltă ale rochiei îi puneau și mai mult în valoare eșarfa arămie, împodobită cu pietre preţioase, în tonalităţi de roz și purpuriu, înveșmântate în aur roz. Părul, în nuanțele mierii, era prins deasupra capului într-o coafură elaborată, susținută de o diademă încrustată cu nestemate strălucitoare.

O coroană.

Amărăciunea deveni și mai copleșitoare.

Despina fusese cândva prietena Șeherezadei în momente când avea cu disperare nevoie de o prietenă. Îi fusese confidentă când nu avea cui să-și pună sufletul pe tavă. Dar era evident acum că poveștile Despinei erau învăluite în minciuni. Că erau doar pure născociri. Că adevărul era cu totul altul — Despina era fiica secretă a lui Salim Ali el-Sharif. O prințesă a Parției. O iscoadă și o farsoare.

Dar mai presus de toate era faptul că Despina nu-i fusese niciodată prietenă.

— Mi-ai spus vreodată adevărul? o întrebă Șeherezada, cu glas șoptit și răgușit.

Despina schiță o grimasă. O grimasă ce îi era atât de cunoscută Șeherezadei.

— N-ai de gând să mă feliciți? M-am căsătorit acum. Sau n-ai aflat încă? o întrebă ea, prefăcând grimasa în zâmbet.

Peste umărul Despinei, Șeherezada o văzu pe Yasmine apropiindu-se cu pași șovăitori și un surâs crispat. În tot acest haos, nici nu o văzuse pe fiica sultanului — pe cea pe care o cunoștea și pe care o aștepta.

Măcar Yasmine are bunul simț să pară stânjenită.

Căci Yasmine el-Sharif nu părea deloc în largul ei. Deși era la fel de răvășitoare cum și-o amintea Șeherezada — cu părul ca lemnul de mahon căzându-i în cascadă pe umeri și rochia în nuanțele smaraldului măturând podeaua cu o grație desăvârșită și greu de atins vreodată — prințesa nu părea dornică să ia parte la această lovitură de teatru. Continua să se uite mereu peste umăr, ca și când ar fi vrut s-o ia la fugă.

Își dorea, parcă, să fie oriunde în altă parte, dar nu aici.

Șeherezada își îndreptă din nou privirea asupra Despinei.

— Te-ai căsătorit? Și ce neghiob a acceptat să te ia de nevastă?

— Nu vrei să știi, îi răspunse ea, făcându-i cu ochiul și așezându-se lângă tatăl ei. Dar felicitările sunt, oricum, binevenite. Căci soțul meu îți este bun prieten.

Încă inexplicabil de taciturnă, Yasmine se așeză lângă Despina, în timp ce Jahandar își ocupă locul lângă Șeherezada. Încercă s-o prevină din priviri, dar ea îl ignoră complet.

Uitând cu totul de festinul din fața ei, copleșită cum era de mânie, Șeherezada îi arunca ocheade fioroase fostei sale servitoare, retrăind momente din trecut.

„O iscoadă bună își ascunde identitatea."

„Spionii iscusiți nu trebuie s-o facă."

Atâtea conversații purtate în fața unor căni de ceai.

Atâtea confidențe făcute.

Mama Despinei fusese una dintre cele mai frumoase femei din Cadmeia. Tatăl ei fusese un om bogat, care le părăsise pentru un viitor mai senin.

Dar oare chiar așa se petrecuseră lucrurile? Ce putea să creadă din toate aceste povești?

Firește că Despina nu voia să se căsătorească cu Jalal! Firește că nu voia să facă parte din familia pe care o spionase atâta amar de vreme! Firește că avea să fugă! Ca să se întoarcă în brațele tatălui ei... care o aștepta numai ochi și urechi.

Ca s-o trădeze pe Șeherezada. Și pe toți cei dragi ei.

Cum de-am fost atât de neghioabă?

— Cum ai putut să ne faci una ca asta? șopti ea. Te-am tratat ca pe o prietenă. Khalid s-a purtat frumos cu tine, cel puțin asta mi-ai spus.

— Califul din Khorasan nu se poartă frumos cu nimeni, îi răspunse Despina, cu indiferență în glas. Sau poate ai uitat primele zile petrecute la palat? continuă, râzând zgomotos. Presupun că e convenabil.

Sultanul izbucni într-un râs răsunător și puternic. Despina îi zâmbi cu nerușinare. Acum, când stăteau unul lângă celălalt, asemănarea dintre ei era izbitoare. Deși nu te frapa dacă nu-i vedeai împreună. Despina moștenise, probabil, culoarea pielii de la mama ei, dar ţinuta era cea a sultanului. Semeaţă. Arogantă. Și trăsăturile ei faciale erau asemănătoare cu ale lui. Fruntea lată și pomeţii înalţi. Șeherezada vedea similitudini și între Despina și Yasmine. O frumuseţe oarecum diafană. Și maiestuoasă.

Nu e de mirare că Despina reușise cu atâta ușurinţă să-i cucerească pe toţi. Cu insolenţa și farmecul ei. Avea un har înnăscut. Era hărăzită să locuiască într-un palat. Să se strecoare cu iscusinţa unei năpârci și să se adăpostească în sânul seraiului.

În doar șase ani, reușise să câștige încrederea califului din Khorasan.

Și inima căpitanului gărzilor.

— Cum ai putut să-i faci asta lui Jalal? întrebă Șeherezada, înfigându-și unghiile în carne într-o încercare zadarnică de a-și stăvili mânia clocotitoare.

Cu o expresie tulburător de indiferentă, Despina îşi puse în farfurie o lingură de orez asezonat cu fistic și rodii.

— Din păcate, sentimentele lui Jalal al-Khoury nu mă mai interesează, răspunse ea.

Îi zâmbi apoi compătimitoare, iar simpatia falsă din spatele surâsului îi stârni dorinţa Șeherezadei de a-i smulge din cap diadema încrustată cu nestemate.

— Dar nu-ţi face griji! Căpitanul gărzilor va găsi cu ușurinţă o fată dispusă să-i aline mândria rănită, de asta sunt ferm convinsă, adăugă apoi, presărându-și ultimele cuvinte cu o amărăciune stranie.

Șeherezada își încleștă dinții, dorindu-și cu ardoare să rămână tăcută și calmă. O surprinse pe Yasmine privind-o printre gene.

Nu stătea deloc în firea prințesei să fie atât de tăcută. Acest lucru o surprindea pe Șeherezada, dar Yasmine el-Sharif o surprinsese de multe ori. Avea din nou senzația că prințesa voia să spună ceva, dar nu reușea să-și îmbrace gândul în cuvinte. Sau nu avea curajul s-o facă în fața tatălui ei.

Yasmine părea oricum abătută. Șeherezada se gândi pentru o clipă să-i atragă cumva atenția. Dar frumoasa prințesă îi evita privirea. Refuza s-o vadă altfel decât ca pe un dușman.

Sau ca pe un egal.

Șeherezada continua să-i arunce priviri ucigătoare Despinei în timp ce fosta ei servitoare râdea și glumea cu sultanul Parției — cu *tatăl* ei — de parcă n-ar fi petrecut ani în șir într-o lume a înșelătoriilor.

În toiul acestui freamăt lăuntric, un gând îi străfulgeră deodată prin minte.

I se părea cu neputință ca și sarcina Despinei să fie o minciună.

Căci își amintea cum i se făcuse rău chiar sub ochii ei.

Șeherezada își destinse umerii. Și luă apoi pocalul cu vin încrustat cu pietre prețioase.

— Unchiule Salim, începu ea, cu glas rece, știți că fiica Domniei Voastre așteaptă un copil? Sau a uitat să pomenească acest mic amănunt?

— Firește că știe, răspunse Despina, fără șovăire. Doar ți-am spus că am și un soț acum. E cât se poate de firesc să aștept un copil.

Alte minciuni.

— Serios? spuse Șeherezada, încleștându-și maxilarul, apoi luă o înghițitură de vin, încercând să-și păstreze cumpătul. Și unde se află presupusul soț al tău? L-ai aruncat în mare când n-ai mai avut nevoie de el?

— O, nu, nici pe departe! răspunse Despina, cu un licăr în ochi. E undeva în siguranţă unde nu îmi poate provoca necazuri.

— Atunci, l-ai adus pe amărâtul ăla cu tine? întrebă Şeherezada, cu un rânjet pe buze.

— Fireşte.

— Ce neghiob de soţ ţi-ai luat?

— Un neghiob de mare clasă. Genul care vorbeşte foarte puţin.

— N-ai de gând să încetezi cu minciunile? îi ripostă Şeherezada printre dinţii încleştaţi, întorcându-se apoi spre Salim: Domnia Voastră, ştiaţi că tatăl copilului este...

— Garda de corp a califului, încheie Despina, cu un surâs vag pe buze.

Şeherezada clipi o dată. Apoi de două ori.

— *Poftim?* exclamă ea, trântind pe masă pocalul cu vin.

Doi soldaţi se iviră iar din umbră.

— Vikram Singh este tatăl copilului, continuă Despina, cu un zâmbet ucigător. N-ai ştiut? Şi eu care credeam că sunteţi apropiaţi.

Rajputanul? Vikram e aici? Am crezut că a pierit în noaptea furtunii.

Redusă la tăcere pentru a doua oară în seara aceea, Şeherezada o scruta cu privirea pe fosta ei servitoare, încercând să desluşească adevărul prin toată încrengătura de minciuni.

Nu. Nu e cu putinţă. Unde e adevărul printre toate aceste plăsmuiri?

— Nu ai de ce să-ţi faci griji, Şeherezada, spuse Despina. Vikram e în siguranţă. Atât cât poate fi, ţinând cont de împrejurări.

Cele mai stăruitoare întrebări rămaseră încremenite pe buzele Şeherezadei.

— Ce i-aţi făcut lui Vikram? întrebă ea, în cele din urmă, auzindu-i suspinul înăbuşit al lui Jahandar — suspin menit să-i reducă întrebările la tăcere.

— Tată? spuse Despina, privindu-l pe Salim Ali el-Sharif, pe chipul căruia se citea o satisfacţie desăvârşită.

Salim trase adânc aer în piept, de parcă ar fi avut nevoie de timp ca să-i răspundă.

— Prețioasa gardă de corp a nepotului meu se află exact acolo unde trebuie — într-un loc hărăzit celor care nu știu să-și țină gura în privinţa unor lucruri ce nu mai intră în atribuţiile lor.

— Și care ar fi acestea? întrebă Șeherezada, cu glas șoptit și mânios.

— Ei bine, ca soţ al fiicei mele, ar trebui să se ocupe mai mult de familia lui decât de a ta, nu crezi?

— Să-mi fie cu iertare, *unchiule Salim*! Dar mi-am imaginat că suntem o singură familie.

— Nu, Șeherezada al-Khayzuran, nici vorbă, îi răspunse el, după câteva clipe de tăcere apăsătoare.

Jahandar scoase un icnet domol lângă fiica lui.

Șeherezada strânse din nou cu degetele pernele de mătase din jur.

— Am ajuns și aici. Gata cu amabilităţile! Ce-aveţi de gând să faceţi cu mine?

Salim se aplecă în faţă, rezemându-se cu coatele de marginile mesei poleite cu aur.

— Ce crezi că voi face?

— Depinde ce cale vă imaginaţi că va urma Khalid, îi ripostă ea.

— Îmi imaginez că va veni după tine.

— Și ce credeţi că se va întâmpla atunci? Cu excepţia faptului că vă va spulbera de pe faţa pământului.

— Tată..., îngăimă Yasmine, întâlnindu-i, în sfârșit, privirea Șeherezadei.

— Mă aștept să facă ceea ce a evitat cu atâta lașitate ani de zile, răspunse el, ignorându-și complet fiica. Mă aștept să mă întâmpine în deșert cu o armată corespunzătoare. Și să vedem cine este vrednic să cârmuiască aceste tărâmuri.

În ciuda spaimei covârșitoare ce-i cuprinse inima — știind prea bine că suveranul Khorasanului nu dispunea de o armată corespunzătoare — un râs dispreţuitor îi scăpă Șeherezadei printre buze.

— Khalid n-a fost nicicând un laș. Indiferent cât veţi urla în vânt, nu se va înclina niciodată în faţa voastră. Sunteţi naiv dacă vă închipuiţi că va fi atât de ușor.

Auzindu-i spusele, Jahandar se ghemui, gârbovit deodată, de parcă s-ar fi pregătit pentru următoarea lovitură.

Yasmine trase adânc aer în piept, iar Șeherezada o ţintui cu ochii. Prinţesa Parţiei încerca s-o pună în gardă din priviri.

Priviri în care Șeherezada citi o urmă de simpatie.

— Ușor? începu Salim, râzând sarcastic. Crezi că mi-a fost *ușor* până acum? Nimic n-a fost ușor. De ani de zile îndur dispreţul nepotului meu ursuz. De ani de zile refuză mâna fiicei mele! izbucni el, lovind cu pumnul în masă. Singurul motiv pentru care nu i-am aruncat în faţă faptul că e doar un bastard îl constituie asemănarea stranie cu tatăl lui.

Deși Șeherezada surprinse din nou privirile îngrijorate ale lui Yasmine, preferă să le ignore.

— Şi teama pe care o simţiţi faţă de el v-a împiedicat s-o faceţi, îi ripostă ea.

Jahandar o strânse de mână pe sub masă.

— Nu mi-a fost niciodată frică de el, răspunse Salim, gâtuit de mânie.

— Minţiţi ca și fiica Domniei Voastre, spuse Șeherezada, cu un zâmbet pe buze. Întotdeauna v-aţi temut de el.

— Șeherezada! exclamă Jahandar, intervenind pentru prima oară.

Doar ca să ia partea dușmanului ei.

— *Baba*, te rog să nu mai spui nimic!

— Mă sfidezi de prea mult...

— Iar tu m-ai adus aici împotriva voinţei mele ca să joc rolul de pion pentru acești făţarnici vrednici de dispreţ! îi ripostă ea, smulgându-și braţul din strânsoarea lui.

— M-am gândit să te aduc aici ca să închei un târg. Să vindec rănile.

— Rănile *cui*? îl întrebă Șeherezada, cu glas acuzator. Căci nu vrei să te ajuţi decât pe tine însuţi!

Jahandar se înroși la faţă ca racul. Apoi, păli deodată.

Și se uită în altă parte.

Dar nu-i negă acuzaţiile.

— Cum ţi se pare, Șeherezada al-Khayzuran? spuse Despina, cu glas melodios. Să fii tratată ca o sclavă? Să fii slujnica unor oameni care se consideră mai presus de tine, când știi prea bine că sunteţi cu toţii pe picior de egalitate?

— Întreabă-l pe tatăl tău! răspunse Șeherezada.

— Aș prefera să-l întreb pe soţul tău. Când îl voi vedea... stând în genunchi la picioarele mele.

Șeherezada luă pocalul și aruncă, fără șovăire, restul de vin în faţa Despinei.

Soldaţii se năpustiră asupra ei și o ridicară de la masă.

— Unde e sora mea? strigă ea. Unde e Vikram? Ce soartă le-aţi hărăzit?

Despina își șterse, calmă, bărbia cu marginea unui șervet de in.

— Dacă își dorește cu atâta ardoare să-și vadă fosta gardă de corp, duceţi-o la el! Și lăsaţi-o să putrezească acolo!

Jahandar se ridică, rigid, de la masă și își îngropă faţa în mâinile-i tremurânde. Nu-i aruncă nici măcar o privire în timp ce Șeherezada profera blasfemii în vânt.

Soldaţii o târau pe coridoarele luminate de felinare. După un timp, încetă să mai opună rezistenţă. Căci o umileau cărând-o ca pe leșul unui animal ucis. Și nu voia să le ofere această satisfacţie. Coridoarele boltite căpătau o înfăţișare și mai ţipătoare în timp ce treceau pe sub firidele încrustate cu nestemate, pătrunzând în adâncurile palatului de gresie. Fumul torţelor purtate de soldaţi o făcea să se înece și să lăcrimeze.

O purtară pe trepte șerpuitoare de piatră până ajunseră în pântecul palatului, unde frigul, umezeala și mirosul de putregai duceau o viaţă nestingherită. Stăpânind în voie zidurile şi strecurându-se printre crăpături.

Celulele temniţei erau ferecate cu grilaje mari de fier sub forma unor semiluni. Tavanele erau scunde, iar podeaua era acoperită cu paie murdare. Mucegaiul, gros și învechit, acoperea fiecare cotlon. O singură torţă veghea zidurile îmbâcsite de licheni ale celulelor, oferind o lumină difuză.

Soldatul cu chipul străbătut de o cicatrice o îmbrânci pe Șeherezada, izbind-o de un perete umed de piatră. Impactul puternic cu suprafaţa aspră a zidului îi provocă o durere cumplită în umăr și un icnet îi scăpă printre buze.

— Nu mai ai limba atât de ascuţită acum, nu-i așa? îi spuse el, învăluind-o în răsuflarea-i respingătoare.

Șeherezada îl lovi cu pumnul în stomac.

— Târfă ce ești!

Un alt soldat o luă în braţe, ca și când ar fi vrut s-o apere de alte lovituri. Ochii li se întâlniră pentru o clipă şi Şeherezada zări o umbră de teamă. Primul soldat se ghemui de durere, cuprinzându-și mijlocul cu mâinile și proferând blesteme la adresa ei. Se ridică apoi și se îndreptă spre ea, cu chipul contorsionat de mânie.

Al doilea soldat îi puse mâna pe braţ, cu fruntea brăzdată de îngrijorare.

— Fii cu băgare de seamă! Nu vreau să ajung hrană pentru ciori. Dacă bastardul din Khorasan află că i-am făcut vreun rău...

— Bastardul din Khorasan nu va afla niciodată. Mai ales, după ce îi vom fi decimat armata și îi vom fi lăsat leșul să putrezească în nisipurile deșertului, îi răspunse el, cu o privire disprețuitoare. Doar nu-ţi imaginezi că vom pierde?

Celălalt soldat clătină din cap. Și îi evită privirea.

— Pe de altă parte, continuă primul soldat, n-am de gând să-i fac niciun rău. Cel puţin, deocamdată, adăugă, cu un zâmbet malițios, îndreptându-și atenţia spre Șeherezada.

— Dacă mai îndrăznești să mă atingi vreodată, o să-ţi dorești să ajungi cât mai repede hrană pentru ciori, îi ripostă ea.

— Mă îndoiesc, îi răspunse el, apucând-o de păr și trăgând-o mai aproape.

Scoase apoi din eșarfa de la brâu un pumnal cu lama încovoiată.

— Nu-ţi face griji! Îţi rezerv pentru altă dată distracţia din seara asta.

Și spunând acestea, îi tăie cosiţa până la umăr.

O cascadă de perle se prăbuși pe podeaua rece de piatră.

TIGRUL ȘI ȘOIMUL

KHALID ERA ISTOVIT.

Nu se odihnise prea bine de când se întorsese din deșert cu o noapte în urmă.

Când ajunsese la palat, *shahrban*-ul nu mai contenea cu mustrările și reproșurile. Khalid îl lăsase să vorbească în voie până când se văzuse nevoit să-i reamintească unchiului său că nu era obligat să dea raportul nimănui.

Era, la urma urmei, *califul* din Khorasan.

Și spunând acestea, ieșise afară.

Doar ca să aibă parte de o altă confruntare cu Jalal în anticameră.

Și vărul său era la fel de mânios.

— Am crezut că ai murit, îi spusese Jalal, fără vreun cuvânt de bun-venit.

— Și nu ți-ar fi fost pe plac, într-o oarecare măsură? îi ripostase Khalid. Este mult mai ușor să urăști o amintire. Crede-mă că știu ce spun!

Cuvintele îi erau încărcate de otravă. Dar Khalid știa să împroaște cu venin. O făcea cu multă iscusință. Era unul dintre harurile sale întunecate. Unul dintre numeroasele haruri moștenite de la tatăl său.

Jalal îl făcuse în fel și chip înainte de a trece mânios pe lângă el și de a se pierde în întuneric.

Khalid se gândise să pornească după vărul său. Și să-i ceară iertare.

Dar ar fi fost în zadar.

Încerca de săptămâni bune să îndrepte răul făcut. Să spulbere vrajba ce intervenise între ei în ziua aceea lângă treptele bibliotecii. Din păcate, însă, Jalal avea inima frântă de când Despina dispăruse în deșert dincolo de porţile orașului. Iar o inimă frântă era într-adevăr un lucru cumplit. Cu atât mai mult cu cât vărul său nu cunoscuse nicicând asemenea suferinţe. Jalal al-Khoury dusese o viaţă unde prea puţine lucruri îi fuseseră refuzate. Se bucura de dragostea maternă încă din fragedă pruncie, iar tatăl îi era mereu alături. Căci, în ciuda faptului că Aref al-Khoury era un om distant, își iubise întotdeauna fiul şi îşi manifesta dragostea cu generozitate.

Prea puţine lucruri îi fuseseră, așadar, refuzate lui Jalal în cei douăzeci de ani ai lui. Cea mai mare suferinţă o constituise pierderea celui mai bun prieten al său.

Fratele lui Khalid, Hassan.

Aseară, când Jalal se pierduse pe coridoarele reci ale palatului, Khalid își amintise cum Jalal îi căuta prezenţa după ce Hassan pierise în luptă. Cum încerca să găsească un teren comun în suferinţa amândurora.

Dar chiar și atunci, pe când era doar un copil, Khalid prefera să se ascundă în întuneric, departe de toţi și de toate.

Își ferecase sufletul atâta amar de vreme de ochii tuturor, încât nici acum nu știa cum să scoată lucrurile la lumină. Cum să îndrepte lucrurile între el și Jalal. Căci începuse de prea puţin timp să guste viaţa mai presus de umbre.

În dimineaţa aceea, Khalid îi împărtășise unchiului său, *shahrban*-ul, întâmplările din ultimele câteva zile. Nu știa însă dacă reușise cu adevărat să spulbere blestemul. Căci nu obișnuia să dea crezare lucrurilor fără dovezi bine întemeiate.

Nu. Numai timpul avea să-i ofere această consolare.

Dormise din nou cu o seară în urmă. Un somn agitat și intermitent. Lipsit complet de vise. Khalid spera însă că visele vor veni și ele în timp.

Voia să se agaţe de speranţa viselor.

Realitatea îl aducea însă mereu cu picioarele pe pământ. În alcovul său boltit. La biroul din lemn de abanos. În faţa unui vraf de suluri de pergament, adunate în absenţa sa, ce înfăţişau plângerile supușilor lui. Trebuia să rezolve o parte dintre ele până avea să se întoarcă în deșert după Șeherezada.

Exact în clipa în care Khalid, sfâșiat de oboseală, se hotărî să se odihnească, cineva bătu cu putere în uși.

— Da, răspunse el, ridicându-și privirea.

Unchiul său intră. Ca de obicei, era cu neputinţă să citești ceva pe chipul său. O trăsătură de familie. Moștenită aproape de toţi bărbaţii din seminţia lor. Cu excepţia lui Jalal. Și a lui Hassan. Acesta obișnuia să zâmbească mult. Mai ales fratelui său mai mic.

Khalid ridică, întrebător, din sprâncene.

— *Sayyidi*, începu unchiul său, fără să se oprească pe loc. Căpitanul gărzilor a reţinut în curtea palatului o ceată, aș spune... interesantă.

— Interesantă? repetă Khalid, rezemându-se de unul dintre braţele divanului. Cum așa?

— Șeicul unui trib de beduini dorește să-ţi vorbească. Este însoţit de o mică oaste..., continuă *shahrban*-ul, ezitând ușor. Și se află în compania unei persoane pe care te sfătuiesc, cu orice preţ, să o eviţi.

Khalid se ridică de la birou, împrăștiind pe podea o cascadă de suluri.

— Despre cine e vorba?

— Despre fiul emirului Nasir al-Ziyad.

Auzindu-i spusele, Khalid trecu, fără șovăire, pe lângă unchiul său.

— Poftește-i imediat în sala regală de audiențe!

— Ai mai văzut vreodată o sală atât de mare? întrebă Rahim, în șoaptă, privind uluit podeaua din lespezi albe şi negre, aşezate în diagonală.

— Închide-ţi gura, că îţi pierzi dinţii pe jos! îi spuse Tariq, cu maxilarul încleștat.

Omar râse cu zgomot, iar sunetele se înălţară spre tavan, lovindu-se de pereţii de marmură. Pretutindeni în jurul lor, basoreliefuri minuţios sculptate, înfăţişând războinici ce îşi doborau dușmanii și femei înaripate cu părul fluturând în vânt, străjuiau zidurile reci de piatră. La poalele fiecărei coloane, stăteau de pază niște lei cu două capete, din gurile cărora ieșeau torţe de fier.

Deși sala părea maiestuoasă la prima vedere, Tariq vedea crăpături și fisuri în zidurile-i elegante.

Ultimele vestigii ale Marii Furtuni.

Era, fără îndoială, o sală somptuoasă. Învăluită însă într-o poveste înspăimântătoare.

În capătul sălii, se înălţa o platformă, în mijlocul căreia se afla un divan scund. În spatele acestuia, se vedeau nişte trepte imense, construite sub forma unor braţe deschise.

Tariq se îndreptă spre platforma înaltă, urmat îndeaproape de Rahim și Omar.

Văzuse cândva această sală. Într-o noapte splendidă, scăldată în bucate și băuturi alese, în muzică și dansuri. În noaptea în care califul din Khorasan își prezentase regina nobililor din regat.

Tariq revăzu în minte clipa în care își făcuseră apariţia, la capătul treptelor, mână în mână. De parcă erau un întreg, iar fiecare dintre ei — o extensie a celuilalt.

Ar fi trebuit să știe asta. Ar fi trebuit să vadă nu doar cu ochii, ci și cu inima.

Tariq tresări, trezindu-se din amintiri, în clipa în care califul coborî în grabă aceleași trepte sub forma unor braţe deschise. De data aceasta, nu își mai făcu o intrare triumfală. Mergea cu pași repezi, lipsiţi de ceremonie. Era însoţit de *shahrban*-ul din Rey și de căpitanul gărzii regale.

— Ce căutaţi aici?

Regele-băieţandru nu mai irosea timpul cu formalităţi deșarte.

Tariq îl aprecia pentru asta. Dar foarte puţin.

Shahrban-ul îi aruncă o privire lui Omar, apoi își mută ochii de la Rahim la Tariq.

— *Sayyidi*, poate că ar trebui să...

— Șeherezada a dispărut, spuse Tariq, pe același ton lipsit de ceremonie.

Căpitanul gărzilor îl apucă pe Tariq de capetele *ridei’*.

— Știam eu că n-ar fi trebuit să ţi-o încredinţez în grijă, netrebnic ce ești...

Rahim scoase, fără veste, iataganul din teacă și îi îndreptă vârful spre gâtul căpitanului gărzilor. *Shahrban*-ul rosti un ordin scurt, scoţându-și și el arma din teacă.

Omar rămase pe loc, observând conflictul cu o expresie tulburător de senină.

— Ajunge! porunci, aspru, califul.

Ordinul răsună în întreaga sală.

Soldaţii se retraseră de-ndată.

Tariq îi făcu semn din cap lui Rahim. Acesta lăsă iataganul în pământ doar în momentul în care căpitanul gărzilor dădu drumul *ridei’* lui Tariq.

— Nu începem sub auspicii promiţătoare, prietene, îi spuse Omar lui Tariq, clătinând încet din cap. Dar încep să întrezăresc portretul tânărului calif și să-ţi dau dreptate. Nu rostește multe vorbe, continuă el, cu ochii licărindu-i în lumina torţei susţinute de leul din dreapta. Dar pare că știe să le aleagă pe cele corecte.

Califul zăbovi cu privirea asupra lui Omar. Deși nu rosti vreun cuvânt, întrebări tacite i se citeau în ochii sfredelitori.

— Eu sunt Omar al-Sadiq, spuse șeicul, făcând un pas înainte. Și mi s-a spus că eşti vrednic să-ţi acord încrederea mea.

— Cine ţi-a spus? întrebă califul.

— Tariq, firește, răspunse Omar, cu un zâmbet larg pe buze, dezvăluindu-și strungăreaţa.

— A folosit el aceste cuvinte? întrebă Khalid, ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu. Dar asta mi-a dat de înţeles în discuţia noastră. Prin alegerea făcută. Și cred că a făcut alegerea corectă, adăugă apoi, după câteva clipe de tăcere.

Califul își îndreptă privirea spre Tariq.

— În ciuda diferendelor voastre, Șoimul cel Alb a ales să ţi se alăture, îi explică Omar. Am venit, așadar, aici ca să luptăm împreună sub stindardul armatelor tale. Va fi o mare onoare dacă vei reuși să-mi câștigi încrederea, deoarece îmi place soţia ta și n-aș vreau să aflu că a păţit vreun rău.

Califul se crispă la faţă. Tariq îl văzu încleștându-și mâinile în pumni.

— Şeherezada a fost dusă în cetatea Parţiei, continuă Omar. În mâinile sultanului din Amardha.

Shahrban-ul și căpitanul gărzilor se încordară la auzul cuvintelor sale, deși califul rămase încremenit în tăcere, cu chipul dăltuit, parcă, în piatră.

— Cred că a fost răpită de mercenari plătiţi. Oameni tocmiţi de Reza bin-Latief, unchiul lui Tariq, și plătiţi de un sultan care vrea să te alunge de pe tron, spuse Omar, înclinându-și capul într-o parte. Te întreb, aşadar, încă o dată — pot să-ţi acord încrederea mea?

Tăcerea se așternu pentru o clipă peste toţi cei prezenţi.

— Ce vrei în schimbul încrederii tale, Omar al-Sadiq? îl întrebă, încet, califul.

Încheieturile i se albiseră în pumnii încleştaţi.

Tariq ştia că suveranul Khorasanului căuta şi el temei pentru care să dea crezare cuvintelor lui Omar. Deoarece Khalid Ibn al-Rashid nu ştia ce portret să-i creioneze şeicului beduinilor.

— Cel mai mic dintre două rele, îi răspunse Omar, fără şovăire.

— O propunere deloc măgulitoare.

— Mi-ar fi plăcut să am ocazia să-ţi fac o propunere mult mai bună, spuse Omar, râzând. Căci am avut prilejul să-mi petrec timpul în compania soţiei tale încântătoare, care a reuşit să-mi câştige inima. Pe de altă parte, se pare că are încredere în tine. Ca şi Tariq, de altfel. Aş vrea, aşadar, să te urmez. Dacă îmi vei lăsa oamenii în pace — şi îmi vei apăra pământurile unde am prins rădăcini şi înflorim — mă voi alătura oastei tale.

Califul căzu un timp pe gânduri, apoi îl ţintui cu privirea pe Tariq.

— Îi întorci spatele unchiului tău?

— Unchiul meu nu mai ţine seama de ţelurile luptei mele, răspunse Tariq, încleştându-şi maxilarul. Şi nici eu — continuă el, şovăitor, cuvintele împleticindu-i-se parcă pe vârful limbii — nu mai ştiu care sunt acestea. Dar Omar are dreptate — dacă unchiul Reza a luat-o pe Şeherezada împotriva voinţei sale — atunci tu eşti într-adevăr cel mai mic dintre cele două rele.

Califul încuviinţă din cap.

— Nu am timp să-i imobilizez pe toţi nobilii mei. Dar le pot da de veste celor din apropiere şi...

Se opri, îngândurat, aţintindu-l încă o dată cu privirea pe Tariq.

— Cunoşti Templul Focului aflat în munţii din apropierea mării?

— Nu mi-e cunoscut.

— Îl ştiu eu, interveni Rahim, făcând un pas înainte.

Califul încuviință din nou din cap, de data aceasta spre Rahim.

— Vrei să le trimiţi celor de acolo un mesaj pentru mine cu ajutorul șoimului tău? îl întrebă apoi pe Tariq.

— Da, răspunse el, complet uluit. Pot să întreb de ce?

— Cunosc pe cineva care ar putea fi dornic să ne ajute.

COPACUL BANYAN[1]

ȘEHEREZADA SE REZEMĂ DE PERETELE RECE de piatră. O dâră de apă murdară i se prelingea necontenit printre picioarele încălţate în conduri. Lanţurile grele, ce îi atârnau de mâini și de glezne, zornăiau la cea mai mică mișcare.

Nu știa cât timp trecuse.

Poate câteva zile.

Era cu neputinţă să-și dea seama, căci nicio rază de soare nu străpungea întunericul din celule.

Apa din cana murdară, lăsată lângă gratii, era sălcie. Până și mirosul îi întorcea stomacul pe dos. Pâinea era veche și uscată. Mânca doar atât cât să-și păstreze puterile. Tatăl ei venise s-o vadă de două ori. S-o roage să-și ceară iertare.

S-o determine să chibzuiască. Să i se alăture sultanului ca să încheie o pace durabilă.

Să capituleze.

Șeherezada îi întorsese spatele de fiecare dată. Dorindu-și să dispară măcar pentru o clipă ca să nu mai fie nevoită să-l înfrunte.

Și să nu mai simtă durerea covârșitoare a trădării lui.

---

[1] Considerat arbore sfânt atât în religia șintoistă, cât și în cea budistă, copacul este cunoscut și sub numele de copacul-templu sau smochinul pagodelor — *ficus benghalensis*. Aspectul acestui copac este unul cu adevărat spectaculos și se datorează faptului că arborele produce rădăcini neobișnuite, care cresc în aer și coboară spre pământ ca niște sfori. Odată ce aceste rădăcini ating pământul, se transformă în timp în trunchiuri lemnoase.

Știa prea bine că și ea îl trădase la rândul ei, furându-i cartea, dar o carte nu are aceeași valoare ca o viață de om. Ca speranța zilei de mâine.

Și, cu ajutorul acestei cărți, tatăl ei curmase numeroase vieți în noaptea aceea fatidică din Rey. Spulberase numeroase speranțe ale zilei de mâine.

Șeherezada stătea acum într-un întuneric aproape desăvârșit. Singura torță aflată la două celule depărtare arunca doar rareori câte o rază palidă de lumină.

La început, soldații veneau deseori să vadă ce face. Să se joace cu ea. Să o amenințe. Să o înspăimânte, înfățișându-i fapte inimaginabile.

O îmbrânceau. O băgau cu fața în mizeria de pe podea. Îi răsuceau brațele la spate. Și îi aruncau vorbe de ocară.

La început, crezuse că își vor duce amenințările la bun sfârșit. Încercase să-și facă curaj, convinsă fiind că avea să înfrunte torturi dintre cele mai cumplite. Își aștepta soarta, în întuneric și umezeală, cu inima fremătătoare și ochii în patru... jurând că nu avea să verse vreo lacrimă.

Că nu avea să le ofere această satisfacție.

Dar cu excepția faptului că îi tăiaseră părul și o băgau câteodată cu fața în noroi, nu mergeau niciodată mai departe. Nu îi provocau un rău ireparabil.

Ceva îi împiedica.

Șeherezada nu era atât de naivă încât să-și imagineze că respectul le stăvilea pornirile violente.

Nu, nici vorbă. Acești oameni nu cunoșteau noțiunea de respect.

Se întâmpla ceva dincolo de aceste ziduri. Și era evident că soldații se temeau de acest „ceva".

Aceste gânduri îi confereau o orecare alinare. O făceau să vadă avantajele unei reputații rău famate.

Ale unei reputații făurite din sânge și mânie.

Să se teamă de soarta ce-i așteaptă! Să știe ce înseamnă să te ascunzi în întuneric, temându-te de viitor!

Să se teamă de suveranul Khorasanului!

Deoarece Khalid îi va sfâșia în bucăţi odată ce va nărui zidurile cetăţii.

Odată ce va afla că Șeherezada era ţinută captivă acolo.

Dar când se va întâmpla asta?

Și se trezi din nou zbătându-se într-o vâltoare de gânduri. Înotând printre primejdiile unor dorinţe exacerbate. Căci nu avea nimic de câștigat dacă își dorea lucruri pe care nu le putea controla. Întâmplările din ultimele săptămâni o învăţaseră această lecţie.

Șeherezada înghiţi în sec, cu gâtul uscat, și își ridică genunchii la piept. Fiecare ceas care trecea îi știrbea, puţin câte puţin, fermitatea și nu-și putea permite să-și piardă voinţa odată cu puterea. Refuza s-o facă.

Semăna cu un copac bătut de furtună. Ce nu voia să se frângă.

Niciodată.

Trebuia s-o găsească pe Irsa. Și să fugă împreună din acest palat.

Cel puţin deocamdată, soldaţii nu o mai hărţuiau. Nu o mai făcuseră de câtva timp.

Cel puţin deocamdată, era complet singură.

Șeherezada își înfășură picioarele cu braţele. Sunetul nasului ei înfundat tulbura tăcerea înconjurătoare. Torţa de deasupra celulei licări și se stinse.

Lăsând-o complet în întuneric.

— Nu ţi-ai pierdut speranţa? se auzi deodată o voce aspră undeva dincolo de gratii.

Nu-i răspunse. Nu știa dacă era un alt prizonier sau un soldat ce încerca să se joace cu ea. Și să-i frângă voinţa.

— Mai trăiești, copilă? repetă glasul, cu aceeași tonalitate aspră și răgușită, ca cea a unor frunze moarte, spulberate de vânt pe un caldarâm de granit.

Păstră în continuare tăcerea.

Nu voi ceda. Niciodată.

— Mai trăiești, copilă?

— Da, ticălos ce ești, îi răspunse ea, în cele din urmă, oftând adânc și tare. Ce credeai?

— Prea bine, spuse vocea, tușind.

Era evident că stăpânul ei era bătrân, poate chiar bolnav.

— Te-am urmărit în aceste patru zile. Ai curaj.

— Îți închipui, probabil, că ar trebui să mă simt măgulită?

— Nu, răspunse vocea, înăbușită de un alt acces de tuse.

— Atunci, ce vrei?

— Nu știu încă, răspunse omul, după câteva clipe de tăcere.

— Atunci, lasă-mă în pace!

— Ai altceva mai bun de făcut?

— Nu.

— Nici eu, răspunse bătrânul straniu, adâncindu-se din nou în tăcere. Îmi amintești de ceva anume, spuse apoi.

Șeherezada se agită pe loc, aţintindu-și ochii în tavan, iar lanțurile zornăiră de jur împrejur.

— De ce anume?

— De copacul banyan unde obișnuiam să mă ascund pe când eram copil.

În ciuda împrejurărilor în care se afla, cuvintele bătrânului îi stârniră interesul, căci nu se asemăna cu niciunul dintre soldaţii care o hărţuiseră până atunci.

— Copacul banyan?

Foșnetul ce se auzi în întuneric o făcu să creadă că vizitatorul ei straniu se așezase pe podea.

— Când făceam năzbâtii, copil fiind, începu el, dregându-și glasul, mă ascundeam în scorbura unui banyan bătrân de la marginea junglei ca să scap de pedeapsa tatălui meu.

— Și de ce îți reamintesc de acest copac?

— Pentru că, de-a lungul timpului, acești arbori distrug totul în jurul lor.

— Îţi mulţumesc pentru această poveste minunată, bătrâne, îi ripostă Șeherezada, râzând sardonică.

— Ţi-am spus-o ca pe un cuvânt de măgulire, îi răspunse el, chicotind ușor.

— Să-mi fie cu iertare pentru că nu mi s-a părut deloc așa.

— În ţinutul meu de baștină, suntem învăţaţi să vedem lucrurile prin prisma unui ciclu permanent. Și am văzut acest ciclu în viaţa copacului banyan. Arborele crește înalt, cu trunchiul lat și puternic, oferind adăpost tuturor celor care îl caută. De-a lungul timpului, devine atât de mare, încât distruge totul în jurul său. L-am văzut însă conferind viaţă noilor lăstari. Dăruind rădăcini noilor copaci. Și sădind seminţe noi. Semeni cu acest copac, pentru că revăd în tine povestea vieţii lui. Începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor. Speranţa că seminţele vor încolţi și vor crește, chiar și în întuneric.

Inima Șeherezadei începu să-i bată năvalnic în piept.

Vocea bătrânului căpăta inflexiuni tot mai profunde în timp ce vorbea. Își pierdea răgușeala. Și devenea tot mai răsunătoare ca un tunet îndepărtat.

— Încearcă să devii începutul și sfârșitul, Șeherezada al-Khayzuran!

O scânteie își făcu loc în sufletul Șeherezadei.

— Încearcă să fii mai puternică decât tot ce te înconjoară!

Chipul rajputanului se ivi deodată în lumina fremătătoare.

— Învaţă-ne rostul sacrificiilor!

CAPUL UNUI ȘARPE ÎNARIPAT

ARMATA CE-ȘI CROIA DRUM SPRE PORȚILE Amardhei era cu totul neobișnuită.

O armată cum nu mai fusese văzută de multă vreme.

În fruntea ei, călărea un rege-băiețandru sub un stindard cu două săbii încrucișate. Purta o armură din aur și argint și o *rida* neagră, extrem de austeră. Era flancat, de-o parte și de alta, de unchiul și de vărul său. Unul purta o mantie cu un balaur brodat pe spate, iar celălalt un medalion cu însemnele rangului său de căpitan al gărzii regale.

Tânărul rege era însoțit de un băiat în veșminte albe, ce călărea sub stindardul unui șoim. Un băiat ce îi era dușman doar cu câteva zile în urmă.

Îi urma o oaste alcătuită din cei mai iscusiți călăreți de pe tărâmul Mării de Nisip. Călăreți ce nu mai porniseră la război de multă vreme.

Deasupra lor zbura un tânăr cu capul pleșuv, ce-i strălucea în bătaia soarelui de amiază. Un tânăr cu cercei de aur în fiecare ureche. Ce zbura pe un șarpe înaripat, cu solzi întunecați ca noaptea și aripi unduioase de piele.

Un șarpe al cărui strigăt spulbera tăcerea deșertului ca sunetul strident al pietrei scrijelite cu vârful unor cuie.

Oastea, condusă de un rege-băiețandru și un șarpe înaripat, mergea într-un ritm concertat.

Oferind un tablou straniu. Și înspăimântător totodată. Tabloul unei oști animate de o vâltoare de sentimente.

Dar nu de furie.

Căci regele-băiețandru, aflat în fruntea ei, își stăvilise mânia înainte de a porni spre Amardha. Încătușând-o în frâiele voinței sale.

O voință amenințătoare. Și o mânie primejdioasă. Ce putea fi în orice clipă descătușată.

La fel de amenințătoare și de primejdioasă ca șarpele înaripat.

Un licăr apăru în ochii regelui-băiețandru când porțile cenușii ale Amardhei i se iviră în cale. Un licăr ce se stinse la fel de repede cum apăruse.

Nu, nu se afla aici ca să caute răzbunare.

Căci răzbunarea era un lucru meschin și zadarnic.

Nu, nu se afla aici ca să-și regăsească soția.

Căci nu o pierduse nicicând.

Nu, nu se afla aici ca să negocieze un armistițiu.

Căci un armistițiu sugera acceptarea unui compromis.

Regele-băiețandru dădu pinteni armăsarului său negru al-Khamsa, care porni în galop, stârnind în urma lui un nor de praf și grohotiș.

Se afla aici ca să distrugă cetatea din temelii.

O ÎNFRUNTARE INEGALĂ

TABLOUL ARMELOR ZORNĂITOARE ȘI NECHEZATUL cailor confereau deșertului un aer straniu, încărcat de presimțiri. Deși Irsa n-ar fi putut să spună dacă erau sau nu de bun augur. Străbătea însă, cu pași ușori, împrejurimile noii tabere, încercând să-şi păstreze calmul şi speranţa.

— E... tulburător, nu-i așa? începu ea, aruncându-i lui Rahim o privire piezișă.

— N-aș zice că *tulburător* este exact cuvântul potrivit, îi răspunse el, cu un zâmbet pe buze, ce nu-i îndulci însă expresia gravă de pe chip.

Ea îl privi îngândurată. Văzându-i tristeţea din ochi, Rahim îi luă mâna într-a sa. Irsa își împleti degetele cu ale lui, de parcă erau hărăziţi să rămână pentru totdeauna contopiţi în felul acesta.

Străbăteau tabăra fremătătoare și agitată. Membrii gărzii regale tocmai ridicaseră cortul lui Khalid și le înălţau acum pe ale lor. Soldaţii beduini se ocupau de cortul peticit al lui Omar.

Cu mâinile încă strâns împletite, Rahim și Irsa îi priveau pe oameni lucrând în tăcere, într-un ritm armonios.

— Ţi-e teamă? îl întrebă Irsa.

El nu-i răspunse imediat.

— Puţin, îi mărturisi, în cele din urmă. În majoritatea bătăliilor în care am luptat, am avut de partea noastră elementul-surpriză. Acum, însă, când mărșăluiești cu o oaste spre porţile unei cetăţi și îți ridici degrabă tabăra, factorul-surpriză nu-și mai are rostul, continuă Rahim, râzând ușor. Dar califul pare un strateg iscusit. Și nu cred că e dornic să irosească inutil vieţile oamenilor.

— Îl placi, spuse Irsa, zâmbind. Nu-i așa?

— Nu chiar, răspunse Rahim, pufnind pe nas.

Dar Irsa îl cunoștea prea bine. Știa că îl respecta pe Khalid mai mult decât voia s-o recunoască.

— Nu te teme! Căci nu-i voi spune nimic lui Tariq.

— Poţi să-i spui dacă vrei, îi răspunse, dând ocol unei dune mici de la marginea taberei. Oricum, nu se va schimba nimic. Eu și Tariq suntem mereu marginalizaţi, adăugă Rahim, lovind o piatră cu piciorul. Tariq este încă revoltat deoarece califul i-a interzis să-l însoţească în Amardha atunci când îi va cere sultanului să capituleze.

— Nu înţeleg de ce vrea să se ducă, spuse Irsa, cu o privire încruntată. Ca să fiu sinceră, nu înţeleg nici intenţiile lui Khalid. Mi se pare puţin probabil ca sultanul s-o elibereze pe Șazi doar pentru că i se cere acest lucru.

— Dar și așa, eu le înţeleg dorinţa de a încerca măcar.

Rahim se opri pe loc, apoi se întoarse și se așeză în calea Irsei, protejând-o de o rafală de nisip.

— Cu toate acestea, tot nu ești de acord cu Khalid, spuse Irsa, ferindu-și ochii.

— Cred că ar trebui să ne ia cu el, răspunse Rahim, cu fermitate în glas. Nu există în tabără un arcaș mai iscusit ca Tariq. Califul va merge însoţit de tânărul mag de la Templul Focului și de căpitanul gărzilor. Îl vor ocroti, fără doar și poate, dar mă îndoiesc că îi vor pune siguranţa în pericol de dragul lui Şazi. Aș prefera să se implice și alţii. Alţii în care am deplină încredere.

— Crezi că sultanul va capitula în faţa lui Khalid? îl întrebă Irsa, privindu-l cu ochi îndoielnici.

— Mai puţin important este să ne întrebăm dacă va capitula sau nu cât să aflăm dacă Şazi mai este sau nu în cetate.

— Te temi că sultanul i-a făcut vreun rău.

Nu era o întrebare.

— Ar fi o nesăbuinţă din partea lui să-i facă vreun rău, răspunse Rahim, oftând adânc. Îi suntem, de ani de zile, net superiori în toate privinţele. Deși regatul Parţiei este extrem de îmbelșugat, n-a fost niciodată rivalul Khorasanului. Armatele, vistiernicii și suveranii noștri au fost întotdeauna mai puternici.

— Până în ziua furtunii, îngăimă Irsa.

Rahim încuviinţă din cap.

Irsa își aţinti privirea spre Marea de Nisip.

— Rahim... crezi că îi va face rău lui Șazi?

— Știi la fel de bine ca și mine că Șeherezada poate să aibă singură grijă de ea, îi răspunse el, cuprinzându-i chipul în căușul palmelor și mângâindu-i obrajii cu degetele.

Irsa voia să dea crezare spuselor lui Rahim. Dar nu putea să uite întâmplările înspăimântătoare din ziua aceea nefastă când Șeherezada căzuse pradă urii Băiatului-Păianjen. Când ea și Rahim fuseseră martorii unui incident ce s-ar fi putut transforma într-o tragedie.

Dacă nu i-ar fi sărit în ajutor, Şazi ar fi putut să aibă parte de o soartă cumplită în ziua aceea. Dacă Rahim n-ar fi fost acolo, sora ei ar fi putut să moară. El întruchipase glasul raţiunii într-un moment de cumpănă. Nu șovăise nicio clipă în faţa pericolului. Acţionase iute și cu multă cumpătare.

Irsa nu avea cum să uite asta. Cum nu putea să uite nici faptul că Băiatul-Păianjen dispăruse a doua zi din tabără.

Nu. Nu putea să uite că fiinţe făţarnice stăteau la pândă, gata oricând de atac.

— O să-l rog pe Khalid, spuse ea, ridicându-și capul.

— Ce anume? o întrebă Rahim, clipind nedumerit.

— O să-l rog să vă ia cu el în Amardha. Ca pe o favoare personală.

— Îţi mulţumesc, Irsa-*jan*, spuse el, zâmbind, cu chipul învăluit deopotrivă de uimire și recunoștinţă. Deși nu aveam de gând să te rog să vorbești în numele nostru, îţi mulţumesc oricum.

— Te rog, murmură Irsa. Te rog s-o aduci acasă teafără și nevătămată! adăugă ea, amintindu-și cum Rahim o ajutase s-o salveze pe Șeherezada fără vărsare de sânge. Știu că vei găsi o cale.

El îi sărută mâna. Și continuară să se plimbe prin împrejurimile taberei.

După un timp, Irsa se opri.

— N-ar trebui să ne îndepărtăm prea mult de cortul lui Omar.

— Așa e, încuviinţă Rahim, râzând îmbufnat. Căci n-am chef de alte lecţii moralizatoare.

— Nu poţi să-l învinovăţești pentru asta. Ne-au căutat ore întregi după dispariţia Șeherezadei. Şi şi-au făcut griji cumplite.

Irsa simţi din nou pe umeri povara vinovăţiei. Deși toată lumea o încredinţase de faptul că n-ar fi putut să facă nimic ca s-o salveze pe sora ei — că, probabil, și ea ar fi fost răpită — Irsa se simţea încă vinovată deoarece cutreierase deșertul alături de Rahim.

Străbătură drumul spre cortul lui Omar într-o tăcere îngândurată. Aisha stătea afară, cu chipul pendulând între un zâmbet și o încruntătură.

Înainte de a apuca să-i mustre, Irsa se ridică pe vârfuri și îi șopti lui Rahim la ureche:

— Nu-ţi face griji! O să vorbesc cu Khalid.

Se simţi învăluită de un val de căldură când Rahim își apropie fruntea de a ei.

— O să-l fac să mă asculte, adăugă apoi.

— Știu, îi răspunse el, privind-o cu ochi sinceri și calzi. De asta te și iubesc.

Tariq nu se așteptase ca sultanul Parției să-i invite în palatul său. Se așteptase ca suveranul regatului dușman să-i întâlnească în deșert.

Însoțit de propria-i oaste.

Sultanul trimisese însă un sol, cerând să-i vorbească personal califului.

Acesta se hotărîse să meargă în Amardha sub stindardul unui armistițiu.

Shahrban-ul se împotrivise cu înverșunare. Califul rămăsese însă de neclintit în hotărârea sa, susținând că intențiile dușmanului său nu-i erau deloc străine. Cunoscând prea bine jocul lui Salim Ali el-Sharif. Califul refuzase să arate vreo urmă de teamă.

Khalid voia, mai presus de toate, să descopere unde se afla Șeherezada, bănuia Tariq. Exact cum își dorea și el. Rămânea de văzut dacă hotărârea avea să se dovedească imprudentă sau nesăbuită. Dar era dificil să asedieze cetatea fără să știe dacă Șeherezada se afla sau nu printre zidurile ei. Fără să știe dacă exista mai întâi vreo cale prin care s-o salveze.

Fără să știe dacă era în siguranță.

Așadar, în după-amiaza aceea, Tariq, Rahim, căpitanul gărzilor regale, un băiat cu capul pleșuv și o mică escortă de soldați îl însoțiră pe calif în Amardha. Într-un palat pe care Tariq îl putea descrie ca fiind exagerat de somptuos. Fântâinile arteziene de marmură, ce străjuiau grădinile, erau încrustate cu pietre prețioase. Apa se revărsa strălucitoare, presărată parcă cu pulbere de diamante.

Califul se întâlni cu sultanul în curtea principală. Căci refuzase să intre în palat. Nu spuse nimic când acesta se îndreptă spre el, cu un zâmbet larg pe chipul său onctuos.

— Khalid-*jan*! începu sultanul. Ai venit cu o ceată mult mai numeroasă decât ne-am înțeles. Credeam că vei fi însoțit doar de căpitanul gărzilor.

Califul nu-i răspunse. Stătea încremenit în tăcere, cu chipul dăltuit, parcă, în piatră și gheață.

O umbră îi învălui privirea sultanului.

— Purtarea ta ar putea fi interpretată ca o amenințare, dragă nepoate — faptul că ai venit la porțile cetății mele însoțit de o mică armată, ignorând astfel una dintre cele mai simple rugăminți pe care ți le-am adresat...

— Puțin îmi pasă cum îmi interpretezi faptele, ripostă califul, cu glas șoptit și mușcător. Vreau doar să-ți spun un singur lucru: vei plăti pentru ce-ai făcut.

— Chiar așa? spuse sultanul, încrucișându-și brațele pe piept și etalându-și mânecile elegante și somptuoase ale mantiei, ce străluceau în bătaia soarelui de amiază.

— Nu am chef de jocurile astea, Salim. Unde e?

— Ai pierdut ceva însemnat, nepoate? întrebă el, cu un alt zâmbet arogant pe buze.

Auzindu-i spusele, Tariq făcu un pas înainte. Căpitanul gărzilor îl opri, ridicând o mână.

— N-am pierdut un *obiect*, Salim Ali el-Sharif. Spune-mi imediat unde se află Șeherezada! Înainte de a-ți smulge cuvintele odată cu limba, continuă califul, cu maxilarul încleștat. Înainte de a preface cetatea în scrum.

Gărzile sultanului îl înconjurară din toate părțile, ținându-și mâinile pe plăselele săbiilor.

— Ai curaj, trebuie s-o recunosc, spuse sultanul, vădit netulburat. Cu atât mai mult cu cât te afli în palatul *meu*. Pe pământurile *mele*.

— Acesta este palatul tău — iar acestea sunt pământurile tale — pentru că asta *mi*-a fost voința. Și așa a fost mereu.

— Câtă aroganță! exclamă sultanul, pufnind pe nas. Dacă așa crezi, de ce n-ai venit să le iei?

— Din respect. Și pentru că n-am vrut să stârnesc un război.

— Din respect? repetă sultanul, uluit, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Respect pentru cine?

— Pentru familia fratelui meu.

— Greșit! Dacă ai fi crezut că Parţia poate fi atât de ușor cucerită, ar fi fost deja a ta.

— Nu sunt atât de hrăpăreţ cum îţi imaginezi, răspunse, dispreţuitor, califul. Am de două ori mai mulţi vasali nobili, mai mulţi soldaţi și mai multe arme. Cât privește armata jalnică pe care ai încercat s-o aduni în deșert, crezi că n-aș fi putut s-o decimez doar într-o singură zi, dacă aș fi fost dispus s-o fac?

— Cred că ești doar un copil îngâmfat, care spune doar ce-i trece prin cap, fără să gândească, exact ca mama ta.

Califul își păstră calmul, în ciuda aluziei dispreţuitoare făcute la adresa mamei lui.

— Acum ai șansa să-ţi încerci norocul. Dar dacă o vei irosi, voi distruge palatul din temelii, piatră cu piatră. Şi ce soartă crezi că vei avea de te vei afla printre zidurile lui? Atunci, aşa să fie!

Se întoarse cu gândul să plece fără să-i ofere sultanului șansa de a-i răspunde.

— Mă îndoiesc că vei face asta, fiu de lele ce ești. Mă îndoiesc din tot sufletul.

Și spunând acestea, Salim aruncă ceva printre picioarele califului.

Tariq avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă despre ce era vorba.

Și în momentul acela, ar fi vrut să nu o fi făcut. Să nu fi recunoscut obiectul ce zăcea pe pietrele de pavaj din curtea somptuoasă a sultanului. Să nu fi simţit durerea copleșitoare ce-i cuprinse sufletul.

Să nu fi simţit spaima și ura deopotrivă.

Era o cosiţă neagră, împletită cu un șirag rupt de perle.

Califul și însoţitorii săi încremeniră pe loc.

— Soldaţii îmi spun că miroase ca o grădină primăvara, spuse, încet, sultanul, fără urmă de emoţie.

Apoi, zâmbi. Încet. Și crud.

Tariq își scoase sabia din teacă.

Nu vedea decât sânge în fața ochilor.

* * *

Khalid știa că unchiul Salim va încerca să-l provoace.

Nu știa însă cât de departe avea să meargă sultanul Parției.

Când văzu ce aruncase unchiul său pe pietrele de caldarâm, Khalid simți pentru o clipă cum lumea din jur se preface în scrum. Că își dorea cu înverșunare să zdrobească ceva în pumni.

Înțelese însă degrabă jocul lui Salim. Faptul că încerca să-l provoace. Și, deși nu-și dorea nimic mai mult decât să-i facă pe plac, știa că mânia oarbă nu l-ar fi ajutat să-și atingă scopul.

Mânia oarbă era apanajul unui băiat ce trăia în întuneric.

Nu al unui rege înțelept, așa cum își dorea să fie.

Salim căuta un pretext prin care să-l atace pe Khalid cu sânge rece. Să-l ucidă în curtea palatului, în fața tuturor acestor martori. Să-l masacreze fără milă, pretinzând că se apără.

Căci aceasta era cea mai bună cale prin care își putea asigura ascensiunea legitimă la tron. Fără ca acțiunile sale să fie învăluite în suspiciuni de trădare.

Khalid își păstră, așadar, stăpânirea de sine, stăvilindu-și mânia ce-i clocotea prin vene.

Nu făcu nimic. Nu spuse nimic. Hotărât să nu răspundă provocărilor. Să-și descătușeze furia și durerea când se va afla mai târziu, singur, în deșert.

Sultanul Parției va plăti pentru faptele sale.

Cu vârf și îndesat.

Dar nu acum. Nu în aceste clipe.

Din păcate, însă, Tariq Imran al-Ziyad nu știa nimic din toate acestea.

Astfel, când băiatul îşi scoase sabia din teacă și îl atacă pe sultanul Parţiei, Khalid înţelese ce avea să se întâmple cu mult înaintea celorlalţi.

O armată de soldaţi se ivi din umbrele grădinii, gata să sară în apărarea sultanului. Gata să-l nimicească pe cel ce îndrăznea să le atace regele.

Khalid scoase *şamşirul* din teacă fără să mai stea vreo clipă pe gânduri.

— Înapoi! îi strigă lui Tariq, apucându-l de umăr.

Khalid îşi flutură sabia prin aer, parând prima lovitură. Tariq reuşi să contracareze următorul atac cu o lovitură iscusită de sabie. Se aşeză spate în spate cu Khalid, în timp ce o trupă de soldaţi îi înconjură, mânuindu-şi, ameninţător, armele. În curând, sunetul săbiilor trase din teacă răsună din toate părţile.

Deși sângele îi clocotea prin vene, Khalid simţi o strângere puternică de inimă. Duceau o luptă fără sorţi de izbândă. Inegală în toate privinţele. Duşmanul era mult mai numeros.

Cu toate acestea, Khalid despică *şamşirul* în două în clipa în care doi soldaţi îl atacară. În clipa în care se declanșă haosul. Se uită în dreapta, așteptându-se să-l vadă acolo pe Jalal. Așa cum se aflase mereu. Încă de când Khalid era copil. De când murise Hassan. Scrutând, însă, împrejurimile cu privirea, realiză că lupta singur. Vărul său se afla angrenat într-o altă luptă ceva mai în depărtare.

Jalal nu îl căuta cu privirea pe Khalid. Așa cum îi spusese în ziua aceea, în faţa treptelor bibliotecii din Rey, nu avea să mai fie umbra lui Khalid. Nu avea să mai vegheze asupra vărului său.

A regelui ce-i trădase încrederea.

Khalid strânse cu putere plăselele săbiilor.

Soldaţii îi impresurau tot mai tare. Khalid îl văzu pe unul dintre oamenii săi căzând secerat de tăișul nemilos al unui paloș. Știa că trebuiau să se refugieze spre împrejurimile mai înalte ale curţii adâncite în pământ dacă voiau să ajungă teferi la porţi.

— Jalal! strigă Khalid, încercând să-i comunice intențiile din priviri.

Vărul său nu îl auzea însă în tot acel vacarm. Khalid își flutură săbiile prin aer, spintecând apoi, cu ambele tăișuri, fața și pieptul unuia dintre soldații lui Salim. Un șuvoi de sânge țâșni deodată, revărsându-i-se la picioare.

— Jalal!

De data aceasta, atât vărul său, cât și Artan Temujin, care se lupta să-și croiască drum spre Salim prin noianul de cadavre, își întoarseră privirea spre el.

Khalid îl văzu pe vărul său căscând ochii mari exact în clipa în care Artan scoase un strigăt, încercând să-l pună în gardă. Căci îl zări mult prea târziu pe soldatul ce se pregătea să-i aplice lovitura de grație. Se răsuci pe călcâie în încercarea de a evita atacul...

O siluetă se năpusti apoi, din dreapta, ca să împiedice măcelul. Ca să-l salveze.

Era băiatul cu care se luptase în noaptea aceea în deșert.

Rahim.

Prietenul lui Tariq Imran al-Ziyad. Și iubirea Irsei al-Khayzuran.

Khalid văzu într-un moment zdrobitor cum alți doi soldați se năpustiră asupra lor. Califul își agită săbiile, încercând să-și dezarmeze atacatorul.

Rahim nu reuși să înfrunte următorul atac.

Tăișul unei săbii îi străpunse abdomenul.

Khalid îl apără pe Rahim, alungându-l pe atacator și spintecându-i pe cei din apropiere. Îl trase mai aproape de el și strigă după ajutor. Nimeni nu îl auzea însă printre zgomotele stridente ale armelor și strigătele răniților.

Apoi, totul încremeni deodată în jurul lui Khalid.

La porunca lui Salim.

Ridicându-și privirea, Khalid îl văzu pe Artan Temujin la o aruncătură de băț de sultanul Parției, cu palmele întinse...

O aureolă de foc îi învăluia capul lui Salim Ali el-Sharif. Sultanul stătea înmărmurit pe loc, cu ochii bulbucați de spaimă.

— Ne lași să plecăm, spuse Artan, clar și răspicat. Și nu vei veni după noi, continuă el, retrăgându-se câțiva pași, în timp ce aureola de foc din jurul capului sultanului devenea tot mai mare. Iar, pe viitor, te sfătuiesc să înveți ce înseamnă să porți o conversație politicoasă.

Șeherezada păstră tăcerea când Vikram ridică mâinile spre gratiile de metal ale celulei ei. Suflă încet spre grilajul de fier și metalul începu să se înroșească.

Uitase demonstrația pe care o văzuse cu multe luni în urmă pe terenurile de instruire. Dar își aminti totul în clipa aceea — Biciul din Indostan era un înghițitor de flăcări. Încinsese tăișul *talwarului* doar printr-o simplă suflare. Și își încheiase demonstrația printr-un număr cu adevărat uluitor.

Acum îl privea cum îndoia cu ușurință metalul topit, fără ca focul să-i pârjolească pielea. Îndepărtând suficient gratiile celulei, își croi apoi drum spre ea.

— Nu avem prea mult timp, murmură Vikram, așezându-i-se alături. Soldații ar putea să vină oricând să vadă ce faci.

O înjurătură îi scăpă printre buze când dădu cu ochii de lanțurile ce îi țineau încătușate mâinile și gleznele.

— Cum...

— Nu e momentul să pui asemenea întrebări, micuță neastâmpărată ce ești! îi răspunse el, mormăind nemulțumit. Pot să topesc lanțurile prinse de cătușe, dar când te vei mișca, vei face suficient zgomot cât să trezești și morții din morminte. Lucru deloc salutar. Iar cătușele sunt foarte grele. Lucru care iar nu ne este de folos.

Șeherezada încuviință din cap, fără grai. Nu-l auzise niciodată pe rajputan spunând atâtea lucruri dintr-o singură suflare.

Excepție făcând povestea despre copacul banyan.

Vikram ridică lanţul de lângă piciorul ei. Metalul scoase un sunet răsunător.

— Când voi topi lanţul, cătuşele se vor încinge. S-ar putea să te ardă.

— Prefer arsurile decât să rămân captivă aici.

— Exact aşa cum mi-am şi imaginat, răspunse el, tuşind, vădit amuzat. A fost un timp — nu prea îndepărtat — când te-aş fi lăsat bucuros să putrezeşti aici.

Înţelese de-ndată la ce se referea. La noaptea furtunii, când Şeherezada îl trădase pe Khalid în ochii lui Vikram. Dar şi pe *el.*

— Pot să-ţi explic...

— A trecut vremea aceea.

Vikram cuprinse lanţul în căuşul palmelor şi suflă încet printre buze.

Când metalul începu să se încingă, Şeherezada simţi în piept senzaţia de furnicătură ce îi era atât de cunoscută. Trase, uimită, aer în piept.

Senzaţia se înteţi odată cu căldura fierului tot mai încins. Şi mai incandescent.

Şeherezada se simţea cuprinsă de un sentiment straniu — ca o scânteie ce îi aprindea sângele. Deşi lanţurile erau încinse, nu simţea durerea. Doar acest sentiment straniu, ce o determina să scruteze metalul cu intensitate. Să-l privească pe Vikram cum topea lanţurile.

Este oare cu putinţă...

Lăsând prudenţa deoparte, Şeherezada cuprinse în mâini cătuşele gleznelor. Atingându-le cum atingea covoraşul fermecat.

— Ce faci? întrebă rajputanul, cu glas aspru şi răguşit, ţintuind-o cu ochii lui negri ca noaptea.

Nu-i răspunse.

Exact aşa cum îşi imaginase, Şeherezada nu simţea nici urmă de durere, deşi ştia prea bine că fierul era îndeajuns de încins încât să-i pârjolească pielea. Când atinse metalul, vraja indusă de Vikram puse stăpânire pe ea, răspândindu-se încetul cu încetul.

Împletind vraja cu harurile ei tainice, Șeherezada porunci cătușelor să se desprindă. Porunci magiei să se supună voinței ei tacite.

Cătușele încinse căzură la pământ.

Neștiind cum să reacționeze, Șeherezada izbucni în râs.

Artan se înșelase. La fel cum avusese și dreptate. Da, așa e, n-ar fi trebuit să fugă, în nopțile petrecute pe țărm, de încercările lui de a o provoca. Ar fi trebuit să-și înfrunte temerile. Dar nu așa cum își imaginase Artan. Căci harurile ei tainice prindeau viață doar prin puterea voinței și prin *atingere*. Numai atunci când stăpânea lucrurile prin puterea voinței — lucruri înzestrate cu aceleași haruri stranii ca ale ei — putea să-și manipuleze abilitățile uluitoare.

Exact așa cum își imaginase. Șeherezada prelua vraja din lucrurile înconjurătoare.

Văzându-i puterile extraordinare, Vikram se înclină într-o parte, gata să se prăbușească în apa murdară de la picioarele ei.

— Cum...

— Nu e momentul să pui asemenea întrebări..., îi răspunse ea, tachinându-l.

El mormăi nemulțumit, apoi se ridică în capul oaselor.

— Ai rămas la fel de neastâmpărată.

— Cred că e cel mai frumos lucru pe care mi l-ai spus vreodată, zise Șeherezada, zâmbind. Ajută-mă acum să-mi scot și cătușele de la mâini ca să pornim în căutarea surorii mele și să plecăm din acest loc uitat de lume!

COCHILIA ALBĂ

CĂLĂREAU ÎN GALOP. ÎN TROPOT DE COPITE. În bătaia vântului. În stropi de sudoare.

Într-o tăcere mormântală.

O ceată zdrobită de bărbaţi.

Khalid nu se lăsa copleșit de vinovăţie. Refuza să capituleze în faţa regretelor. Trebuiau să fugă din cetate. Cât mai departe de mândria rănită a lui Salim.

Îşi vedeau, aşadar, de drum. Străbătând în galop alei, poteci. Răsturnând în cale o tejghea cu fructe. Şi stârnind o cascadă de înjurături mânioase. Femeile îşi luau copiii din calea lui Khalid, ţipând şi alergând totodată.

Vinovăţia i se strecura din nou în suflet. Sfâșiindu-i inima.

Nu avea importanţă. Trăirile sale nu mai aveau vreo importanţă.

Nici viaţa *lui* nu mai avea importanţă.

Multe alte lucruri erau acum mai însemnate.

Khalid îl ţinea pe Rahim în şa lipit de piept. Văzând cum sângele băiatului i se prelingea printre degete. În şa. Şi pe frâie.

Îi simţea trupul tot mai vlăguit şi lipsit de viaţă.

— Grăbiţi-vă! strigă Khalid peste umăr, dându-i pinteni lui Ardeshir.

Armăsarul ţâșni la fugă, cu mușchii încordaţi, presăraţi de sudoare.

Imediat ce trecură de porţile cetăţii și ajunseră în deșert, Khalid trase frâile lui Ardeshir și descălecă din șa.

Tariq îl susţinu pe Rahim și îl așeză cu grijă pe pământ.

Chiar și de la depărtare — aruncând doar o privire superficială — Khalid vedea prea bine că nu mai era nimic de făcut. Rana era prea adâncă. Și pierduse prea mult sânge. Își îndreptă privirea spre Artan. Își aminti că — atunci când era copil — Musa Zaragoza îi vindeca rănile cu ajutorul vrăjilor.

Erau însă doar niște simple zgârieturi. Nu răni de război.

Artan se aplecă deasupra băiatului. Trase de un cercel din ureche și își plimbă mâinile de jur împrejurul rănii sângerânde. O lumină licări de două ori, apoi se stinse. Cu o privire și o expresie gravă pe chip, Artan îi confirmă bănuielile lui Khalid. Tariq Imran al-Ziyad își trecu o mână prin păr, pătându-și fruntea de sângele prietenlui său. O dâră sângerândă începu să se prelingă din colţul gurii lui Rahim. Tuși, iar sângele îi ţâșni în șuvoi.

Fiul lui Nasir al-Ziyad se aplecă deasupra lui, strângându-i o mână însângerată într-a sa.

— Rahim...

El clătină o singură dată din cap.

— Și eu, îngăimă, cu glasul șoptit ca o boare de vânt — ca un suspin frânt.

Khalid se lăsă în genunchi. Și îi puse o mână pe umăr.

— Îţi mulţumesc, Rahim, îi spuse califul, susţinându-i ochii albaștri cu privirea-i sfredelitoare și intensă.

Rahim înghiţi în sec. Și dădu ușor din cap. Făcând o plecăciune.

— *Sayyidi!*

— Aș putea să fac ceva pentru tine? îl întrebă Khalid, gâtuit de emoţie.

— Irsa..., murmură Rahim, cu ochii împăienjeniţi.

— Da?

— Aveţi grijă..., începu el, oprindu-se apoi, copleșit de un acces de tuse.

Dârele stacojii de sânge din colțul gurii i se prelingeau tot mai iute.

— ... să nu se simtă niciodată singură. Să aibă mereu parte de iubire.

— Îți promit, îi răspunse Khalid, cu un nod în gât.

— Tariq, spuse apoi Rahim, strângându-l de mână.

— Da, îi răspunse, cu glas gâtuit.

— Uneori, îngăimă el, familia pe care o alegi... e mai puternică decât legăturile de sânge.

Respiră ușor. Pieptul îi fremătă de două ori.

Khalid își aținti privirea într-un punct mort, în timp ce lacrimi tăcute brăzdau obrajii lui Tariq Imran al-Ziyad.

Nu se clinti din loc până nu se opriră.

Nimeni nu se clinti.

Irsa aștepta vești în cort, unde stătea alături de Aisha. Omar se ducea deseori să vadă dacă Tariq și însoțitorii săi se întorseseră în tabără. Ultima dată când o făcuse, Irsa își dorise să îl însoțească, dar conchise, în cele din urmă, că era mai înțelept să rămână în cort.

Să nu mai provoace și alte necazuri.

La urma urmei, stârnise suficiente valuri. Punându-i pe toți pe jar în ziua dispariției lui Șazi. Pe lângă îngrijorările create de perspectiva unui război. Și drumul spre Amardha.

Dacă la început totul i se păruse palpitant, acum se simțea istovită. Își dorea să se întoarcă într-un singur loc. Să știe ce avea să-i rezerve ziua de mâine.

Să-i aibă alături pe toți cei dragi. Să fie cu toții în siguranță.

Se întrebase un timp dacă avea motive să-și facă griji pentru ce avea să se întâmple în cetate în ziua aceea. La urma urmei, bărbații erau plecați de ceasuri bune, dar Aisha o încurajase, spunându-i că purtau cu ei stindardul unui armistițiu. Aceste negocieri erau cât se poate de firești. Un schimb de replici meșteșugite, menite să înfăptuiască o acțiune însemnată.

Irsa spera că se vor întoarce în scurt timp.

În timp ce călărea prin deșert cu o zi în urmă, găsise în cale o cochilie albă, gravată cu o floare. Îi amintea de povestea pe care i-o spusese lui Rahim — fără grație și talent — în noaptea în care își croise drum spre cortul lui.

Povestea peștișorului cu aripi din petale albe.

Aceea era noaptea, credea Irsa, când se îndrăgostise de Rahim.

Astfel, când găsise cochilia cea albă, i se păruse firesc s-o adăpostească printre faldurile mantiei sale. Știa că era un gest naiv din partea ei, dar se gândea să i-o ofere mai târziu. Poate atunci când toate aceste lucruri vor trece. Căci cochilia era extrem de fragilă. Gata oricând să se spargă. Dar putea să i-o arate. Și să-l facă să zâmbească.

Îi plăcea atât de mult zâmbetul lui.

Pe când stătea pierdută în gânduri — și printre amintirile surâsului său fermecător — cineva deschise fâșia cortului și un val de aer deșertic o învălui în suflarea lui.

— Aisha!

Irsa se întoarse la auzul numelui soției lui Omar, deși nu pe ea o strigase.

Omar avea chipul cadaveric.

Simțea cum sângele îi clocotește prin vene, deși lumea din jur părea să fi încremenit pe loc.

Șeherezada! Sora ei pățise ceva.

Irsa se lupta să respire. Și să-și adune gândurile.

Aisha porni spre Omar, cu pași repezi și siguri.

El nu mai spuse nimic. Dar ea părea să-i înțeleagă tăcerea. Întotdeauna comunicau fără vorbe. Omar o țintui cu privirea pe Irsa, apoi se uită din nou la soția lui, vorbindu-i fără cuvinte.

— Irsa-*jan*, spuse încet Aisha, odihnindu-și mâna pe pieptul lui. Vrei să vii cu mine?

Irsa se ridică în picioare, cu genunchii fremătători. *Sora ei!*

— Ce... ce s-a întâmplat?

— Nu, interveni Omar, trăgând adânc aer în piept și luându-i mâna Aishei în palma-i cioturoasă. O însoțesc eu.

— Ce s-a întâmplat? repetă Irsa, făcând un pas înainte.

Trupul nu părea să-i mai aparțină. Iar glasul îi răzbătea din depărtare — ca un ecou înăbușit peste ape.

Omar se îndreptă spre ea. Închise ochii, trăgând adânc aer în piept. Și îi cuprinse mâinile în căușul palmelor sale.

— Da, draga mea. S-a întâmplat ceva.

— Șeherezada a...

Se opri, căci nu-și putea duce gândul la bun sfârșit.

— Nu, îi răspunse el, clătinând din cap. A avut loc o luptă la palat, continuă Omar, cu glas șovăitor. Și Rahim a fost ucis.

Rahim? Pământul începu să i se clatine sub picioare.

— Nu! îngăimă Irsa, clătinând din cap, cu o voce ce-i părea străină, înăbușită parcă de valurile mării. Nu e cu putință.

— Îmi pare atât de rău, Irsa-*jan*.

Nu putea da crezare cuvintelor lui. Refuza s-o facă.

Rahim nu era mort. Se duseseră să vorbească sub stindardul unui armistițiu. Așa îi spusese Aisha. N-ar fi trebuit să se întâmple nimic rău.

Nu putea fi adevărat.

— Unde este? întrebă, în cele din urmă, cu un glas ce îi părea mult prea răsunător.

— Nu cred că..., răspunse Omar, cu o grimasă pe chip.

— Nu. Vreau să-l văd.

— Însoțește-o, Omar! interveni Aisha, cu glas sumbru. Nu mai e o copilă.

Șeicul tribului de beduini oftă adânc, apoi îi cuprinse cu brațul umerii Irsei. Cu ultimele puteri, ea reuși să facă un pas, apoi încă unul, ieșind împreună din cort într-un amurg de soare magnific. Cerul era scăldat în nuanțe de roz și portocaliu. În culori strălucitoare, ce-ar fi trebuit să o încălzească. Și să-i readucă zâmbetul pe buze.

Iubise dintotdeauna amurgul. Părea că cineva scotea soarele din bârlog, iar astrul ceresc se împotrivea cu îndârjire, lăsând în urmă dâre colorate și luminoase, ce-aveau să dispară printre stele.

Irsa privea cerul deșertului în timp ce mergea. Priveliștea i se înnegură în fața ochilor și își acoperi ochii cu mâna.

Nu. Nu era cu putință.

Nu mai departe de dimineața aceea, Irsa se plimbase cu el prin aceste locuri. Îl ținuse de mână.

Și îl văzuse zâmbind.

Câțiva soldați stăteau de strajă în fața cortului lui Khalid. Când îl văzură pe șeic, se dădură la o parte, lăsând-o pe Irsa să intre.

Când trecu pragul cortului, toți cei prezenți se ridicară în picioare.

Căpitanul gărzilor îi ațintí calea.

— Nu cred că e înțelept să...

— Las-o să se apropie! spuse, încet, Khalid.

Căpitanul gărzilor o țintui o clipă cu privirea. Îi puse mâna pe braț. O strânse ușor. Apoi se dădu la o parte.

Irsa încremeni pe loc. Cu inima frântă.

Tariq și Khalid stăteau în jurul unui pat ridicat pe o platformă. Platoșa de argint a lui Tariq își pierduse strălucirea, iar ochii îi erau învăluiți într-o expresie rătăcită. Chipul îi era brăzdat de sudoare și nisip. Khalid avea mâinile murdare, iar armura din aur și argint era presărată de pete întunecate. Amândoi aveau mantiile pătate cu urme sângerii. Roșii pe mantia albă a lui Tariq. Și stacojii pe cea neagră a lui Khalid. Pete pe care nu le puteai ignora cu ușurință.

Irsa știa că acestea nu erau o minciună. Căci sângele nu minte.

Se îndreptă spre ei, cu pași șovăitori, de parcă ar fi fost în transă, simţind cum sângele îi îngheţa în vene.

Rahim zăcea pe patul ridicat pe o platformă. Complet inert. Dacă nu l-ar fi privit cu atenţie, ar fi crezut că doarme.

Se opri la câţiva pași distanţă.

— Cum..., îngăimă ea, dregându-și glasul.

Nu mai putea să joace rolul șoricelului. Căci nu mai era un șoricel speriat. Datorită lui Rahim. Își ridică semeaţă capul.

— Cum s-a întâmplat?

— A fost vina mea, îi răspunse Tariq, cu glasul frânt.

Încărcat de un dispreţ faţă de sine pe care nu îl puteai tăgădui.

— Nu, spuse Khalid. Dacă a fost vina cuiva, atunci a fost a tuturor. Mai ales, a mea, adăugă, venind spre ea. Mi-a salvat viaţa, Irsa-*jan*. Iar ultimele lui gânduri s-au îndreptat spre tine.

Irsa încuviinţă din cap, cu ochii mari, fără să clipească.

— Așa e Rahim. Se gândește mereu la alţii.

Auzindu-i spusele, căpitanul gărzilor ieși din cort, scoţând un geamăt înăbușit de durere.

— Vrei să rămâi singură cu el? întrebă Khalid, ţintuind-o cu privirea.

Irsa își ridică ochii. Doar cu câteva zile în urmă, o înspăimântase cu aceeași privire sfredelitoare pe care i-o arunca acum. Pătrunzându-i parcă până în cele mai tainice cotloane ale sufletului. Acum, însă, vedea doar o privire iscoditoare. O privire ce încerca pur și simplu să o înţeleagă.

Și să-i ofere ajutor.

— Da, te rog, îi șopti ea.

Khalid îi privi pe ceilalţi. Aceștia părăsiră cu toţii cortul, cu excepţia lui și a lui Tariq.

Tariq se opri în faţa ei, înalt și înveșmântat în mantia-i albă, presărată cu pete roșii. O strânse, tandru, la piept.

— Îmi pare nespus de rău, greierașule, îi spuse, cu chipul ascuns în părul ei.

Nu-i mai părea acum atât de impunător. Înainte, îl considera statuar. Plin de energie și vigoare. De tot ceea ce Irsa își dorea să întruchipeze. Indestructibil și incapabil să cedeze în fața cuiva.

Acum părea doar un băiat care își pierduse cel mai bun prieten.

Un băiat care putea să piardă.

Irsa nu-i putea răspunde prin cuvinte, așa că dădu doar din cap.

După ce plecară, se așeză pe marginea patului ridicat pe platformă. În mod straniu, nu simţea nici urmă de durere. De parcă ar fi ieșit din propriul trup. Rahim părea că doarme. Cineva încercase să-l spele de sânge, dar o dâră încă îi brăzda gâtul. În ciuda acesteia, Irsa avea senzaţia că putea să-l trezească doar printr-o simplă atingere.

Scrută un timp, în tăcere, dâra de sânge.

Scoase apoi, din faldurile mantiei, cochilia albă, gravată cu o floare.

— Voiam să-ţi dăruiesc asta.

Tăcu. Așteptând, parcă, un răspuns.

Un suspin înăbușit îi scăpă printre buze. Își simţea inima sfâșiată ca de tăișul unui pumnal. Deși voia să pună capăt durerii, se lăsă purtată în voia ei. Nu voia să fie nevolnică. Nu era momentul să fie așa. Iar stăvilirea durerii — a sentimentelor sfâșietoare pe care le simţea în clipele acelea — ar fi fost un semn de slăbiciune.

De negare a propriei identităţi.

— M-am..., îngăimă ea, trăgând adânc aer în piept ca să dea glas cuvintelor. M-am simţit singură aproape toată viaţa. Până te-am cunoscut pe tine, continuă, punându-i cochilia pe piept. Dar îţi promit că nu mă voi mai simţi niciodată singură. Nu te voi uita niciodată, murmură, ridicându-se, șovăitoare, în picioare. Te voi purta mereu în sufletul meu. Te iubesc, Rahim al-Din Walad. Și îţi mulţumesc pentru dragostea pe care mi-ai împărtășit-o.

Spunând acestea, Irsa se întoarse și porni spre intrarea cortului, cu capul sus, deși tremura ca varga.

Khalid și tânărul mag de la Templul Focului așteptau afară, în lumina câtorva torţe. Magul o privi cu căldură în ochi. Irsa trecu pe lângă ei. Apoi se opri pe loc.

Magul trase adânc aer în piept. Îi zâmbi cu tristeţe și își puse, încurajator, mâna pe umărul lui Khalid. Apoi, plecă fără să rostească vreun cuvânt.

— A...

Irsa își mușcă buza, stăvilindu-și cu greu lacrimile ce amenințau să-i brăzdeze obrajii.

— A suferit?

— Nu prea mult.

— Mă bucur.

— Și eu, răspunse Khalid, scrutându-i chipul.

Și iureșul copleșitor al emoţiilor ce i se citeau în priviri.

— Irsa...

— Cum de s-a întâmplat una ca asta? îl întrebă, cu ochii înotând în lacrimi. De ce nu l-ai apărat? De ce nu...

Califul din Khorasan o strânse la piept.

Și Irsa vărsă lacrimi amare până când ultimele raze ale soarelui se pierdură în zare.

TOCMELI, MINCIUNI ȘI TRĂDĂRI

VIKRAM O CONDUCEA PE ȘEHEREZADA PRIN pântecul palatului de gresie, ţinând o torţă în mâna dreaptă. Deși ea nu distingea prea bine drumul pe care îl urmau, imensul rajputan străbătea coridoarele cu o ușurinţă și o abilitate ce sugera faptul că locurile nu îi erau deloc străine.

Cunoștea labirintul de holuri mult prea bine, lucru ce-i stârnea anumite temeri.

— Unde ai fost în tot acest timp? îl întrebă ea, cuprinsă de îndoieli.

— Într-o celulă de închisoare, îi răspunse el, scurt și tăios ca întotdeauna.

Urcară mai multe trepte șerpuitoare, apoi ajunseră pe un alt coridor mic. Cu fiecare pas pe care îl făceau, holurile păreau să devină tot mai înguste.

Șeherezada refuza să se lase ignorată.

— Știi cumva unde este sora mea?

— Nu.

— Și atunci cum de reușești să te descurci atât de bine prin palat? insistă ea.

— Ţi-am spus că nu e momentul să pui asemenea întrebări.

Șeherezada se opri atunci pe loc. Băuse de prea multe ori din cupa trădării în ultimul timp. Nu avea de gând să mai accepte încă una.

— Sunt nevoită să te contrazic. Este exact momentul potrivit ca să pun asemenea întrebări. Mai ales, dacă vrei să mă convingi să te urmez.

Vikram se roti pe loc. Flacăra torţei ardea cu putere sub privirile sfredelitoare ale rajputanului, care ar fi pus pe oricine pe fugă.

Șeherezada dădea din picior nerăbdătoare.

El se încruntă. Apoi, oftă adânc.

— Am primit o hartă.

— Cine ţi-a dat-o?

Vikram se încruntă și mai tare, deși ochii îi licăreau veseli.

— Cine crezi?

— Vreun șobolan care bântuie prin palat, îi ripostă Șeherezada. De unde să știu?

— Despina.

— Despina! exclamă ea. Și ai fost atât de nesăbuit încât să ai încredere în trădătoarea aia?

Vikram o străfulgeră cu privirea, stând atât de aproape de ea, încât i-ar fi putut pârjoli părul cu torţa.

— Mușcă-ţi limba aia slobodă! Datorită Despinei ai acum șansa să fugi liberă ca un șobolan printre coridoarele palatului.

— Nici nu mă îndoiesc de asta, de vreme ce bănuiesc că tot datorită ei mă aflu aici.

Rajputanul clătină din capu-i pleșuv, mormăind ceva în barbă.

— N-a putut să împiedice cele întâmplate, deoarece nu cunoștea planul sultanului. Bănuia doar ce s-ar putea petrece. A făcut tot ce i-a stat cu putinţă ca să te ajute.

— Ha, ha! râse ea sardonică, privindu-l cu îndoială. Te aștepţi să cred că cea care a urmărit cu zâmbetul pe buze cum gărzile palatului m-au aruncat în temniţă intenţiona să mă *ajute*? Ar fi putut să facă ceva, nu să stea cu mâinile în sân!

— Ca de pildă?

— Ar fi putut să-i mărturisească lui Khalid cine este cu adevărat, îi răspunse ea, fluturându-și, exasperată, mâna prin aer. Să-i împărtășească bănuielile sale.

— Și să recunoască faptul că, în toţi acești ani, a fost iscoada sultanului Parţiei? Că e fiica lui? spuse Vikram, râzând dispreţuitor. Dacă îţi imaginezi că soţul tău ar mai fi avut apoi încredere în ea, înseamnă că nu-l cunoști atât de bine cum crezi. Khalid Ibn al-Rashid este un om veșnic bănuitor. Deși nu pot să-i găsesc vreo vină pentru asta.

Vorbește ca un prieten.

— Vikram, ce încearcă Despina să obţină prin toate aceste înșelăciuni? întrebă Șeherezada, punându-și mâinile în șolduri.

— Nu se cuvine să divulg secretele altora.

Și spunând acestea cu glas tăios și ferm, Vikram porni din nou la drum prin adâncurile palatului de gresie. Şeherezada iuţi pasul ca să-l prindă din urmă. Se simţea ca o muscă ce aleargă după un elefant.

Coridoarele deveneau tot mai înguste, iar tavanul tot mai rotund. Piatra lăsa acum locul pământului. În timp ce își continuau drumul învăluiţi în tăcere, Șeherezada cumpănea vorbele lui Vikram.

Și trădarea Despinei.

— Ar fi putut să-i mărturisească totul lui Khalid, repetă ea, cu mai puţină înverșunare de această dată. Ar fi crezut-o cu timpul. La urma urmei, tu i-ai dat crezare.

— N-ar fi crezut-o cu timpul, răspunse el, cu glas răsunător. Și n-ar mai fi avut niciodată încredere în ea. Nici eu... nu m-am lăsat convins prea ușor, adăugă Vikram, aruncându-i o privire peste umăr. Şi am jurat că — de o voi prinde cu musca pe căciulă — îi voi tăia gâtul.

— Eu încă tind s-o fac, îi ripostă Șeherezada în barbă, izbindu-se aproape de spatele lui impunător.

— Atunci, îți ofer această șansă, spuse el, deschizând ușa veche și scârțâitoare din fața sa, ce dădea spre un pasaj străjuit de canale colectoare.

Duhoarea cumplită îi invadă nările, lăsând-o aproape fără suflare.

Cum o făcu și apariția Despinei, ce îi aștepta în întuneric.

Șeherezada se simți din nou cuprinsă de dorința de a se năpusti asupra ei.

Fosta ei servitoare — acum prințesă a Parției — stătea înfășurată într-o mantie neagră, afișând un zâmbet malițios pe buze.

— Arăți îngrozitor, îi spuse ea, aplecându-se ușor. Și duhnești cumplit.

— Iar tu poți să te duci în iad.

— Dacă te vei afla și tu acolo, s-ar putea chiar să-mi placă, îi răspunse Despina, cu un zâmbet și mai larg.

Șeherezada își stăvilea cu greu mânia.

— Nu merg nicăieri cu tine, Despina *el-Sharif*. Apari mereu sub diverse chipuri și a început să mă doară capul privindu-te cum te ivești când într-un loc, când în altul, în nenumărate ipostaze. Vreau doar să știu un singur lucru: De ce m-ai mințit în tot acest timp?

— M-am născut ca să mint, Șeherezada, răspunse Despina, ridicând din umeri. Cum să te mai întorci din drum odată ce-ai pornit pe acest făgaș?

— La fel cum ai ales să te pui în slujba unui tată vrednic de dispreț, îi ripostă ea, sardonică.

— Bănuiesc că vrei să afli toată povestea, spuse Despina, schițând un zâmbet vag. Nu vrei să mergem în timp ce vorbim?

Șeherezada își încrucișă brațele pe piept, fără să se clintească din loc.

Nu merg nicăieri cu ea. Până nu mă convinge că spune adevărul.

— Văd că aceste câteva săptămâni de când nu ne-am văzut nu ți-au știrbit încăpățânarea. Păcat! spuse Despina, cu un rânjet pe buze. Prea bine, atunci. Știam că asta avea să se întâmple în cele din urmă, continuă ea, punându-și mâinile în șolduri. Pe patul de moarte, mama mi-a mărturisit identitatea tatălui meu. Mi-a arătat ca dovadă un sul de pergament și mi-a spus să mă duc să-l caut, sperând că acum, când eram singură pe lume, avea să aibă grijă de mine.

Deși vorbea cu nepăsare în glas, o umbră de durere îi învăluia ochii. În ciuda duhorii cumplite și a mâlului în care își afundau picioarele, Şeherezada se lupta să afişeze o ţinută demnă şi semeaţă.

— După moartea mamei, continuă Despina, am pornit din Cadmeia spre Amardha, cerșind, tocmindu-mă și furând ca să supravieţuiesc. Când am ajuns la porţile palatului, gărzile au încercat să mă alunge. Aveam unsprezece ani și eram o copilă slabă, numai piele și os. Un soldat s-a îndurat, în cele din urmă, de mine și mi-a ascultat povestea. I-am dat pergamentul ce purta sigiliul tatălui meu. A plecat apoi la palat, de unde s-a întors câteva ore mai târziu.

— Să-mi fie cu iertare, o întrerupse Șeherezada, cu o privire încruntată, dar nu mi-l imaginez pe Salim Ali el-Sharif primindu-te cu braţele deschise. Mai ales, după ce te-a neglijat atâta amar de vreme.

Vikram tuși, dregându-și glasul.

Despina își păstră rânjetul pe buze, deși se împletea acum cu o expresie îngândurată.

— Trebuie să mă înţelegi. Când ţi-ai petrecut copilăria fără să-ţi cunoști tatăl și descoperi apoi că acesta este un rege fermecător și chipeș, cu o avere cum nici nu ţi-ai imaginat vreodată, faci tot ce-ţi stă în putinţă ca să-i câștigi afecţiunea, răspunse ea, adâncită în amintiri scăldate din belșug cu mânie. Mi-a promis că îmi va recunoaște descendenţa dacă îl voi ajuta să afle secretele curţii din Rey. Mai întâi, ca să-i asigurăm un soţ lui Yasmine. Și apoi, ca să-i uzurpăm tronul lui Khalid Ibn al-Rashid. Am ajuns în Rey cu ajutorul unui negustor de sclavi, care m-a cumpărat și m-a adus apoi la palat, unde, la început, am făcut curăţenie în camerele reginei. După ce Khalid Ibn al-Rashid a devenit calif, m-a eliberat din ghearele sclaviei și m-a întrebat dacă vreau să fiu slujnică la palat. Am urcat apoi, în curând, toate treptele ierarhiei. Restul poţi să-l ghicești și singură.

Firește că putea să-l ghicească singură. Despina își făcuse bine datoria.

Dusese la bun sfârșit misiunea tatălui ei.

— Este o poveste magnifică, spuse Șeherezada, făcând un pas într-o parte în încercarea de a evita malul nestatornic. Dar încă n-am încredere în tine.

— Bine, răspunse Despina, oftând adânc, copleșită de frustrări. Atunci, să-ţi mai spun ceva, Șeherezada al-Khayzuran: prefer să fiu slujnică în Rey decât prinţesă în Parţia. Ca servitoare în Rey, am știut mereu cine sunt. Și m-am mândrit cu asta. În Parţia, nu mi s-a recunoscut niciodată locul ce mi se cuvenea de drept. Am fost mereu înlăturată și învinuită de propriul meu tată. De fapt, dacă mi-ar sta în putinţă, nimeni nu mi-ar cunoaște descendenţa. Tot ce îmi doresc în viaţă este să-mi cresc pruncul în cetatea pe care am ajuns s-o iubesc ca pe propriul meu ţinut de baștină. Alături de oamenii pe care am ajuns să-i iubesc ca pe propria-mi seminţie. Alături de cei pe care îi consider *familia* mea, conchise Despina, cu fervoare în ochi.

Șeherezada înghiţi în sec. Apoi, își mută privirea în altă parte.

Oftând exasperată, Despina făcu un pas înainte. Șovăind doar o clipită, o prinse apoi pe Șeherezada de mână.

— Singura familie pe care o cunosc este cea din Rey. Acolo sălășluiesc prietenii și dragostea mea, adăugă, cu glas duios. Și sunt fără seamăn.

Cât de bine o știa și ea! Căci fusese martora privirilor înspăimântate și frenetice pe care Jalal le aruncase în noaptea furtunii. A căldurii pe care o vedea acum în ochii Despinei.

— Și atunci, de ce te-ai întors aici?

— Ca să-mi păstrez familia, îi răspunse Despina, strângându-i mâna. Cu orice preț.

Deși o voce lăuntrică îi spunea să respingă atingerea Despinei — a unei fete ce avea legături cu Salim Ali el-Sharif — Șeherezada nu-i dădu ascultare.

Căci era mâna unei prietene. De care o lega puterea familiei.

— M-ai provocat în mod intenționat la masă, nu-i așa? întrebă, încet, Șeherezada.

— Trebuia să te arunc cumva în temnița palatului, îi răspunse Despina, înclinându-și capul cu tristețe.

— Cumva, repetă Șeherezada, pufnind disprețuitoare pe nas.

— Știam că ai o fire vulcanică și nutrești o loialitate profundă. Restul a fost doar o chestiune de timp.

— E periculos ce-ai făcut, spuse Șeherezada, îngândurată.

— Crede-mă că am băgat spaima în sufletul soldaților prin portretul conturat soțului tău! continuă Despina, chicotind. E adevărat că nu toți m-au crezut, dar asta nu m-a împiedicat să născocesc povești înspăimântătoare. De-ai ști câte le-am spus...

— Ții la mine.

— Firește că țin, răspunse Despina, clipind, cu căldură în ochi.

— Ce se va întâmpla când Salim va afla ce-ai făcut? întrebă Șeherezada, cu glas și mai șoptit.

— Cel puțin, câteva zile nu are cum să afle. Ne-a trimis pe amândouă — pe mine și pe Yasmine — departe de Amardha, intuind, probabil, ce s-ar putea întâmpla.

— La ce te referi?

— Am și uitat! exclamă Despina, cu un zâmbet generos pe buze. Califul din Khorasan se află la porţile cetăţii, însoţit de o armată numeroasă.

— Khalid e aici? întrebă Șeherezada, strângând-o cu putere pe Despina de mână.

— Asta aveam de gând să-ţi spun de la bun început, răspunse ea, dându-și ochii peste cap. Vreau să te duc la el, draga mea regină neastâmpărată. Asta dacă mă lași. În cele din urmă.

Vikram mormăi din nou. Dându-i de înţeles să încuviinţeze.

— Bine, spuse Șeherezada, eliberându-se din strânsoarea Despinei. Ce intenţionezi să faci?

— Străbatem reţeaua de canalizare a cetăţii. Acest pasaj duce într-un cartier din oraș aflat în apropierea bazarului. Acolo ne așteaptă un grup de călăreţi, pe care i-am plătit regește.

— Singurul lucru care ne-a mai rămas de făcut este să aflăm unde se află sora mea, răspunse Șeherezada, încuviinţând din cap.

— Sora ta? repetă Despina, încruntându-și sprâncenele splendide.

— Irsa, sora mea mai mică, a fost și ea adusă la palat.

— Nicidecum, răspunse Despina, tot mai nedumerită. Aș fi aflat, fără doar și poate. Nimeni nu a ajuns în Amardha, cu excepţia ta și a tatălui tău.

Șeherezada șovăi, adâncită în gânduri. Amintindu-și cum tatăl ei refuza să-i întâlnească privirea ori de câte ori îl întreba despre sora ei. Amintindu-și vinovăţia ce i se citea in priviri.

Oare acesta este motivul pentru care nimeni nu vrea să-mi spună nimic de soarta Irsei?

— Ești sigură de asta? o întrebă ea.

— Firește, răspunse Despina, dând din cap. Căci tata ar fi obligat-o să vină la masă. Îi place să se joace cu prada.

Șeherezada scrută cu grijă chipul Despinei, căutând o urmă de viclenie. Deși nu găsea nimic îndoielnic, nu se simțea deloc ușurată să afle această destăinuire. Nu după atâtea minciuni.

Și atâtea trădări.

Se uită când la Despina, când la Vikram, apoi din nou la Despina.

Khalid avea încredere în ei. Și Khalid nu dădea prea ușor crezare oamenilor.

Dacă vreau să scap de aici, trebuie să am încredere în cineva.

— Dacă mă minți în privința Irsei, o să-ți aduc chiar eu sfârșitul, spuse Șeherezada, cu glas șoptit și amenințător.

— Nici nu mă aștept la altceva din partea ta, draga mea regină neastâmpărată, răspunse Despina, zâmbind.

— Atunci, pornește fără întârziere la drum, prințesă a Parției! îi porunci Șeherezada, relaxându-și umerii încordați ca un arc.

— Dacă îmi mai spui vreodată așa, vei cunoaște urgia mâniei mele, îi ripostă Despina, aruncându-i o mantie.

Odată ce se înfășură în faldurile mantiei, porniră toți trei la drum, printre canalele colectoare, în frunte cu Vikram. Rajputanul străbătea pasajele de piatră, cu umerii gârboviți și mâinile rezemate de ziduri. Indiferent cât încerca, Șeherezadei îi era cu neputință să ignore viețuitoarele cu multe picioare, ce bântuiau prin întuneric. Se înfioră din cap până în picioare când simți ceva pe mână.

Își continuară drumul prin pasajul murdar, ocolind mâlul care se prelingea pe margini. Șeherezada se împiedica de pietre strâmbe și dale de pavaj prost aliniate. Auzi de câteva ori chițăitul distinct al șobolanilor. Sunetele stridente ale picăturilor de apă și zgomotul de pași — împletite cu sfârâitul torței care începea să se stingă în mâna lui Vikram — accentuau neliniștea Șeherezadei.

Când ajunseră la capătul pasajului, descoperiră că intrarea era ferecată cu un grilaj ruginit de metal. Vikram stinse torța și desfăcu grilajul, împingându-l cu toată forța trupului său imens. Mușchii încordați ca un arc i se iveau prin țesătura tunicii murdare.

Ieșiră toți trei pe o alee pustie din centrul Amardhei. La câteva străzi depărtare, zgomotele unor petrecăreți întârziați tulburau liniștea nopții de vară. Corul vesel al unor bețivani se contopea cu larma unor discuții aprinse. Despina ignoră grupul de cheflii și își continuă drumul prin întuneric, cu pași iuți și siguri.

Străbătură câteva străzi lăturalnice din apropierea bazarului. Șeherezada îi urma pe Vikram și pe Despina spre un pâlc de lămâi, ale căror miresme îmbătătoare se răspândeau în aer.

Când se apropiară, Despina încetini pasul. Apoi, se opri.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă, în șoaptă, Șeherezada.

— Nu sunt aici, îi răspunse ea.

Vikram încremeni pe loc.

— Cine? întrebă Șeherezada.

— Călăreții pe care i-am angajat, răspunse Despina, trăgând-o spre ea și făcând cale întoarsă.

Șeherezada îi simțea bătăile frenetice ale inimii. Și răsuflarea întretăiată. Deși teama fostei ei servitoare devenea tot mai palpabilă, Șeherezada preferă să păstreze tăcerea, știind că vorbele nu aveau să fie acum de prea mult folos.

Vikram rămase în întuneric, ascunzând un pumnal în mâneca tunicii.

După ce se opri în drum, Despina porni spre grupul de petrecăreți din bazar.

— Despina, de ce te îndrepți *direct* spre ceata de cheflii? o întrebă Șeherezada, rupând tăcerea.

— Nesăbuiții sărbătoresc deja victoria de mâine, îi răspunse Despina, în șoaptă. Dacă cineva ne-a descoperit planurile și intenționează să ne prindă, va fi mult mai ușor să ne facem nevăzuți în mulțime.

Strigătele deveniră și mai răsunătoare în timp ce traversară o altă stradă prăfuită. Alţi petrecăreţi, cu gâtlejurile însetate, trecură pe lângă ei, în drum spre bazar, pe când cei ce își potoliseră setea mergeau împleticindu-se. Mirosul greoi de ulei ars stăruia în aer.

— Hei, voi de colo! strigă un beţivan din dreapta Despinei.

— Continuă să mergi! îi spuse Despina Șeherezadei, strângând-o de braţ.

Un grup de tineri le aţinti calea.

— Hei, tu! spuse un băiat surâzător, cuprinzând-o cu braţul pe Despina și dându-i gluga jos. Hai să bei ceva cu noi!

Șeherezada scrută împrejurimile, înspăimântată. Vikram dispăruse.

Dacă atragem o atenţie nedorită...

— Am spus..., continuă tânărul, cu glas răsunător.

— Iată-vă, în sfârșit! interveni o voce feminină, umplând aerul cu râsetele ei cristaline. De când vă aștept!

O mână delicată o desprinse pe Despina din îmbrăţișarea tânărului. Deși fata purta o mantie din cea mai fină mătase, Șeherezada ar fi recunoscut-o oriunde pe stăpâna cascadei unduitoare ce i se revărsa pe umeri — Yasmine.

OASPEȚI NEPOFTIȚI

YASMINE LE ARĂTĂ CU CAPUL PÂLCUL DE lămâi din spatele lor, strângând-o cu putere pe Despina de mână.

Șeherezada o apucă pe Yasmine de braț, cu un gest vădit amenințător.

— Păstrați-vă calmul, domniță! spuse Yasmine, cu glas domol, ațintindu-și privirea undeva în depărtare.

Spre locul unde așteptau trei bărbați înarmați.

— Vrăjitoare ce ești! șopti Despina printre buzele-i surâzătoare.

— Ai grijă ce spui! îi ripostă Yasmine, zâmbind la rândul ei. Căci s-ar putea să dau crezare minciunilor tale.

Șeherezada scrută chipul frumoasei prințese, ce stătea doar la câțiva pași depărtare. Nu i-ar fi fost greu s-o doboare. Dacă ar avea o armă, n-ar ezita s-o folosească. Din păcate, însă, nu avea la îndemână decât mânia-i clocotitoare.

Mânie ce îi făcea sângele să-i zvâcnească prin vene.

— Veniți cu mine! le spuse Yasmine, făcându-le din nou semn cu capul.

— S-o crezi tu că venim! îi ripostă Șeherezada.

— Chiar mă întrebam când o să-ți dai arama pe față, draga mea regină neastâmpărată. Căci nu-ți stă în fire să fii atât de circumspectă.

Şeherezada scrâşni din dinţi. Numai Despina avea dreptul să-i spună aşa.

— Vă invit pentru ultima oară să mă însoţiţi, nesăbuitelor ce sunteţi! repetă Yasmine, cu acelaşi râset cristalin.

În clipa aceea, Vikram se ivi din întunericul fără margini în spatele lui Yasmine el-Sharif şi îi puse pumnalul la gât într-o ameninţare tăcută. Ea încremeni pentru o clipă, apoi începu să se zbată. Soldaţii se năpustiră spre ea, trăgându-şi săbiile din teacă.

— Încă un pas şi o să vă scăldaţi în sângele ei! spuse Vikram, cu ochi scăpărători ca obsidianul.

Soldaţii se opriră pe loc.

— Aruncaţi armele! le porunci Şeherezada.

Când Yasmine încuviinţă din cap, soldaţii se supuseră fără crâcnire.

Şeherezada apucă imediat o sabie.

— Și uite așa se învârte roata norocului! spuse ea, luând poziţie de luptă, cum o învăţaseră Khalid și Vikram.

Despina își încrucișă braţele, cu un rânjet pe buze.

— Ce-ar trebui să facem cu prinţesa preferată a Parţiei?

— Nu prea știu, răspunse Șeherezada, analizând vârful sabiei, fără să-i scape însă nicio clipă din priviri pe soldaţi. Tu ce părere ai?

— Cred că ar fi o monedă de schimb excelentă.

— Idioţilor! protestă Yasmine, zbătându-se în braţele lui Vikram. Exact pentru asta mă aflu aici.

— Ai grijă ce spui! îi ripostă Șeherezada, făcând un pas înainte. Căci s-ar putea să dau crezare minciunilor tale.

Yasmine scânci, copleșită de frustrare.

— Despina, spune-i soţului tău să-mi dea imediat drumul! îi porunci ea, continuând să se zvârcolească în strânsoarea uriașului rajputan. Duhnește îngrozitor!

— Vikram Singh nu este soţul meu. Și nu are nici o obligaţie faţă de mine, răspunse Despina. Şi, dacă aş fi în locul tău, aş mai fi mai atentă pe cine jignesc în aceste momente, surioară, adăugă ea, scoţând un pumnal mai mic din mânecă.

Şeherezada îşi stăvili un suspin.

N-ar fi fost rău să fi ştiut mai devreme de existenţa lui, Despina.

Ignorându-i privirea încruntată, Despina îndreptă vârful pumnalului spre chipul încântător al surorii ei.

— Ce cauţi aici, diavoliţă mică şi băgăcioasă?

— Am... am venit ca să vă ajut, îngăimă Yasmine.

— Însoţită de gărzile palatului? ripostă, sardonică, Şeherezada. Măi, să fie!

— E adevărat! insistă Yasmine, lovindu-l cu cotul pe Vikram.

Rajputanul mormăi mânios, dar nu-i dădu drumul.

— Iar soldaţii nu fac parte din gărzile palatului. Sunt mercenari, plătiţi cu banii mei. Crezi că cei din gărzile palatului ar ezita să-mi sară în ajutor? În plus, nici nu poartă ţinuta gărzilor palatului. Întreab-o pe Despina!

Şeherezada schimbă o privire cu fosta ei servitoare şi se convinse că Yasmine spunea adevărul.

Despina ridică şi mai mult pumnalul.

— De unde ai ştiut că suntem aici?

— Mi-am dat seama că pui ceva la cale când ai refuzat să plecăm împreună din cetate, răspunse Yasmine, cu chipul contorsionat de frustrare. Spectacolul pe care l-ai pus în scenă în seara cinei a fost mult prea convingător, chiar şi pentru tine.

— M-ai urmărit, aşadar? insistă Despina.

— Nu. Am plătit-o pe servitoarea ta să-mi spună unde te duci şi ce faci. Banii sunt o marfă de preţ în această cetate, după cum bine ştii.

— I-ai spus sultanului?

— Fireşte că nu, răspunse Yasmine, strâmbând din nas. Crezi că ai mai fi acum în viaţă dacă tata ar şti ce-ai făcut?

Şeherezada privise în tăcere acest schimb de replici.

— De ce-ai venit aici, Yasmine? interveni ea acum. Spune-mi adevărul, dacă ţii vreun pic la viaţa ta!

Prinţesa Parţiei o scrută pe Șeherezada din cap până în picioare. Încercând să câștige timp.

— Am venit pentru că nu-mi doresc un război între regatele noastre.

— Acesta este motivul pe care îl invoci. Care este, însă, adevărul?

— Nu vreau ca tata să piară ucis în luptă, răspunse ea, trăgând cu grijă aer în piept. Nici pe Khalid nu vreau să-l văd rănit. Îi iubesc pe amândoi și, de se va porni un război, unul dintre ei va pieri.

— Și atunci, cum crezi că am putea să împiedicăm acest lucru? o întrebă Șeherezada, scrutându-i chipul cu privirea.

— Vreau să mă luaţi cu voi, răspunse prinţesa, fără șovăire.

— Poftim? exclamară într-un glas Șeherezada și Despina.

— Vreau să vorbesc cu Khalid, continuă Yasmine, ridicându-și, semeaţă, capul.

— De ce? întrebă Șeherezada, susţinându-i privirea.

— Pentru că am o idee care ne-ar putea ajuta să punem capăt acestui război fără alte vărsări inutile de sânge.

* * *

O ceată de rătăcitori străbătea întinsurile de nisip, îndreptându-se spre tabăra califului din Khorasan.

Trei tinere — îmbrăcate în veșminte fine de mătase, zdrenţuite și murdare, dintre care două duhneau a canale colectoare — se iviră în faţa santinelelor de la intrarea în tabără. Când un războinic impunător, cu pielea arămie, își făcu și el apariţia, soldaţii își scoaseră săbiile din teacă. Doi dintre ei îi aţintiră calea.

Cea mai mică dintre cele trei fete rupse tăcerea.

— Aș vrea să vorbesc cu califul, spuse ea, dându-şi după ureche o şuviţă de păr tăiat inegal şi murdărindu-se şi mai tare pe faţă.

Căpitanul gărzii de noapte izbucni în râs.

— Iar eu aş vrea un harem şi o carafă de vin.

— Nu fi nesăbuit! îi ripostă fata, cu ochi scăpărători, zugrăviţi într-o paletă de culori.

— Nu încerca să-mi ţii lecţii de morală, micuţă jegoasă ce ești...

Auzindu-i spusele, războinicul înspăimântător se pregăti de atac. Dar fata cea mignonă îl opri cu un gest al mâinii.

— Ai grijă cum vorbești, soldat! interveni, cu glas tăios și poruncitor, o altă fată, puţin mai rotofeie, cu bucle răvășite. În faţa ta se află regina Khorasanului.

— Iar eu sunt *shahrban*-ul din Rey, răspunse soldatul, pe un ton ceva mai grav.

— Mi-e teamă că nu e deloc așa, răspunse fata cea arogantă. Este mai bătrân. Și nici pe departe atât de idiot.

Auzindu-i replica, ceilalţi soldaţi izbucniră în râs.

— Încetaţi! interveni și cea de a treia — și cea mai frumoasă dintre ele. Sunt Yasmine el-Sharif și vreau să vorbesc cu...

— Iar eu vreau să petrec câteva clipe numai cu tine, îi răspunse căpitanul santinelelor, râzând și trăgând-o spre el ca s-o sărute.

Înainte ca războinicul s-o împiedice, fata mignonă, cu părul tăiat inegal, se năpusti asupra lui cu furia unei maimuţe lunatice, lovindu-l cu pumnii unde vedea cu ochii.

Ceilalţi soldaţi râdeau cu gura până la urechi.

— Am vrut doar s-o sărut, protestă căpitanul.

Pentru că nu reușea să pună capăt atacurilor ei înverșunate, celelalte santinele îi săriră în ajutor.

Însoţitorul celor trei fete îi dezarmă cât ai clipi din ochi. Și dădu foc unei săbii doar dintr-o simplă suflare. Apoi o flutură prin faţa căpitanului.

— Staţi puţin! îngăimă unul dintre soldaţi, retrăgându-se cu pași șovăitori.

Altul se prăbuși în nisip în graba lui de a o lua la fugă.

— Acesta e... rajputanul!

— Chemați-l imediat pe căpitanul gărzilor! porunci stăpânul focului. Acum!

De-a lungul anilor, multe întâmplări interesante îl treziseră în toiul nopții pe Jalal al-Khoury.

Multe îi fuseseră pe plac. Altele însă nu.

Faptul că cineva îl trezea deodată, în vremuri de război, nu i se părea un lucru de bun augur.

Își pusese în gând să nu uite să-l înlocuiască pe netotul aflat în fruntea santinelelor în seara aceea. Căci era evident că nu se ridica la înălțimea misiunii sale, de vreme ce se implicase recent într-o luptă și avea buza sângerândă.

Jalal se înarmă și porni prin nisip pe urmele santinelei, ce îngăima ceva în barbă. Ceva despre niște săbii cuprinse de flăcări și femei frumoase, ce duhneau a canale colectoare.

Dacă băuse în timp ce se afla în post, Jalal avea să-l pedepsească. Obligându-l să petreacă o noapte într-un desiș de mărăcini. Fără șalvari.

Odată ce se apropiară de intrarea în tabără, Jalal auzi glasuri distincte și armonioase de femei.

Măcar idiotul nu se înșelase în privința asta. Deși gândul că avea să întâlnească niște femei frumoase ce duhneau a canale colectoare nu îl determină să grăbească pasul.

Un râset cunoscut și melodios îl făcu să încremească pe loc.

Apoi, fără să mai stea vreo clipă pe gânduri, Jalal o luă la fugă. Nu-i păsa dacă avea să-l lase pe netot în urma sa. În clipa aceea, nu-i păsa nici dacă lăsa o lume întreagă în deșert.

Nu era cu putință. Imaginația îi juca feste. Așa cum i se întâmpla deseori în ultimul timp.

Jalal coti. Și se opri pe loc, gata să cadă în nisip.

Și o văzu. Era acolo. Ca printr-o minune.

Nu vedea pe nimeni, cu excepția ei.

Toţi ceilalţi se puteau duce la naiba. Toţi, cu excepţia ei. Despina!

Îi zâmbi. Încet. Ca o felină. Cu „labele" în șolduri.

— Bună, îl întâmpină ea. Ţi-am dus dorul. Nespus de mult.

— Unde ai fost? întrebă Jalal, cu răsuflarea întretăiată, nevenindu-i încă să-și creadă ochilor.

— Acum sunt aici, răspunse Despina, ridicând din umeri. Ești supărat pe mine?

— Mi-ai frânt inima, îngăimă Jalal, gâtuit de emoţie.

— Știu, îi răspunse ea, îndreptându-se spre el. Și voi petrece tot restul vieţii încercând s-o tămăduiesc.

Jalal îi veni în întâmpinare. Încet. Ca o felină, cu „labele" pe lângă trup.

— Da, șopti el, apropiindu-se, cu inima fremătătoare. Așa vei face.

— Atunci, mă accepţi în viaţa ta? îl întrebă Despina, cu un zâmbet tot mai generos.

Jalal îi cuprinse chipul în căușul palmelor. Iar Despina îi prinse încheietura cu ambele mâini.

— Da, te accept, consimţi el.

Pecetluindu-și încuviinţarea cu un sărut.

Un foșnet îl trezi pe Khalid dintr-un somn agitat.

Fâșia cortului era deschisă. O umbră stătea în prag. Se întinse de-ndată după sabie.

— Nu sunt înarmată, *sayyidi*. De această dată.

Khalid îi simţea zâmbetul ascuns printre cuvinte. Nu se clinti din loc, convins fiind că visa.

Și acesta era un vis din care nu voia să se trezească.

Șeherezada se îndreptă prin întuneric spre patul lui. Și se așeză în genunchi lângă el.

— Nu mă întrebi cum de am ajuns aici? murmură ea, cu glas trist și istovit.

— Nu e nevoie să știu, îi răspunse el, cuprinzându-i mâinile într-ale sale. Nu acum. Pot să aștept până când vei dori să-mi spui.

— Dorinţa și nevoia sunt două lucruri complet diferite. Am intuit mereu acest lucru. Acum însă o știu cu certitudine, spuse Șeherezada, rezemându-se de pieptul lui și trăgând adânc aer în piept. Ce-ai făcut cu cartea tatălui meu?

— Am distrus-o.

Încuviinţă, ușurată, din cap. Sorbind cu nesaţ aromele săpunului *Nabulsi*. Khalid îi simţi lacrimile-i calde prin ţesătura tunicii *qamis*.

Și înţelese.

— Ai vorbit cu Irsa? o întrebă el.

— Rahim..., îngăimă ea, dând din cap.

— Nu-l vom uita nicicând, încheie Khalid, cu glas domol.

— Nu i-am fost alături, murmură Șeherezada, cu chipul brăzdat de regrete. Nu i-am fost alături Irsei când avea nevoie de mine. Eram mult prea ocupată dorindu-mi lucruri pe care nu le puteam controla, continuă ea, lipindu-se de pieptul lui Khalid. Ar fi trebuit să fiu mai raţională.

— După cum bine ai spus, dorinţa și nevoia sunt două lucruri complet diferite. Acum, când știi asta, sper că vei fi mai raţională, răspunse Khalid, trecându-și mâinile prin părul ei umed.

O furie clocotitoare puse stăpânire pe sufletul lui când îi mângâie vârfurile inegale. Ce abia îi ajungeau la umeri.

Martorele violenţei. Și ale abuzurilor înfăptuite de Salim Ali el-Sharif.

— Ești mânios? îl întrebă ea, în șoaptă.

— Da, îi răspunse Khalid, stăvilindu-și furia.

Șeherezada își înălţă capul și îl privi cu ochii înotând în lacrimi.

— Îl vei face să plătească?

— Cu vârf și îndesat.

— Am o idee, spuse ea, trăgând adânc aer în piept și schițând o grimasă în colțul gurii. Nu e doar a mea. Și avem nevoie de ajutorul tău.

— S-a făcut, *joonam*. Poți să te bazezi pe ajutorul meu. Ca întotdeauna.

PORȚILE AMARDHEI

TOTUL A ÎNCEPUT ÎN REVĂRSATUL ZORILOR.

Când Khalid își trimise arcașii să tragă o salvă de săgeți spre parapetele cetății.

Drept urmare, soldații din Amardha — cei însărcinați cu paza porților — revărsară, la rândul lor, o cascadă de săgeți asupra arcașilor aflați la poalele parapetelor.

Menită să-i pună în gardă. Să le atragă atenția să nu mai facă vreun pas înainte.

Arcașii lui Khalid se retraseră în deșert pe cai mai iuți decât vântul. Pe caii beduinilor împrumutați de la Omar al-Sadiq.

Arcașii se întoarseră ceva mai târziu.

Însoțiți de această dată de tot mai mulți călăreți. Și înarmați cu tot mai multe săgeți.

Khalid cunoștea prea bine sentimentele pe care le trăiau în acele momente locuitorii cetății Amardha.

Khorasanul avea mai mulți soldați. Mai mulți bani. Și mai multe arme.

Parția nu avea decât aroganță. O aroganță pe care Khalid intenționa s-o folosească în avantajul său.

Având soarele de partea lor, arcașii traseră spre cer o salvă de săgeți. Soldații de pe parapete, orbiți de soarele strălucitor, nu puteau să contracareze atacul, deoarece nu vedeau mai nimic din scena de luptă. Nu puteau să localizeze dușmanul și să dea ordine corecte, astfel că săgeţile lor ratau ţinta, înfigându-se în nisip, printre pietre sau grohotiş. Nimereau uneori, din întâmplare, câte un scut. Dar niciodată ţinta vizată.

Apoi...

Soldaţii lui Khalid își ridicară arcurile. Ţintind cu grijă.

Niciun strop de sânge nu avea să fie vărsat zadarnic.

Soldaţii de pe metereze, însărcinaţi cu emiterea ordinelor de luptă, fură doborâţi dintr-o singură salvă. Unii se prăbușiră peste parapete. Alţii își găsiră sfârșitul la poalele lor.

Săgeţile dușmanului purtau însemnele familiei al-Rashid — cele două săbii gemene.

Dar și un mesaj: Khorasanul nu va avea îndurare faţă de cei ce continuau lupta.

Khalid conducea ostilităţile din umbră, iar soldaţii lui răspunseră atacului dezorganizat al oștenilor din Amardha cu o ofensivă și mai înverșunată. Încă nici urmă de sultan. Niciun cuvânt de încurajare. Nicio căpetenie în avangardă.

Un laș fără seamăn.

O cascadă de săgeţi se revărsă de pe metereze. Săgeţi ce continuau să-și rateze ţinta.

Săgeţi adunate apoi cu grijă. Și lansate apoi din nou spre parapete, cu vârfurile în flăcări.

Khalid dădea ordine tacite. Numai soldaţii de rang superior aveau să fie vizaţi. După un timp, arcașii lui unseră cu ulei vârfurile săgeţilor și le dădură foc. Apoi le aruncară peste parapete. Cetatea căzu în curând pradă haosului. Și flăcărilor.

Cu toate acestea, porţile Amardhei rămâneau ferecate.

Khalid știa însă prea bine că vestea avea să se răspândească cu repeziciune printre soldaţii Amardhei. Sultanul Parţiei privea din interiorul palatului său somptuos cum cetatea pierea mistuită în flăcări. Fără să treacă la fapte.

Salim Ali el-Sharif se temea de Khalid Ibn al-Rashid.

În după-amiaza aceea, Khalid le porunci soldaţilor să aducă balistele. Zece arbalete imense, înarmate cu săgeţi de metal, capabile să lanseze proiectile de fier grele de peste doi talanţi[1]. Proiectile menite să asedieze zidurile unei cetăţi. Soldaţii aşezară fiecare balistă la o anumită distanţă de zidul ce împrejmuia Amardha. Într-un anumit punct menit să provoace pagube însemnate.

Într-un punct stabilit de ochiul strategic al unui inginer.

Soldaţii de pe parapete începură s-o ia la fugă, trăgând semnale de alarmă.

Spaima devenea de nestăpânit.

Khalid voia să vadă dacă Salim avea să treacă la acţiune. Cum sultanul continua să stea cu mâinile în sân — exact cum îşi imaginase — califul se hotărî să trimită un alt mesaj tacit.

Viza să atace acum structurile ce adăposteau grânele și alimentele cetăţii. Khalid spera ca acestea să nu găzduiască prea mulţi oameni. Căci nu voia să fie responsabil pentru alte vieţi irosite. Pierderea de vieţi omenești din acest război se va resimţi cu stăruinţă. Și nu voia să verse sânge nevinovat.

Soldaţii lansară balistele. Proiectilele ţâșniră cu iuţeală, stârnind în urma lor un curent puternic de aer și prăvălindu-se apoi asupra ţintelor lor cu un impact răvășitor.

Ţipete înspăimântătoare răsunară în întreaga cetate.

Câteva trupuri se prăbușiră la pământ de pe o turlă doborâtă de proiectilele lui Khalid. Una dintre victime rămase înfiptă într-un parapet. Tabloul îi provocă o strângere de inimă. Atâtea vieţi curmate în zadar! Își trase cu greu sufletul. Apoi, se îmbărbătă singur.

Așa se întâmplă în război.

Cazi pradă sentimentelor când nu mai rămâne nimic în urma ta. Când aștepţi să vezi laurii victoriei.

---

[1] Unitate de măsură la vechii greci, cântărind aproape 26 de kilograme.

Știa că Salim Ali el-Sharif nu-și imaginase nicicând că suveranul Khorasanului avea să atace cu adevărat Amardha. La urma urmei, Khalid nu făcuse niciodată asta. În toţi acești ani. După numeroase provocări.

Salim trebuia să creadă însă că asta avea să se întâmple.

Trebuia să creadă că regele Khorasanului avea să treacă cetatea prin foc și sabie, fără să clipească.

Pământul începu să se cutremure când soarele se pregătea să apună. Nu aruncă însă nicio privire în urma sa. Știa ce se află în zare. Chiar și Salim avea să vadă.

În depărtare, o mare de armăsari arabi, învăluiţi într-un nor de nisip, se îndrepta spre porţile Amardhei. Călăreţii purtau mantii și manșete de piele *mankalah* pe fiecare braţ, aveau chipurile acoperite şi erau înarmaţi cu iatagane late. Erau oamenii deşertului. Născuţi şi crescuţi sub soarele pârjolitor al pustiului. Oameni mândri şi necruţători. Cunoscuţi pentru faptul că nu luau prizonieri.

Dar și pentru că nu știau ce înseamnă îndurarea.

În fruntea lor, se afla un tânăr însoţit de un șoim cu pene de un cenușiu albăstrui și de un bătrân cu o barbă lungă.

Fiul emirului Nasir al-Ziyad. Și șeicul tribului al-Sadiq.

Se opriră la un sfert de leghe distanţă de porţile orașului. Tariq Imran al-Ziyad își ridică iataganul spre cer. Strigăte prelungi și răsunătoare îi însoţiră gestul. Oamenii își fluturară săbiile prin aer în timp ce ţipetele atinseră note înspăimântătoare. Nisipul stârnit de copitele cailor îi învăluia ca într-o pâclă groasă, contopindu-se cu scânteierile tăișurilor de metal.

Khalid simţea cum spaima punea tot mai mult stăpânire pe cetate. Nu mai era vorba doar despre o scânteie gata să ia foc. Ci de un adevărat pârjol ce avea să mistuie întreaga fortăreaţă.

Căci, așa cum spusese Artan doar cu o zi în urmă, poţi câștiga un război înainte de a-l porni.

Apoi, în timp ce soarele asfinţea în zare, își făcu apariţia șarpele înaripat, ce purta sub aripi o bocceluţă. Artan stătea călare pe spatele lui, cu un zâmbet maliţios pe buze și o privire dornică de răzbunare.

Șarpele scoase un strigăt înfiorător, năpustindu-se asupra porţilor cetăţii. Soldaţii aflaţi pe metereze încercau cu disperare să-l nimerească cu săgeţile lor. Acestea se loveau de solzii lui ca o armură și ricoșau fără să-i facă vreun rău. Monstrul înaripat scoase niște strigăte și mai puternice, iar soldaţii de pe ziduri își acoperiră urechile cu mâinile, ţipând înspăimântaţi unii la alţii.

Șarpele lăsă apoi bocceluţa să cadă asupra porţilor cetăţii. Un lichid gros și vâscos se prelinse pe zidurile cenușii.

Ulei.

Monstrul ţipă încă o dată și apoi dispăru printre faldurile întunecate ale cerului.

Khalid îi dădu apoi pinteni lui Ardeshir, ivindu-se din întuneric. Armura îi era încrustată cu aur și argint, iar *rida'* îi flutura în bătaia vântului. Un batalion întreg al gărzilor regale îl urma îndeaproape.

Câteva santinele de pe metereze îi strigară să se oprească. Soldaţii de pe ziduri începură să se caţăre pe parapete.

Aflat la un sfert de leghe depărtare, Tariq introduse în ulei o săgeată cu vârful din obsidian. Iar Omar îi dădu foc. Apoi, fiul lui Nasir al-Ziyad o lansă spre porţile cetăţii.

Când acestea luară foc, beduinii scoaseră din nou strigăte înspăimântătoare.

Khalid privea, călare pe armăsarul lui arab, cum porţile Amardhei ardeau mistuite în flăcări. Cum văpăie strălucitoare, în nuanţe roșiatice și portocalii, dansau vesele, mușcând cu nesaţ din lemnul întunecat.

În spatele zidurilor, se declanșă iadul.

Auzind strigătele înspăimântate ale oamenilor, Khalid își coborî privirea spre mesagerul ce aștepta alături.

— Poţi să duci scrisoarea.

Luna veghea sus pe cer când sultanul Parţiei ajunse în tabăra lui Khalid. Descălecă, în tăcere, în faţa celui mai mare dintre corturi, cu chipul brăzdat de mânie. Era însoţit de Jahandar al-Khayzuran și de doi dintre cei mai de vază generali ai armatei parţilor.

Când Salim și suita sa se îndreptară spre intrarea cortului, căpitanul gărzilor regale le aţinti calea. Și le ceru să lase armele afară.

Salim se împotrivi, vădit mânios.

— Nimic nu vă împiedică să vă întoarceţi la palatul Domniei Voastre, îi spuse Jalal, cu multă seninătate. În orice caz, ne vom revedea în curând, adăugă, făcând o plecăciune în faţa lui, cu un gest plin de emfază.

Cu un rânjet dispreţuitor pe buze, sultanul Parţiei își aruncă sabia și pumnalul încovoiat pe care îl purta la șold. Oamenii săi renunţară şi ei la arme înainte de a li se permite să pătrundă în cortul califului din Khorasan.

Când intrară înăuntru, îi găsiră pe Khalid așteptându-i, împreună cu suita sa, la o masă lungă și joasă. În fiecare colţ, se afla câte un felinar agăţat de un pilon de fier, iar în spatele mesei un paravan minuţios gravat împărţea cortul în două.

Khalid stătea la mijlocul mesei. La stânga, se afla *shahrban*-ul din Rey. Lângă acesta, stătea Tariq Imran al-Ziyad. Lângă Tariq, se afla Omar al-Sadiq. Iar căpitanul gărzilor ocupa locul din dreapta califului.

— Așază-te! spuse Khalid, arătându-i cu mâna pernele de mătase din faţa lui.

Stăvilindu-și cu greu dispreţul, Salim se așeză pe perne, flancat de-o parte şi de alta de generalii lui. Jahandar al-Khayzuran se îndreptă, cu pași târșâiţi, spre un colţ al mesei, sub privirea scrutătoare a lui Tariq.

Khalid îl scrută în tăcere pe Salim.

— Acum, pentru că ţi-am captat atenţia...

— Unde e fiica mea, fiu de lele ce ești? întrebă Salim.

— Fiica? repetă Khalid, cu glas vădit dispreţuitor. Ar trebui să ai măcar decenţa să folosești de-acum pluralul.

Auzindu-i spusele, Salim rămase pentru o clipă cu gura căscată. Apoi, îl privi printre gene cu multă prudenţă.

— Căci nu trebuie să uiţi că și Despina este sânge din sângele tău, continuă Khalid, cu chipul dăltuit parcă în piatră. Mai ales, după câte a făcut pentru tine.

Tăcerea se așternu printre ei ca un spectru amenințător. Jalal stătea cu pumnii încleștaţi și trupul încordat ca un arc, gata în orice clipă să se năpustească asupra sultanului.

Gata să facă dreptate.

— Nu uit, răspunse Salim, scurt și tăios.

— Bun, spuse Khalid. Măcar ești corect cu ea în privinţa asta.

— Nu te preface că îţi pasă de Despina! ripostă Salim. Mai ales, după toţi acești ani, în care a trăit ca o sclavă în palatul tău, continuă el, agitându-se pe perne. În orice caz, știam că nu te vei purta urât cu ea, adăugă, cu un zâmbet caustic pe buze. Doar „plăcerea” asta o rezervi soţiilor tale, nu servitoarelor.

Deși Jalal rosti o înjurătură în barbă, Khalid își păstră stăpânirea de sine. Și nici nu încercă să se apere.

— Faci ce-ai făcut mereu — arunci vina păcatelor tale pe umerii altora. Și obţii aceeași răsplată — nimicnicia.

— N-am venit aici ca să-ţi ascult lecţiile moralizatoare, răspunse Salim, pufnind pe nas. Să trecem la treburi serioase! În scrisoarea pe care mi-ai trimis-o, susţii că Yasmine este în mâinile tale.

Khalid încuviinţă din cap, apoi, rezemându-se de perne, își puse mâinile pe masă. Și păstră un timp tăcerea.

— Ai adus-o pe Șeherezada? îl întrebă, în cele din urmă.

— Îți voi înapoia soția mult iubită în schimbul fiicei mele pe care o iubesc mai presus de orice pe lume, răspunse Salim, cu o expresie aspră pe chip.

— Mă bucur să aflu că mai ții la cineva. În afară de tine, spuse califul, după alte câteva clipe de tăcere.

— Nu te juca cu mine, ticălos arogant...

— Iar tu nu mă minți, mișel fățarnic și laș ce ești! îi ripostă Khalid, cu ochii scăpărând scântei.

— Cum de cutezi să...

— Chiar așa, unchiule Salim, se auzi o voce din spatele paravanului gravat. E cutezător din cale afară. Și nimeni nu-l poate ține în frâu.

Auzindu-i spusele, Khalid schiță un zâmbet sardonic pe când Șeherezada își făcu intrarea în scenă. Era îmbrăcată cu veșminte simple — o tunică crem și niște șalvari de un gri deschis. Părul ondulat îi cădea pe umeri și, cu excepția pumnalului încrustat cu nestemate prins la brâu, nu purta alte ornamente.

Dar era maiestuoasă ca o regină.

Salim încerca în zadar să-și ascundă consternarea.

— Ești uimit? întrebă Șeherezada, cu un licăr vesel în ochii ei căprui. Bănuiesc că ai pus o armată de soldați pe urmele mele. Sau poate nu ți-ai imaginat că voi reuși să găsesc o cale de scăpare din cetatea ta? continuă ea, așezându-se lângă Khalid.

Sultanul Parției reuși cu o iuțeală uluitoare să-și ascundă stupoarea. Încercă să-i zâmbească Șeherezadei, dar zâmbetul său nu mai avea aceeași siguranță și aroganță pe care le afișase doar cu câteva clipe în urmă.

— Reușești mereu să mă impresionezi, Șeherezada al-Khayzuran. Dar este evident că cineva te-a ajutat să scapi. Poate, într-o bună zi, îmi vei încânta urechile cu povestea evadării tale ca să îndrept erorile din sistemul meu de securitate.

— Da, e într-adevăr o poveste *pe cinste*! răspunse ea, râzând. Și am avut parte de foarte mult ajutor. Dar, dacă nu te superi, cred că le voi lăsa pe fiicele tale să-ţi depene povestea.

TRANDAFIRUL

ȘEHEREZADA PRIVEA CU O SATISFACŢIE AMARĂ cum fiicele lui Salim Ali el-Sharif îşi dezarmau tatăl. Una câte una.

Dejucându-i planurile.

Deși nimic nu avea să-i umple golul din suflet lăsat de pierderea lui Rahim, Șeherezada simţea o oarecare satisfacţie la gândul că femeile îi vor aduce decăderea lui Salim. Mai ales, cele pe care le folosise ca pioni în jocurile lui murdare sau de care se lepădase ca de niște zdrenţe.

Era timpul ca Salim să afle că fiicele sale nu erau doar niște obiecte pe care le putea folosi și apoi arunca după bunul său plac.

Dar adevărata greutate se dovedi însă confruntarea cu Yasmine.

Îi era ușor s-o ignore pe Despina. O făcea de atâta amar de vreme. În cazul lui Yasmine, însă, lucrurile stăteau cu totul altfel. Căci Yasmine era odorul lui Salim. Fiica pe care o iubea. Și o preţuia.

Viitorul lui.

— Ce-ai vrea să fac, Yasmine? întrebă Salim, înţelegând amploarea trădării ei.

Yasmine îl privea cu ochii în lacrimi. Dar fără să plângă. Căci, așa cum Șeherezada intuise de multă vreme, prinţesa Parţiei era înzestrată cu o putere uluitoare, ce nu o părăsea nici în momente de restriște.

— Aș vrea să încetezi, tată. Să pui capăt acestei răfuieli neîncetate. Acestui conflict necontenit.

— Dar am făcut-o pentru *tine*. Ca să-ți asigur viitorul.

— Nu, răspunse Yasmine, clătinând din cap. Ai avut multe alte motive, dar — de-ai fi zăbovit vreo clipă ca să-mi asculți gândurile — ai fi știut că nu asta îmi doresc. Nici măcar nu știi ce-mi doresc.

— Și ce-ți dorești? o întrebă Salim, cu chipul rigid.

— Îmi doresc să-mi duc viața fără să-mi regret identitatea.

— Dar niciodată nu am...

— Ba da, îl întrerupse, afișând o ținută semeață. Dacă n-ai fi fost cine ești, poate că n-aș fi stârnit repulsia celor pe care îi iubesc cu adevărat. Poate că atunci aș fi găsit fericirea pe care o căutam.

Șeherezada o văzu aruncându-i o privire lui Khalid. Fără să vrea. Și nu se supără, căci o înțelese mult prea bine. Yasmine știa că faptele condamnabile ale tatălui ei stătuseră mereu în calea unui mariaj cu Khalid.

— Poate că atunci n-ar mai fi trebuit să recurgi la mijloace atât de mârșave ca să-ți atingi scopurile, continuă ea, trăgând adânc aer în piept.

— Și acum, când am ajuns aici, ce se va întâmpla cu noi, fiica mea? o întrebă Salim, cu o privire mânioasă. Căci, prin faptele tale, ai înjosit familia noastră. Ce-ai vrea să fac acum? Să capitulez? Să pierdem totul doar de dragul speranțelor tale copilărești?

Yasmine nu-i răspunse.

— Poți să faci ce vrei, Salim, interveni Khalid. Poți să te ridici chiar acum de la masă și să pleci, dacă asta îți dorești, continuă el. Dar porțile cetății vor arde până în zori. Și după ce vor pieri mistuite în flăcări, nimic nu ne va mai opri să asediem Amardha, adăugă Khalid, aplecându-se în față. Aș prefera, însă, să nu fac asta. Aș prefera să nu mai curm alte vieți doar din pură mândrie — a mea și a ta.

— Și atunci ai vrea să capitulez? îl întrebă Salim, în șoaptă, spumegând de furie.

— Ai capitulat deja în clipa în care ți-ai făcut apariția în fața cortului meu.

— Ce se va întâmpla cu ceilalți aliați ai mei? întrebă sultanul, cu chipul brăzdat de mânie. Mulți dintre nobilii tăi ne-au susținut cauza, oferindu-ne arme și bani. Ce se va alege de ei? continuă, cu glas tot mai răsunător. Ce se va întâmpla cu Reza bin-Latief?

— Ne vom ocupa și de unchiul meu uneltitor, stai fără grijă! interveni, de această dată, Tariq. Cum ne vom ocupa și de ceilalți complotiști. Avem multe de vorbit.

Îi aruncă apoi Șeherezadei o privire cu subînțeles. O privire pe care ea i-o susținu încântată. Încântată să-l înțeleagă. În sfârșit.

— Ce vrei, Khalid Ibn al-Rashid? îl întrebă Salim. Moartea mea?

Califul îl scrută cu privirea pe sultanul Parției, adâncit în gânduri.

— Ar trebui să te ucid pentru tot ce-ai făcut. Pentru suferința, moartea și distrugerea pe care le-ai pogorât asupra celor dragi mie.

— Dar nu ai curajul s-o faci.

Deși Salim rosti cuvintele cu glas tăios, Șeherezada simți printre ele o umbră de teamă.

— Nu ai nevoie de curaj ca să ucizi. Ai nevoie de curaj ca să trăiești.

— Și atunci ce vrei de la mine?

— Vreau să renunți la tron, răspunse Khalid. Îți voi oferi o casă la marginea Reyului, înconjurată zi și noapte de paznici. Paznici aleși din porunca mea.

— Iar tu bănuiesc că vei deveni cârmuitorul Parției? ripostă Salim, cu chipul contorsionat de mânie. Cârmuitorul tărâmurilor conduse de cinci generații de familia mea?

— Ți-am spus deja că nu mă interesează să preiau tronul regatului tău.

— Și atunci cine va deveni suveranul Parției?

Khalid o privi pe Şeherezada. Ea îi susţinu privirea, savurând din plin momentul — momentul în care avea să dezvăluie cel mai frumos secret. Înţelegerea la care ajunseseră împreună cu o seară în urmă.

— Cred că Yasmine el-Sharif va fi o sultană extraordinară, Domnia Voastră, spuse Șeherezada, cu ochii aţintiţi în continuare asupra lui Khalid.

— Ca și mine, draga mea regină.

Jahandar stătea în colţul mesei din cortul califului și privea cum universul i se desfășura prin faţa ochilor ca un sul de mătase.

Făcuse o alegere greșită. Își imaginase că Reza bin-Latief îl va ajuta să găsească o cale prin care să intre din nou în graţiile cărţii. Să devină din nou un om puternic. Şi influent.

Își imaginase că sultanul Parţiei îl va ajuta să găsească această cale.

Jahandar se înșelase însă amarnic.

Nu realizase ce vrăjmășie exista între Șeherezada și Salim Ali el-Sharif. Își închipuise, în naivitatea sa, că Șeherezada îl va convinge pe sultan să se alăture cauzei sale. La urma urmei, fiica lui era soţia nepotului sultanului. Deși Jahandar știa că sultanul plănuia să-l înlăture pe calif de pe tron, Salim îl asigurase că nimic rău nu i se va întâmpla Şeherezadei. Acesta era şi motivul pentru care Jahandar acceptase cu dragă inimă să se alăture planului lui Reza de a o răpi pe Şeherezada şi de a o duce în Amardha.

Dar totul se prăbușise în noaptea aceea nefastă când stăteau cu toţii la masa sultanului.

Jahandar înţelesese atunci că regele-băieţandru — califul din Khorasan — câştigase deja acest război. Căci deţinea puterea pe care Jahandar și-o dorea pentru sine. Deţinea controlul asupra tuturor lucrurilor și fiinţelor dragi lui.

Când Jahandar încercase s-o găsească pe Irsa în deșert, eforturile sale se dovediseră zadarnice. Căpitanul gărzilor îi mărturisese apoi că fiica lui se afla printre soldații califului. Bine ascunsă în tabăra sa. Unde Jahandar nu avea cum să ajungă.

Când încercase s-o roage pe Șeherezada să-l ajute să recupereze cartea, înțelesese, de asemenea, că fiica lui devenise deja aliata califului. Ajutându-l să-i fure cartea în timp ce Jahandar dormea.

Ajutându-l pe cel ce îi asmuțise copilele împotrivă.

Unde era cartea lui?

Își pierduse soția. Și statutul în Rey.

Acum își pierduse și fiicele.

Nu dădea de urma Irsei. Iar Șeherezada nici nu se uita la el. Nu-i arunca nici măcar o privire.

Fiica lui cea mare avea ochi numai pentru regele-băiețandru.

Când toată lumea dădu să plece, Jahandar se ridică și el în picioare. Gărzile califului îl însoțiră pe sultan și pe generalii săi afară din cort. Toți cei rămași îi ignorau prezența lui Jahandar.

Cum se întâmpla odinioară. Cum se întâmpla mereu.

Apoi, când Șeherezada și califul se apropiară, Jahandar profită de ocazie ca să le țină calea. Ca să treacă la fapte. Și să se facă observat.

— Unde... unde este cartea? întrebă el, cu glas șovăitor.

— Numai asta te interesează, *baba*? murmură, domol, Șeherezada.

— N... nu.

— De ce n-ai întrebat mai întâi de Irsa? continuă fiica lui, cu chipul rigid.

— Dar oare Irsa are nevoie de mine?

Șeherezada își întoarse privirea. Dar nu înainte ca Jahandar să-i surprindă expresia îndurerată de pe chip. Califul făcu încă un pas. Privindu-l pe Jahandar cu ochi sfredelitori. Ce îl făceau să se încovoaie sub fervoarea lor.

Jahandar îl ura. Căci, deși acest băiețandru era regele lui, era doar un băiețandru.

Ce îi furase atât de mult. Ce îi furase practic totul.

— Cartea ta nu mai există, răspunse califul, cu răceală în glas.

— Poftim? șopti Jahandar.

— Gata. S-a terminat cu ea.

Atmosfera din jurul lui Jahandar deveni înăbușitoare. Și încinsă.

— Cum așa?

— Am distrus-o cu mâinile mele.

Jahandar își încleștă mâinile, simțind cum sângele îi zvâcnea prin vene.

— De ce?

Califul îl privi în tăcere, cu ochi reci și dezaprobatori.

Apoi se întoarse cu spatele.

Condamnându-l. Și ignorându-l. Cum o făcuseră mereu atâția alții.

Cum vor continua s-o facă mereu. Din cauza acestui băiețandru. Ce nu avea niciun drept să facă asta. Ce îi furase totul lui Jahandar.

Copila. Cartea.

Respectul.

Mânia punea stăpânire pe sufletul lui Jahandar într-un iureș copleșitor. Într-o vâltoare amețitoare. Fără să mai stea vreo clipă pe gânduri, înșfăcă pumnalul de la brâul Șeherezadei. Califul sări imediat între ei ca s-o ferească din calea lui, dar Jahandar nu pe fiica sa voia s-o rănească. *Niciodată* pe fiica sa.

Jahandar înălță pumnalul în aer.

Califul ridică brațul ca să pareze lovitura. Gărzile scoaseră strigăte de amenințare.

Ignorându-i pe toţi, Jahandar lovi cu înverşunare. Tăişul pumnalului îi crestă chipul califului în clipa în care încercă să-l îmbrâncească pe Jahandar.

Dar pumnalul nimeri ţinta finală.

Înfigându-se în inima califului din Khorasan.

HANGERUL

KHALID SE GÂNDEA DESEORI CUM AVEA SĂ-ȘI găsească sfârșitul. Își dorise adesea să fi avut șansa să moară în fața tatălui Avei. Ca să nu mai fie nevoit să împlinească blestemul.

Dar așa?

Nu se gândise nicicând că avea să piară în felul acesta. De mâna lui Jahandar al-Khayzuran.

Khalid rămase pentru o clipă cu privirea aţintită asupra tatălui Șeherezadei.

Asupra ucigașului său.

Khalid nu mai avea însă timp ca să-și reverse ura. Nu mai avea timp nici pentru răzbunare.

Îi întâlni privirea Șeherezadei.

Nu. În final, nu-ţi mai rămâne timp decât pentru iubire.

Khalid se prăbuși la pământ, copleșit deopotrivă de fiori reci și fierbinţi.

În cort se așternu o tăcere mormântală.

O durere covârșitoare îi sfâșia pieptul lui Khalid. O durere neţărmurită. Știa că rana era mortală. Vederea i se înceţoșă, apoi i se limpezi din nou în timp ce sângele i se prelingea pe podea. Îl auzi pe Jalal năpustindu-se asupra lui Jahandar și înșfăcându-i hangerul din mână.

În cort domnea o tăcere adâncă. Niciun sunet nu tulbura liniștea desăvârșită.

Khalid îi strânse cu putere mâinile lui Șazi.

Strânsoarea devenea tot mai moale.

— Nu! strigă Șeherezada.

Strângându-i în braţe trupul tot mai vlăguit. Și privind cum sângele îi ţâșnea din piept.

Privind cum Khalid se lupta să respire, având gura plină de sânge.

Ultimul lucru pe care îl vedea era chipul ei.

În final, îi rămăsese iubirea.

Mai mult decât merita.

PUTEREA DRAGOSTEI

ȚIPETELE FIICEI SALE SE PREFĂCURĂ ÎN hohote de plâns.

Nimeni nu îndrăznea să se miște în jurul lor. Prinţesa Parţiei își ţinea mâinile la gură, cu ochii ei albaștri înotând în lacrimi. Sora ei mai mică își îngropase faţa în umăr ca să-și stăvilească suspinele.

Nimeni nu se uita la Jahandar. Nimeni nu-i adresa vreun cuvânt. Nici fiica lui. Nici măcar *shahrban*-ul. Niciun cuvânt încărcat de ură, de mânie sau de dorinţa de răzbunare.

Cu toţii erau pierduţi în tabloul suferinţei desăvârșite.

Nici Jahandar nu se simţea mai bine. Nu simţea nicio satisfacţie pentru fapta sa.

Ba dimpotrivă, își simţea sufletul sfâșiat de durere când vedea cum fiica lui semeaţă se prăbușea, sub ochii săi, cu aripile-i frânte. Nicicând nu o mai văzuse așa. Nici atunci când își pierduse mama. Nici atunci când preluase frâiele gospodăriei lor, văzând că Jahandar nu mai era în stare să le poarte de grijă. Nici măcar atunci când o pierduse pe Shiva.

Șeherezada nu se prăbușise nicicând.

Jahandar o vedea, însă, acum prăbușindu-se cu aripile frânte. Îi vedea ochii în lacrimi. Îi auzea suspinele sfâșietoare de plâns, ce deveneau tot mai răsunătoare.

Simţi o strângere puternică de inimă. Apoi o durere cumplită îi spintecă sufletul ca lama unui hanger.

Jahandar nu putea s-o vadă cum se frânge în mii de bucățele. Căci nu intenționase vreodată să-i facă rău.

Nu Șeherezadei. Niciodată fiicei sale.

Sângele califului se prelingea spre el. Spre mâinile lui Jahandar, încleștate pe podea.

Și înțelese ce trebuia să facă. Memorase toate vrăjile din cartea sa prețioasă. Fiecare verset tradus îi era adânc întipărit în minte.

Iar vraja aceasta?

Avea să fie ultima. Cea mai puternică. Alături de sacrificiul suprem.

Sângele ce-i atingea degetele era încă cald.

Jahandar își aminti în clipa aceea ziua în care venise la palat și îi dăruise Șeherezadei ultimul trandafir din grădina lui. Un boboc cu petale crem, presărate cu nuanțe de un mov scânteietor. Voia să-i dăruiască ceva care să-i amintească de casă.

Curmase viața trandafirului ca să-i dăruiască o clipă de frumusețe.

Cu mâinile pătate de sângele califului, Jahandar începu să rostească vraja. Răsucindu-și ușor, aproape imperceptibil, încheieturile.

Vederea i se înnegură. Pe vârfurile degetelor i se ivi o lumină fremătătoare. Un fior rece îi străbătu trupul din cap până în picioare. Ochii i se luminară, apoi i se întunecară, înecați parcă într-o călimară de cerneală.

Își simți inima străpunsă de o durere covârșitoare. Și o rană deschisă îi apăru în piept.

Dar nu-l durea. Nu. Nici pe departe. Un zâmbet îi înflori pe buze.

Căci aceasta era... adevărata putere. Cea pe care Jahandar și-o dorea de atâta amar de vreme.

Puterea de a vorbi fără cuvinte.

Puterea dragostei.

Reza privea cum zorile se iveau în vest spulberând, încetul cu încetul, noaptea încă presărată cu stele. Era un om înzestrat cu o răbdare de fier. Căci ai nevoie de răbdare ca să clădești relații. Și să consolidezi încrederea.

Ca să înlături un rege de pe tron.

Reza aștepta în deșert, privind cum porțile Amardhei ardeau mistuite în flăcări. Era îngrijorat pentru că armata sultanului nu pornise încă o contraofensivă, dar era convins că nu va întârzia să apară. În fața mercenarilor săi, nu putea să manifeste altceva decât o încredere nețărmurită în cauza lui.

Oamenii a căror loialitate o poți cumpăra oricând nu se vor lăsa ușor conduși de o căpetenie măcinată de îndoieli. Căci îndoielile pot fi vândute la mezat celui care face cea mai bună propunere.

Când Reza văzu norul de praf stârnit de un călăreț ce venea în galop, se ridică în șa. Caii soldaților din jurul său nechezară, venind în întâmpinarea solului.

Mesagerul Fida'i nu spuse nimic când opri armăsarul în fața lui Reza. Calul era presărat cu broboane de sudoare, iar ochii călărețului erau învăluiți într-o umbră sumbră și întunecată.

— Sultanul a capitulat în fața califului, spuse vestitorul, fără să-și tragă sufletul.

Reza își ascunse uimirea. Dar nu și mânia.

— Cum e cu putință? Nici măcar nu s-a dat vreo luptă. Ai vorbit cu sultanul?

Mesagerul nu-i răspunse. Schimbă o privire scurtă cu ceilalți oameni din preajma lui Reza.

Chiar înainte de a simți prima lovitură, Reza înțelese ce avea să se întâmple.

Tăișul unei săbii îi spintecă trupul. De undeva din spate.

Se prăbuși pe grumazul calului. Armăsarul se ridică pe picioarele din spate când Reza primi încă o lovitură.

Se prăbuși apoi, icnind, la pământ, acoperindu-și rănile cu mâinile.

Se răsuci pe spate, cu răsuflarea întretăiată.

Mesagerul se apropie, înălţând spre cer tăişul însângerat al sabiei.

— Am un mesaj din partea fiului lui Nasir al-Ziyad. Data viitoare când vei mai trimite vreun mercenar să-i ucidă pe cei dragi, ai grijă ca nimeni să nu mai rămână în viaţă ca să-ţi divulge faptele mârșave!

Ultimul lucru pe care Reza bin-Latief avea să-l mai vadă era tăișul strălucitor al unei săbii.

EPILOG

BĂIATUL INTRĂ, ŢOPĂIND, PE UȘILE DUBLE ale camerei și sări în braţele deschise ale tatălui său.

— *Baba*! strigă el. Unchiul Artan o să mă înveţe să zbor pe șarpele înaripat!

Califul din Khorasan își privi fiul cu ochii învăluiţi într-o umbră veselă.

— S-ar putea ca mama ta să aibă ceva de spus în privinţa asta.

— Nu, protestă băieţelul, clătinând din cap. Nu ai voie să-i spui mamei. I-am promis unchiului Artan.

— Repet, s-ar putea ca mama ta să aibă ceva de spus în privinţa asta.

Băiatul scrută camera cu ochii lui mari, zugrăviţi în nuanţe de chihlimbar.

— Unde e?

— Cred că e în solariu cu mătușa ta.

— Dar se întoarce în curând?

— Firește.

— Mi-a spus că în seara asta o să-mi depene altă poveste, continuă băiatul, cu o privire înflăcărată.

— Am auzit, îi răspunse Khalid, zâmbind.

Băiatul se urcă în mijlocul patului ridicat pe o platformă și își luă perna verde, preferată. Khalid se așeză lângă el.

Băiatul atinse tandru cu mâna cicatricea ce străbătea chipul tatălui său.

— Te doare?

— Uneori.

— Unchiul Artan mi-a vindecat rana de la genunchi pe care am făcut-o ieri când am căzut. Poate că ar trebui să-l rogi s-o vindece și pe a ta.

— Nu e nevoie.

— De ce?

— Pentru că nu mă deranjează.

— De ce?

— Pentru că îmi aduce aminte că toate lucrurile au un preţ, îi răspunse Khalid, zâmbind din nou. Și fiecare hotărâre pe care o luăm are anumite consecinţe.

Băiatul încuviinţă încet din cap, ca un înţelept, în ciuda celor cinci anişori pe care îi avea.

— Nu-mi place să te văd rănit, murmură el, mângâind cu blândeţe cicatricea ce cresta obrazul tatălui său.

— Cum nici mie nu mi-ar plăcea să te văd rănit. De aceea, sunt puţin îngrijorat pentru că vrei să zbori cu șarpele înaripat.

— Te iubesc, *baba*, spuse băiatul, cu zâmbetul pe buze, strâmbând obraznic din năsuc.

— Nici tu să nu uiţi vreodată că îmi ţii inima în mâini, Haroun!

Ușile camerelor se deschiseră și Șeherezada intră, cu părul în vânt, într-un iureș de mătăsuri și nestemate.

Haroun veni la marginea patului ca s-o întâmpine.

— Mami, te rog să nu-i mărturisești unchiului Artan că ţi-am spus, dar mi-a promis că, după ce îmi voi face lecţiile săptămâna asta, mă va învăţa să zbor.

— Haroun-*jan*, mi-ai spus că i-ai promis unchiului Artan că nu-i vei destăinui nimic mamei tale, interveni Khalid, privindu-l printre gene.

— Am uitat, murmură băiatul, aruncându-i tatălui său o privire piezișă și sfioasă.

Șeherezada izbucni în râs.

— Trebuie să înveți să-ți împlinești promisiunile, steluța mea. Căci cel care nu știe să-și păstreze făgăduielile nu valorează nimic, spuse ea, trecându-și mâna prin părul lui negru, ondulat și răvășit. Şi ce e povestea asta cu zborul? întrebă Șeherezada, luând unul dintre trandafirii ofiliţi de lângă patul fiului ei. Dacă îți dorești atât de mult să zbori cu unchiul Artan, atunci poate că n-ar mai trebui să-ţi spun povestea pe care voiam s-o încep în seara asta. Căci s-ar putea să-ţi dea aripi, continuă Șeherezada, insuflând viață trandafirului printr-un simplu gest al mâinii.

— Nu! exclamă Haroun, sărind înapoi la locul lui printre pernele din mijlocul patului. Nu mai vreau să învăţ să zbor, spuse el, schiţând un zâmbet — un surâs senin, luminos și generos, ce îi punea în valoare frumuseţea desăvârșită a chipului. Chiar dacă Amira susţine că nu e atât de înspăimântător și...

— Uneori, Amirei al-Khoury îi cam place să înfrumusețeze adevărul. La fel ca și mamei ei, răspunse Șeherezada, stăvilindu-și un suspin.

— Ştiu. Dar am încredere în ea, pentru că e cea mai bună prietenă a mea, spuse Haroun, cu un zâmbet şi mai larg pe buze. Nu-ţi face griji, mami! N-o să zbor... încă.

Cu un surâs la fel de generos pe chip, Șeherezada se așeză lângă ființele ce îi erau cele mai dragi din lume. Soţul și fiul ei. Băiețelul lungit în pat lângă ea era imaginea perfectă a lui Khalid, cu excepţia nasului și a părului rebel, pe care le moștenise de la mama lui.

Cu excepţia cicatricei ce străbătea obrazul lui Khalid.

Una din amintirile nopţii când tatăl ei își sacrificase viaţa ca să le salveze dragostea. Una o purta pe chip. Cealaltă în inimă. Amintiri ce o făceau să mulţumească, în fiecare zi, Cerului pentru că trăia. Și își ducea viaţa alături de cei pe care îi iubea.

Gândul îi zbură pentru o clipă la Shiva. Și un val de căldură o învălui.

Șeherezada avea tot ce își dorea. Și tot ce îi trebuia.

Se trezea în fiecare dimineaţă cu inima plină de recunoștinţă.

— Totul a mers bine cu Irsa? întrebă Khalid, în timp ce Șeherezada se rezemă de o pernă.

— Da, îi răspunse ea, sorbind parfumul trandafirului. Studiază în solariu plantele medicinale alături de Artan. Dar s-ar putea să-l însoţească pe Tariq atunci când va mai face o vizită în Amardha.

— Iar jucaţi rolul de peţitoare? spuse Khalid, ridicând o sprânceană. Tu și Irsa sunteţi mai rele decât bârfitoarele din suk. Mereu puneţi ceva la cale, continuă el, cu un licăr cald în ochi.

— Dar nu fac absolut nimic, se apără Șeherezada, ridicându-și mâinile în aer. Tariq pleacă în Amardha după cum îi e voia. Și dacă reușește să petreacă și puţin timp în compania lui Yasmine, atunci...

— Da, într-adevăr, spuse Khalid, schiţând un zâmbet mucalit în colţul gurii.

— Mami! o strigă Haroun, dregându-și glasul și mutându-și privirea când la mama, când la tatăl său. Cum rămâne cu povestea?

— O, da! Firește! răspunse Șeherezada, strângându-l în braţe. De vreme ce micul și dragul meu *effendi* este atât de îndrăgostit de ideea de a zbura, m-am gândit să-mi plasez povestea într-un ţinut nu prea îndepărtat de aceste locuri. Eroul nostru își începe călătoria într-o noapte întunecată, când se strecoară pe fereastră în grădină, ţinând la subraţ un covoraș. Urât și pătat, cu un model din arabescuri în mijloc și marginile arse.

— Un covoraș? întrebă Haroun, cu o expresie încruntată.

— Da. Un covoraș, răspunse Șeherezada, cu ochi scăpărători. Dar nu e un covoraș obișnuit. Ci unul care îl poate duce pe eroul nostru oriunde vrea să ajungă. În orice timp și în orice loc. Imaginaţia este singura ce-i stă în cale. De vrea să vadă făpturile magice dintr-o mare albastră, aflată la mii de leghe depărtare, trebuie doar să dea glas dorinţei sale. De vrea să afle gustul zăpezii de pe cele mai înalte culmi ale munţilor, împletită cu dulceaţa mierii din pieţele Damascului, nu trebuie decât să rostească aceste cuvinte. Din păcate, însă, nimic din toate aceste lucruri nu îl interesează. Căci este animat doar de singur vis.

Şeherezada se opri, cu ochii aţintiţi asupra băieţelului de lângă ea. Îşi ridică apoi privirea spre bărbatul ce stătea rezemat de pernele de mătase.

Inima ei nu cunoștea limite și graniţe. Era neţărmurită ca întinsurile mării și ale cerului.

— Vrei să știi mai multe despre eroul nostru? întrebă ea.

— Da! răspunse Haroun, cu ochi zburdalnici și veseli.

— Să începem atunci cu prima poveste: *Haroun și covorul fermecat*.

MULȚUMIRI

PARCĂ IERI SCRIAM MULŢUMIRILE pentru *Urgia și zorile* și iată-mă acum în faţa celui de al doilea volum din saga Șeherezadei și a califului Khalid. Chiar de vi se va părea banal, timpul ne zboară într-adevăr printre degete.

N-aș fi putut să-mi împlinesc visul fără ajutorul neobosit al impresarei mele extraordinare, Barbara Poelle. Dragă B, numai Cookie te-ar putea egala. Mult noroc, prostuţo!

Aș vrea să-i mulţumesc redactorului meu, Stacey Barney, atât pentru provocările pe care mi le-a aruncat mereu, cât și pentru faptul că nu mi-a permis niciodată să las ștacheta jos. Este un adevărat privilegiu să lucrez cu tine. Îţi mulţumesc pentru că adori aceste cărţi, împreună cu personajele lor, la fel de mult cum o fac și eu — de la început până la sfârșit.

Mulţumesc echipei fantastice a editurii Penguin: nu am cuvinte să-mi exprim recunoștinţa faţă de susţinerea și entuziasmul vostru. Vreau să le mulţumesc în mod deosebit lui Kate Meltzer și jurnalistei mele extraordinare, Marisa Russell, pentru că mă susţin fără încetare și nu îmi evită întrebările necontenite. Mulţumirile mele se îndreaptă, de asemenea, și spre Carmela Iaria, Alexis Watts, Doni Kay, Anna Jarzab, Chandra Wohleber, Theresa Evangelista, Marikka Tamura, Jen Besser, Catherine Hayden, Lisa Kelly, Lindsay Boggs, Sheila Hennessey, Shanta Newlin, Mia

Garcia, Erin Berger, Amanda Mustafic, Colleen Conway, Judy Parks Samuels, Tara Shanahan și Bri Lockhart.

Le mulțumesc celor din clubul Bat Cavers 2015 — vă asigur că vom avea parte de multe alte critici constructive, cât și de numeroase zâmbete în viitorul apropiat. Mulțumirile mele se îndreaptă și spre Alan și Wendy Gratz pentru că m-au ajutat să dau viața aceste magii. Gwenda Bond, glasul tău îmi deapănă viața.

Le mulțumesc, de asemenea, din tot sufletul, bloggerilor, bibliotecarilor, utilizatorilor de YouTube și cititorilor din întreaga lume care luptă pentru apărarea cărților.

Le mulțumesc suratelor mele din breaslă — Joy Callaway, JJ, Traci Chee, Sarah Lemon, Ricki Schultz și Sarah Henning — pentru încurajarea și susținerea lor necontenită.

Nu am cuvinte ca să-i mulțumesc îndeajuns lui Marie Lu. Îți sunt profund recunoscătoare pentru că te pot numi prietena mea. Abia aștept să bem împreună cât mai multe cești de ceai.

Multe mulțumiri lui Beth Revis și Lauren DeStefano pentru sufletul lor extraordinar. Sunt mai mult decât recunoscătoare pentru privilegiul de a vă cunoaște și de a vă avea în viața mea. Lauren, am epuizat toate emoticoanele. Nu mai am ce să-ți trimit. Eva te salută și ea. Revis, penița ta este fantastică.

Îi mulțumesc și lui Carrie Ryan pentru toate mesele, textele, râsetele și lacrimile împărtășite. Nu știu cine este autorul acestei vorbe, dar când îți apare în cale o persoană care îți împărtășește antipatiile, încearcă să-i rămâi mereu în preajmă. De aceea, de mine nu mai ai cum să scapi. Vreodată.

Vreau să-mi exprim recunoștința față de Marie Rutkoski pentru recenzia extraordinară dedicată cărții mele, cât și pentru sfaturile, e-mailurile și cuvintele ei de încurajare. Îți mulțumesc însă în mod deosebit pentru tot ceea ce reprezinți.

Le mulțumesc tuturor prietenilor pe care i-am câștigat în anul meu de debut — Sona Charaipotra, Dhonielle Clayton, Victoria

Aveyard, Adam Silvera, David Arnold, Becky Albertalli, Valerie Tejeda, Nicki Yoon, Mellissa Grey şi Virginia Boecker. A fost o onoare pentru mine să străbat acest iureş alături de voi.

Îi mulţumesc lui Brendan Reichs, pentru că i-am promis că o voi face. Dar și pentru că poartă un costum portocaliu ca nimeni altul.

Mulţumesc de asemenea următoarelor persoane:

Sabeei Tahir — ești o adevărată piatră de temelie pentru mine. N-am nici cea mai vagă idee cum aș fi reușit să scriu această carte fără tine. *Chiar nu știu*. Sunt profund recunoscătoare Cerului pentru că am ajuns să ne cunoaștem.

Lui Heather Baror-Shaphiro și întregii echipe de la IGLA. De fiecare dată când văd câte o ediţie a cărţii mele tradusă într-o limbă străină, trebuie să mă ciupesc, căci mi-e greu să cred că totul e aievea. Vă mulţumesc tuturor de mii de ori.

Lui Elaine, pentru că mă înţelege cum nimeni altcineva nu reușește s-o facă și pentru că mă acceptă așa cum sunt. Îţi mulţumesc la nesfârșit.

Ericăi: faptul că destinul ne-a hărăzit să fim surori este o adevărată minune. Ai grijă de gaura pe care o ai în blugi! Trebuie s-o repari. Fraţilor mei, Ian și Chris — sunt convinsă că amândoi veţi citi cartea. Personajele ei mi-au fost inspirate de fiecare dintre voi. Lui Izzy: îţi mulţumesc pentru că eşti o persoană realmente extraordinară şi încurajatoare. Tatălui meu: pentru dragostea pe care mi-a insuflat-o pentru cuvântul scris. Celor din comunitatea mea — vă mulţumesc pentru că îi sfătuiţi pe oamenii din supermarketuri să-mi cumpere cartea. Să nu încetaţi niciodată s-o faceţi! Vă mulţumesc, de asemenea, pentru că sunteţi atât de mândri. Mamei Joon și lui *baba* Joon: sper ca, atunci când veţi citi cartea, să simţiţi aceeași dragoste profundă și stăruitoare pe care o simt și eu pentru voi. Lui Omid, Julie, Navid, Jinda, Evelyn, Isabelle, Andrew, Lily și Ella: vă mulţumesc pentru bogăţia pe care o conferiţi familiei noastre. Şi pentru faptul că îmi sunteţi mereu alături.

Şi lui Vic...

Pentru faptul că nu aparţine nimănui. Ci este jumătatea unui întreg.